

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ŞEHVET DERSİ - 1 - Sayfa

Adamın ısrarcı öpüşleri, genç kadının tecrübesiz karşılığını bastırıyordu. Lord Falconer'in ıslak, sıcak dili yavaşça ağzından içeri girerken kadının dudaklarından hayret dolu bir çığlık döküldü fakat adam bunu umursamadı. Genç kadın birkaç saniye sonra kendi dilini, adamın diline değdirerek bir sonraki aşamayı başlatmış oldu. Artık arzuları çok daha ilkel. Falconer'in kuvvetli itişiyi sırtı yatakla buluştu, bedeninin vahşi ağırlığını üzerinde hissettiğinde kendini ona doğru kaldırarak arzusunun giderilmesini diledi. Her öpüş, fısıldama, inlemeyle birlikte üzerlerinden bir parça daha kıyafet eksiliyor, geride doğru hissettiren çıplaklık kahyordu. Tenlerinin sıcaklığı birbirine karışırken adamın dudakları yükselen tepelerine ulaşmıştı. Ayrılan bacakları adam için yer açmış ve çıplak sertliği uyluklarında gezinmeye başlamıştı. Onu içine almak istiyordu-

"Ama bu lanet olası kitabın lanet olası yazarı bundan sonrası için yeterli duyguyu hikâyeye katamayacak kadar tecrübesizdi. Ve bu lanet olası boktan kitap büyük ihtimal o kendini beğenmiş sürtüğün onayını alamayacaktı. Kitapta bahsi geçen koca aletli Lord Falconer, yazarın beceriksizliği yüzünden asla masum Bayan Campbell'in bekâretini alamayacak zavallı Bayan Campbell bu lanet olası kitabın yazarı gibi bakire olarak ölecekti!"

Buraya kadardı bitmişim!

Hayal çeşmesinin musluğunun kuruduğunu hissediyordum. Zaten ben de bunu nereye kadar sürdüreceğimi merak ediyordum. Bakireler, erotik hikâyeler yazmazlardı. Kahretsin! Bunun sadece hayal gücü ve yetenek ile ilgili olduğunu sanmışım. Öyle olmalıydı! Cinayet romanı yazarlarının bir katil olmadığından emindim. Hatta birçoğu – *en azından öyle umuyordum* – ceset bile görmemiş olmalıydı. O zaman seks yapmayan biri de bunu yapabilmeliydi. Gözlüğümü çıkarıp masanın üzerine fırlattım ve başımı masanın soğuk yüzeyine dayayarak kendime biraz daha acıdım. Faydasızdı. İki yıl içinde çıkıp tüm popüler listelere girip, binlerce kopya satılan iki kitaptan sonra kariyerimin sonuna gelmişim. Yani her şey başlamadan bitmişti. Başımı masadan kaldırıp kendi kendime güldüm. Kahrolası kariyer benim bile değildi. Ben sadece hayalet yazardım. Başkasının isminin ve kimliğinin ardına saklanan bir korkak!

Kendime daha fazla acı vermek için hayalet yazarlığını yaptığım Christina Michaels'in editöründen gelen maili bir kez daha okudum. Kaba bir tabirle kitabın değerlendirmeyi geçemediğini, erotik kısımların fazla acemice ve duygudan yoksun olduğunu yazmıştı. Aslında maili o kadar çok okumuştum ki her paragraf aklımın derinlerine kazınmıştı. Canımı yakmak istediğim şu dönemde de sık sık aklıma

getirmeyi ihmal etmiyordum. Cevap olarak sürtük Christina'nın kendi kitabını kendisinin yazmasını elbette söyleyebilirdim fakat bunun yerine yazdıklarımı tekrar gözden geçirip en iyi şekilde onlara sunacağımı yazmıştım. Paraya ihtiyacım vardı. İlk iki kitaptan iyi sayılabilecek bir gelir elde etmiş ailemin evinden ufak bir apartman dairesine taşınmıştım fakat faturaları ödemek, kendime bakmak zorundaydım. Ayrıca yirmi bir yaşındaydım ama hala üniversite için yeterli parayı biriktirebilmiş değildim. Kendi kitaplarımı çıkarmak ise tamamen bir hayaldi. Bununla asla baş edemezdim.

Artık iyi yazılara, güçlü zihinlere ve hayal gücüne değer verilmiyordu. Değer verilen şey para, satışlar ve sosyal medyadaki takipçi sayısıydı. Christina Michaels zeki, yetenekli olmayabilirdi ama azımsanmayacak kadar çok parası ve attığı her adıma hayran takipçilerle dolu bir sosyal medya hesabı vardı. Bu yüzden benim gibi köleler onun eksiklerini tamamlamakla görevliydi. Christina en ufak bir yazma becerisine sahip olmamasına rağmen yazar olmak istemiş ve olmuştu. Yazarlığı takma tırnakları kadar sahteydi ama bunu kimse umursamıyordu.

Kendime acıma partisinin en berbat kısmındayken telefonumun titreşimiyle irkildim. Boğazımdan çıkan homurtuyu bastırmaya çalışmadan telefonuma uzanıp kimin aradığına baktım. Elbette en yakın arkadaşım Ruby kendime acımama yakınlarımda olmasa bile izin vermezdi.

"Winny! Bebeğim. Durumlar nasıl?"

Gırtlığımdan kurtulan acı sesle birlikte, "Boktan daha bok," diye cevap verdim.

"Gerçekten biraz ara vermeye ihtiyacın var. Kendine dinlenmek için izin vermiyorsun Winny. İki senedir bilgisayarın başındasın ve seni bunaltan da tam olarak bu."

"Christina Michaels yeni bir kitap bekliyor, Ruby ve ben erotik bölümleri yazarken hala zorlanıyorum. Böyle giderse yetiştirmem mümkün değil."

"Christina sürtüğü kendini becertip eline bir kalem alsın. Ona ihtiyacın yok! Beni dinle bebeğim sen muhteşem bir yazarsın ve bunu onun için değil kendin için yapmalısın."

Derin bir nefes alıp, "Yapamam," diye mırıldandım. "Bunun için yeterli değilim. Eğer geçinmek istiyorsam Christina'nın bombok kitabını tamamlamalıyım. Bundan öncekiler gibi... Sadece ben... Kendimi eksik hissediyorum."

Ruby bıkkın bir nefes verdi.

"Sana tecrübe kazandıracak bazı parlak fikirler vermiştim ama sen bunların hiçbirini denemek istemedin. Benim arkadaşlık görevimde buraya kadardı tatlım."

Gözlerimi devirdim, elbette her fırsatta bana bazı "*parlak*" fikirler sunmuştu. Ama onun söylediği gibi gidip öylece alelade biriyle yatamazdım. Bunun nasıl gideceğini bilemiyordum.

Ruby ve ben İngiltere'nin görkemli otellerinden birinde kat valesi olarak çalışıyorduk. Aslında Ruby lise biter bitmez Londra'ya gelip otelde işe başlamıştı ondan bir sene sonra da aile evinden kurtulmaya kararlı bir şekilde ben peşinden gelmiş otelde bir sezon yarı zamanlı çalışmayı kabul etmiştim elbette bu çalışma bir sezondan fazla sürmüştü. Londra fazla pahalı bir şehirdi ve ben bir yandan geçinip bir yandan da para biriktirmeye çalışıyordum. Zaten bu hayalet yazarlık işini de bu yüzden yapıyordum. Üniversite hayallerim ve kendi kitabım için...

"Neyse beni dinle. Bugün izin günün olduğunu biliyorum ama burada bir takım problemler var."

Sessiz kalıp söyleyeceklerini dinlemeye başladım.

"Carol, dün odalardan birini temizlerken kaymış ve ayak bileğinin durumu iyi değilmiş. Sanırım iki hafta kadar gelemeyecek."

"Ah, buna üzüldüm."

Carol'u severdim. Neşeli temizlik görevlilerinden biriydi. Genelde süit odalarda çalışırdı, her zaman anlatacak dedikoduları olurdu.

"Biliyorsun Nancy doğum izninde, Karen'in ikizleri okulda enfeksiyon kapmış ve ikisi de hasta zavallı kadın izin almak zorunda kaldı ve şimdi de Carol. Bu kadar yoğun olduğumuz bir dönemde süit odaların temizlenmemesi Thomas'a hepimizi Londra Kulesinde idam ettirmesi için geçerli sebep verecektir."

Güçlü bir kahkaha attım. Anlaşılan Ruby ona tavsiye ettiğim aşk romanlarının etkisinde fazlasıyla kalıyordu. Geçmiş zamanda yaşamış yakışıklı, romantik erkek masalları insanı bu dönemde bile etkiliyordu.

"Ve sen bana ne anlatmaya çalışıyorsun?"

"Düşündüm ki belki de sen birkaç haftalığına tam zamanlı çalışabilirsin."

Evet, tam zamanlı çalışmak biraz daha ekstra para demekti ve buna gerçekten ihtiyacım vardı ama diğer yandan yazmak fazlasıyla zamanımı alıyordu ve tam gün çalışmanın içine gece mesaisi de dâhil olacaktı. Yazma konusunda en verimli olduğum zaman...

Ruby düşüncemi bölerek kendinden emin ses tonuyla, "Hadi ama kızım! Bunu yapabilirsin alt tarafı birkaç zenginin odasını temizleyeceksin," dedi.

Kabul etmekten başka şansım olmadığını biliyordum. Sadece biraz uykusuz kalacaktım. Uykumdan ödün vererek yeni romanımı tamamlayabilir, tam zamanlı çalışarak Üniversite parasına biraz katkıda bulunabilirdim. Böylece önümüzdeki sene istediğim Üniversiteye girmeme yetecek kadar para toplamayı başarırdım.

"Tamam. Tamam. Sanırım bunu yapabilirim."

♡♡♡

Ertesi gün sabah dörtte uyanmak yataktan ağlayarak çıkmama neden olacak kadar acı vericiydi. Fakat beşte otelde olmak istiyorsam dört tam olarak uyanmam gereken saatti. Uyanmama yardımcı olması için duş aldım ve dişlerimi fırçalarken morarmış gözaltılarım için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını fark ettim. Gözlerimin siyaha yakın koyu rengi morlukları adeta kutsuyor birer ışık huzmesi gibi parlamalarına neden oluyordu. Genelde "*hafif*" dalgalı olan koyu kahverengi saçlarım şu an "*yastık izi*" dalgasına sahipti. Onları acımasızca fırçalayıp yola gelmelerini sağladım. Ne giydiğime bakmaksızın hızlıca üzerime bir şeyler geçirdim ve uyanmak için bir fincan çayın yanında kızarmış ekmek yedim. Neyse ki otel oturduğum yere çok uzak sayılmazdı. Kısa bir otobüs yolculuğu ile yirmi dakikada oraya varmayı başarmıştım. Ve saat tam beşti.

Otelin kapısından içeri girerken Jeff'i selamladım.

"Günaydın, Jeff."

Jeff dünyanın en tatlı yaşlı adamlarından biriydi. Uzun yıllardır otelde kapı görevlisi olarak çalışıyordu.

Bir centilmen gibi şapkasını çıkararak, "Günaydın, Winona. Senin burada olman için erken bir saat değil mi?" dedi.

"Coral'ın yerine bir süre tam gün çalışacağım."

Anlayışla başını salladı.

"Zavallı kadın onun adına üzıldüm ama seni daha fazla göreceğim olmak, yaşlı bir çapkını mutlu eder."

"Seninle genç bir çapkinken tanışmak istemezdim," diye kıkırdadım.

Jeff, "Hiç şansın olmazdı kızım," derken çikolata rengi teninde beyaz dişleri parlıyordu.

"Ruby'nin kaç dakikası kaldı?"

Jeff saatine bakarak, "On," dedi.

Ruby her zaman on beş dakika geç kalır ve geciken otobüs şoförü hakkında söylenirdi.

"Ona içeride olduğumu söylersin, sonra görüşürüz Jeff."

"Görüşürüz, Winona ve bugün için bol şans."

Sabah oldukça erken bir saat olduğu için otelin girişi görevliler dışında boştu. Hızlı adımlarla personel katına inen merdivenlere ulaştım. Çamaşır odasından ütülenmiş ve göreve hazır kıyafetlerden birini alıp doğruca soyunma odasına girdim. Erica ve Barbara aceleyle giyinmeye çalışırken bir yandan da kendi aralarında konuşuyorlardı.

Barbara'nın kocası hakkında yakınmasını bölerek, "Günaydın," diye şakıdım.

İkisi de bana gülümseyerek karşılık verdi.

"Günaydın, Winny! Ruby'nin seni ikna etmesine sevindim."

Erica onu onayladı. Sarı saçlarını topuz yapmaya çalışırken, "Kesinlikle, ekstra iş yükünü kaldıramayacak kadar yoğun bir dönemdeydik," dedi.

"İşe yaradığıma sevindim," derken son derece ciddiydim. En azından bir konuda işe yarıyor olmak iyi hissetmeme neden oluyordu.

Otelin siyah elbisesini, giydikten sonra etek kısmındaki beyaz önlüğü bağlarken Ruby telaşla içeri girdi.

"Kahrolası otobüs! Yine geciktim."

Barbara ve Erica ona günaydın deyip işlerinin başına dönerken ben gözlerimi devirdim.

"Belki de evden on beş dakika önce çıkmayı denemelisin."

Esneyerek bedenini gerdi.

"Evet, bunu gecenin tam olarak dördünde yataktan zorla çıkardığım kıcıma söylerim."

Ona gülerken saçlarımı topuz yaptım ve beyaz başlığımı takarak kendime baktım. Otel personelinin kıyafetleri de tıpkı otelde ki diğer şeyler gibi klasikti. Bu hoşuma gidiyordu sanki olduğum zamandan sıyrılıp geçmişe dönüyordum. Aynaya bakıp hülyalı hayallere daldığım sırada Ruby popoma güçlü bir şaplak attı.

"Kural bir hayatım, süit odalara gelen beyaz atlı prenlere sadece bakabiliriz. Bir Lord arıyorsan doğru yerdesin ama doğru zamanda değilsin."

Melez genlerinin ona bahşettiği kıvrıkcık saçlarını karıştırdım.

"Bu kuralı kendi kendine defalarca tekrarla."

Ruby suratını buruşturdu. Dolgun dudakları büzülmüş ifadesi komik bir hal almıştı.

"Bunu sürekli yapıyorum. Sü-rek-li..."

Her hafta başka bir müşteriye platonik olarak âşık olduktan sonra onu unutmak için daha uygun birini bulan Ruby'nin mi? Yoksa bu yaşına kadar çekinceleri yüzünden bakire kalan benim mi daha çaresiz olduğuma karar veremiyordum.

♡♡♡

Temizlik şefi Thomas hepimize günün programını dağıtırken bana uyarıcı bakışlarla bakmayı ihmal etmedi. Süit odalar gerçekten çok çok önemliydi. Sadece orası için yetişen, deneyim sahibi görevliler orada çalışabiliyordu. Biz o katı görmüyorduk bile... Ve bu Thomas'ın bana bakmasını açıklıyordu. Adam kesinlikle bir hata yapmama müsaade etmeyecekti.

Thomas bana bakmayı sürdürürken Ruby'nin kulağına eğildim.

"Söylesene süit oda temizliğini neden sen almadın? Benden daha tecrübelisin ve bunun için hevesli olacağını sanıyordum."

Ruby gözlerime bakarak, "Bunu istemediğimi mi sanıyorsun? Coral'ın durumunu duyar duymaz Thomas'a işi alabileceğimi ve benim katımdaki işleri senin yapabileceğini söyledim ama Thomas bunun olmasına izin vermektense oteli ateşe verebileceğini söyledi," diye fısıldadı.

Bu gülmeme neden oldu. Thomas çok haklıydı Ruby'i tüm o zengin adamların gelip gittiği kata sokmak arı kovanına çomak sokmakla aynı şeydi.

"Peki ya benim görevi devralmama nasıl ikna oldu?"

"Benim yapmama izin vermeyince ona seni teklif ettim. En azından içimizden biri hülyalı hayallere dalmalı. Senin ne kadar umutsuz bir vaka olduğunu hissetmiş olmalı ki hemen kabul etti."

Söylediği şey karşısında onu kolumla dürterek sendelemesine neden oldum ve karşılık olarak kıkırdadı.

Ruby kendi bölümüne giderken ben de temizlik arabalarından birini alıp malzemelerimi kontrol etmeye başladım. O sırada hemen yanımda hafifçe öksüren Thomas dikkatimi dağıttı.

"Bir sorun mu var?"

"Bayan Roden... Çalışacağınız bölümün öneminin farkındasınız değil mi?"

Gözlerimi devirmemeye çalışıp, "Elbette, merak etmeyin bir sorun çıkmayacak," diyerek onu ikna etmeye çalıştım.

Thomas beni onaylarken bundan çokta emin değilmiş gibi bakıyordu. Kollarını göğsünde birleştirmiş, beni inceledikçe yüzündeki kırışıklıklar daha ürkütücü bir hal alıyordu. Sanırım Ruby Londra Kulesinden bahsederken şaka yapmamıştı. Thomas en ufak hatada birilerinin boynunu vurdurmaya hevesliymiş gibi görünüyordu.

"Bay Foster belki de bu kadar endişeliyseniz, Ruby ile yer değiştirebiliriz, onun katını alabilirim ve o da sütlerde çalışabilir."

Thomas bu fikirden hoşlanmadığını tek kaşını havaya kaldırarak belli ederken, "Ruby asla süt odalara yaklaşmayacak Bayan Roden, sizden çok daha tehlikeli olacağına eminim," dedi.

Kendimi gülmek için zor tuttum.

Thomas'ın uyarılarını bir süre daha dinledikten sonra yaşlı adamın yanından ayrılıp otelin herkesin lanetliymiş gibi baktığı beşinci katına çıktım. Orta doğu desenleriyle bezeli halının üzerinde temizlik arabasını sürüklerken koridor boyunca bana; dev gibi vazoların içindeki yeşil bitkiler, garip şekillerdeki heykeller, metrelerce yüksek tavandan sarkan kristal avizeler ve altın varaklı dinlenme kısımları eşlik ediyordu. Her bir detayı gözlemliyor, misafirler henüz uykuda olduğu için ortaya çıkan sakinlikten keyif alıyordum. Odaların kapılarından geçerken kapılardaki yazılara göz atıyordum. Hepsinde *Rahatsız Etmeyin* yazıyordu bu da en azından sabah saatlerinin sakin geçeceğini gösteriyordu.

Temizlik arabasını çok ayakaltında olmayacak bir köşeye çekerek oyalanmaya başladım. Misafirler odaları terk edene kadar zaman geçirmek işin en sıkıcı kısımlarından biriydi. Sakin koridorda belli belirsiz bir klasik müzik yükseliyordu. Daha fazla dikilemeyeceğime karar verdiğimde toz alma fırçasını elime alarak koridordaki heykellerin, vazoların ve duvar apliklerinin tozunu almaya başladım. Odaların kapılarına gazete bırakan Calvin'i selamlayarak koridorda gezinmeye devam ettim. 5005 Numaralı odanın yanındaki heykellerin tozunu aldığım sırada içeriden gelen sesler duraksamama neden oldu. Yapmamam gerektiğini biliyordum ama yine de kendimi içeriyi dinlemekten alıkoyamıyordum.

İçeride birileri sevişiyordu, oldukça... Ateşli bir şekilde. Bu şekilde sevişmenin yasal olup olmadığından bile emin değildim çünkü kadın o kadar çok bağıırıyordu ki onları dinlememe bile gerek yoktu sadece koridorun diğer ucunda dikilmem yeterdi. Fakat ben işi biraz daha ileri götürüp kapıya yaklaştım.

"Ahhh... Lütfen! Lütfen Alexander! Daha fazla dayanamıyorum."

Alexander her kimse işini çok iyi yapıyor olmalıydı kadın neredeyse ağlamaklı konuşuyordu.

"Gelmeme. Gelmeme izin ver. Buna ihtiyacım var."

"Gelmek mi istiyorsun?"

"Gelmek mi istiyorsun? Brenda! Hadi bana cevap ver. Bunu hak edecek kadar iyi bir kız oldun mu?"

Bunları duyduktan sonra Alexander hakkında düşüncem biraz değişmişti. Sanırım Alexander çokta mükemmel ve kibar bir âşık değildi. Romantik âşıkların hayalleri ile yaşayan biri olarak adamın bu tavrı hoşuma gitmemişti fakat yine de kapının önünden ayrılmadım hatta farkında olmadan biraz daha yaklaştım kolum neredeyse kapının ahşabına sürtünüyordu.

"Evet, evet. Alexander. Çok iyi bir kız oldum. Lütfen bana merhamet et. B-u. Bu beni öldürecek."

"Düşünüyordum da bence çok iyi bir kız değildin. İyi bir kız olup olmadığına ben karar veririm ve sen kötüydün."

Bir anda güçlü bir tokat sesi duyarak irkildim neredeyse düşmek üzereyken son anda dengemi sağladım. İçeride neler oluyordu? Artık bunun bir aşk oyunu olmadığından eminken kadının inledi.

"Ah evet, evet Alex."

Kadının bu davranışı onaylaması beni fazlasıyla şaşırtmıştı. Bu odada olanları rapor etmeli miydim?

"Sana ismimi kısaltmandan hoşlanmadığımı söylemedim mi ben?"

Bir tokat sesi daha geldiğinde artık gerginliğim artmıştı. Arkamı dönüp durumu yetkili birilerine bildirmeyi düşünürken adam tok sesiyle tekrar konuştu.

"Kıçının biraz daha kızarmasını mı istiyorsun, Brenda? Kıçını kızartıp sonra da onu becermeliyim belki de? İstedğin bu mu?"

Kıcı mı? Kadına bir çocuk gibi şaplak mı atıyordu? Ya da şu şiddet içeren fantezilerdeki gibi... Bu benim gibi bir romantik için tiksindiriciydi. Kaşlarımı çatmıştım ama bacaklarımı birbirine bastırıp aradan yükselen sızıyı durdurmaya çalışmaktan da geri duramıyordum. Adamın sesinde beni etkisi altına alan saf bir cazibe, bir erkeksilik vardı. Arka arkaya gelen şaplak sesleri güçlendikçe kadının inlemeleri ve yalvarışları artıyordu. Nihayet istediğini almış olmalı ki yalvarışları kesildi yerini çığlıklara bıraktı. Etin ete çarpma sesini netçe duyuyor ve bundan delicesine etkileniyordum. Elim farkında olmadan göğüslerime gitmişti kalbimin bir kuş gibi çarptığını duyabiliyordum. Daha adamın nasıl görüldüğünü bile bilmiyordum ama kafamda hızlıca ona bir surat oluşturmıştım. Bu işte iyiydim karakterlerimin görünüşleri kelimelerle şekillenirken gözümün önünde her zaman suratları belirirdi.

Bu adam ise uzun boylu, ince fizikliydi. Bir borsa patronu olduğunu hayal ediyordum, çok çalışıyordu ve spor yapmaya zamanı yoktu. O yüzden kaslardan yoksundu. Sarı saçlarının geriye yatık olduğunu hayal ettim parlaktı ve zarif yüzüne yakışıyordu. Görünüşüyle karakteri tamamen zıttı onu tanıyan insanlar bu yönünden habersizdi onu her zaman bir "*centilmen*" olarak nitelendiriyorlardı. Ben bunları hayal ederken kadının inlemeleri kesildi ve rahatlamış soluklara dönüştü. Kapının önünden çekilerek sırtımı soğuk duvara yasladım. Ayaklarımın üzerine çökmek için zor duruyordum. Böyle bir şey beni nasıl etkilerdi? Sonra kafamı iki yana sallayarak kendi kendime mırıldandım.

"Hayır, beni değil. Hayal gücümü etkiliyor."

Bulmuştum. Nerede eksik olduğumu biliyordum. Yaşanmışlık... Benim hayatımda bir yaşanmışlık yoktu. Ben sadece seksin hayalimden ibaret olan yönünü yazıyordum. Benim gözümde olması gereken naif ve romantik şeklini. Bakire bir kadının gözünden... Oysa gerçek çok daha farklıydı. Kendimle muhakeme halindeyken odanın açılan kapısı nefesimi tutmama neden oldu. Kapıya o kadar yakındım ki ne için orada durduğumu bir aptal bile anlayabilirdi. Kaçamaz ve saklanamazdım. İçimden kimsenin beni fark etmemesi için mucizevi bir şekilde görünmez olmayı dilediğim sırada adam dışarı çıktı. Şaplak Lordu tam karşımdaydı. Kesinlikle hayal ettiğim adam ile uzaktan yakından alakası yoktu. O, oldukça heybetliydi. Boyunun uzun olması dışında zamanının çoğunu spor aletleriyle geçirdiğinden emindim. Geniş omuzları, aynı şekilde geniş bir göğüs kafesi vardı. Kol kaslarını ceketinin altından bile seçebiliyordum. Henüz kafamı kaldırıp yüzüne bakma şansım olmamıştı aslında bunu yapmaktan da utanıyordum. Onunla göz göze geldiğim anda -*henüz anlamadıysa bile*- içeriyi dinlediğimden emin olacaktı.

Adam hala olduğu yerde durduğu için mecburen yüzüne bakmak zorunda kaldım. Yüzünü görebilmek için kafamı oldukça yukarı kaldırdım çünkü adam gerçek anlamda uzundu. Yüzü tahminimden çok daha güzeldi. Ve tahminimden çok daha gençti. Yirmilerinin sonu, otuzlarının başında olmalıydı. Karakteristik köşeli yüz

hatları, yuvarlak bir çenesi ve masmavi gözleriyle muhteşemdi. Koyu renk saçları hafifçe gömleğinin yakalarına değiyordu ve yüzünü birkaç günlük hoş bir sakal kaplıyordu eğer bu sakal olmasa oldukça sevimli olduğunu söylerdim. Burnunda hafif bir yamukluk vardı belki daha önce kırılmıştı, bu ona garip, erkeksi bir hava katıyordu. Ben şuursuzca onu incelerken ufak dudakları ukala bir gülüş için birbirinden ayrıldı. İşte gülümsemesi kesinlikle sevimliydi ve gülümserken sol tarafını daha fazla kullanıyor bu da gülüşün hafifçe sola kaymasına neden oluyordu.

Şaplak Lordu her şeyden haberdarım ve bundan en ufak bir rahatsızlık duymuyorum gülüşüyle bana bakarken hafifçe öksürdüm bunu sesimin zavallı bir tonda çıkmasını engellemek için yapmıştım.

"Günaydın, bayım."

Gülüşüne eşlik etmesi için tek kaşını hafifçe havaya kaldırarak, "Günaydın, hanımefendi," dedi.

Fısıldayarak konuşuyordu ama sesini hiç zorlanmadan duymuştum.

Aptalca bir şey yaparak, "Odanızın," diye cümleye başladım ve gerisini tamamlamak için yutkundum. "Odanızın, temizlenmeye ihtiyacı var mı?"

Başını sallarken dudağını dişledi hala gülüyordu ve bu benim daha fazla utanmama neden oluyordu öylece çekip gitse olmaz mıydı? Ahlaklı beyefendiler öyle yapmalıydı. Tabi ahlaklı kızlarında kesinlikle kapıları dinlememesi gerekirdi ama şimdi bu konuyu açmayacaktım.

Bana doğru bir adım atarak iyice yaklaştı, bir kadın parfümüne karışmış erkek parfümü kokusu alıyordum. "Aslında evet, ortalığı epey dağıtıp kirlettik." Eğlenirmiş gibi ufak bir kahkaha attı fakat bu sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesliydi. "Ben biraz dağınık çalışırım."

Bir anda öksürmeye başladım. Öyle ki kendi nefesim ve tükürüğümde boğulup ölmek, utanç içinde hayatta kalmaktan çok daha cazip görünmeye başlamıştı. Bu ise onun daha fazla eğlenmesine neden olmuş gibi görünüyordu. Başını hafifçe eğip bana selam verirken, "İyi günler hanımefendi," diye fısıldadı. Hızla yürüyüp koridorda kaybolurken orada öylece kalakaldım.

ŞEHVET DERSİ - 2 - Sayfa 6

Şimdi ne yapacaktım? O odanın gerçekten temizlenmeye ihtiyacı olduğunu tahmin ediyordum ama kadın hala içerideydi. Şaplak Lordu benimle dalga mı geçmişti? Yine de onun bir müşteri olduğunu ve benimde temizlik görevlisi olduğumu düşünerek temizlik arabasını almak üzere koridorun diğer ucuna yürüdüm birkaç kısa dakikanın sonunda yeniden odanın kapısında idim ve kadının içeriden çıkmış

olmasını diliyordum. Kendimi toparlayarak kapıyı hafifçe çaldım. Odanın boş olması hayalide aynı saniyelerde suya düştü.

Sert bir kadın sesi, "Gir," derken ben de titreyen ellerimle kapıyı açıp içeri girdim.

Kapı doğruca odanın oturma bölümüne açılıyordu. Otelin bir diğer özelliği ise her odanın farklı bir dekorasyona sahip olmasıydı ki bu da her girdiğim odada beni şaşırtacak yeni şeyler anlamına geliyordu. Bu odada 1900'lü yılların başına ait oldukça görkemli bir örnekti. Odanın içine girerek kafamı hafifçe yatak bölümü olduğunu tahmin ettiğim kısma doğru uzattım. Açıkçası kadını merak ediyordum. Dört direkli, oymalarla süslü yatak darmadağındı. Yatakta olması gereken şeylerin bir kısmı öylece etrafa atılmıştı. Anlaşılan sabahları kadar geceleri de ateşli geçmişti. Odadaki kadını fark ettiğimde kendimi toparladım.

Hafifçe öksürerek, "Oda temizliği," diye mırıldandım.

Kadın kaba bir tavırla elini sallayıp, "Tamam, tamam. Sen başlayabilirsin, ben de çıkıyordum," dedi.

Az önce şaplaklanmak için yalvaran kadından eser yoktu. Bu kadın çok güçlü görünüyordu. Uzun bacakları üzerinde yükselen harika bir vücuda sahipti. Tamamen iç çamaşırları içinde olduğu için vücudunun her ayrıntısını görebiliyordum. Kırk, en fazla kırk beş yaşındaydı ama kendine çok iyi bakmıştı. Teni sağlıklı bir bronzlukla ışıltıyor, koyu renk saçlarının bukleleri çenesinin altına değiyordu. Olgun, etkileyici ve kesinlikle güçlü görünüyordu. Kırmızı iç çamaşırları içinde pencere önündeki koltuğa oturarak ince çoraplarını giymeye başladı.

O sırada çalan telefonuna uzanıp, "Brenda Wilson," diye cevap verdi. Ses tonunda bile ciddi bir otorite hâkimdi.

Kadının borsa durumu hakkındaki sıkıcı sohbetine kulaklarımı tıkayarak yatak çarşaflarını çıkarmaya başladım. Dolaptan temiz çarşaflar aldığım sırada kadının seslendiğini duyarak arkamı döndüm. Vizon rengi elbisesinin fermuarına ulaşmaya çalışıyor ama bunu başaramıyordu.

"Fermuarımı çeker misin?"

Başımı sallayarak, "Tabi ki hanımefendi," diye mırıldanıp elimdeki çarşafları yatağa bıraktım ve kadının yanına gittim.

Fermuarını tamamen kapatmak için parmaklarımın ucunda yükselmek zorunda kalacağım kadar uzundu. Fermuarı çektikten sonra bir adım geriledim ve ince, göz alıcı fiziğini inceledim. Kadın bana teşekkür bile etmeden eşyalarını toplayıp, telefon konuşmasına devam ederek odadan çıktı. Ben ise neden adamla ayrı ayrı çıktıklarını düşünürken buldum kendimi. Cebimden telefonumu çıkarıp kadının adını internette aradım. Bu katta kalanlar hakkında internette bir şeyler bulacağımdan emindim ve Bingo! Brenda Wilson... Tahmin ettiğim gibi ünlü bir bankanın yönetim kurulundaydı fakat popülerliği bundan gelmiyordu. Brenda Wilson, aynı bankanın sahibiyle evliydi.

"Aman Tanrım!"

Kadın kırk yedi yaşındaydı ve iki çocuğu vardı. Az önce şahit olduğum şey fazlasıyla sansasyoneldi. Ruby'e bunu anlatmak için heyecanlıydım eminim bayılacaktı. Böyle dedikoduları her zaman severdi. Araya çıkacağım zamana kadar kattaki bütün odaları temizledim ve teftiş etmek üzere şefi beklemeye başladım. Nihayet odaların temizliğinden tam not aldığımda yemek arasına çıkmaya hak kazanmıştım.

♡♡♡

Personel yemek bölümünde Ruby, Erica ve Barbara aynı masadaydı. Kendime bir tavuklu sandviç ve buzlu çay alarak yanlarına oturdum.

"Ne gördüğüme inanamazsınız."

Barbara ve Erica sessizce söyleyeceklerimi beklerken Ruby ağzındaki lokmayı hızla yuttu.

"Hemen anlat! Benim kat çok sıkıcıydı bir parça dedikodu için ölüyorum."

Masaya doğru eğilerek fısıltıyla konuştum.

"Evli ve tanınan bir kadın bugün sevgilisiyle oteldeydi. Sevişmelerinin bütün ayrıntılarına tanık oldum ve kadın nasıl söylesem... Kendine sert davranılmasından fazlasıyla hoşlanıyor gibi görünüyordu."

Barbara çatalını yemeğine batırıp ağzına atmadan önce, "Ah bende bana sert davranılmasından hoşlanırım, kesinlikle. Bu çok seksi," diye şakıdı.

Erica araya girip bize göz kırptıktan sonra, "Belki de kocana bundan bahsetmelisin Barbara eminim ikinizi de olumlu etkileyecektir," dedi.

Barbara elli yaşlarında siyahi bir kadındı. Kocasıyla sık sık sorunlar yaşıyor ve bunu ulu orta anlatmakta çekince görmüyordu.

Barbara yüzünü ekşiterek, "Bunu kocam olacak adi herif yapsa... Boynunu kırardım," derken sözleri keskindi ve pekte şaka yapıyor gibi görünmüyordu. Hemen ardından yüzünde hülyalı bir ifade belirdi komik bir şekilde kirpiklerini kırıştırdı. "Ama yakışıklı bir sevgilinin beni şaplaklayarak yirmi yıl öncesine döndürmesine de hayır demedim doğrusu."

Bunun üzerine hepimiz kahkahalara boğulduk nihayet gülmeye son verdiğimizde onlara bugün odadan duyduğum seslerden, adama koridorda yakalanmama kadar her şeyden bahsettim. Her ayrıntıyı büyük bir merakla dinlediler, dinlerken ahlaksız yorumlar yapmaktan da geri durmadılar.

Yemek molası sona erdiğinde günümün kalan kısmını tamamlamak üzere işimin başına döndüm. Fakat bundan sonrası çok daha heyecansız ama bir o kadar yoğunlu. Yine de aklımın bir köşesinde bu ahlaksız tabloda fazlaca etkilendiğim gerçeği duruyordu. Belki de artık zamanı gelmişti, kutsal bekâret yeminimi –*sadece dalga geçiyorum*- bozmalıydım. Evet, artık bunun zamanı gelmişti. Benim yaşımdaki her genç kadının yapacağı gibi biriyle flört etmeli, dışarı çıkmalı ve onunla sevişmeliydim.

Tüm işlerimizi bitirmiş Ruby ile otobüs durağına doğru yürüyorduk. Londra için oldukça ılık Mayıs ayı akşamıydı ve fazladan birkaç durak yürümeye karar vermiştik. Ruby ünlü bir kahve zincirinin önünde duraksadı.

"Eğer benden birkaç durak fazla yürümemi istiyorsan, kaybettiğim her gramı ekstra kremalı bir kahveyle telafi etmeliyim." Bana dönerek, "Kahve ister misin?" diye sordu.

Kafamı iki yana sallarken kollarımı göğsümde bağladım. Kıyafetlerim bu ılık akşam için bile fazla inceydi.

"Bir İngiliz Leydisi gibi kahveden hoşlanmıyorum."

Ruby kakhaha atarak sahte bir reverans ile beni selamlarken, "Leydim," diye mırıldandı.

Ben de onun bu şaklabanlığına katılarak dizlerimi hafifçe kırıp selamını kabul ettim. On dakika sonra Ruby karton kahve bardağıyla yanımda yürürken çok daha mutlu görünüyordu.

"İlk tam zamanlı günün fena değildi ha?" diyerek beni konuşmaya teşvik etti.

Gülerek kafamı iki yana salladım. "Beklediğimden daha yorucu ve daha heyecanlıydı."

Ruby kahvesinden bir yudum aldıktan sonra, "Oda temizliğinde çalışmanın en heyecanlı yanı da işte bu. Karşına ne çıkacağını asla bilemezsin. Bazen bir yakışıklının enfes poposu, bazen de küçük bir penis karşında bitiverir," diye şakıdı.

"İkisini de görmediğim için şanslı sayılmalıyım o halde." Ruby bana sataşmaya başlamadan sözlerimi sürdürdüm. "Bugün gördüğüm adam gerçekten etkileyiciydi."

"Gizemli sevgili mi? Yakışıklı mıydı? Eminim öyledir."

Alt dudağımı dişlerken, "Hayır, yani evet yakışıklıydı ama bahsettiğim etkileyicilik bundan değildi," dedim "Adam bir kadına istediği her şeyi yaptırabilecek kadar seksiydi. Brenda Wilson'ı görmeliydin Ruby, asla bir adamdan şaplak yiyip ona yalvaracak bir kadın değildi ama adamın yatağında bir kedi gibi mırılıyordu."

"Bir adam hakkını veriyorsa tatlım beni istediği gibi becerebilir eminim Brenda'da aynı şeyi düşünüyordur ona saygı duyuyorum."

Bariz bir şaşkınlıkla, "Yani sence romantizm ve aşk önemli değil öyle mi?" diye sordum.

Ruby yürümeye devam ederken bana gözlerini devirerek baktı.

"Öyle bir şey söyledim mi? Hayır, kesinlikle söylemedim. Söylemek istediğim sadece seks yapmak için ayarsız bir romantizme gerek olmadığı. Seks sekstir, aşk ise aşk... Delicesine seks yapıp bundan zevk almak için aşka gerek yok."

Derin bir kararsızlıkla "Bilemiyorum," diye mırıldandım.

"Hadi ama ben de romantik bir kızım Winny. Romantik olmamın yanında aynı zamanda da gerçekçiyim. Senin sorunun bu sen sanki bu dünyaya ait değil gibisin, sanki yazdığın romanlardan birinden fırlamışsın."

Bugün fark ettiğim ayrıntı da buydu. Ben gerçekçi değildim. Küçükken anlatılmış ve büyüdüğünde gerçek olmadığını anladığın bir masal kadar sahteydim. Benim gerçekçi bir düşünceye ihtiyacım vardı. Bunun için bir şeyler yapmalıyım.

"Sanırım haklısın. Bugün ben de öyle hissettim Ruby, sanki gerçek değilmişim gibi. Sanırım kendimi dış dünyaya çok fazla kapatıyorum. Sıkıcı bir rahibeye dönüştüm."

Ruby güçlü bir kahkaha attı.

"İşte buna katılmıyorum. Sen tanıdığım en eğlenceli insanlardan birisin. Sadece biraz ara vermeye ve kendini keşfetmeye ihtiyacın var." Sanki konuştuğumuz konuyla bağlantılıymış gibi "Ve Steven hala senden hoşlanıyor. Onu iki defa reddetmene rağmen bence bunu bir düşünmelisin," dedi.

"Onu üç defa reddettim."

"Ah öyle mi? Bundan haberim yoktu. O halde belki de dördüncüde ona şans vermelisin."

Tam zamanında gelen otobüs beni Ruby'den kurtardı. Kendime boş bir koltuk bulup oturdum ve kulaklıklarımı takarak düşünmeye başladım. Steven otelin ortaklarından birinin oğluydu aynı zamanda finans uzmanıydı. Genç yaşına rağmen büyük başarılar yakalamış, oldukça yakışıklı bir centilmendi. Çevresindeki çoğu insanın aksine oturaklı bir karaktere sahipti. Yani romantik bir kızın isteyeceği her şey ondaydı. Londra'ya yerleşip otele eski arkadaşım Ruby'i görmeye gittiğim o yağmurlu günde neredeyse üstüne çıktığım ve ona bağırıp çağırdığım günden beri benden hoşlanıyordu. Daha önce bana "üç" sefer açılmayı denemişti ama onu başarıyla savuşturmuştum. Beceriksiz bir erkeğin hayatıma girip hayal dünyamı yerle bir etmesinden korkuyordum.

Elbette daha önce sevgililerim olmuş çoğuyla basit bazı deneyimler yaşamıştım. Hatta lise son sınıftayken sevgilim olan William ile neredeyse son aşamaya geçiyordum ki fazlasıyla kötü bir deneyim olacağını düşünerek kaçmıştım. Hala daha o anı düşünürken gözlerimi kapattığımda William'ın acemi ve baştan savma dokunuşlarını, doğruca hedefe varma arzusunu, bacaklarımı aralamaya çalışan ellerini ve tükürükler içinde beni öpen dudaklarını hatırlayabiliyordum. İğrençti. Bundan fazlası olmalıydı. Fazlası olmak zorundaydı. Sayfalarca anlattığım o duygu ıslak birkaç öpücük ve sert elleşmelerden çok daha fazlasıydı. O duyguyu istiyordum. Dışarıdan farklı göründüğümü biliyordum. Bir bakire olduğumu tahmin etmek güç olmalıydı. Belki de Steven'a evet demek onu hayal kırıklığına uğratmama yol açacaktı. Steven arzulu bir kadın istiyor olmalıydı, çevresinde dolaşan kadınlar gibi onu memnun edecek bir kadın. Oysa ben kendime dokunurken son okuduğum kitaptaki yakışıklı Lordu hayal etmekten fazlasını yapamıyordum.

♡♡♡

İkinci günüm çok daha kabul edilebilirdi. En azından işimi yapmış duymamam gereken sesler duymamış ya da görmemem gereken manzaralarla karşılaşmamıştım. Son odayı temizleyip kapıyı kapattığım sırada katta oda servisi olarak çalışan Calvin'in bana doğru yaklaştığını fark ettim.

"Calvin? Bir sorun mu var?"

Calvin kibar bir tavırla, "Bay Taylor, seni görmek istiyor," dedi.

Açıkça söylemem gerekirse Steven'in beni dün görmek isteyeceğini düşünmüştüm. Fakat bir günlük gecikmeyle de olsa beni yanıltmamıştı. Bundan, yani onun bana ilgi göstermesinden hoşlanmadığımı söyleyemezdim. O pekte benim gibi kızlarla ilgilenecek biri değildi. Yine de beni istiyordu... Şu romanların başrollerinde bulunan muhteşem adamların, iyi kalbinden başka hiçbir güzel yani olmayan kızları istemesi gibiydi. Fazlasıyla heyecan dolu.

Kendi kendime gülümseyerek, "Tabi Bay Taylor'ı görmeye hemen gidiyorum," dedim.

Calvin gözden kaybolurken malzeme odasına yöneldim. Mesaim hala bitmemişti ve Bay Taylor beni görmek istiyorsa ikimizde eşit şartlarda olana kadar –*yani kısmen eşit şartlarda olana kadar*- beni beklemek zorundaydı. Zoru oynamaktan hoşlanıyor falan değildim sadece Steven ve ben çok farklıydık. Steven benim içimde olduğunu düşündüğü ateşi arzuluyordu oysa benim içimde bir parça köz bile yoktu. Onunla olursam hem onu hem kendimi hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyordum.

Odalardaki eksik malzemeleri tamamlamaya devam ediyordum. Lavanta kokan yumuşacık havluları üzerinde bir parça lavantayla birlikte dolaba koydum kapağı kapatıp arkama döndüğümde Steven karşımdaydı. Onu otelde görmeye alışık olduğum takım elbisesinin içindeydi. Sarı saçları özenle şekillendirilmiş, gri-mavi gözleri etkileyici bakışlarla beni seyreliyordu. Yakışıklı mıydı? Kesinlikle yakışıklıydı. Bir kızın kalbine defalarca kanat çırttırıp, sonra tek bir sözülle yavaşlayıp, hızlanmalarına neden olabilirdi.

"Calvin ile sana bir mesaj yollamıştım."

İtaatkâr bir tavırla iki elimin parmaklarını önümde bağlayıp kafamı hafifçe kaldırdım ama yüzüne bakacak kadar değildi. Açıkçası biraz olsun kendim gibi davranmak istiyordum ama yapmayacaktım. Buradaysam, Steven benim patronum sayılırdı ve buna uygun davranmalıyım.

"Bir kat valesine mi? Bundan emin misiniz Bay Taylor?"

Steven kaşlarını çatarak, "Yine ne tür bir oyun oynuyorsun Winona?" diye sordu.

"Oyun mu beyefendi?"

Sanki oyunumu çözmüş ve buna katılmaya hevesli değilmiş gibi gözlerini devirdi.

"Demek çalışan-patron olduk öyle mi?"

"Her zaman öyle değil miydi?"

Kollarını göğsünde bağlayıp düşünür bir ifade takındı.

"İlk karşılaşmamız da üstüme çıkıp, bana hakaret etmiştin. İkinci de kendimi beğenmiş olduğumu yüzüme haykırmıştın, üçüncü de bisikletinle neredeyse beni eziyordun, bilmem kaçınıcı da yemek teklifimi reddedip ondan sonrakinde sana vermek istediğim çiçekleri yatağa atmak istediğim başka bir kadına götürmemi söylemiştin. Düşünüyorum da bir çalışanın patronuna yapacağı şeyler değil. Sizce de öyle değil mi Bayan Roden?"

Kısa bir an düşündüm ve abartmadığına karar verdim bu sürede yanıma yaklaşmıştı. Parfümünün kokusunu alabileceğim kadar yakınımıdaydı. Heyecanlanıyor muydum? Kesinlikle...

"Neden beni görmeye gelmedin Winona?"

Hızla kendi kimliğime bürünüp başımı kaldırıp kaşlarımı çattım.

"Çünkü mesaim daha bitmedi ve işine saygısı olan her insan gibi davranıyorum."

Ellerini ceplerine sokarak bir süre beni inceledi. Ben ise o sırada istediği kadını elde edebilecekken neden benimle vakit kaybettiğini düşünüyordum. Gözlerimin içine sanki bir işaret bekliyormuş gibi bakıyordu tecrübesiz olsam da ondan yükselen saf erkekliğin farkındaydım. Bir otel odasında kral dairesi süitlerinden birindeydik. Son derece yakışıklı ve çekiciydi ben ise o sade ama tutkulu kadın olmalıydım. Çılgınca üstüme atılıp beni öpmeye başlaması için tek yapmam gereken göz süzüp dudaklarımı dişlemektir eh bu işin kolay tarafıydı ama bundan sonrasını nasıl devam ettireceğimi bilemiyordum. Beni şu yatağa yatırıp içimden çıkacak o arzulu kıızı isteyecek ama o kız yerine bir bakireyi bulacaktı. Bunun sorun olmaması gerekmez miydi? İstediğim tutkuyu keşfetmekti peki neden bunu Steven ile yapmıyordum? O anda farkına vardığım gerçek ile içimden bir küfür savurdum. Lanet olsun bunu onunla yapmıyordum, çünkü başarısız olmaktan korkuyordum. Steven'den hoşlanıyordum! Ve Steven'ın bana bakarken gördüğü o tutkulu kadın olmadığımı anlamasından korkuyordum.

Steven sessizliğimi bir cevap olarak kabul etmiş olmalı ki, "Pekâlâ, Bayan Roden. Kuralları siz koymak istiyorsanız, ben de uyacağım. Unutmayın ben bir profesyonelim ve öyle davranabilirim," dedi.

Onu kibarca onayladım. Bu kadar kibar ve anlayışlı olduğu için memnundum.

Tam arkasını dönmüş kapıya doğru yürürken, "Yine de mesain son bulduğunda karşına çıkmayacağıma söz vermiyorum," demeyi ihmal etmedi.

O çıkmadan önce odanın kapısı açıldı. Donup kalmıştım ve odaya kimin girdiğini görmekten korkuyordum. Eğer kat şefi ise çıkacak bir dedikodunun başrolü olacaktım. Temizlik sorumlusu Thomas ise kuleye kapatılmak bu sefer seçenek olabilirdi. Fakat odaya giren ikisi de değildi. Adama bakarken nefesimi tutmuştum.

Şaplak Lordunun burada ne işi vardı? Odanın dolu olmasını beklemediği açıktı yüzü kısa bir şaşkınlıkla sarsılmıştı elbette odanın çoktan temizlenmiş ve bu günkü misafirine hazır olması gerekiyordu. Eğer ben oyalanmasaydım ve Steven beni görmeye karar vermeseydi öyle olacaktı. Hem ayrıca bu adam 5005 numarada kalmıyor muydu? Bu odanın 5005 olmadığından emindim. Şaplak Lordu kısa ve baştan savma bir bakışla bana baktıktan sonra hemen Steven'e odaklandı ve dudakları oldukça haylaz ve imalı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Stev?"

Harika birbirlerini tanıyorlardı.

Steven ona uzanıp elini sıkıp dostça sarılırken, "Alexander, gördüğüm kadarıyla erkencisin," dedi.

Alexander başını salladı ve "Bir görüşmem var," diyerek açıklama yaptı.

Ben bunun bir görüşmeden çok bir ihanet oyunu olduğundan fazlasıyla emin olduğum için gözlerimi devirdim. Adamın bakışları tam o anda benimkilerle keşişmişti. Fakat bundan en ufak bir utanç duymadım. Utanması gereken biri varsa o da Şaplak Lorduydu.

Steven oldukça doğal bir tavırla, "Odan burası mı?" diye sordu ve Şaplak Lordu onu onayladı.

"Winona, odada işin bitmiş miydi?" derken burada ikimizin baş başa olması son derece normalmiş gibi rahattı.

"Ah, evet. Oda yeni misafirleri için hazır."

Odadan çıkmak için hareketlendim ve Steven ile Şaplak Lordunu ardımda bıraktım. Günü sakince tamamlama düşüncesi de buraya kadardı.

♡♡♡

Otelden çıkıp durağa doğru yürümeye başladım. Havada tatlı bir yağmur havası vardı ve yağmurda ıslanmayı sevdiğim için diğer insanlar gibi aceleci davranmıyordum. Kafamı yazacaklarım işgal etmişti uzun yürüyüşler bu yüzden favorimdi. Fakat sadece birkaç adım atabilmişim, lüks bir arabanın yanıma yaklaşmasıyla kafamı çevirdim. Aracın camı yarıya kadar inmişti ve Steven kafasını dışarı doğru çıkarıp, "Karşına çıkmam için uygun bir zaman mı?" diye sordu.

Kesinlikle değildi ama ona daha fazla kabalık yapmak istemiyordum. Hızlı adımlarla arabanın diğer tarafına dolaşıp oturdum çıplak kollarım nemli yağmur damlalarıyla doluydu saçlarımı yüzümden çekerek ona baktım. Tam o anda doğru bir karar verdiğimi söylercesine yağmur hızlandı.

"Teşekkür ederim," derken yüzümde mahcubiyetten çok farklı bir ifade geziniyordu.

Steven kafasını kaldırıp dışarı baktı.

"Sanırım zamanlamam daha iyi olamazdı." Gaza basıp yola koyulurken, "Evin nerede?" diye sordu.

"Kuzey caddesi üzerinde."

"Winona... Seni sürekli kovalamam mı gerekecek?"

Ukala bir tavırla, "Bundan hoşlanıyor gibi görünüyorsun, sanki senin için yeni bir oyun gibiyim. Öyle değil mi?" diyerek ona meydan okudum.

Gülerken başını salladı.

"Sanırım. Bilmiyorum. Daha önce kimsenin peşinde koşmam gerekmemişti. Fakat yine de bundan sadistçe bir zevk aldığımı düşünme."

Söylediği şeyi karşılıksız bıraktım ve yolun kalanında sıradan bir sohbeta giriştik. Sıkıcı biri sayılmazdı açıkçası sohbet etmesi oldukça rahattı. Arabayı oturduğum apartmanın önünde durdurdu, hafifçe bana doğru dönerek kişisel alanıma fazlasıyla yaklaştı. Bu yakınlık beni huzursuz etmişti fakat geri çekilmedim.

"Winona, seninle baş başa ve özel olarak görüşmeme izin ver."

Sözcükler dudaklarından bir fısıltıyla dökülmüştü. Ondan yayılan cinsel arzuyu hissedebiliyordum ama aynısını kendim için söylemem mümkün değildi. Başarısız olmaktan korktuğum için mi kendimi geri çekiyordum? Önüme düşen bir saç tutamına teklifsizce uzandı saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra soğuk elleri yanağımda dolaştı orada öylece beklerken sıradaki hamlesinin ne olacağını düşünüyordum. Beni öpecek miydi? Bu ıslak ve rahatsız edici bir öpücük mü olacaktı? Kuru ve sıkıcı bir öpücük mü? Yoksa onu hayal kırıklığına uğratan kişi ben mi olacaktım? Öpüşmeyi bile beceremeyen yirmi bir yaşında bir bakire... Bu düşünceyle birlikte olası yakınlaşmadan kendimi geri çekerek kurtardım hatta bunu o kadar hızlı yapmıştım ki kafamı neredeyse cama vuracaktım. Steven bu rahatsızlık verici durumu hafifçe öksürerek kurtardı ve nazik bir pes edişle geri çekildi.

Sözcükleri hızla toparlayarak, "Beni getirdiğin için teşekkür ederim," diyerek ağzımın içinde geveledim.

"Rica ederim. Benim için bir zevkti ve daha sonra görüşmek üzere."

"Görüşürüz," derken bunu öylesine söyleyip söylemediğimden pek emin değildim. Arabadan inip apartmana girdim ve Steven'in uzaklaşan aracının sesini duyarak derin bir nefes aldım. Bunu yapacağım kişi Steven olamazdı. İlk deneyim için daha farklı bir şeylere ihtiyacım vardı.

ŞEHVET DERSİ - 3 - Sayfa 6

Bir hafta istediğim sıkıcılık ve tekdüzelikle geçmişti fakat tek bir kelime bile yazamıyordum teslim tarihine bu kadar az kalmışken kesinlikle olmaması gereken bir durumdu. Böylece haftaya enerjik başlama planlarım bütün günü uykusuz geçirmem yüzünden baltalanmıştı. Gece vardiyasıdaydım ve tamamen bitiktim. Thomas Foster beni karantinaya alınmam gerekiymiş gibi incelerken bir dizi talimat sıralıyordu.

"Unutmadan Bayan Roden, kuru temizlemeden Bayan Laura Hoult'un kıyafetlerini alıp 5008 numaralı odaya götürmeniz gerekiyor." Ciddi bir tavırla ceketini sıvayıp saatine bakarak, "Bunun için acele etseniz iyi olur," diye homurdandı.

Hızla başımı sallayıp görevimi yerine getirmek üzere oradan uzaklaştım. Kuru temizleme otelin bodrum katındaydı ve çok tatlı yaşlı karı koca tarafından işletiliyordu. Onlara bayılıyordum. Bu yüzden Bayan Laura Hoult'un elbisesini teslim alırken kısaca sohbet etmeyi de ihmal etmemiştim. Asansörle yukarı çıkarken çok gecikip gecikmediğimi merak ediyordum.

5008 Numaralı odaya doğru adımlarımı hızlandırdım. Akşam yemeği saatinden önce kıyafetleri teslim etmeliydim, geç kalmak istemiyordum. Odaya vardığımda kibarca kapıyı çaldım ve açılmasını beklerken yamuk önlüğümü düzelttim. Çok geçmeden kapı aralandı ve birkaç saniye içinde ardına kadar açıldı. Karşımda dünyanın en çıplak adamı duruyordu. Yani sadece üstü çıplaktı belinde ise sadece bir havlu vardı ama yine de daha önce bu kadar heybetli bir adamı çıplak görmemiştim. Tabi ağabeyim Michael'i bu grubun dışında tutuyordum.

"Ah, bakın burada kim varmış?"

Bu kinayeli yorum üzerine gözlerimi adamın "*muhteşem*" karın kaslarından ayırıp kafamı kaldırdım. Şaplak Lordu mu? Hayır, hayır burada olmaması gerekiyordu. Yanlış mı gelmişim? Hafifçe geri çekilerek oda numarasına baktım 5008 kesinlikle doğru gelmişim. Peki ya Şaplak Lordu'nun Bayan Laura Hoult'un odasına ne işi vardı? Thomas, Brenda Wilson ile Laura Hoult'u karıştırmış olabilir miydi? Kendi kendime cevap vererek kafamı iki yana salladım. Hayır, bu pek olası değildi Thomas bir aziz gibi asla yanlış yapmazdı.

"Şey, ben... Bayan Laura Hoult'un odasına geldiğimi sanıyordum, yanılıyor muyum?"

Şaplak Lordu başını sallayarak içeri doğru seslendi.

"Sevgilim, burada seni arayan küçük bir hanımefendi var."

Ben daha Şaplak Lordu'nun kibar ve romantik tavrını sindirememiştim ki içeriden oldukça güzel sarışın bir kadın çıktı. Bir manken olmalıydı çünkü sadece iç çamaşırları içindeki bedeni mankenden başkasına ait olamazdı. Kırmızı boyalı dudakları gülümsemeyle aydınlandı.

"Tam zamanında. Giyinmeme yardım edebilir misin?"

Kararsızlıkla koridora göz attım. Etrafta kimse görünmüyordu onu geri çevirecek değildim bu kabalık olurdu. Başımı sallayarak onu onayladım, kucağımdaki elbiseyle Şaplak Lordunun geri çekilerek bana açtığı yoldan odaya girdim. Kadının peşinden yatak odasına ilerlerken hala neler olduğundan emin değildim. Kadının saçı ve makyajı yapılıydı anlaşılan bir davete gidiyorlardı peki ama Şaplak Lordu'nun burada ne işi vardı?

"Elbiseyi çıkarır mısın?"

Kadının konuşması ile kendime gelerek elbise torbasının fermuarını açtım. İçinden nefes kesici kırmızı bir tuvalet çıktı. Yüzlerce pound değerinde olduğundan emindim. Kadın elbiseyi elimden alırken Şaplak Lordu içeri girdi. Odadaki ahşap paravanın arkasına geçerken kadının dudaklarına ateşli bir öpücük kondurdu. Bu aşk karmaşasına akıl erdiremiyordum. Bir hafta önce birkaç oda ileride evli bir kadını şaplaklamıyor muydu? Şimdi de romantik prens mi olmuştu?

Şaplak Lordu paravanın arkasında giyinirken ben de kadının giyinmesine yardım etmeye başladım. Elbisenin iplerini bağladığım sırada Şaplak Lordu görüldü. Siyah smokin mi? Akıl almaz bir gösterişe sahip erkeklerin bu kıyafeti giymesi kesinlikle yasaklanmalıydı. Aşk romanlarından birinin içinden fırlamış gibi görünüyordu. Kaslarını tamamen sarmış ve geniş omuzlarının daha da geniş görünmesine neden olmuştu. Beyaz gömleğinin açık yakasını kapatarak iki yandan sarkan papyonu aynaya ihtiyaç duymadan bağlamaya başladı. O sırada gözleri bir aşk sarhoşu gibi kadına kilitlenmişti. Tanrım Laura Hoult gerçekten de insanı aşk sarhoşu edecek denli güzeldi.

"Alex, ne düşünüyorsun?"

Adamın yüzünde çapkın bir sırıtış belirdi.

"Kırmızı sana yakışıyor."

Kadın muzip bir tavırla, "Başka?" diye sordu.

Adam birkaç adım atarak kadının tam önünde dikildi ben ise Laura'nın ince uzun bedeninin arkasında kalmış olsam da her şeye fazlasıyla dâhildim.

"İnanılmaz ateşli görünüyorsun, operayı siktir edip seni tekrar yatağa yatırıp bacaklarının arasına yerleşmek ve güneş doğana kadar orada kalmak istiyorum."

Daha önce fark etmediğim hafif aksanıyla söylediği ateşli sözcükler utançtan kıpkırmızı kesilmeme neden oldu. Yüzümü saklamak için başımı önüme eğmekten boynum kırılabilirdi. Bir an önce bu odadan çıkmak ve bu karışıklıktan kurtulmak istiyordum. Laura kesinlikle bu adamın sevgilisiydi diğer kadın ise metresi olmalıydı peki ama ikisini de aynı otele getirecek kadar aptal olması normal miydi? Sanki ihanete uğrayan Laura değil de bendim. Öfke doluydum vücudumdan salgılanan adrenalin kalbimin deli gibi çarpmasına neden oluyordu.

Laura adamı ceketinden tutarak kendine çekti ve dudaklarını öptü.

"Döndüğümüzde bunu yapabilirsin. O güzel kafanın ve muhteşem dilinin bacaklarımın arasında olmasından hoşlanıyorum."

Adam, kadını bir kez daha öptü.

"Sevgilim, çok yaramazsın."

Rahatsızlıkla yerimde kıpırdandım ve hafifçe öksürdüm.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı hanımefendi?"

Kadın yan taraftaki aynaya dönerek son kez kendini inceledi. Elbisenin düşük askıları beyaz omuzlarından sallanıyordu. Kalp şeklindeki dekoltesinden mükemmel göğüslerinin kabartısı görünüyordu ve incecik beli ortaya çıkmış tiril tiril kumaş uzun bacaklarını sarmalamıştı. Lanet olsun henüz ayakkabı bile giymiyordu.

"Aslında hepsi bu kadar, teşekkür ederim."

Kadın ayakkabılarını giymek için pufa otururken hafifçe selam vererek oradan bir an önce ayrılmak için arkamı döndüm. Hızlı adımlarla kapıya ilerleyip çıkmak için acele ettiğim sırada Şaplak Lordu'nun neredeyse ensemdeki varlığıyla irkildim. Arkamı döndüğümde orada küstah bir sırtışıla dikildiğini gördüm.

"Yardımanın için teşekkürler," diyerek elindeki parayı uzattı ve bu nedensiz bir öfke krizine girmeme neden oldu.

Sıklıkla yaptığım gibi çenemi tutamayarak, "Bu bir sus payı mı?" diye sordum.

"Anlamadım."

Ah! Demek beni hatırlamıyordu. Oysa iki sefer karşılaşmıştık ve ikisi de pek unutulmayacak durumlardaydı.

"Daha önceki karşılaşmamızdan bahsediyordum. Eğer bu bir sus payıysa gerek yok otelin ciddi bir sır politikası var. Yani tek kelime edemem."

Adam parmaklarıyla çenesini okşarken bir akıl hastasının durumunu değerlendiren doktor edasıyla beni süzüyordu. Dudakları muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Şimdi anladım."

Bravo! Ne yani şimdi de zekâsından etkilenmeli miydim? Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Ama adam parayı bana tekrar uzattı.

"Bu sus payı için değil. Laura'ya yardımın için."

Bir süre gözlerimi kısarak ona baktım. Bahşişi geri çevirecek değildim elbette uzanıp adamdan parayı alıp önlüğümün cebine sıkıştırdım.

"Teşekkür ederim, bayım."

Adam, bana göz kırparak kapıyı kapattığında orada öylece kalmıştım. Cebimdeki yüklü bahşişe şöyle bir bakarak kendi işime bakmaya karar vermişim. Sus payı veya değil...

♡♡♡

Misafirler akşam yemeğindeyken bütün odaları toparlamıştım kirlileri arabaya koyarak çamaşır odasına götürdüğüm sırada Ruby ile karşılaştım.

"Selam fıstık, ilk gece vardiyacı nasıl geçiyor?"

Çamaşır arabasını boşaltırken, "Sansasyonel," diye mırıldandım.

Ruby kalçasını kirli sepetine yaslayarak elini bana doğru salladı.

"Hemen anlat." Saatine bir göz atarak, "On dakikam var," dedi.

Gülerek kollarımı göğsümde bağladım.

"Geçen hafta 5005 numaralı odadaki çifti hatırlıyor musun? Hani evli olup şaplak yemeyi seven?"

Ruby'nin gözleri şeytani bir şekilde parıldadı.

"Ah, hatırlamaz olur muyum?"

"O adam bugün 5008 numaradaydı."

Kıkırdarak, "Yine şaplak mı atıyordu?" diye sordu.

"Hayır, hayır buna inanmayacaksın. Başka bir kadının romantik prensiydi. Laura Hoult ile 5008 numaralı odadaydı ve onlar kesinlikle sevgili. Diğer kadın ise sanırım metresi. İkisini aynı otele getirmesi ne kadar acemice değil mi? Tam bir pislik!"

Ruby'nin ağzı bir karış açıldı.

"Aman Tanrım! Ünlü moda yazarı Laura Hoult mu?"

"Modayla ilgilenen sensin Ruby, ben değil." Önlüğümü düzelterek, "Gitmem lazım akşam yemeği bitmeden toplamam gereken iki oda var," dedim.

"Ben de sıkıcı katıma dönüp yaşlı kardeşlerin havluları çalmasına engel olayım bari."

♡♡♡

Gece vardiyasının bu denli yorucu olacağını hiç düşünmemiştim. Ayaklarımı ve temizlik arabasını sürürken 5008 numaralı odanın önünde durdum. Kapıda "*Lütfen Temizleyiniz.*" Yazısı asılıydı. Öfke ve yorgunlukla iç çekerek kapıyı açarak içeri girdim.

Oda darmadağındı.

"Adam dağınık çalışırım derken haklıymış."

Adamın seks performansından nasibini almamış tek bir köşe bile yok gibi görünüyordu. Oturma bölümünü toplarken bir yandan da ahlak, sadakat kavramları hakkında kendi kendime söyleniyordum. Nihayet yatak odasına geçtiğimde

söylenmeme ailemin hoş karşılamayacağı küfürler eşlik etmeye başlamıştı. Seksin nasıl koktuğunu bilmiyordum ama bu odadaki her köşenin seks koktuğunu söyleyebilirdim. Yatak odasından banyoya geçtiğimde saat kavramını çoktan kaybetmiştim. Kafam erotik düşüncelerin işgali altındaydı ve gözlerimin önünde oldukça ateşli imgeler canlanıyordu. Elbette bunun en önemli sebeplerinden biri odada bulduğum extra büyük boy prezervatif olabilirdi. Derin bir iç çekerek lavabonun kenarında duran kayganlaştırıcı şişesini inceledim. Hayal gücüm bu odada hiç durmadan işliyordu.

Zaman kavramını tamamen kaybettiğim sırada içeride bir hareketlilik hissettim ve hemen ardından sesler duydum. Elimde lavanta kokulu banyo havlularıyla kalakalmıştım. Dönmüşler miydi? Peki, şimdi ne yapacaktım? Tabi ki özür dileyerek öylece çıkacaktım. Birkaç adım atarak banyo kapısına ulaşım hafifçe araladım, her şey için fazlasıyla geç olduğunu da o zaman fark ettim. Şaplak Lordu ceket ve gömleği dışında giyinik olsa da Laura Hoult tamamen çıplaktı. Kadının çıplak bedeninin göz kamaştırıcı şekilde güzel olduğunu fark ederek kendi küçük göğüslerimi ve sıksa bedenimi havluların ardına gizledim. Banyo kapısı yatak ile karşılıklıydı bu sayede her şeyi fazlaca ayrıntılı görüp duyuyordum.

"Benim için uzan, aşkım."

Şaplak Lordu, Laura'yı yatağa yatırdı ve elleriyle kadının bacaklarını iki yana ayırdı. Laura'nın topuklu ayakkabıları hala ayağındaydı ve bu her şeyi daha seksi bir hale getiriyordu.

"Tanrım, ne kadar sulu ve lezzetli görünüyorsun."

Adam kadını yalamak için eğildiği sırada Laura onu durdurdu.

"Hayır, Alex. Lütfen becer beni."

Adamın dudakları kıvrıldı ve vahşi bir şekilde, "Ah, evet aşkım. Bunu yapacağım. Seni aklın uçana kadar becereceğim," diye hırladı.

Şaplak Lordu pantolonunu aceleyle çıkarıp tamamen çıplak kaldığında hala orada dikiliyordum. Kendimi belli etmeyi ya da banyoya saklanmayı düşünmemiştim. Tek yaptığım bedenime yayılan o esrarengiz ateşle birlikte onları seyretmekti. Adamın extra büyük aleti gözlerimin tam önündeydi aletine prezervatif geçirirken de onu seyrettim. Geniş göğüs kafesi genelde hikâyelerde yazılan o "*seksilik*" algısından uzak bir şekilde erkeksi tüylerle kaplıydı. Belirgin karın ve göğüs kaslarıyla oldukça heybetli ve güçlü görünüyordu. Ellerimden birini bacakları arasında sızlayan noktaya koydum o sızıyı dindirebilmeyi umuyordum.

Adam güçlü elleriyle kadının bacaklarını biraz daha ayırdı, tam aralarına yerleşerek kendini öne doğru itti. Kadının kafası yukarı doğru kalktı ve tatlı bir yakarıyla tekrar yatakla buluştu. Adam kendini daha güçlü bir şekilde kadının içine ittiğinde ikisi de

inledi ben ise inlememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu izlediğim en seksi porno filmde bile daha erotikti. Daha önce seksten böylesine etkilendiğim bir an hatırlamıyordum.

"Hım, böyle iyi mi Laura? Dibini dürttüğümü hissediyor musun?" derken adamın sesinden yayılan o hayvani şehvet her yanı kaplamıştı.

Etkilendiğim şey bu muydu? Aralarında romantizm olduğunu düşünmüştüm fakat şu an öyle hissetmiyordum. Şu an sadece ihtiyaç için çiftleştiklerini düşünüyordum ve bu bedenimde saf bir yankıya neden oluyordu. Bunca zamandır yanılıyor muydum? Seks ve romantizm birbirlerinden bağımsız kavramlar mıydı?

"Evet, evet, Alex. Lütfen durma. Daha sert! Yalvarırım daha sert!"

Adamın vuruşları güçlendi. Etin eti çarpma sesi kulaklarımda yankılanıp iki hayvani haykırışın pençesinde kayboluyordu.

Nefes nefese karşımdaki manzarayı seyrederken adam kafasını kaldırdı ve gözlerini kadından ayırarak doğruca benim durduğum noktaya baktı. Tanrım! Beni görüyordu. Ben olduğum yerde buz keserken adam bana bakarak gülümsedi ve göz kırparak "*yaptığı şeye*" devam etti. Fakat gözleri hala benim üzerimdeydi. Sanki... Sanki o benimle... Ben ne düşünüyordum böyle? Adam aldatan bir pislikti. Yine de elimi beni öldürmek ister gibi çılgınca atan kalbimin üzerine koydum.

"Gördüklerin hoşuna gidiyor mu?" diye sorduğunda neredeyse düşüp bayılacaktım.

Neyse ki Laura ben soruya cevap verme ahmaklığına düşmeden ellerini adamın dolgun pazılarında gezdirirken, "Ah, gördüklerime bayılıyorum sevgilim, sen bir Tanrısın," dedi.

Nedense içimde bu sorunun muhatabının Laura olmadığına dair bir his vardı.

"Peki, daha mı sert olmamı istersin? Yoksa daha mı yumuşak?"

Dudaklarım aralandı ve içimden daha sert diye mırıldandım.

Laura sanki aramızda güçlü bir telapati ağı varmış gibi, "Sert," diye hırladı.

Daha mı sert? Ben bu konu hakkında ne bilirdim? Hem soru doğruca bana sorulsa cevabım kesinlikle daha yumuşak olurdu. Kes! Kes! Winona saçmalamayı kes!

Şaplak Lordu beyaz dişlerini göstererek güldü. Cevabımı tahmin edermiş gibi başını salladı.

"Daha sert? Öyle mi? Bunu yaparım. Seni çok sert beceririm."

Bacaklarımı birbirine bastırarak sırtımı kapı pervazına yasladım. Dizlerim titremeye başladı. Başım dönüyor, gözüm kararıyor, kalbim deli gibi çarpıyordu. Her an düşüp bayılmakla orgazm olmak arası bir yerdeydim ve bu ikisi içinde doğru zaman değildi.

Dakikalar boyunca bir eziyet gibi devam eden sert ritim, yüz kızartan sorular ve yüksek oktavlı inlemelerin sonunda Laura çığlık çığlığa emeline ulaştı Adam bir süre daha yavaş ritimle devam ettikten sonra kadının yanına devrildi. Bitmiş miydi? Peki ya şimdi ne olacaktı? Lütfen Tanrım, lütfen Şaplak Lordu, Laura'yı duş alamayacak kadar yormuş olsun.

Adam duamın yanıtını verircesine, "Duşa gireceğim sevgilim, sen biraz uyu," diyerek kadını dudaklarından tatlı bir tavırla öptü.

Kendimi hızla banyonun içine çekerek tırnaklarımı kemirmeye başladım. Duşa mı girecekti? Yani buraya? Kahretsin! Kahretsin! Bu hayatımda en korktuğum ve en utandığım andı. Onlar odaya girdiği anda orada olduğumu belli etmeli ve dışarı çıkmalıydım. Fakat aptal hayal dünyam buna engel olmuş ağzımın "*ve diğer başka yerlerimin*" suyu akarak onları seyretmişim.

Ben kendimi tüketirken Şaplak Lordu banyoya girerek kapıyı arkasından kapattı. Neyse ki beline bir havlu saracak kadar saygılı davranmıştı. Yine de gözlerimi geniş göğüs kafesinden almakta zorlanıyordum. Daha önce detaylı inceleme fırsatım olmamıştı ama göğsü şahaneydi. Kaburgalarının üzerinde bir dövme vardı. Doğru olmadığını bile bile gözlerimi dikerek inceledim. İki tekerlekli, iki atlı bir at arabası vardı altında ise bilmediğim bir dilde bir şeyler yazıyordu. Zorlukla kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Yanaklarımın kıpkırmızı olduğundan oldukça emindim.

"Annen sana gizlice izlemenin ayıp olduğunu öğretmedi mi, *Nóinín*?"

Ağzından çıkan sözcüklere ve hafif hafif kendini belli eden aksanına o kadar kapılmışım ki açıkçası en son ne dediğini pek anlayamamışım.

Kendimi savunma hissim utanç duygumu bir süreliğine bastırdı. Elimdeki havluyu parmaklarım acıyana kadar sıkarken, "Gizlice izlemiyordum, sadece kötü bir tesadüf oldu," diye mırıldandım.

"Bir tesadüf? Yani beni tesadüf eseri mi izledin?" Ellerini beline koyarak başını dikleştirdi. "Hem de bitirene kadar." Kaşları gerilerek yukarı kalktı ve mavi gözleri daha dikkat çekici bir hal aldı. "Bu tesadüfler ne kadar sık olmaya başladı," derken dişleri ukala bir gülümsemeyle ortaya çıkmıştı.

Bir an alttan almayı ve özür dilemeyi düşünsem de bunu yapamayacak kadar öfkelenmişim. Karşıma geçmiş dalga geçer gibi konuşması sinir bozucuydu.

"Ne ima ettiğinizi anlamıyorum efendim, bu... bu utanç verici manzarayı isteyerek izlemedim. Odada işim vardı ve sizin odaya girer girmez tavşanlar gibi

düzüşeceğinizi tahmin edemedim. Ne yani bunun için ben mi suçluyum?" Elimi saçıma götürdüm ve saçlarımın sıkı bir şekilde topuz olduğunu fark ederek geri indirdim. "Ayrıca beni gördünüz. Madem bu kadar ahlaklısınız izlediğimi fark ettiğinizde bunu durdursaydınız."

Bu kovulmama neden olsa bile çenemi kapayamayacak kadar utanç ve öfke doluydum.

Fakat adam söylediklerimden en ufak bir rahatsızlık duymuyormuş gibi, "Tavşanlar gibi düzüşmek mi?" derken gülüyordu hatta oldukça eğleniyormuş gibi görünüyordu. "Daha önce böyle komik bir şeyi hiç duymamıştım."

Zaten çatık olan kaşlarım biraz daha çatıldı. "Eğlenmenize sevindim."

Şaplak Lordu bir an ciddileşir gibi oldu ama suratındaki tebessümü kaybetmeden, "Ahlaklı olduğumu asla söylemiyorum." Kafasını hafifçe eğerek, "Hatta oldukça ahlaksız olduğum söylenir," diye fısıldadı.

Açık kalan ağzımı kapattım ama yine de sözcük kusmuğuna engel olamadım. "Kesinlikle ben de aynı şeyi düşünüyordum. Özellikle sevgiliniz ve metresinizi aynı otele getirmeniz... Bakın işte bunun ahlaksızlık mı yoksa aptallık mı olduğundan pek emin olamıyorum."

Şaplak Lordu hayatında duyduğu en komik şeymiş gibi kahkaha atmaya başladı. Tabi içeride sevgilisinin uyuduğu düşünülünce çok yüksek sesli değildi ama kesinlikle kahkahaydı.

"Komik bir şey mi söyledim?"

Derin bir nefes alıp gülmesine ara vermeye çalıştı kendisini zor tutuyor gibiydi.

"Benim hakkımda gerçekten hiçbir şey duymadın mı?"

Gözlerimi kısarak kafamı iki yana salladım. "Duymam mı gerekiyor?"

Omuzlarını silkerken, "En azından otelde birkaç dedikodu duymuş olmalısın, *Nóinín*. Yani mesleğim hakkında. Steven otelinden sır çıkmayacağını söylemişti ama bu kadarını da beklemiyordum."

Gözlerimi parlak siyah ayakkabılarıma indirdim. "Ben kısa bir süredir burada çalışıyorum yani sütlerde ve tam zamanlı olarak..." Adam ünlü biri miydi? Ya da daha kötüsü önemli biri? Bir anda kafamda bir ampul yanmış gibi, "Steven'la arkadaşsın?" diye mırıldandım. Belki başkası için bu önemli olabilirdi fakat Steven ve ben o hiyerarşiyi sağlamayı becerememiştik.

"Evet, ama bahsettiğim bu değil."

Cümle aralarını duymadığımı fark ederek, "Ne iş yapıyorsun?" diye sordum.

Şaplak Lordu otuz iki dişini gösteren bir gülümsemeyle sırtırken kaslarını da gözler önüne sermeyi ihmal etmedi. Böbürlenerek ses tonuyla, "Jigoloyum," dedi.

ŞEHVET DERSİ - 4 - Sayfa 6

Ağzım açık bir şekilde gözlerimi adama dikmiş dakikalardır onu inceliyordum. Taşlar yerine oturdukça yanaklarımdaki o sıcaklık ve muhtemelen kırmızılık daha da artıyordu. Tanrım! Nasıl bu kadar aptal olabilirdim bir jigolo! İyi ama o muhteşem kadınların neden bir jigoloya ihtiyacı vardı? İstedikleri her adamı bunun için para ödemedi elde edebilirlerdi.

"Bu seni şaşırtmış görünüyor." Adamın sesi daldığım düşüncelerden çıkmamı sağladı.

"Ah! Evet, ben... Evet, açıkçası şaşırdım." Duraksayarak, "Dürüst olabilir miyim?" diye sordum.

"Başından beri yaptığın bu değil mi zaten?"

Söylediğini duymazdan gelerek öksürdüm.

"Ben jigoloların daha yaşlı kadınlarla... Şey yaptığını... Sizi şey yaptığını..."

Hala elimde duran havluları ne kadar sıkıştığının farkına adam onları elimden alıp dolabın üzerine koyunca fark ettim. Serbest kalan ellerimi bir süre ne yapacağımı bilemedim daha sonra onları iki yana sarkıttım.

Adam sıkılmış gibi nefes verdi ve, "Beni apaçık dinlemekte ve gözetlemekte sakınca görmüyorsun ama seks ve kiralama kelimelerinin geçtiği düzgün bir cümle kuramıyor musun?" dedi. Duşa doğru ilerlerken konuşmayı sürdürdü. "Bu arada kesinlikle yanılıyorsun. Yalnızca yaşlı kadınlar jigoloya ihtiyaç duymaz. Hatta müşterilerim genelde genç, güzel, başarılı kadınlardır ve bu her zaman seks içinde olmaz."

Konuşmayı sonlandırarak suyu açtı ve belindeki havluyu çıkarıp yere bıraktı. Bu çok utanmazca bir hareketti. Enfes poposundan gözlerimi ayıramıyordum. "*Tanrım*

verdiğin nimetlere..." Bu duayı hemen yarıda kesip, "*Tanrım beni affet,*" diye mırıldandım.

Son anda aklım başıma gelmişti ki, "Ben hala buradayım. Dışarı çıkmam gerekli," dedim. Sesim endişe dolu çıkmıştı.

Önünü dönmeden (*çok yazık!*) kafasını çevirerek, "Eminim yolunu bulabilirsin," dedi.

"Hey bir dakika? Kız arka- sevgil- müşteri daha mı doğru olur? Her neyse içeride ve ben çıkarsam..." Fakat beni dinlemiyordu. Çoktan akan suya girmişti bile.

Ciğerlerime banyo buharına karışmış derin bir nefes çekerek bozulmamış saçımı düzelttim ve yavaşça kapıyı açtım. İçerisi kapkaranlıktı adam banyoya gelmeden önce bütün ışıkları kapatmış olmalıydı çünkü izlediğim görüntüler sırasında etraf aydınlıktı. Çıkışımı düşünmüş olmasını umursamamaya çalışarak parmak uçlarımda yürümeye başladım. Topuklarımdan ses çıkarmaması için mümkün olduğunca halılara basmaya çalışıyordum ve bu oda dekorasyonu gereği halılarla donatılmıştı. 1900'lerin dokuma halılarına binlerce şükür. Nihayet oturma bölümüne ulaşmış el yordamıyla çıkış kapısını bulmuştum. Kendimi dışarı attığım anda gördüklerimin ya da öğrendiklerimin şokuyla nefes nefese kalmıştım.

Burada ne boktan işler dönüyordu böyle!

♡♡♡

Gördüklerimi Ruby'e anlatmak için ölüyordum ama gece onunla bir türlü karşılaşamamıştım. Gün ışıyıp vardiyalarımız bittiğinde soyunma odasında karşılaştık.

Önlüğümü belimden çözerken, "Neler olduğuna inanamazsın?" diye soludum.

Ruby yorgunluktan kızarmış gözleriyle 'bu saatte ne söylesen en ufak bir heyecan duymayacağım' bakışıyla suratıma baktı. Fakat bugün öğrendiğim skandalın onu bile heyecanlandıracağından emindim.

"Sadakatsiz Şaplak Lordu sandığım gibi biri değilmiş."

Ruby kaşlarını çatarak, "Nasıl yani?" diye mırıldandı.

"Yani Şaplak Lordu ne Şaplak Lordu ne de sadakatsizmiş." Kendi kendime gülerek, "Bu gece odada Laura Hoult ile sevişiyordu, onları izledim," dedim.

İşte nihayet Ruby'nin ilgisini çekip uykusunu açmayı başarmıştım. Beni kolumdan tutarak duvar kenarına odanın bir ucunda giyinen üç kişiden uzağa götürdü.

"Ne demek onları izledim? Tatlım iyi olduğundan emin misin? Bu kesinlikle senin yapacağın bir şey gibi durmuyor acaba şu yazarlık işine biraz fazla mı kafayı taktın?"

Ruby'nin yüzündeki endişe ağzımdan ufak bir kahkaha kaçmasına neden oldu. Aslında bu tamamen Ruby'nin yapacağı bir şeydi benim değil. Onu endişelendirende bu olmalıydı. Açıkçası hayatı pek uçlarda yaşadığım söylenemezdi.

"Düşündüğün gibi değil. Aslında evet onları isteyerek izledim ama konu bu değil." Şimdi sıkı dur bakışımla ona baktım. "Adam beni gördü."

Ruby eliyle ağzını kapatıp, "Aman Tanrım!" diye bağırdı. "Seni Thomas'a şikâyet ederse Londra Kulesi en iyi ihtimal olur."

Söylediğine gülerken, "Beni şikâyet etmeyecek," diyerek açıklama yaptım. "Adam bir jigoloymuş. İnanabiliyor musun?"

Ruby'nin ağzı ve gözleri abartılı bir hayretle açıldı.

"Bir jigolo mu?! Hem de bu otelde! Kesinlikle yanılıyor olmalısın Winny. Burada öyle şeyler olmaz. Metresler ve aldatmacalar belki ama... Alenen bir jigolonun buraya girmesine izin vereceklerini sanmıyorum."

Ruby haklıydı otel oldukça "*kati*" kurallara sahipti. Sahipleri burayı yüz yıldan fazladır işletiyordu ve doğrudan Kraliyet ailesinin misafirlerinin bile ağırlandığı oluyordu. Burada böyle şeyler olmaması gerekirdi ama o adam... Hızlıca telefonumu elime alıp Laura Hoult'un adını arama motoruna yazdım. Görsellere hızlıca göz atarken Ruby bana bakıyordu fakat çok geçmeden aradığımı bulmuştum. Laura Hoult gerçekten ünlü bir kadındı ve bu o adamla ilk görüşmesi '*ya da çalışması*' değildi. Fotoğrafın üzerine tıklayarak habere ulaştım.

Telefonumu Ruby'e gösterirken, "Adam bu," diye açıkladım.

Ruby telefonu elimden kaptı, "Bu adamı daha önce de gördüm. Yani magazin dergilerinde," diye mırıldanırken haberi okumaya başladı. "Alexander Connery, Vay canına! Seksi bir isim." Telefonu tekrar bana doğrultarak, "Bak burada '*iş insanı*' olduğu yazıyor tatlım. Jigolo değil."

Telefonumu ondan alarak adamın adını arattım ve sadece bir sürü ünlü kadınla fotoğraflarını buldum. Ondan her yerde '*iş insanı*' olarak bahsediliyordu.

"Bana bir jigolo olduğunu söyledi."

"Otel politikasının böyle bir şeye izin vereceğini sanmıyorum Winny. İnsanların bir gece kaçamak yapması başka ama bu başka bir durum."

Elimi belime koyarak, "Peki ya bu bahsi geçen jigolo Steven'ın arkadaşıysa?" diye sordum.

Ruby'nin kaşları havaya kalktı. "O zaman işler değişebilir."

Otobüs durağına yürürken Ruby'e tüm ayrıntıları anlattım. Tahmin ettiğim gibi heyecanlanmıştı çünkü bu otelde her zaman rastlanacak bir olay değildi. Fakat bu olay ben de heyecandan başka duygular da uyandırmıştı.

Merak

Keşfetme arzusu

Ve

Yeni fikirler...

Hepsi bir araya geldiğinde çalan tehlike çanlarını elbette duyuyordum ama kendime engel olamıyordum. Bu fikri hemen Ruby'e açık etmemeye kararlıyım. Aklımda gezinen küçük, hain tilkilerin ayak seslerini biraz daha dinlemem gerekiyordu.

♡♡♡

Her zaman gece yazı yazıp gündüz uyuyan biri olarak ilk defa gün ışığı gözlerimi rahatsız ediyordu ve uyumakta zorlanıyordum saate baktım neredeyse öğlen olmuştu ve ben hala uykuya dalabilmiş değildim. Yataktan kalkarak güneşlikleri çektim ve tekrar yatağa döndüm.

'Yanlış bilgi. Uyuyamıyor oluşumun gün ışığı ile hiçbir ilgisi yokmuş.'

Yastığı elime alarak yüzüme bastırdım ve hoşnutsuz bir homurtu çıkardım. HARIKA! İşte yine o fikir. Kendime bu fikri daha sonra düşünmeyi telkin edip duruyordum. *'en azından güzel bir uyku uyuyup, duş aldıktan, kahvaltıda bir fincan çay içtikten sonra...'* Fakat başaramıyordum. İçimdeki o yazma aşkıyla dolup taşan tutkulu ve birazda çatlak olan taraf bu fikrin muhteşem olduğunu düşünüyordu.

Uyuyamayacağımı fark ederek yatağın içinde oturmaya başladım. Bir jigolo... Bu işlerde profesyonel olduğu kesindi. Her kadını memnun etmeyi beceremiyor olsa o kadınları kızışmış birer kediye çeviremezdi. Doğru kişi olabilirdi. *'Yanlış anlaşılmasın benim için değil tamamen hayallerim için.'* Bir diğer yandan ise onun çok çok çok pahalı olduğundan emindim. Otelin gecelik ücretinden haberdardım. O kadınların ona ne kadar ödediğini Tanrı bilirdi. Parayı nereden bulacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Merhaba yine ben. Acaba tecrübesiz bir bakireye bedava şehvet dersi vermek ister misiniz?"

"Selam düşünüyordum da... Siz jigololar hiç hayır işi yapıyor musunuz?"

İnleyerek kendimi tekrar yatağa bıraktım ve bir kez daha suratımı yastıkla kapattım. Artık gerçekten kafayı yiyordum.

♡♡♡

Gece vardiyası haftası boyunca Şaplak Lordunu tekrar görmedim. Belki de bu bana Tanrı'nın bir işaretiydi. Eğer onunla bir kez daha karşılaşsaydım saçma bir teklifle kendime güldüreceğimden emindim. Hafta boyunca aklım sürekli ondaydı. İçimden bir ses bana yardım edebilecek tek kişinin o olduğunu söylüyordu. Dalgınlığımı Ruby'de fark etmişti fakat ona kafayı yediğimi henüz itiraf etmemiştim. Günler boyunca ondan köşe bucak kaçtıktan sonra vardiya değişiminden önceki izin günümüzde koltuğa oturmuş geleneksel korku filmi gecelerimizden birini yapıyorduk.

Ruby ağzına biraz patlamış mısır atarak, "Senin bu gün Steven ile rüya gibi bir gece geçiriyor olman gerekmiyor muydu?" diye sordu.

Bu arada hayatımdaki gelişmelere bir yenisi eklenmişti. Steven ile bir randevu için sözleşmişim. Ve mesajlaşmaya başlamıştık fakat ben olabildiğince ağırdan alıyordum.

"İş için şehir dışında. Bir sonraki sefere erteledik."

"Yazma işi nasıl gidiyor?"

Şarap şişesine uzanıp kadehe doldurma zahmetine girmeden kafama diktim. Ruby çoktan cevabını almıştı.

"O kadar mı kötü? Bu hafta ki 'garipliğinin' sebebi bu muydu?"

Kafamı iki yana sallayarak, "Aslında değil," diye cevap verdim.

"Steven'ın teklifini kabul ettiğin için pişmansın. Biliyordum! Her gıcık prenses gibi muhteşem erkeği reddetmen gerekiyor değil mi?"

Gülerek omzuna vurdum.

"Ben bir prenses değilim. Ve Steven'ın mükemmel erkek olduğundan da emin değiliz."

Parmaklarını göstererek saymaya başladı.

"Yakışıklı, zengin, eğlenceli, zeki, senden kesinlikle hoşlanıyor." Orta parmağını kaldırıp bana gösterdi. "Siktir et ya! Harbiden mükemmel değilmiş."

Gözlerimi pijamamın diz kapağında beliren ufak deliğe diktim.

"O da benim mükemmel olduğumu düşünüyor ama değilim."

"Seks yapmamış olman mükemmel olmadığın anlamına gelmez."

Umutsuzca, "Benim ateşli olduğumu düşünüyor," diye mırıldandım.

"Siktir! Bunu telefon seksi yaparken mi söyledi?"

Yeterince şarap içtiğine kanaat getirerek elindeki kadehi aldım.

"Tabi ki de hayır! Biz öyle bir şey yapmadık. Sadece sıradan mesajlar. Mesajda söyledi. Onun gözünde nasıl bir imaj çiziyorum bilmiyorum ama benim ateşli olduğumu söyledi. Dedi ki şu aralar benden başka bir şeyi düşünemiyormuş. Beni hayal etmeden duramıyormuş. Onun için ne büyük hayal kırıklığı olacağımı Tanrı bilir."

Ruby ellerimi ellerinin arasına alarak gözlerimin içine baktı.

"Winny seksi ne sandığını bilmiyorum ama ona yıldızları göstermen falan gerekmiyor. Bir vajinan var değil mi?"

Sanki bunu cevaplamam gerekiymiş gibi başımı onu onaylayarak salladım.

"Ah işte bu! Bir vajinan varsa onun başını döndüreceğinden eminim."

"Peki ya ben?"

Parmaklarını şıklatarak, "İşte senin sorunun bu. Aslında korktuğun şey kendin değilsin. Onun yeterince iyi olamayacağından korkuyorsun. Çünkü seksi kafanda fazla büyütüyorsun. Seks sadece sekstir. Evet, kitapların insanı heyecanlandırıyor fakat tatlım üzülerek söylüyorum yazdıkların masal," diye açıklama yaptı.

Kaşlarımı çattım. Ruby doğruyu mu söylüyordu? Ya öyleyse... Sonunda seks yapar ve hayalimdeki kadar iyi olmadığını görürsem. Hayal kırıklığına uğramanın yanında bir daha yazamayabilirdim. Bu sonum olurdu.

Ruby tekrar şarap kadehine uzanıp bir yudum aldığı sırada, "Bir jigolo tutmayı düşünüyorum," diyerek beyaz şarabı patlamış mısırların üzerine püskürtmesine neden oldum.

Kahkaha atarak bana baktı.

"Şaka yapıyorsun değil mi?"

"Sanırım şaka yapmıyorum. Bu hafta aklımdaki şey buydu."

"Şaplak Lordu?"

Başımı onu onaylayarak salladım. Yüzündeki ifade şaşkıncı ama yine de bir ümit şaka yaptığımı düşünerek güldü.

"Ödemeyi kredi kartı ile mi nakit mi yapmayı düşünüyorsun?" derken sesindeki alay açıktı.

"Aslında bunu düşünüyordum. Üniversite için biriktirdiğim parayı ona harcayamam. Yine de bir kısmını kullanırsam yeterli olur mu emin değilim."

Şok ifadesi suratına iyice yerleşti.

"Kızım sen şaka yapmıyorsun!"

"Yapmadığımı söylemiştim."

Şarap şişesini ve önümdeki boş kadehi hızla benden uzaklaştırdı.

"O zaman kesinlikle sarhoşsun. Çılgın bir tarafın olduğunu biliyorum ama bu kadar kaçık olamazsın."

Omzumu silkerek, "Neden olmasın ki," dedim. "Tüm o kadınlar bunu yapıyor. Demek ki onda bir şey var. Yoksa neden bedava elde edebilecekleri için o kadar para ödesinler?"

"Winny bebeğim ben bile bu çılgınlığını destekleyecek kadar kafayı yemedim. Sana tavsiyem Steven ile güzel bir gece geçir hoşuna gideceğinden eminim."

Film gecesinin kalan kısmı oldukça normal devam etti. Ben arada Steven'ın attığı mesajlara karşılık verdim Ruby ise onu dinlemeye karar verdiğimi düşünerek konuyu açmadı oysa ben Şaplak Lorduna konuyu nasıl açacağımı düşünüyordum.

♡♡♡

Tanrı'nın yanımda olacağını sanmıyordum özellikle bir rahibin kızı olarak beni çokça kınadığından da emindim. Fakat şans, kader adı her neyse yanımda olmalıydı çünkü sabah temizlemek için girdiğim ilk oda 5005 numaralı odaydı.

'*Lütfen Temizleyiniz*' yazısı asılı kapı kulpunu çevirip içeri girdim. Oda boş olabilirdi hatta Şaplak Lordu bile olmayabilirdi ama yine de bu bir işaret olmalıydı. Titreyen dizlerimi gererek rahatlatmak için parmak uçlarımda hafifçe yükseldim. Temizlik arabasını peşimde sürükleyerek odaya girdim. İçerisi darmadağındı tıpkı "*sevişilmiş gibi*" fazla uzakta olamazdı bu dağınıklığı kesinlikle tanıyordum. Adam odanın her yerinde sevişiyordu en çokta yerleri kullanıyordu. Gözlerim hafifçe odayı tararken nefesimi tutmuştum ki yatak odasından sesini duydum.

"Büyükbaba, bende bugün seni aramayı düşünüyordum."

Telefon konuşmalarını gizlice dinlemenin çok yanlış olduğunu elbette biliyordum fakat yine de nefes bile almadan orada durmayı sürdürdüm. Yatak odasını ayıran bölmenin diğer tarafındaydı onu göremesem de o olduğundan emindim. Ses tonunu asla unutmazdım. Özellikle aksanı şimdi daha belirgindi. Artık duyduğumun İrlanda aksanı olduğundan emindim.

"Hayır, hayır kesinlikle seni atlatmaya çalışmıyorum. Bir süredir... İşlerim fazlasıyla yoğundu."

Gözlerimi devirdim. Adam doğruyu söylüyordu. Etraftaki dağınıklığa şöyle bir baktım. Çok yoğundu...

"Evet, elbette işi bıraktığımı sana söyledim. Ben sadece yatırımlar ile ilgileniyorum. Söz verdiğim gibi artık jigololuk yok."

Ne profesyonel bir yalancı...

"Nişanlım. Şey evet gayet iyi."

Yalancı... Yalan söylediği ses tonundan bile açıkça okunurken o zavallı yaşlı adamı kandırmaya utanmıyor muydu?

"Tabi ki geleceğim. Altmışınıcı evlilik yıldönümü kutlamanızı asla kaçırmam. Her sene olduğu gibi orada olacağım."

Farkında olmadan daha iyi duyabilmek için bir iki adım attım. Şaplak Lordu da odada yürüyor olmalıydı adımlarını duyuyordum.

"Üzgünüm büyükbaba nişanlımı getirebileceğimi sanmıyorum. O... Fazlasıyla yoğun. Hayır, hayır büyükbabamın onu ikna etmesine gerek yok. Onunla konuştum ve gelmesi mümkün değil."

Hafifçe öksürdü bu gerildiğini kamufle etme şekli olmalıydı. Bir şekilde konuyu değiştirmeye hazırlanıyordu.

"Önemli bir toplantım var büyükbaba daha sonra arayacağım. Tamam, ona tekrar sorarım. Görüşmek üzere."

Telefonu kapattığını biliyordum ve buraya gelip dinlediğimi görmeden önce odaya yeni giriyormuş rolü yapmaya karar vererek yavaşça kapıya doğru yürüdüm. Fakat adamın sesi bu teşebbüsüne engel oldu.

"Kaçmana gerek yok, dinlediğini biliyorum."

Arkamı döndüm adamı tam orada görmeyi bekliyordum ama yoktu. Şansımı denemeye karar vererek, "Şey, üzgünüm efendim ben de odaya şimdi girdim," diye yalan söyledim.

Şaplak Lordu tüm heybetiyle karşıma çıktı. Lacivert takım elbisesi, kahverengi parlak ayakkabıları ile tam bir İngiliz beyefendisi gibi görünüyordu. Onu gören kimse hakkındaki "*gerçeği*" tahmin edemezdi.

Kollarını göğsünde bağlamış bana kaldırdığı kaşlarının altından bakarken, "Gerçekten mi? Odaya girerken topuk seslerini duymadığımı mı düşünüyorsun? Gizlice dinlemek sizde bir hastalık mı, yoksa kendinize engel olamayacak kadar meraklı mısınız?" diye sordu.

Yüzümdeki şoku gizleyememiştım ağzımın bir karış açılmasını engelleyememiş o halimle ona verecek düzgün bir cevap düşünüyordum. Açıkçası onunla ağız dalaşına girmek işime gelmezdi.

"Hayır, efendim. Ben sadece işimi yapmaya çalışıyorum. Sizi dinlemek gibi bir niyetim yoktu. En azından bu sefer..." Devam etmeden önce ellerimde biriken teri önlüğüme sildim. "Aslında önce bu odaya gelmemin bir nedeni vardı. Ben... Ben sizinle konuşmak istiyordum."

Gözlerini dikmiş soran bakışlarla beni süzerken, "Öyle mi?" dedi. "Ne hakkında?"

Derin bir nefes alıp konuşmaya çabaladım ama kafamdaki cümleleri, en azından başlangıç cümlesini '*ki kitap yazarken de en zoru o dur*' toparlayamıyordum.

Ne kadar uzun bir süredir konuşmaya çabaladığımı ama başaramadığımı adamın yere ritmik bir şekilde vuran ayağından anlayabiliyordum.

"Seni dinliyorum. Ve emin ol *Nóin*'in sabır meziyetlerimden biri olmasına rağmen çok meşgul bir adamım."

Başımı sallayıp ellerimi belime koydum. Çünkü şu an onlara bir yer bulmakta epey zorlanıyordum. Bunu yara bandı çeker gibi yapacaktım '*bir anda!*'

"Benimle yatar mısınız?"

Adam boğulurcasına kakhaha atmaya başladığında yanaklarımdan başlayan o sıcaklık bütün yüzüme yayılmıştı. Tanrım! Bir şeyi yara bandı çeker gibi yapmak gereken tek şey yara bandı çekmekti sanırım bu zırvayı ne zaman denesem kendimi küçük duruma düşürüyordum.

"Sanırım seni doğru anlamadım." Bunu söylerken bile gülmesini bastırmaya çalışıyordu ve öfkelenmişim.

Sesimin titremesini engellemeye çalışarak, "Anlatmaya çalıştığım şey doğru fakat konuya birden bu şekilde girmemem gerekiyordu," dedim.

"Sizi tutmak, kiralamak adına her ne diyorsanız... Belki iş yapmak? İstiyorum." Kalbimin hızlı hızlı çarpmasını engellemek için kısa bir an duraksadım. "Jigolo olarak."

ŞEHVET DERSİ - 5 - Sayfa 6

Adam uzun uzun bana bakarken terleyen avuçlarımı gizlice eteğime sildim. O kadar gerilmiştim ki biri bana bir kurşun sıkarsa göğsümden sekeceğine neredeyse emindim. Nihayet sonunda bana bakmaktan sıkılmış olacak ki önce derin bir nefes verdi ve sonra dünyanın en komik esprisini duymuş gibi kakhahalarla gülmeye başladı. Oysa ben gülmüyordum. Hayır, kesinlikle gülmüyordum. Yüzümde en ufak bir tebessüm bile olmadığından son derece emindim ki adamında gülmesi yavaşladı ve sonunda ifadesi ciddi bir hal aldı.

"Sen ciddisin?"

Şaka yaptığımı düşünmüş olması sinirlerimi son derece bozmuş olsa da sakın kalmaya çalışarak, "Elbette ciddiyim," diye cevap verdim.

Fakat hala bana inanmaz gözlerle bakıyordu. Tanrı aşkına! Bunda inanamayacak ne vardı? O kadınlar bu teklifi nasıl yapıyorlardı? Böyle bir teklif nasıl yapılırdı? Bir anda beynimde bir ampul parladı ve, "Asistanın mı var? Önce onunla konuşup randevu mu almam gerekiyor? Kusura bakma bunu ilk defa yapıyorum ve nasıl bir yol izlemem gerektiğinden emin değilim," dedim.

Şaplak Lordu bir kez daha gülme krizine girdiğinde bütün ciddiyetim solup gitmişti. Öfkeyle soludum. "Bunda gülünecek ne var? Bütün müşterilerine bu şekilde kakhahamı atıyorsun?"

Nihayet ciddileşen adam bana doğru uzun ama kararlı adımlarla yürüdü. Tam önümde bir dağ gibi yükseliyordu başımı yukarı kaldırarak yüzüne baktım ve sertçe yutkundum. Bu kadar yakınımda olması bedenimin buz kesmesine, içimin ürpermesine neden olmuştu.

"Müşterilerimin bir standardı var, küçük hanım."

Elimi belime koyarak, "Ya öyle mi? Neymiş o standartlar?" diye sordum.

Ciddileşen ifadesinde en ufak bir mimik oynamadı. "Sende olmayan her şey."

Bu söylediği kanı beynime sıçratmıştı. Bu ne küstahlıktı? "Bir vajinanın yeterli olduğunu sanıyordum!?"

Adamın tek kaşı havaya kalkarken dudağının kenarı sanki tebessüm etmemeye çalışıyormuş gibi yamuldu. Sesindeki tüm kibirle, "Yine komik olmaya başladın. Ama yanıyorsun. Bir amcığının olması sadece ufak bir detay," dedi.

Kaba tabiri suratıma ateş basmasına neden oldu bir domatese döndüğümünden emindim. O ise ellerini cebine sokup yürüyerek camın önündeki berjer koltuğa oturup bacak bacak üstüne atarak yayıldı.

"Ne iş yaptığını görebiliyorum ve ne kadar kazandığını da tahmin edebiliyorum. Benim ücretimi asla karşılayamazsın."

Kollarını göğsümde bağlayıp, "Bir birikim hesabım var. Sadece saatinin ne kadar olduğunu söylemen yeterli," derken kendime güvensizliğimin ses tonumdan sızmamış olmasını umdum. Sadece beni aşağılamasından hoşlanmamıştım.

"Tüm masraflar dâhil 2000 sterlin ile 5000 sterlin arasında değişir."

"Lanet olsun..." Son anda kendimi toparlayıp hafifçe öksürdüm. "Tüm gece mi?"

Kendini beğenmiş bir tavırla gülerek, "Saati," dedi.

İşte bu şok geçirmeme neden olmuştu. Bu tüm birikimimden bile fazla sayılırdı.

Ben ne yapacağımı düşünürken adam elini dağınık saçlarının arasından geçirdi ve konuşmadan önce burnundan kibirli bir nefes verdi. "Fakat *Nóinín* kimin standartlarıma uyup uymadığına her zaman ben karar veririm ve sen kesinlikle uymuyorsun o yüzden amcığından ve parandan bahsetmemize hiç gerek yok."

Adam gitmek için ayağa kalktığı sırada içimden umutsuzca ona yalvarmak geliyordu. Tanrım! Buna gerçekten ihtiyacım vardı. Birinin bana şehveti öğretmesi gerekiyordu. Sanki iyi bir seks yapar ve orgazm olursam beynimde bir ışık yanacaktı. Tek eksliğimin bu olduğundan o kadar emindim ki.

"Lütfen," ağızımdan bir anda çıkan kelime Şaplak Lordunu durdurdu.

♡♡♡

Uzunca bir süre birbirimize baktık ve ben ona karşı dürüst olmaya karar verdim.

"Buna ihtiyacım var."

Yine alaycı bir şekilde, "Sikişmeye mi?" diye sordu.

"Bunu bu kadar kabaca söylemek zorunda mısınız?"

"Yüzünün kızarmasına, nefesinin teklemesine ve," işaret parmağını boynuna götürdü "şah damarının belirginleşip hızlı hızlı atmasına bakılırsa kaba tabirlerimden fazlasıyla hoşlanıyorsun." Sanki bana bir sır verirmiş gibi ses tonunu biraz alçaltıp devam etti. "Erkek arkadaşına söyle sikilmekten hoşlanıyorsun, sevişmekten değil."

Kaşlarımı çattım öfkeden köpürüyordum. Ne kadar da yanılıyordu! Yanılıyor muydu? Böyle bir şey konusunda haklı olduğunu düşünmek bile sinirlenmeme neden olmuştu. Benim neye ihtiyacım olduğunu benden iyi bildiğini nasıl düşünebilirdi?

"Bir erkek arkadaşım yok."

"O zaman bir tane bul."

Dalga geçercesine güldüm.

"Senin için söylemesi kolay. Bir erkek arkadaşına ihtiyacım yok. Bana seks yapmayı öğretecek bunu deneyimlememe yardım edecek birine ihtiyacım var."

Kafası karışmış görünüyordu.

"Bunu deneyimlemek derken? Ne demek istedin?"

Ah lanet olsun! Bunu itiraf etmekten özellikle 'ona' itiraf etmekten nefret etmiştim.

"Seks yapmayı deneyimlemekten bahsediyorum. Eğer merak ediyorsan bakireyim. Tamam mı?"

Tek parmağıyla boynundaki kravatu gevşetti.

"Siktir. Sabahın bu saatinde alkollü müsün sen? Yoksa deli mi?"

Başımı dik tutarak, "Ne alkollüyüm ne de deli. Sadece dürüst olmaya çalışıyorum. Seks yapmayı öğrenmem lazım. Buna gerçekten ihtiyacım var, olmasa senin gibi birine bütün birikimimi verme pahasına yalvarmazdım," dedim. Gözlerinden şimdi beni ciddiye aldığını görebiliyordum ve biraz daha üzerine gitmeye karar vererek devam ettim. "Yirmi bir yaşımdayım. Hayatımda bir defa sevişmeye yaklaştım ve berbattı. Sonra bir daha bunu yapmak istemedim ama şimdi istiyorum. Bu benim için çok önemli."

"Yap o zaman. Git ve biriyle sikiş. Bütün genç kızların yaptığı gibi... Bütün herkes öyle yapıyor. Bir erkek orospuya ihtiyacın yok. Bu sevimli suratın ve ufacık, seksi vücudunla birini bulmakta zorlanacağını sanmıyorum."

Saçlarımı yolacak kıvama gelmiştim.

"Sorun öylece birini bulmak değil. Bunu bu yaşa gelene kadar yapardım zaten. Benim gerçekten mükemmel bir şeye ihtiyacım var. Pişman olmayacağım kadar iyi, tatmin olacağım kadar muhteşem, hayallerimi besleyecek kadar muazzam olmalı. Seni gördüm bu işte iyisin."

Burnunu mümkün olduğunca havada tutarak, "Bu konuda alçak gönüllü olmayacağım," dedi. Tam onu ikna ettiğini düşünürken, "Ama hayır, seni sikmeyeceğim," diyerek bir kez daha arkasını döndü. Bu sefer başka bir kart oynamaya karar verdim.

"Dur! Sana yardım ederim. Yardıma ihtiyacın var."

Kapıyı açmak üzere elini kaldırdı ve bana bakmadan, "Yardıma ihtiyacı olan sensin. Benim öyle bir şeye ihtiyacım yok," dedi.

"Peki, büyükbabanın davetine kimi götüreceksin? Bir nişanlın yok. Tabi oraya Laura veya Brenda gibi müşterilerinden birini götürmeyi düşünmüyorsan..."

♡♡♡

Bir kez daha onu durdurmayı başarmıştım. Bu sefer daha ikna edici olmak için yeterince pisleşmeye kararlıyım. Kesinlikle inatçıydım. Bir keresinde altı yaşındayken Michael ile yaz kampına gitmeme izin vermeyen babamı ikna etmek için tam iki gün boyunca *'The Wheels On The Bus'* şarkısını söylemişim ve inanın sesim berbattır. Sonuç olarak babamın artık kulaklarının kanamak üzere olduğunu ve kampa gitmem gerektiğini söylemesiyle *Michael bundan ne kadar nefret ederse etsin* kazanmıştım.

"Bir nişanlım var."

Yalancı bir kahkaha atarak ona cevap verdim.

"İyi sevişiyor olabilirsin ama iyi yalan söyleyemiyorsun."

Bana döndüğünde gözlerinde ilk defa beni boğmak istediğine dair karanlık düşünceler gördüm.

"Ne kadar usta bir yalancı olduğumu tahmin bile edemezsin *Nóinín*."

Peşini bırakmayarak, "Beni kandırmayı başaramadın," dedim. "Bir nişanlın olsaydı, parmağında yüzük olurdu. Büyükbabanın davetine onu götürürdün. Bu işi yapmazdın. Ve ona *'nişanlım'* diye değil ismiyle hitap ederdin. İlk işin bu olmalı kafanda yarattığın bir karaktere önce bir yüz sonra bir isim bulmalısın."

Kapıyı açmaktan vazgeçmiş olmalı ki hızlı adımlarla bana yaklaşırken ilk defa korktuğumu fark ettim. Karşımda dikilip sıkılı dişlerinin arasından, "Seni küçük küstah," diye fısıldadı. Duymak için can attığım bir iltifat değildi. Fazla mı ileri gitmişim? "Söyle bakalım, Bana nasıl bir yardımın dokunacak?"

Gözlerimi kaçırmadan doğruca ona baktım.

"Nişanlın olurum. Seninle büyükanne ve babanın evlilik yıldönümü davetine gelir, tam bir hanımefendi gibi davranırım. Böylece her gün arayıp seni sıkamazlar sen de uzun bir süre rahat edersin."

Sert ifadesinde ve çatık kaşlarında en ufak bir oynama olmadan, "Peki sonra ne olacak? Senin dediğini yaparsam o davetten döndüğümde evlenmem için baskıya başlayacaklar. Bir jigoloyla evlenmek ister misin?" diye sordu.

Sanki cevap vermem gereклиymiş gibi kafamı iki yana salladım.

"İstersen çok ama çok kötü bir nişanlı gibi de davranabilirim. Benden nefret ederler ve evlenmemen için dua ederler."

Bu ona kahkaha attırdı.

"İşte bunu yapamazsın."

"Ne kadar iyi bir oyuncu olduğuma inanamazsın."

Elini kaldırıp sağ omzuma koydu. Bu orada yoğun ağırlığın yanında yakıcı bir sıcaklık hissetmeme neden oldu. Omzumdaki dokunuşu yumuşaktı ama ben onun o kadar farkındaydım ki nefesim teklemeye başladı.

"Ne yaparsan yap büyükbabam senden nefret etmez. Aslında bu sevimli surattan kimsenin nefret edeceğini sanmıyorum."

Söyledikleri karşısında yutkundum. Onun kadar seksi bir adamın beni '*sevimli*' bulması gururumu okşamıştı ama '*seksi*' değildim yalnızca '*sevimliydim*.' On üzerinden beş, belki altı... O ise bir on birdi.

"İş yerindeki kimliğim seni aldatıyor. İstedğim zaman çok kötü bir kız olabilirim."

Yine kahkaha atarak güldü.

"Ailem bir jigolo olan benden nefret etmiyor, sen ne yapmayı planlıyorsun küçük hanımefendi?" Cevap vermeme fırsat vermeden gülmeyi kesip araya girdi.

"Teklifinle ilgilenmiyorum. Sana yardımcı olamayacağım." Arkasını dönüp kapıdan çıkmadan önce, "İyi şanslar," diye mırıldandı.

Lanet olsun! Hiç böyle olacağını düşünmemiştim.

♡♡♡

Selam...

Steven'dan gelen mesaj gün boyu düşündüğüm ve sinirimi bozan konudan uzaklaşmamı sağladı.

Selam.

Onun mesajının sonundaki üç nokta söyleyecek şeyleri olduğunu ifade ediyordu ama benimki netti. Tek ve yalnız bir nokta. Temizlediğim son odada elimdeki çarşafı yatağın üzerine bırakıp makyaj masasına oturdum. Bir yandan aynada yüzümdeki yorgun ifadeyi seyrediyor bir yandan da Steven'dan geleceğine emin olduğum mesajı bekliyordum.

Nasıl gidiyor?

Konuya girmeye çalışıyor ama ondan beklenmeyecek kadar çekingen davranıyordu.

İşimi aksatıp aksatmadığımı öğrenmeye çalışıyorsun sen? Şu an çalışıyorum, mesajlaşmıyor ve süitlerden birinde makyaj masasında oturmuş tembellik yapmıyorum.

Aynadaki aksime gülümsedim. Steven kısmen büyük yönetici sayılsa da onunla bu kadar rahat olmak hoşuma gidiyordu.

Ha-ha. Seni o makyaj masasında hayal etmeme neden oldun ve bu işimi kolaylaştırmıyor.

Tek elimle telefonu tutmuş ne cevap vereceğimi düşünürken diğer elimin tırnaklarıyla pahalı ahşabın üzerinde ritimsiz tıkırtılar çıkarıyordum.

İş mi?

Hayali hakkında bir şey yazmamaya karar vermiştim. Cevabın gelmesini beklerken dudaklarımı kemirmeye başladım.

Sana çıkma teklifi etmeye çalışıyorum ama reddedilmeden nasıl yapacağımı bilemiyorum.

Romantik ve anlayışlı bir prens misin Steven? Yoksa tek derdin bacaklarımın arasına girmek mi? Derin bir nefes aldım. Bacaklarımın arasına birinin girmesi gerekiyordu artık zamanı gelmişti. Eğer o burnu havada, küstah erkek orospusu beni reddiyse ben de şansımı bir ilişkide deneyebilirdim. Hem belki Steven beni hayal kırıklığına uğratmazdı... Ben de onu... Tanrım! Kafamı ahşabın soğuk yüzeyine yaslayıp kendime birkaç saniye tanıdıktan sonra toparlanıp ona cevap yazdım.

Sana bir randevu sözü vermiştim ve hala geçerli...

Uçuşan üç noktalar anında ekranda belirmişti. Steven gibi bir adamın heyecanla telefon başında benden gelecek cevabı bekliyor oluşu hoşuma gitmişti.

Tanrıya şükür! Cevabını beklerken neredeyse kalp krizi geçirecektim. Seni en erken ne zaman görebilirim?

İş seyahatinden döndün mü?

Cevabı yine hızla geldi.

İki saat kadar önce döndüm. Şu an ailemle birlikteyim.

Steven'ın babası otelin ortağıydı. Annesi tasarımını yapmıştı ve ablasının havalı organizasyon şirketi oteli sık sık kullanıyordu.

Aile buluşmasında bana mesaj mı atıyorsun?

Suratında aptal bir gülümseme bile var.

Ben de onu hayal ederek sırtmaya başladım.

Cuma olabilir Planı sen yap.

Birkaç dakika cevap gelmeyince Steven'in o gün müsait olmadığını düşünmeye başlamıştım. Sonuçta meşgul bir adamdı. Otuz yaşında, zengin, yakışıklı ve bu kadar sempatik bir adamın benimle ne işi olduğunu hala anlayamıyordum. Saatler önce bir jigolo tarafından reddedilmiş, yirmi bir yaşında, hayallerini bile başkasına satan umutsuz bir bakireden fazlasını hak ediyordu. Kendime acıma seansının ortasında Steven araya girdi.

Cuma akşamı saat 7'de seni evden alıyorum. Şık bir elbise, mümkünse topuklu ayakkabılar...

Resmi bir davet mi?

Pek sayılmaz, romantizm peşindeyim ama seni çekici bir elbise ve topuklu ayakkabılarla görmek istiyorum.

Kendi kendime kıkırdadım.

Seni takım elbise dışında bir şeyle görmek güzel olurdu.

J Cuma günü ilk randevumuz ve son olmaması için elimden geleni yapacağım. Beni daha pek çok kıyafetle göreceksin.

Ya da kıyafetsiz diye mırıldandım. Cuma günü onu kıyafetsiz görür müydüm? Bunu isteyip istemediğimden bile emin değildim.

♡♡♡

Salı günü öğleden sonrasında Ruby ile çamaşırhanede ütülenmiş çarşafları katlıyorduk. Ruby elindeki çarşafı düzgün katlayamadığını fark ederek yeniden yapmaya başladı bir yandan da konuşmaya devam etti.

"Seni reddettiğine hala inanamıyorum."

Kendime acıyarak, "Şunu hatırlatıp durma," diye mırıldandım.

Çarşafı çenesinin altına sıkıştırarak, "Ama reddetmesinin çokta kötü olduğunu söyleyemeyeceğim, hatta bana kalırsa oldukça da iyi olmuş. Steven ve sen harika bir çift olacaksınız," dedi.

"Sadece bir randevu Ruby."

"Ne yani onunla yatmayı düşünmüyor musun?"

"Elbette düşünüyorum elimde bir o kaldı fakat ya her şey kötü giderse?" derken gözlerimi kaçırdım.

"Her şey kötü giderse derken? Steven'ın çükü ufaksa, kötü sevişiyorsa, ıslak öpüşüyorsa ve sadece misyoner takılıyorsa mı demek istiyorsun?"

Dirseğimle ona vurduktan sonra etrafıma bakındım neyse ki bizden başka kimse yoktu Ruby ise dünyanın en harika esprisini yapmış gibi kıkırdıyordu.

"Kötü sevişiyor olabilir."

"O kadar harika ve çapkın bir adam mı pek sanmıyorum. Sayılar önemlidir ne kadar deneme o kadar tecrübe."

Gözlerimi devirdim.

"O kadar iyiye karşısındakinin de iyi olmasını bekleyebilir."

Ruby elini omzuma koyarak beni kendine çevirdi.

"Bunu dert etmeyecek. Hem eminim seksi yönlendirmekten zevk alan tiplerdendir ve senin ne kadar masum olduğunu fark edince sana âşık olacaktır."

"Ha ha ha. Bana hayal dünyasında yaşıyorsun diyene de bakın."

"Denemeden asla bilemezsin değil mi?"

♡♡♡

Otelden çıktığımızda hava kararmıştı. Bugün fazladan iki saat çalıştığımız şu yoğun günlerden biriydi ve eve gidip sıcak bir duş alıp yatağa kıvrılmak istiyordum.

Kendimi üzerimdeki hırkaya sararak, "Hafta içi randevu verdiğine inanamıyorum," diye mırıldandım.

Ruby yanımda bir Show Girl gibi görünüyordu. Mini eteğini çekiştirip poposunu güçlkle kapattı ve kıvrıcık saçlarını biraz daha kabarttı.

"İzin günümde başka bir randevum var. Tabi bu randevu iyi geçerse diğerini erteleyebilirim."

Gözlerimi devirdim. Tam bir şeyler söyleyeceğim sırada köşeye park etmiş bir arabanın kornası duyuldu.

Ruby yanaklarıma hızlı öpücükler kondurdu ve "İşte bu haftanın ilk randevusu da gelmiş, bana şans dile," diyerek uçar adımlarla arabaya doğru ilerledi.

Arkasından, "İyi şanslar," diye bağırdım.

Otelden birkaç adım uzaklaşmış sırt çantamda kulaklığımı arıyordum ki yanıma bir arabanın yanaştığını duydum. Steven'ı Cuma gününden önce göreceğimi düşünmemiştim açıkçası. Kafamı kaldırmadan önce yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştirdim. Fakat kaldırımın kenarında duran araba Steven'ın *Bentley*'i değil, gece kadar siyah bir *Aston Martin*'di. Etrafıma şöyle bir bakındım ama kaldırımda benden başka kimse yoktu. Arabanın oraya öylesine yanaştığına kanaat getirerek yürümeye devam ettim ki hafif bir korna sesi beni yerimden sıçrattı. Arkamı dönerek tekrar arabaya baktım benim yürüdüğüm mesafeyi kapattı ve cam açıldı.

Şaplak Lordunu görmeyi kesinlikle düşünmemiştim ve bir anda onun o muhteşem suratını görmek dilimin tutulmasına neden oldu. Aracın camını açmış olsa da yüzüme bakmıyordu ben de öylece ona bakıp dikilmeyi sürdürüyordum. Nihayet derin bir nefes alıp aracın kapısına uzandı ve binebileceğim kadar açtı. Hala bana bakmamaya devam ediyordu. Bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkındım ve söylemedim. Sadece arabaya binip yumuşak, sıcak deri koltuğa yerleştim. Arabanın kapısını kapattığımda adam nihayet bana döndü. Yüzü ifadesiz gözleri de İngiltere'nin sisli havası kadar griydi.

"Neden?" diye sorduğunda oldukça ciddiye, sorusu kafamı karıştırmıştı.

"Anlamadım? Ne, neden?"

Bıkkın bir nefes vererek, "Neden bir jigoloya ihtiyacın var? "Sakın sadece iyi sikiştiğimi düşündüğün saçmalığına girme. Bana gerçek bir neden söyle. İkna et beni *Nóinín*."

Yutkundum. İkna mı? Onu ikna etmek için bir şansım mı vardı? Pekâlâ, ona ne söylemeliydim? Ben ne söyleyeceğimi düşünürken arabanın motoru gürültüyle çalıştı ve hızla akan trafiğe karışırken ona nereye gittiğimizi bile soramadım o sırada yapacağım açıklamayı düşünüyordum. Tam ağzımı açıp bir şeyler söyleyeceğim sırada araya girdi.

"Dürüst ol."

Başka şansım yok gibi görünüyordu belki de dürüst olmam en iyisiydi.

Başımı önüme eğip ellerime bakarak konuşmaya başladım.

"Ben bir gölge yazarım." Açıklama ihtiyacı hissederek, "Yani başkası adına kitap yazıyorum ve o sanki kendi kitabıymış gibi bunları yayınlıyor," derken araya girip, "Gölge yazarın ne olduğunu biliyorum," dedi.

"Tamam," diyerek anlatmaya devam etmek üzere konuşacaktım ki, "Bunu neden yapıyorsun? Yani gölge yazarlığı?" diye sordu.

Omuzlarımı silktim. "Kitabımı yayınlayacak kadar param yok, popüler değilim ve bir temsilci bulacak çevreye sahip değilim."

Beni anlıyormuş gibi başını salladı ama herhangi bir yorumda bulunmadı ben de konuşmaya devam ettim.

"Erotik aşk romanları yazıyorum."

Bu söylediğim üzerine kahkaha atmaya başladı. Kırmızı ışıktaki duruyorduk o kadar çok güldü ki gözlerinde pırıldayan yaşları görebiliyordum.

Kaşlarımı çatarak, "Bunda bu kadar gülecek ne var?" diye sordum.

"Bakiresin ve erotik romanlar mı yazıyorsun?" Tekrar kahkahalarla gülmeye başladı ve bir nefes alıp, "Kesinlikle birini okumak isterim, ne saçmaladığını çok merak ediyorum," dedi.

Dalga geçiyor oluşu sinirlerimi bozmuştu.

"Bu ukala, kendini beğenmiş ve kaba tavırların sana müşteri kaybettirmiyor mu?"

Tekrar gaza basmadan önce bana şöyle bir baktı kahkahası son bulmuş yerini rahatsız edici bir sırıtma almıştı.

"Tamam, kızma bu sadece çok rastlanan bir şey değil. Bu şey gibi... Doktor olmadan ameliyat yapmak gibi..."

Sesimi biraz yükselterek, "Ya öyle mi? O zaman bütün cinayet romanı yazarları tutuklayalım. Nasıl olsa birini öldürmeden bunu yazamazlar değil mi?" dedim.

Onu ikna etmiş olmalıyım ki sessizleşti ben de '*nihayet*' kendimi anlatmaya devam ettim.

"Geçen sene yazdığım iki kitabın satışları çok iyiydi fakat son yazdığım kitap editörden geri döndü. Çok... basit ve duygudan yoksunmuş."

Şaplak Lordu tüm dikkatini yola vermiş arabayı kullanırken, "Sende eksik olan duyguyu bir jigoloda mı bulacağını düşündün?" diye sordu.

"Elbette hayır, aradığım şey duygu değil zaten. Aşka inanan bir insanım ama gerçek aşkımı bekleyecek kadar zamanım yok. Kitabı teslim etmek için iki ayım var. Bana daha hızlı bir şeyler lazım." Konuşmamın devamını getirmek için öksürdüm. "Bekâretimden kurtulup, tatmin olacağım bir gece geçirirsem... Ben tecrübe kazanabilirim diye düşündüm. Yani seks hakkında birkaç şey öğrensem..."

Lafımı keserek, "Bunun için güzel pornolar bulabileceğinden eminim," dedi.

"Porno ile aynı şey değil. Onlar çok abartılı ve gerçek değil."

Çok kısa bir an bana yine o ukala tavrıyla baktı.

"Yazdıkların abartılı değil öyle mi? Gerçekten çok merak ediyorum. Kim için yazıyorsun?"

"Bunu sana söyleyemem, sözleşmem gereği gizli kalmak zorunda."

Anlayışla başını salladı.

"Benimle yattığında o da gerçek olmayacak. Parayla kiraladığın biri olacağım hepsi o. Bunun sana pornodan farklı nasıl bir yardımı olacağını düşünüyorsun hala anlamadım?"

"Çalışacağın bütün kadınları bu şekilde sorguya çekip vazgeçirmeye çalışıyor musun?"

Burnundan verdiği nefeslerle güldü.

"Aslında evet, müşterilerimin tam olarak bunu istediğinden emin olurum, neye ihtiyaç duyduklarını anlamak için uzun uzun konuşurum." Bana dönüp göz kırptı.
"Memnuniyet tek hedefim."

"Aman ne güzel."

"Ve sen beni ikna edemedin."

"Nasıl yani?" derken şaşkınlığım sesimden okunuyordu.

Arabayı yol kenarına çekerek durdurdu ve bana dönerek gözlerimin içine baktı.

"Senin ihtiyacın olan bir jigolo değil, bir erkek arkadaş." Tam itiraz etmek için ağzımı açtığım sırada işaret parmağını dudağıma değdirerek susmamı sağladı. Bütün vücudumda gezinen ani elektrik çarpması hissini uzun zamandır bir erkeğin bana dokunmamış olmasına bağladım. Ondan yükselen testosteronun beni etkilemediğini söylemiyordum adamın işi buydu ama yine de bu kadar küçük bir dokunuşun beni çarpmış olmasını da kabul edecek değildim.

"Dinle beni, *Nóinín*. Kitabın iyi değil çünkü onu isteyerek yazmıyorsun. Hayallerinin başlığına başkasının adı yazılı, bunu nasıl isteyebilirsin ki?" Ellerimi elleri arasına aldı. Neden bu kadar temas içinde olduğunu anlayamıyordum ellerimin buz gibi ama yine de terli olduklarını fark etmiş miydi?

Öfkelenerek ellerimi ellerinden çektim teselli edilmeye ihtiyacım yoktu. İçimde biriken tüm öfkeyle, "Sen benim neye ihtiyacım olduğunu bildiğini nasıl düşünebiliyorsun? Bakın beyefendi ben kendimi çok iyi tanıyorum ve benim sadece biraz tecrübeye ihtiyacım var hepsi bu. Eğer yardım etmeyecekseniz bunu başka şekilde çözeceğim," diye bağırdım. Arabadan inmek için hareketlendiğim sırada kolumu tutarak beni durdurdu.

"İyi madem kendini bu kadar iyi tanıyorsun, peki." Sanki pişman olacağı bir şey yapmak üzereymiş gibi duraksadı.

"Teklifini kabul ediyorum."

Şu an gerçekten yaşanıyor muydu? Bir hayalin içinde olup olmadığımı anlamak için hafifçe kendimi çimdirdim. Bu sık olurdu bazen kendimi hayallere fazlaca kaptırırdım ve gerçek dünyadan tamamen soyutlanırdım. Ama canım yanmıştı ve ayılmış olmam gerekirdi adamın hala karşımda duruyor oluşu da bu anın tamamen

gerçek olduğunun göstergesiydi. Böyle bir durumda ne demem gerek bilmiyordum. Açıkçası ona teklifi yaparken sonrası hakkında pek düşünmemiştim.

♡♡♡

"Şey... Ben... Ben ne diyeceğimi bilmiyorum." Dakikalar sonra ağzımdan çıkan cümle bu olmuştu.

Öfkeyle karışık bir şekilde güldü.

"Buna şaşırdım işte, her zaman ne diyeceğini çok iyi biliyormuş gibi görünüyorsun."

Burnumu kırıştırıp, "Tamam o zaman," derken bir yandan da banka hesabımdaki miktarı düşündüm. "Kaç saat yeterli olur?" dediğimde sesimin titrememesi için çok çaba göstermişim.

Alaycı bir şekilde, "Orgazm olman için mi?" diye sordu. "Bir dakika. En fazla," derken çapkın sırtışı tüm yüzüne yayılmıştı. Şu an tam bir Casanova gibi görünüyordu.

"Ondan bahsetmediğimi gayet iyi biliyorsun. Orgazm olmak istesem sana ihtiyaç duymam bunun için başka yollarım var."

Kaşları havaya kalktı. "Ya öyle mi? İkinci sınıf, vasat bir porno, biraz kayganlaştırıcı ve büyük bir dildo gibi mi?"

En sonunda gülmeme engel olamadım söyledikleri komik değildi ama bunu söylerken ki yüz ifadesi ve söyleme tarzı son derece komikti ayrıca tahmini neredeyse doğruydı.

"Aman Tanrım! Bunu söylemen çok iğrenç."

Parmaklarını şaklattı. "Doğru tahmin."

İtiraz ederken gülmemi engellemeye çalıştım.

"Kesinlikle değil. Bu konuyu kapatır mısın? Sana ne kadar ödeme yapmalıyım?"

Omuzlarını silkerek, "Bana ödeme yapmayacaksın," dedi.

Şaşkınlıkla, "Neden?" diye sordum. "Siz jigoloların hayır işi yapmadığını sanıyordum," diye ekledim ve karşılığında kocaman gırtlaktan gelen bir kahkaha aldım.

"Bence erotizmi bırakıp, komedi yazmalısın hem 'eğitime' de ihtiyacın olmaz." Cevap vermeme beklemeden, "Ödeme yapmayacaksın çünkü seninle bir anlaşma yapacağız," dedi.

"Nasıl bir anlaşma?" diye sorduğumda Kafasını çevirip camdan dışarı bakmaya başladı. Onun göz ve ten teması kurarak konuşan bir tip olduğunu fark etmiştim şimdi ise benimle iletişimini kesmiş gibi hissediyordum.

Kendi kendine konuşurmuş gibi, "Aslında bir bakıma ben senin teklifini kabul ediyorum," dedi.

Onunla yaptığım konuşmayı ışık hızıyla zihnimden geçirdim ve, "Nişanlı rolü yapmamı istiyorsun," dedim.

Başını beni onaylarcasına salladı ve nihayet yüzünü bana döndü.

"Haklıydın, yalan söylüyordum. Bir nişanlım yok, gerçi olmasını istiyor da değilim."

'Zaten hiçbir kadın kendisine sadık kalamayacak erkeği istemez,' diye düşündüm. Fakat bunu ona sesli söylemedim. Kendimden emin bir tavırla, "Peki nasıl bir performans istiyorsun? Bir hanımefendi mi? Yoksa bir cadaloz mu?" diye sordum.

Bana gülerек karşılık verdi ve itiraf etmek istemesem de gülerken verdiği nefesler, kısılan gözleri, açılan ağzı ve ağzından görünen beyaz dişleri gerçekten seksiydi. "Kendin olman yeterli. Daha öncede söylediğim gibi senden nefret edemezler."

Bana sıkmam için elini uzattı ve, "Alexander Connery," dedi. Bu anlaşmanın onun tarafına düşen kısmının kabulüydü. Ben de elini sıkarak, "Winona Roden," dedim.

Gülümseyerek, "Sevimli bir kız için, sevimli bir isim," dedi. İşte bir kez daha sadece *'sevimliydim'* çok istemeyerek de olsa elimi bıraktım. Elleri iri, güçlü ve sıcaktı aynı zamanda dokunana ani bir çarpma hissi yaşıtıyordu. Rahatsız mı olduğuma yoksa hoşuma mı gittiğine karar veremiyordum.

Bir süre ikimizde sessiz kaldık bu sessizlik gerilmeme ve rahatsız bir şekilde kıpırdanmama neden oldu.

"Şimdi ne olacak? Biz şey... şey yapacak mıyız?"

Gözlerini devirerek, "Rahat ol," dedi. "Sikişmeyeceğiz, şimdi değil."

Kaşlarımı çatarak, "Bunu şu şekilde söylemeyi keser misin? Çok rahatsız edici," dedim.

"Rahatsız edici değil. Etkileyici ve sen bunun farkına varamayacak kadar toysun ya da etkilendiğini kendine itiraf edemeyecek kadar ahlaklı." Kendimi savunmama izin vermeden, "Ne söylememi istersin peki?" diye sordu.

Omuzlarımı silktim. "Bilmem... Belki sevişmek?"

Başını arkaya atarak güçlü bir kahkaha attı. Âdemelması gözler önüne serilmişti. "İlk ders bu olacak. Sana sikişmek ve sevişmek arasındaki farkı öğreteceğim ve o zamana kadar senin dediğin olsun," derken bana çekici bir tavırla göz kırpmayı ihmal etmedi.

Konuyu değiştirmek için, "Ne zaman başlıyoruz?" diye sordum.

"Büyükanne ve büyükbabamın evlilik yıldönümleri tam üç hafta sonra. Haziranın yirmisinde. Bir gün önce orada olmamız gerekiyor ve üç gün kalacağız. Seyahati ben ayarlayacağım sen sadece o tarihte benimle gelmek için hazır ol."

Başımı salladım. "Pekâlâ. Bu sorun değil. Büyükannen ve büyükbaban nerede yaşıyorlar?"

Alexander (Artık ona böyle hitap edecektim çünkü yüzüne karşı Şaplak Lordu demem biraz garip kaçabilirdi) arkasına yaslanarak, "Bray," dedi.

"Ya öyle mi?" Gözlerimi devirerek, "Orası neresi?" diye sordum. İngiltrene'de Bray diye bir yer olduğunu daha önce duymamıştım en azından öyle bir şehir yoktu belki küçük bir kasabaydı.

"Dublin'in biraz güneyinde. Deniz kenarında, yeşil tepelerle çevrili güzel bir kasabadır."

♡♡♡

"İrlanda mı!? Şaka mı yapıyorsun? Seninle İrlanda'ya mı gelmemi istiyorsun?"

Kaşlarını çatıp yüzüme bakarak, "Ne var bunda?" diye sordu.

Omuzlarımı silktim. "Bir şey yok sadece çok uzak." Cılız bir sesle, "Ülke dışına hiç çıkmadım," dedim ve kendi kendime güldüm. "Aslında doğduğum yer olan Salisbury ve Londra dışında hiçbir yere gitmedim."

Bu onu şaşırtmıştı yüzündeki o şaşkınlıkla bana bakışı bile çekici görünmesine neden oluyordu.

"Yirmi bir yaşındasın, bakiresin, hiç seyahat etmedin, hayallerini ellerinle başkalarına teslim ediyorsun... Sen yaşadığına emin misin?"

O kadar doğru bir soruydu ki ben de bunu her gün kendime soruyordum. İşaret parmağımı kendime doğrulttum. "Gördüğün gibi."

Kafasını iki yana salladı. "Hayır, sen sadece hayattasın. Yaşamıyorsun."

Doğrulardan kaçmak için kendimi ateşe atarak o utanç verici soruyu sordum. "Anlaşmamızın kendi payıma düşen kısmını yerine getireceğim. Peki sen? Benim istediğimi ne zaman vereceksin?"

Alayla, "Kadınlarla anlaşp öylece sık- seviştiğimi mi düşünüyorsun? Ben sandığın gibi bir jigolo değilim *Nóinín*. İşimi düzgün yapmama izin ver. Unutma burada uzman benim," dedi. Bana doğru yaklaşıarak eğildi. Yüzü yüzümün tam önündeydi. Burnu neredeyse burnuma değecek gibiydi olası bir öpüşme pozisyonundaydık ve gerilmiştim. Lanet olsun! Bu adamla yatmak için anlaşma yapmışım ama beni öpeceği düşüncesi bile aklımı kaçırmama neden oluyordu. "Tam olarak ne istediğini biliyor musun?"

Onu onaylarken kuruyan dudaklarımı nemlendirmek için yaladım. "Şehvet Dersi."

Cevabımı beğenmiş gibi gülümseyerek geri çekildi. "O zaman bunu bana bırak."

"Peki, ne zaman?"

"Ders 1: Erkeğin ilk buluşmada sana saygı duymasını sağla. Onunla asla yatma. Ona cazibeni göster. Bırak seninle yatacağı anın hayalini kursun."

Soğuk bir kahkaha attım. "Seni tavlamaya çalışmıyorum."

Gözlerini yine gözlerime dikti. "Yap o zaman. Bunu bir oyun gibi düşün, bir zekâ oyunu. Etkile beni."

"Ben anlamıyorum... Bunu senin yapman gerekmiyor mu?"

Karanlık bir ifadeyle, "Ders 2: Zekâ seksidir. Bu yüzden aptalı oynama," dedi. "Hala anlamadın mı? Kadınlarla sadece yatmıyorum. Onlara istediğini veriyorum, istedikleri kişi olmalarını sağlıyorum. Onları tanıyor ve kendilerini tanımlarına yardımcı oluyorum. Seni tanımak için düzgün bir randevuya çıkmak istiyorum."

Arabaya binerken çantamın ön gözüne sıkıştırdığım telefonumu aldı ve numarasını kaydedip bana geri uzattı. "Müsait olduğun günleri bana mesaj at kendi ajandamla karşılaştırayım."

Şaşkınlıktan dilim tutulmuştu onu onaylayarak başımı salladım. "Şimdi adresini söyle. Seni eve bırakacağım."

♡♡♡

Sıcak battaniyenin altında keyif yapma fikrim, koltukta amaçsızca oturup etrafı izlemeye evrilmişti. Kafam yüzlerce düşünceyle doluydu ve ben hangisini düşünmeye öncelik vereceğime karar verememişim. Telefonumu bir kez daha elime aldım ve isminin üzerinde durdum. Kibirli göt, ismini büyük harflerle ALEXANDER CONNERY diye kaydetmişti. Bunu kabul etmişti değil mi? İstedğim bu değil miydi?

Şimdi neden korkudan titriyordum? Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Saat epey geç olmuştu ama yine de ona mesaj attım.

Perşembe?

Cuma günü Steven'la randevuya çıkmadan önce onunla görüşmek istiyordum. Amacım elbette ikisini karşılaştırmak değildi zaten ilk buluşma da Steven'la yatmamaya karar vermişim bu deneyimi Şaplak Lorduna saklıyordum o da ilk buluşmada benimle yatmayacağına göre bu buluşma işini ne kadar çabuk aradan çıkarırsam o kadar iyiydi. Bir anda telefonum çalmaya başlayınca yerimden sıçradım. Büyük harflerle ALEXANDER CONNERY arıyordu. Kahretsin! Gecenin bir yarısı beni arayacağı hiç aklıma gelmemişti. Titreyen ellerimle telefonu açtım.

"Selam."

"Bu Perşembe mi? Gerçekten mi?"

Sesi hiç uykulu ya da yorgun ya da '*yeni seks yapmış*' gibi gelmiyordu. Oldukça enerjikti.

"Uygun değil misin?"

"Uygunum ama beni biraz şaşırttın," diye itirafta bulundu.

"Ya öyle mi? Hangi konuda?"

"Açıkçası seni eve bıraktığımda o kadar korkmuş ve şaşkın görünüyordum ki vazgeçtiğini düşündüm."

Aslında bu söylediği kısmen doğrudu. Beni evime bırakırken onunla tek kelime dahi konuşmamış basit bir teşekkür edip kendimi eve kapatmışım.

"Verdiğim kararlardan kolay vazgeçen biri değilim. Eğer uygunsan bu Perşembe... Görüşebiliriz."

Adım seslerini duyuyordum. Ama ayakkabılı değildi ayakları çıplaktı ve kesinlikle ahşap bir zeminde yürüyordu. Gözlerimi kapatarak onu üstünde bir şey olmadan basit bir eşofman altıyla çıplak ayaklarıyla evinde gezinirken hayal ettim. Bu hayalin gözüme neden bu kadar seksi göründüğünü bilmiyordum. Ama hayaliyle bile heyecanlanmışım.

"Neden bu kadar acele ettiğini anlamıyorum. İstedığın kadar düşünebilirsin."

Kendimden emin bir tavırla, "Yeterince düşündüm," dedim.

Derin bir nefes aldı.

"Tamam, bu Perşembe. Ayarlamaları yaptıktan sonra detayları sana mesaj atarım."

Çarşamba günü otelde işimin başındaydım ama sadece bedenem oradaydım. Aklım tamamen Perşembe ve Cuma günü beni bekleyen randevularımdaydı. Bu çok garipti hiçbir zaman 'hızlı' biri olmamıştım. Aylarca tek bir randevuya çıkmaz en sonunda biriyle tanışır ve daha ilk randevuda onun 'doğru' kişi olmadığına kanaat getirirdim. Fakat şimdi iki randevum birden vardı ve her ikisi de belli standartlarım için 'doğru' adamlardı.

Aslında bugün Şaplak Lordunu göreceğimi düşünmüştüm ama otelde değildi. Açıkçası onu başka bir kadınla görmediğim için rahatlamıştım. Elbette kıskançlık yapıyor falan değildim. Sadece yarın benimle randevuya çıkacak bir adamın bir gün öncesinde biriyle yattığını bilmek biraz 'garipti.'

Katlarda dolaşıp odaların eksik sabun, şampuan ve havlularını yeniliyordum. Her odaya, beyaz sabun kokulu sabun, otelin sponsoru olan pahalı bir markanın şampuanı, lavanta kokulu havlular bırakıyordum. Yani düşünmek için fazla zamanımın olduğu işlerden biriyle uğraşıyordum ve bu yüzden yapmamam gerektiğini bile bile Alexander Connery'i hayal ediyordum. (Oldukça terbiyesiz şekillerde.) Onu daha önce Laura ile görmüştüm seks yapmak için sözleştiğiniz birini o iş üstünde görmek fazlasıyla fikir ve hayal sahibi olmanızı sağlıyordu. Onu üstümde hayal ediyordum, bana dokunduğunu, bacaklarımın arasında gezinen enfes dudaklarını tenime değen nefesinin sıcaklığını. Telefonumun titreşimi beni kendime getirdi, daldığım hayal âleminde çıkarak gerçeğe döndüm ve buz gibi ellerimi yanaklarıma götürdüm.

Yarın akşam 7 de. Seni evinden alacağım.

Bu kadardı bir görev talimatı göndermişti. Hızla düşündüm yarın akşam altı da işten çıkıyordum bir saat içinde eve gidip hazırlanmam gerekiyordu. Belki de biraz müsrif davranıp bir taksi tutmalıydım. Evet, taksi tutarsam hazırlanmak için zamanım kalırdı ve gereksiz stres yapmamış olurum.

Tamam. Planın ne?

Hızlı bir cevap aldım.

Seninle yatmayacağım, bu sefer değil.

Kendi kendime söyleyerek cevap yazdım.

Sorduğum o değildi. Nasıl görüldüğümü bilmiyorum ama seks delisi değilim. Sadece akşam planını sordum bilirsin giyinmek gibi kadınsal şeyler için!!!!

Üç ünlemle yeterince kızgın görüldüğüme kanaat getirerek koyduğum fazladan iki taneyi sildim.

Akşam yemeğine gideceğiz. Kendi kıyafetlerini seçebilecek kadar büyük bir kızsın.

Ukala, kendini beğenmiş, domuz! Bu üslupla bu kadar çok kadınla birlikte olup, bu mesleği yapıyor olması şaşırmama neden oluyordu. Bu kadar kaba bir adamla kim birlikte olmak ister, üstüne bunun için para öderdi? Kadınlar çıldırmış olmalıydı. Onu etkileyici kılan tek şeyin yakışıklı suratı, muhteşem vücudu, koca penisi ve seks tecrübesi olduğundan emindim ki beni ilgilendiren kısım son iki şık olduğundan sessiz kalacaktım.

♡♡♡

Perşembe akşamı otelden çıktığımızda içimde garip bir heyecan vardı. Mutlu ya da neşeli değildim daha çok gergindim ve bir bilinmezliğe sürüklendiğimi hissediyordum. Ruby yanımda yürüyordu ve artık bana dil dökmeyi bırakmıştı. Genelde benim bir randevuya çıkıyor olmam onu sevinçten deliye döndürürdü ama şu an istediği yapılmamış huysuz bir çocuğa benziyordu. Alexander Connery ile böyle bir anlaşma yapmış olmam ona bile akıllıca gelmiyordu.

Son bir kez daha denemeye karar vererek, "Seni anlamıyorum Winny, Steven gibi bir adamla randevuya çıkacaksın ve o kesinlikle bir beyaz atlı prens. Sana istediğin her şeyi verebilir ama sen o soytarıyla görüşmek için saçma sapan bir anlaşma yapıyorsun," dedi.

Akşam trafiğinde boş bir taksi bulmak için gözümü yoldan ayırmadan, "Alexander bir soytarı değil. Ayrıca Steven'ı da henüz tam olarak tanımıyorum. Belki beyaz atlı prens değil de kötü adamdır," dedim.

Boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. "Yıllardır burada çalışıyorum ve Steven görebileceğim en iyi kalpli, dürüst ve çalışkan yönetici."

Gözümü yoldan kısa bir anlığına ayırdım. "Bu onu mükemmel erkek yapmaz. Ben yöneteceği bir bina ya da emrindeki bir çalışan olmayacağım. Bir ilişki de yöneticilik yetenekleri işe yaramaz. Hem eğer yanılmıyorsan ve o mükemmel erkeksen kendimi biraz geliştirmiş olacağım. Bunun ne gibi bir zararı olabilir ki?"

"Paralı bir fahişeden ders alarak mı? Bu iğrenç Winny. Eğer Steven bunu öğrenirse..."

Tamamlamasına izin vermedim ve kaşlarımı çatarak konuştum. "Steven önce Alexander ile arkadaşlığını ve oteli kişisel garsoniyeri gibi kullanmasına neden izin verdiğini açıklamak zorunda kalır."

Neyse ki boş bir taksi geliyordu hızlıca elimi kaldırdım ve Ruby'den bir an önce kurtulmak için taksiye doğru yürümeye başladım. Vazgeçmeye niyetim yoktu.

Renkleri severdim. Özellikle canlı, ıslıl ıslıl olanlarını. Sıkıcı bir hayatım olduğunun farkındaydım ama sadece hayatım sıkıcıydı. Geri kalan her şey benim için rengârenkti. Yani romanlarda yazdığı gibi sıkıcı kızlar siyah, kahverengi ve gri giyinir klişesine pek uymuyordum. Şaplak Lordu'da nasıl bir yerde yemek yiyeceğimize dair fazladan ipucu vermediği için en sevdiğim elbiseyi gülümseyerek askıdan aldım. V şeklinde derin göğüs dekolteli elbisenin, dizime kadar inen sık pileli bir eteği vardı. Ama bu elbisenin en sevdiğim yanı tabi ki rengiydi. Fuşya renk elbiseme uygun ruj ararken acaba ilk buluşma için bir giyinme kuralı var mıydı diye düşünmeye başladım. Elbisemle aynı renk ruju dudaklarıma sürerken kendi kendime gülümsedim. Eğer varsa da Bay Connery yeni ders notuna eklerdi.

Ders bilmem kaç: ilk buluşmada bu kadar canlı giyinmek karşıdaki kişiyi ciddiye almadığını gösterir, derken sesimi kalınlaştırmıştım ve kendi kendime bir kahkaha patlattım.

Saçlarımın ön kısmını toplayarak alnımı açıkta bıraktım. Kabarık dalgaların biraz şekillendirici ile yola gelmişti ve sonuç olarak omuzlarımdan aşağıya salınan gür saçlara sahip olmuştum. Kapı zilim çaldığında parfümümü sıkmış aynada son kez kendime bakıyordum. O, gelmiş olabilir miydi? Telefonuma baktım saat yediye on vardı ve telefonumda herhangi bir mesaj ya da çağrı yoktu. Derin bir nefes alarak kapıya ilerledim kapı dürbününden baktığımda o köşeli hatlara sahip erkeksi suratı tam karşımdaydı. Tanrım! Adam bir heykel gibi işlenmişti. Daldığım rüyadan çıkarak kapıyı açtım Tamamen tıraş olmuştu cildi parlıyordu ve gözleri... Bu akşam berrak bir deniz kadar maviydi. Sakalsızken kare şeklindeki karakteristik çenesi iyice açığa çıkmıştı.

Kahretsin!

Papyon takıyordu. Lanet olası siyah bir ceket ve aynı renk pantolon giymişti. Beyaz gömleği öyle beyazdı ki kesinlikle ilk defa giyiyordu. Ve o siyah papyon! Papyon takan erkeklere zaafım falan yoktu. –*yani en azından şimdilik*- Şu an konu tamamen farklıydı.

"Şık bir yere gidiyoruz değil mi?" diye şapşalca mırıldandım.

Sağ elinin dört parmağını pantolon cebine sokarak beni süzdü. Diğer elinde tuttuğu çiçek buketini o anda fark etmiştim ama bir şey söylemedim.

"İlk buluşmalar her zaman şık yerlerde olmalı."

Öfkeyle somurttum.

"Bunu bana önceden söylemeliydin! Daha farklı giyinirdim."

"Siyah mı giyerdin? Siyah, sıkıcı bir elbise... Muhtemelen büyükanneme benzerdin."

Bana doğru bir adım atarak kapının eşiğinde durdu. Gözlerimi kısa bir anlığına siyah parlak ayakkabılarında gezdirdim ve tekrar yüzüne baktım.

"Ben seninle randevuya çıkıyorum. Bir taklitle değil. Ve bu..." Gözleri derin dekoltemde fazlaca oyalanarak elbisemde gezindi ve açık burunlu krem renk ayakkabılarımdan sonra yüzüme çıktı. "Sensin." Tabi söylediği bu güzel şeyin izlerini silmesi de hiç uzun sürmedi. "Belki de sana bir dizi emir sıralayarak ne giymen gerektiğini söylemeliydim," derken dalga geçercesine gülüyordu. Karşılık olarak sadece sustum ve konuyu değiştirdim. Steven'ın bana sadece iyi davranıp, yardımcı olmak istediğinden emindim.

Alexander elindeki kır çiçekleri ile bezenmiş buketi bana uzattı. Beyaz ve sarı çiçekler harika bir kombinasyonla bir araya getirilmişti çoğunun adını bile bilmiyordum ama çok yabani bir güzellikleri vardı.

"Bunlar senin için."

"Ah, şey... Teşekkür ederim. Bunlar çok güzel."

"Güzel bir kız için eşsiz güzel çiçekler."

Kızaran yanaklarımı kafamı yere eğerek saklamaya çalıştım ve çiçekleri kokladım.

"Bana bir dakika verir misin? Onları vazoya koymak istiyorum."

Başını salladığında mutfakta bulduğum en büyük bira bardağını alarak içine biraz su doldurup çiçekleri yerleştirdim elbette bir vazom yoktu ama hafta sonu bir tane alacaktım.

Ayakkabılıktan çantamı alıp ne kadar etkilendiğimi gizlemeye çalışarak ona döndüm, "Pekâlâ, Sör çokbilmiş. Kıyafetimi beğendiysen iltifat etmişsin gibi davranacağım. Yani gitmeye hazırız," dedim.

Girmem için kolunu uzattı ve bu teklifini kabul ettim. Yanında kendimi küçücük hissediyordum, teni sert ve sıcaktı. Erkeksi bir kokusu vardı. Yani itiraf etmem gerekirse her anlamda etkileyici bir adamdı. *–en azından bir ukalaya dönüşmediği sürece–*

Bana gözlerinde seksi bir ifadeyle bakarak, "Bir bahar çiçeği gibi görünüyorsun. Renkli, taze ve canlı," dedi. Bu iltifatla yanaklarım kızarıırken tenimin ateşini harlayacak bir şey yaptı. Boynuma doğru eğilerek kokumu içine çekti. "Bir bahar çiçeği gibi kokuyorsun. Hem masum, hem ağız sulandıracak kadar tatlı."

Göğsümden yükselen o ateş ayak parmaklarıma kadar yayılırken sanki bunlar beni etkilemiyormuş gibi gülümsedim. "Teşekkür ederim. Bunlar baştan çıkarıcı iltifatlar."

Beni merdivenlere yönlendirirken, "Daha yeni başlıyoruz," dedi.

♡♡♡

Arabada bir iki basit konuşma dışında sessizdik. Onlarda, *'Arabanın ısısı iyi mi?' 'Dinlemek istediğin bir müzik türü var mı?' 'Günün nasıl geçti?'* den oluşan ve tek kelimelik cevaplar verilen, *'Evet, Hayır, İyi'* konuşmalardı. Bu yüzden Belgravia'ya geldiğimizde hala gideceğimiz yer hakkında bir fikrim yoktu. Hyde Park'ın görkemli ağaçları yol boyunca bize eşlik etmeye başlamıştı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Yakınlarda bir restorana. Şefi arkadaşım ve yemekleri enfestir."

Buralarda bir restoranın sıradan olmadığından emindim. Hyde Park'a sık gelirdim özellikle her seferinde farklı bir girişi tercih eder kendimi doğaya kaptırıp yazılar yazardım. Çoğunlukla tarihi daha çok hissettiğim sütunların çevresinde otururdum. Ki bu çevreler benim gibi insanları maddi olarak oldukça yıpratırdı. Eğer Alexander bu çevrede yemek yiyorsa aldığı paranın büyük kısmı masraflara gidiyor olmalıydı. Tanrım! Şimdi de onun muhasebeciliğine mi soyunmuştum? Düşüncelerime son verirken Céleste'in önünde durduk.

Céleste Londra'nın lüks restoranlarından biriydi. Hakkında bir şeyler biliyordum ama daha önce buraya gelmemiştim. Belli bir kesime hitap eden şaşalı bir yerdi.

"Aslında yemek konusunda aradığın şey lezzetse oteli tercih ederim."

Çalıştığım otel Londra'da lezzet konusunda bir numaraydı.

"Fakat senin orada bir buluşma istemeyeceğini düşündüm," diyerek açıklama yaptı.

"Doğru düşünmüşsün."

Zaten istesem de bu pek mümkün değildi. Otel çalışanlarının restoran bölümünde yemek yemeleri yasaktı. Mesai içinde veya sonrasında... Böyle saçma ve ayrımcı bir kuralı kim koymuştu bilmiyordum ama üst tabaka bizimle aynı mekânda yemek istemiyorsa kendi koca popoları bilirdi.

"Ben de burayı tercih ettim."

Gülerek, "Aslında bir pizzacıda iş görürdün," dedim.

Alexander bana kalkık kaşlarının ardından bakarak, "Bir randevu için her zaman en iyisini tercih ederim," dedi. Ve yine o çapkın tonlaması ve baş döndürücü İrlanda aksanıyla ekledi. "Pizzayı ise yatakta yemeyi tercih ederim."

Gelen bu ani itiraf karşısında öksürmeye başladım. "Şey... Yatakta yemeyi ben de severim. Yani şeyi. Pizzayı... Pizzayı yatakta yemeyi severim."

Alexander eğleniyormuş gibi güldü ve arabadan inmeden önce bana göz kırptı. Kapımı açtığı anda kibarca elimi eline bıraktım ve bana yardımcı olmasına izin verdim. Arabasının anahtarlarını valeye verdi ve bana restorana kadar eşlik etti.

Restoranın sütunlarla süslü, devasa kapısında frak giymiş iki adam duruyordu. Otelin restoran bölümünde çalışanlarda frak giyiyordu elbette ama burada atmosfer daha farklıydı ve ben de bir çalışan değildim. İki adamda eğilerek bizi selamladılar ve kapıları açarak içeri davet ettiler. İçerisi ise tam anlamıyla '*görkemliydi*.' Şaşalı bir Avrupa sarayını andırıyordu. Frak giymiş başka bir görevli bizi karşılayarak selamladı, adının Pierce olduğunu söyledi. Pierce bizi doğruca vestiyere yönlendirdi. Alexander kibarca çantamı ve ceketimi alarak adama uzattı.

Pierce eşyalarımı vestiyere teslim ederken Alexander'a doğru eğildim, "Nesin sen? Son centilmen mi?" diye sordum.

Alexander ise bana gülerek karşılık verirken kulağıma doğru eğildi. Nefesi kulağıma gıdıklarken fısıldadı. "Sonunda bana iltifat mı ediyorsun *Nóinín*?"

Cevap vermeden önce Pierce tekrar yanımıza geldi ve bize *Amiral Gemisi* olarak adlandırılan yemek salonuna kadar eşlik etti. Avrupa sarayı esintisi yemek bölümünde de devam ediyordu ama burası girişten daha görkemli bir yapıdaydı. Mavi tonlarında Venedik esintisi taşıyan duvarları, kolonları, şık altın rengi işlemeli zemin tamamlıyordu. Tavanı cam kubbeler süslüyor, binlerce parlak taşla bezeli avizeler ortama loş bir aydınlık sağlıyordu. İçeride bu üç koca avize dışında başka bir ışık kaynağı yoktu. Bu yüzden içeride yemek yiyen diğer insanlar bu tüy kadar hafif ışığın altında gizemli bir sisin içindeymiş gibi kalıyorlardı. Pierce bize sessiz bir köşede yer alan masaya kadar eşlik etti. Sandalyemi çekmek için hareketlendiği sırada Alexander araya girerek sandalyemi çekti ve oturmama yardımcı olduktan

sonra karşıma yerleşti. Pierce yemek menülerini getirmek üzere bizi yalnız bıraktığında akşam tam anlamıyla başlamış oldu.

Elimi bembeyaz masa örtüsünde gezdirip, önümde açık olan servisin incecik, beyaz porselen tabaklarını hayranlıkla inceledim.

"Burada son dakika randevusu ayarlamayı nasıl becerdin?"

Alexander kendini beğenmiş tavrıyla arkasına yaslandı.

"Senin gibi ben de istediğim zaman çok ikna edici olabilirim."

Gülerek gözlerimi devirdim.

"Keşke yanımda kâğıt, kalem getirseydim. Burası muhteşem!"

"Senin için garsondan kâğıt, kalem isteyebilirim."

Elimi havada sallayarak, "Sadece şaka yapıyorum," dedim. İşaret parmağımı alnıma değdirdim. "Hem hepsini not ediyorum."

Genelde ilk randevular da beni '*garip*' bulurlardı ama Alexander eğleniyormuş gibi gülüyordu. Bu rahatlamamı sağladı ve akşamın başından beri gergin duran omuzlarım gevşedi.

♡♡♡

Aramızda oluşan kısa sessizlik esnasında Pierce menülerimizi bıraktı ve karar vermemiz için yanımızdan ayrıldı. Ben menüdeki süslü isimleri okurken ne yiyeceğim konusunda kararsız kalmıştım. Alexander menüye dokunmamıştı bile. Elimdeki menünün üzerinden ona baktım.

"Dur tahmin edeyim? Buranın müdavimisin ve ne yiyeceğini zaten biliyorsun?"

Dudakları kıvrılırken başını salladı.

"İnsanları okuma konusunda iyisin."

Genelde öyleydim. Sanırım bu takıntı haline gelen gözlem yeteneğimin bir parçasıydı.

Menüyü kapatarak kenara koydum.

"O halde sen karar ver."

Memnuniyetle başını salladı ve Pierce' ufacık bir bakışla çağırdı. *Devonshire yengeci, Dana bonfile, Füme patates püresi, Peynir tabağı* siparişi verdi. Şarap siparişi vermeden önce onayımı ister gibi bana baktığında başımı salladım. Sanırım gevşemek için birkaç kadeh içsem fena olmazdı.

Şarap servisimiz hızla açıldı, Ağız sulandıran peynir tabağı ve üzümler masaya bırakıldı. Başlangıç yemeğimiz hazır olana kadar Pierce bizi yalnız bıraktı. Alexander arkasına yaslanarak bakışlarını bana kilitledi.

"Şimdi anlat bakalım Winona."

İsmimi o çekici aksanıyla yumuşatmadan söyleyişi aşırı seksiydi.

"Ne anlatmalıyım?" diye sorduğumda elini çenesinde gezdirdi.

"Kendini. Her şeyi anlat. Aileni, hayallerini, gün içinde yaptıklarını, hobilerini, seni bana tanıtacak her şeyi. İyi bir dinleyiciyim."

Şarap kadehime uzanıp dolu bir yudum aldım.

"Senin için fazla sıkıcı biriyim. Hakkımda bilinmesi gereken önemli bir şey yok."

Masaya doğru eğildi ve gözlerime bakarak, "Erotik romanlar yazan ve jigolo kiralayan bir bakiresin tatlım. Sıkıcı tabirini en son kullanacağım insan sensin," dedi. Şarabından içmeden önce ağzına lezzetli ve sulu bir üzüm tanesi attı. "Bana Salisbury'i anlat şu doğduğun yeri ve aileni."

Omuzlarımı silktim. "Salisbury hakkında bilinecek pek bir şey yok. Vikipedi bilgisi istersen o başka tabi." Kendi kendime güldüm. "Ailem ise oldukça klasik... Annem, babam ve ağabeyim ile büyüdüm. Heyecansız, normal bir yaşantı anlayacağın." Devam etmeden önce servis çatalıyla tabağıma biraz peynir aldım. "Babam rahip..." Devamını getirmeden önce Alexander'ın yüzüne baktım. Sanki yanlış duymuş gibi bana baktı doğru duyduğunu anlayınca insanların kafalarının kısa bir süre bize dönmesini sağlayacağı bir kahkaha attı.

"*Nóinín*, Sen beni cehenneme göndermeye niyetli misin?"

"Ortaçağda değiliz, kilisenin artık insanları cehenneme gönderme yetkisi yok."

Bir kez daha güldü.

"Devam et. Heyecansız hayatının detayları ilgimi çekmeye başladı."

"Annem kilisenin okulunda müzik öğretmeni. Böyle söyleyince katı ve kuralcı olduklarını düşünebilirsin ama tam tersi. Oldukça anlayışlı ve sevgi doludurlar." Kendimi işaret ederek, "Ailenin kötü çocuğuna karşı bile," dedim.

"Ne yani kötü çocuk sen misin? Ağabeyin bir melek o halde?"

Söylediğine güldüm.

"Michael."

Gülüşüme katıldı.

"Şaka yapıyorsun?"

Kafamı iki yana sallarken, "Hayır," dedim. "Gerçekten ismi Michael." Ağzıma bir üzüm attım soğuk, tatlı ve sulu hissi boğazımdan süzülürken gözlerimi kapatıp inledim. Gözlerimi açtığımda Alexander'ın bakışları kararmıştı. Konuşmamı sürdürmeden önce yutkunmak zorunda kaldım. "Aslında eskiden kötü çocuk oydu. Bir zamanlar uyuşturucu kullanıyordu ama tedavi oldu. Şimdi Salisbury'de bankacılık yapıyor ve bir ilkokul öğretmeniyle nişanlı. Örnek bir çocuk anlayacağını."

"Peki ya sen? Sen neden Londra'ya geldin?"

Onunla bu kadar rahatça konuşuyor olmak hoşuma gitmişti bu yüzden tüm içtenliğimle devam ettim.

"Başta Üniversite okumak içindi. En yakın arkadaşım Ruby lise biter bitmez Londra'ya gelmişti bu ikimizin de en büyük hayaliydi. Bir sene sonra da ailemin Üniversite için ayırdığı parayı alıp ben geldim. Paranın eksikliğini tamamlamak için otelde yarı zamanlı çalışmaya başladım. Fakat burada yaşamak düşündüğümünden zordu. Maddi sıkıntılar yaşamam uzun sürmedi. Böylece para kazanmak için başka bir yol aramaya başladım. Bir yandan da kendi kendime yazı yazıyordum. Sonra gölge yazarlık diye bir şey olduğunu öğrendim ve neden olmasın dedim."

Ona baktığımda dikkatle beni dinlediğini fark ettim.

"Bu son kitabı teslim edip parayı aldığımda Üniversiteye başlayabileceğim."

"Edebiyat?" diye tahminde bulundu.

Kafamı iki yana salladım. İnsanların her zaman ilk tahmini Edebiyat olurdu.

"Tarih," diyerek onu şaşırttım.

"*Nóinín*, sen tanıdığım en ilginç kadınlardan birisin," derken gözlerinde bunu doğrulayan parıltılar vardı.

Ben bir şey söyleyemeden Pierce, yanında beyaz kıyafetler içindeki bir garsonla geri döndü. Cam kapaklı servis içinde sunulan yengeç yanındaki avokado püresi ve kabuklu deniz ürünleri ile enfes görünüyordu. Yemeğe başladığımızda ikimizde sessizleşmiştik ben yemeğin lezzetiyle kendimden geçerken Alexander ağzındaki lokmayı yutup tekrar bana odaklandı.

"Otelde ne zamana kadar çalışmayı düşünüyorsun?" diye sorduğunda şarabımdan bir yudum alıyordum.

Kadehi masaya bırakarak, "Aslında otelde yarı zamanlı çalışıyordum ama şimdi ayağını kıran bir personelin yerine sütlerdeyim. Bu hafta tam zamanlı çalışmam bitiyor," dedim.

Alexander yemeğine odaklandığında sorguyu devam ettirmeye karar vererek, "Ailene neden bir nişanlın olduğunu söyledin?" diye sordum.

Alexander ciddi bir konuşma yapmaya hazırlanır gibi hafifçe öksürdü.

"Aslında bunu sadece büyükbabama söyledim." Konuşmasının devamını beklerken arkama yaslandım. "Büyükbabam demans hastası," dediğinde üzüntüsünü gözlerinden okumuştum. Onu çok sevdiği belliydi.

"Üzüldüm."

Gülümsedi. "Hastalığı yedi ay önce başladı. Onu görmek için gittiğimde benim için çok üzüldüğünü ve yaptığım işe bir an önce son vermem gerektiğini söyledi. Aslında bu çok garipti büyükbabam daha önce yaptığım işi hiç eleştirmemiş hatta bunun bir şans olduğunu söylemişti." Devam etmeden önce kadehindeki şarabı bitirdi ve ikimizin kadehlerini tekrar doldururken konuşmayı sürdürdü. "Ben de onu o şekilde görünce işi bıraktığımı, bir nişanlım olduğunu söyledim."

Sanki bundan suçluluk duyuyormuş gibi bakışlarını kaçırdı. "Bunu da unutacağını düşündüm." Acı dolu bir kahkaha attı. "Ama kadere bak ki delicesine âşık olduğu büyükannemle evli olduğunu unutuyor, yaşadığı ülkenin adını unutuyor, ölen kızını unutuyor ama benim söylediğim boktan yalanı unutmuyor." Gözlerini gözlerime diktiğinde içimden ona sarılmak geldi. Küçük bir çocuk kadar mahzundu ama sandalyemde oturmayı sürdürdüm. "Hastalığı çok hızlı ilerliyor ve doktorlar artık fazla zamanı kalmadığını söylüyorlar. Onu üzme istemiyorum. İşte sen bu yüzden benimle gelmelisin. Seni sevecektir."

♡♡♡

Akşamın kalanı hızlıca geçti. Ona biraz daha ailemden, hobilerimden, çocukluğumdan hatta ergenliğimden bahsettim. Anlattığım her şeyi dikkatle dinledi

ve ona sorduğum soruları ustalıkla geçiştirdi. Anlaşılan bu akşam bana daha fazla bilgi vermeyecekti. Onu zorlamadım zaten bu gerçek bir randevu değildi. O işini yapıyordu ben de anlaşmamıza uyuyordum. Arabasını evimin önünde durdurdu ve kibarca kapımı açarak bu gece bir kez daha centilmenliğini sergiledi. Kapımın önünde ona gülümsedim bu gerçek bir randevu gibi hissettirmişti ve ben sanki hoşlandığım bir adamla gerçek bir randevuya çıkmış gibi heyecanlıydım.

Ne söyleyeceğimi bilemeyerek, "Bu akşam için teşekkürler, çok güzeldi," diye mırıldandım.

Bana doğru bir adım atarak iyice yaklaştı ve gülümsedi. Ben daha ne olduğunu anlamadan kolu belime dolanmış, cılız bedenim onun sert ve sıcak bedenine yaslanmıştı. Boşta kalan eliyle çeneme dokunup başımı kaldırdı. Aynı anda yumuşak dudakları dudaklarımı esir aldı. Öpüşü öyle derindi ki bir ön sevişme sayılabilirdi. Yumuşakça dudaklarımı sıyırarak dudaklarının ardından dili ağzımı ele geçirmiş, dişleri dudaklarının yerini alıp beni ateşlerken farkında olmadan kollarımı boynuna dolamıştı. Bedenimi biraz daha ona yasladığımda gırtlığından derin bir homurtu geldi. Bu homurtuyla birlikte beni bıraktı ama dengemi sağlamadan elini belimden çekmedi. Bunu yaptığı için ona minnettardım eğer öylece çekilseydi yere kapaklanacağımdan emindim. Titrek nefesimi düzenlemeden konuşmak istemedim bu yüzden sessiz kaldım ama o elini belimden çekerek dudaklarıma dokundu.

"Şimdi çok güzel bir akşam oldu *Nóinín*. Ders 3: Güzel akşamlar güzel öpüşler ile noktalanır."

Hım bu dersi sevmiştim. Bir adım geri çekilerek bana alan tanıdı.

"Bir sonraki randevumuzu planlamak için seni hafta sonu arayacağım."

Bir sonraki randevuyu düşünmek tenime ateş basmasına neden oldu.

"Bir sonraki randevu mu?" diye sordum. Açık açık o soruyu tekrarlayamamıştım. Çünkü bir sonraki randevunun sonunda ne olacağını biliyordum. Bunu Alexander'ın bakışlarından okuyordum.

"Evet, tatlım bir sonraki randevu..." Gözlerindeki karanlık pırıltılarla gözlerimin içine bakarak, "Masumiyetini ellerimle soymak istiyorum ve bunu bir sonraki randevuda yapacağım," dedi.

Vay canına! Bu kesinlikle '*sikişmekten*' çok daha kabul edilebilir bir ifade şekliydi. Elbette beni gerçekten istemiyordu ama yine de bu şekilde söylemesi insana arzulandığını hissettiriyordu.

"Peki. Şey... Ben haber bekleyeceğim. Yani şey için. Randevu için." Kekelediğim için kendime bir tekme atmak istiyordum ama bunun yerine arkamı dönerek evden içeri

girdim. Daha fazla rezil olmamak için yapacağım en doğru şey buydu. Ah bir de soğuk bir duşa ihtiyacım vardı.

♡♡♡

Cuma sabahı giyinme odasında Ruby resmen yakama yapışmıştı. Durmadan Alexander ile olan buluşmamın detaylarını istiyordu. Önlüğümü belime bağlarken, "Beklediğimden çok farklıydı," dedim.

Kollarını göğsünde bağlayarak bilmiş bir tavırla, "Sana söylemiştim. Seksi fazla abartıp yüceltiyorsun o kitaplarda yazdığı gibi bulutların üzerine falan çıkıldığı yok," dedi.

Sorgudan kaçmak için saate baktım ve sanki geç kalmışım gibi kapıya yöneldim. Zaten ilk kızlar gecesinde ona her şeyi anlatmak zorunda kalacaktım. Bunu şimdi yapmak istemiyordum. Basitçe, "Seks yapmadık," dedim.

Ruby bana üçüncü bir gözüm var demişim gibi baktıktan sonra hızlı adımlarla peşimden gelmeye başladı bir yandan hem konuşuyor hem üstünü düzeltiyordu. "Nasıl yani? Ne demek seks yapmadık! Onun için buluştuğunuzu sanıyordum."

Ona son cümlemi söylemek üzere duraksadım. "Ben de öyle sanıyordum ama o kadınlarla yatmadan önce onları tanımak istiyor. Detayları sana kızlar gecesinde anlatacağım. Şimdi işimin başına dönmeliyim."

Böylece gün başlamış oldu. Neyse ki süit odaların hepsi doluydu ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Molaya bile çıkmadan bütün gün oradan oraya koşturdum. Ben çalışırken Steven birkaç mesaj atarak akşam beni evden alacağını söylemişti. Garip bir şekilde dünkü kadar heyecanlı değildim ama bunun nedenini Steven'ı zaten tanımama bağlıyordum. Onunla her zaman rahattım ve şu yakınlarda onunla seks yapma gibi bir planım yoktu. Hem o bir jigoloda değildi. Tanrım! Ben neye bulaşmışım böyle...

Akşam yine hızlı bir taksi yolculuğuyla eve döndüm. Sanki dejavu yaşıyordum. Hızlıca dolabımda ki üç siyah elbiseden birini seçtim. Uzun kalem etek, klasik kalp şeklinde göğüs dekoltesi ve ince bedenimi ortaya çıkaran dar kesimiyle resmi ve kadınsı görünüyordum. Uygun siyah topuklu ayakkabılar, hafif bir makyaj sonunda saçlarıma söz dinletemeyip düzleştirmeye karar verdim. İşim bitmiş gevşemek için bir kadeh şarap içiyordum ki kapım çaldı.

ŞEHVET DERSİ - 8 - Sayfa 7

Steven tam vaktinde gelmişti. Onu her zaman gördüğüm kılıkta şık bir takım elbise içindeydi. Havalı bir şekilde yana yatırılmış sarı saçları, parlak bakışlı mavi gözleri, bebeksi yüzünü kaplayan kirli sakalıyla klasik bir yakışıklılığa sahipti. Bana bakarak

memnuniyetle gülümsedi ve elindeki kırmızı gül buketini uzattı. Kırmızı güller... Riske girilmemiş ve çok düşünülmemiş bir romantiklikti ama çokta önemli değildi çiçekleri severdim.

Onları alırken, "Teşekkür ederim," dedim.

"Elbette senin güzelliğine erişmeleri mümkün değil ama hoşlandığım kadının yüzünde bir gülümseme oluşturdular."

Kibar iltifatı karşısında gülümseyerek çiçekleri vazoya koymak için ondan izin istedim. Henüz vazo alamamıştım ve evdeki en büyük bira bardağında Alexander'ın aldığı kır çiçekleri vardı. Kırmızı güllere kalan ise meşrubat bardağı olmuştu. Hafta sonu vazo almayı tekrar kafama not ettim. Çantamı ve ceketimi alıp evden çıktım. Steven elini belime koyarak bana eşlik etti, kibarca arabasının kapısını açtı. Şimdilik her şey olması gerektiği gibiydi. Ondandır daha azını beklemiyordum. Çünkü gerçek bir centilmen olduğunu biliyordum bu durum beni şaşırtmamıştı. Ruby'nin söylediği gibi o mükemmel bir beyaz atlı prensti.

Steven gözünü yoldan ayırıp kısa bir süre bana baktı.

"Bu arada muhteşem görünüyorsun, Winona."

"Teşekkür ederim. Ve sende çok hoşsun."

Kibarca güldü.

"Beni her zaman takım elbiseyle görüyorsun. O halde her zaman hoş olduğumu düşünüyorsun."

Gülerek karşılık verirken gözlerimi devirdim.

"Hoş olduğunu biliyorsun."

Uzanıp elimi tuttu ve dudaklarına götürüp yumuşakça öptü.

"Bunu senden duymak hoşuma gitti."

Londra'nın ünlü binalarından birinin önünde durduk ve Steven gelen valeye aracını teslim etti. Yine sahiplenilen bir tavırla elini belime koyarak beni binadan içeri soktu. Asansöre binip otuz birinci katın düğmesine bastığında nasıl bir restorana geldiğimizi az çok tahmin etmeye başlamıştım. Gösterişli bir çatı katı restoranı... Tam tahmin ettiğim gibi asansörün kapıları nefes kesici bir manzaraya sahip restorana açıldı. Yüksek tavanlardan yere kadar uzana camdan tüm Londra görünüyordu. Pencerelerden yansıyan gece manzarası, restoranın içini süsleyen loş sarı ışıklar birbirlerini tamamlıyordu. Ayağımızı bastığımız zemin koyu renkliydi ve ışıklar sanki bir camın üstünde yürüyormuş gibi geri yansıyor. Yani kısaca süslü, çağdaş, boğucu, sofistike bir yerdi.

Bize eşlik eden garson kısaca selam vererek ceketimi ve çantamı alıp vestiyere teslim etti. Tabi ki Steven cam kenarında bir masa ayarlamıştı bu manzarayı çok daha yakından görmek demekti bundan hoşlanmıştım. İnsanın her zaman göremeyeceği türden bir atmosferdi. Garson sandalyemi çekip oturmama yardımcı oldu ona kibarca teşekkür ettim. Menülerimizi verdikten sonra yalnız kalmıştık.

"Ne düşünüyorsun? Beğendin mi?"

Etrafıma bir kez daha bakarak gülümsedim.

"Şey, evet. Oldukça etkileyici."

Tabi bir iş yemeği için daha uygun olurdu ama bunu yüksek sesle söylemedim. Steven memnun bir tavırla başını salladı. Menüü alıp şöyle bir göz gezdirdim ama ben daha bakarken Steven tekrar garsonu çağırdı. Hızlıca siparişlerimizi sıralamaya başladı.

"Kabuklu deniz ürünleri, safranlı risotto, Sığır filetosu, Nane ve tereyağında patates." Siparişi verirken garsona etlerin pişme şekilleri hakkında kısaca bilgi verdi. Ve ben az pişmiş et sevmiyordum en azından etleri ne kadar pişmiş sevdiğimi sorabilirdi. Yine de sessiz kaldım. Steven çok çalışıyordu ve anlaşılan randevu adabını öğrenecek kadar flört etmeye fırsat bulamıyordu. Son olarak bilmediğim pahalı bir marka şampanya sipariş verdi ki ben şarap tercih ederdim.

Garson yanımızdan ayrıldığında, "Kontrolü seviyorsun," diye fikrimi söyledim.

Steven gülümsedi ve arkasına yaslandı.

"Bilmem. Bunu hiç düşünmedim. Ama sanırım evet, çok genç yaşlardan beri iş yaşamındayım ve iş yaşamında kontrolü elimde tutmayı severim."

Onu anlayabiliyordum. Ailesi bir otel zinciri sahibiydi ve Steven'ın ne kadar çalıştığını biliyordum. Şampanya servislerimiz yapıldı ve sohbetimiz rahat bir hal aldı. Steven bana geçen hafta yaptığı iş seyahatinden bahsederken ben de onu dinledim. "İskoçya'daki otelde işleri kontrol ettikten sonra İrlanda'ya geçtim," dediğinde araya girerek, "İrlanda mı? Orada olduğunu bilmiyordum," dedim.

"Ah, evet Dublin'de bir otelimiz var."

"Ya öyle mi? İrlanda'yı hep görmek istemişimdir. Canlı bir kültürü ve tarihi var."

Omuzlarını silkti.

"Açıkçası gezme fırsatım pek olmadı. Zaten tarihte pek ilgimi çekmez."

Sonuçta aynı şeylerden hoşlanmak zorunda değildik. Steven'la başka ortak noktalarımız vardı ve bunlardan biri de kitaplardı. Benim gibi romantizm ya da tarihten hoşlanmıyordu ama klasikleri, ünlü düşünürleri ve önemli insanların hayatlarını okumayı seviyordu. Ah bir de bunu bana bir sır gibi itiraf ederek arada kaçamak yapıp polisiye romanlar okuduğunu söylemişti. Son okudukları hakkında konuşup birkaç klasik hakkında sohbet etmeye başladık. İşte şimdi zaman geçmeye başlamıştı.

Ana yemeklerimiz servis edildiğinde sohbet biraz daha kişiselleşmişti. Bir anda flört eden ve birbirini tanımaya çalışan iki insan olmuştuk. Ona ailemden bahsettim ve babamın rahip olması hakkında bir espri yapmadı. Steven'ın ailesi dindardı ve o da öyle yetişmiş olmalıydı. O da bana ailesinden ve babasının emekli olup işleri tamamen kendisine devretme planlarından bahsetti. Sohbet böylece devam ederken şampanyasından bir yudum aldı.

"Hayatında biri var mı?"

Sorusuna hazırlıksız yakalanmıştım. Hafifçe öksürdüm ve konuşmadan önce kısa bir an duraksadım.

"Hayır, yani ciddi olarak görüştüğüm biri yok. Bilirsin erkek arkadaş gibi."

Rahatlamış ifadesinde çapkın bakışlar gezinirken, "Seninle ilgileniyorum Winona," dedi. Tam olarak ne söylemek istediğinden emin olamadığım için sessiz kaldım. Gözlerimin içine bakarak, "Açık konuşacağım senden ilk gördüğümünden beri hoşlanıyorum ve eğer bana bir şans verirsen seninle olmak istiyorum."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Mantık çerçevesinde düşündüğümde Steven her kadının hayatında isteyeceği türden bir adamdı. Aşk romanlarında sıkça rastlanan yakışıklı, romantik, kibar, çekici... Ondan hoşlanmadığımı da söyleyemezdim zaten bir şey hissetmiyor olsam onunla buluşmayı asla kabul etmezdim. Yine de kontrol

delisi adamları kitaplarda okumak "*sevimli*" olsa da hayatımda bir tane istediğimden emin değildim.

İşaret parmağımı şampanya kadehinin ağzında gezdirirken, "Bunu düşüneceğim," dedim "Yani sana bir şans vermeyi."

"Zaman mı istiyorsun? Pekâlâ. Hepsi senin." Gülümseyerek bana doğru kadeh kaldırdı. "Fakat seni ikna etmek için tüm gücümle çabalayacağım."

♡♡♡

Yemekten sonra beni eve bıraktı. Arabadan inmeden önce, "Bu akşam için teşekkürler Steven, güzel vakit geçirdim," dedim.

Kolunu koltuğumun baş kısmına koyarak yaklaştı.

"Bu randevunun tekrarı olacak demek mi?"

Başımı sallayarak onu onayladım. Memnuniyetle kıvrılan dudakları ve arzuyla parıldayan gözleriyle bana uzunca baktı. İstesem hemen şu anda onunla yatabileceğimi biliyordum ama istediğimin artık ne olduğundan emindim. Steven klasik "*muhteşem*" erkek olabilirdi ama sorun benim onu tatmin edip etmemem değildi asla olmamıştı. Sorun benim tatmin olmamaktan korkmamdı. Eğer Steven'la yatarsam ve beklediğim gibi olmazsa çok büyük hayal kırıklığına uğrayacaktım. Beni hayal kırıklığına uğratmayacak tek adam vardı. Birinin bedenine ve şehvetine diğerinin aşkına ve kalbine sahip olacaktım. İkisini aynı anda alamayacağıma göre farklı zamanlarda ikisine de sahip olabilirdim.

Ben tüm bunları düşünürken Steven oldukça yakınımdaydı. Gözleri gözlerimin içine kilitlenmişken, "Seni öpmeliyim," dedi.

Bir soru değildi, cevap beklemiyordu ben de cevap vermedim sadece bekledim. Steven'ın dudakları yumuşak bir şekilde benim dudaklarımla buluştu ufacık bir dokunuşla başlayan öpüşü kötü hissettirmedi. Yani tahmin ettiğim gibi ıslak ve rahatsız edici değildi elbette bir Alexander Connery'i olduğunu da söylemiyordum ama... Hemen onu düşünmeye son verdim. Alexander ile Steven'ı asla karşılaştıramazdım. Alexander benim hayatımdaki bir erkek değildi o sadece... O sadece bir öğretmendi. Hızlıca kendime gelerek Steven'ın öpüşüne odaklandım. Dudakları yavaşça dudaklarımı araladı kısa bir an daha beni öptü ve geri çekilerek gülümsedi.

"Tanrım! Bu hayal ettiğimden çok daha güzel."

Gülümseyerek, "İyi geceler Steven," diye mırıldandım.

Arabadan inerken, "İyi geceler Winona, sonra görüşürüz," dedi.

Bende, "Görüşürüz," diye tekrarladım. Ve görüşecektim. Annemin dediği gibi, *'İyi adamlar heyecansız olabilir hayatım ama aynı zamanda risksiz ve sevgi doludurlar. Ufak heyecanlar için büyük aşkları ezip geçmemelisin'* ve büyüdükçe onun haklı olduğunu düşünüyordum.

♡♡♡

Cumartesi günü gece vardiyasına geçmiş olduğum için mutluydum çünkü üst üste iki randevudan sonra pek dinlenme fırsatım olmamış ve dün bütün gece kitabımın düzeltmeleri üzerinde çalışmışım. Uykusuz bir halde işe gelmediğim için mutluydum. Neyse ki Carol iyileşmişti ve pazartesi gününden itibaren sadece otel ihtiyaç duyduğunda çalışmaya devam edecektim. Bu kitabıma daha fazla zaman ayırabileceğim demek oluyordu.

Moladan döndüğümde saat gece yarısını çoktan geçmişti. Süit odaların hepsi dolu olduğu için diğer katlardan destek almak zorunda kalmıştım ama şimdi herkes odalarında uyuyordu ve bu benim için biraz nefes almak demektir. Biraz kestirme ümidiyle kattaki depoya doğru ilerlediğim sırada odalardan birinin kapısı açıldı. Bu duraksamama neden oldu çünkü otelden çıkış yapılacak bir saat değildi.

Odadan çıkan kadın elli yaşına yakın olmalıydı ama buna rağmen çok formda görünüyordu. Minyon bedeni, süslü kıyafetleri, sarı saçları bir çıtır gibi görünmesini sağlasa da yüzünde bir takım çizgiler vardı. Ve bu kadın kesinlikle yeni sevişmişti. Bunu anlamak o kadar kolaydı ki. Üzerinden yayılan güçlü enerjiyi hissediyordum, yürüyüşü bile *'az önce becerildim'* diye bağıyordu. Kendi kendime kıkırdadım ve kadınla göz göze gelmemek için başımı öne eğdim. Onu utandırmak istemiyordum her ne kadar utanacak bir kadın gibi görünmüyor olsa da...

Kadın yanımdan geçip giderken parfüm kokusunda boğuldum ve biraz uzaklaştıktan sonra öksürmeye başladım. Tam kadının çıktığı odanın kapısının önünden geçiyordum ki kapı bir kez daha açıldı. Kadının kiminle birlikte olduğunu görmek için kafamı kaldırdığımda tanıdık bir yüz görmek şaşkınlıktan ağzımın açılmasına neden oldu.

Alexander Connery

Lanet olsun! Onun bu gece geldiğini görmemiştim ve muhtemel randevumuzdan önce onu bu şekilde göreceğimi de düşünmemiştim. Bu bana onun işini hatırlatmıştı. Tanrım! Ben ne yapıyordum? Gerçekten bekâretimi vermek için bir jigolo ile mi anlaşılmıştım? Alexander beni görünce duraksadı. Şaşırmış görünüyordu burada çalıştığımı biliyordu şaşırması bu yüzden garipti.

"Winona?" İrlanda aksanından çıkan tını kalbimin hızlanmasına neden oldu. Beni heyecanlandırıyordu. Ama bu normaldi ona bakıp heyecanlanmayacak bir kadın tanı mıyordum.

"Şey... Merhaba," diye mırıldandım. Ona şu an ne demem gerektiğini bilmiyordum. İşini yaptığının farkındaydım ama az önce bir kadınla seviştiğini bilerek yüzüne bakıp normal davranmak garipti.

"Bu gece çalışmadığını düşünmüştüm. Odaya geldiğimizde katta başkası vardı."

Başımı sallayarak onu onayladım. Bunu yaparken üzerindeki kot pantolona ve spor gömleğe baktım. Bu gece farklı görünüyordu. Genelde takım elbise gibi resmi kıyafetler giyerken bu akşam daha rahat bir tarz benimsemişti ve bu halde çok daha genç görünüyordu.

Elimi belime koyarak gayet normal bir tavırla, "Ah evet, yoğun bir gece tek çalışmıyorum," dedim. Kolumdaki saate baktım. "İşin. Erken bitmiş."

Ne söylemeye çalıştığımı anlayarak dudakları kıvrıldı. "Erken mi? Asla erken bitmez *Nóinín*. Her zaman tam vaktinde... Yoksa yeteneklerimden şüphe mi duyuyorsun?"

Masum bir tavır takındım. "Ben öyle bir şey söylemedim. Bu işte en iyisi olduğunu söylüyorsan öylesindir."

Kolundaki saate bakarak, "Bu saatte katta herkes uyuyor olmalı, sen ne yapıyorsun? Yoksa yine kapıları mı dinliyorsun?" diye sordu.

Gözlerimi devirdim. "Elbette hayır, aslında şuradaki depoda biraz kestirmeyi planlamıştım," diye itirafta bulundum. Buna güldü ve bende gülüşüne katıldım.

"Depo kulağa pek konforlu gelmiyor."

Ona bir sır verecekmiş gibi yaklaştım aramızda sadece iki adımlık mesafe kalmıştı hafifçe eğilerek, "Aslında havluları orada tutuyoruz, ne kadar yumuşak olduklarına inanamazsın," diye fısıldadım. "Ayrıca müdürüm beni depoda yakalayacak olursa orayı düzenliyormuş gibi yapabilirim."

Bana içeriyi işaret etti. "İstersen burada dinlenebilirsin, müdürün seni yakalarsa odayı temizliyormuş gibi yaparsın."

Bu kulağa çok cazip geliyordu ama onun az önce bir müşterisiyle '*Tanrı bilir neler yaptığı odada*' dinlenebileceğimden emin değildim. Benim düşünceli olduğumu fark ederek ısrar etti.

"Hadi *Nóinín*, yorgun görünüyorsun. İçeri gel."

Beynim bunun iyi bir fikir olmadığını söylese de ayaklarım beni doğruca odaya yönlendirdi. İçeriye girdiğimde Alexander kapıyı kapattı. Bir anda onunla yalnız olduğumun farkına vardım. Onunla bir otel odasında yalnızdım. Şimdi olmazdı değil mi? Yani olmamalıydı. Burası iş yerimdi ve ilk seferimin burada bu şekilde olmasını istemiyordum.

Alexander zihnimi okuyormuş gibi, "Bir randevuda değiliz," dedi.

Biraz olsun rahatlayarak adımlarımı içeri yönlendirdim. Oturma bölümü Alexander'ın daha önce temizlediğim odalarından topluydu. Sehpanın üzerinde ki şampanya kadehleri olmasa burada oturmadıklarını düşünürdüm. Gergin bir tavırla yatak odasına baktım ama buradan içeriyi görmek pek mümkün değildi.

"Orada yatabilirsin, yatağı kullanmadık."

Başımı onu onaylayarak salladım ama kafam karışmıştı.

"Yatağı kullanmadıysanız..."

Ben cümlemi tamamlayamayınca Alexander araya girdi. "Her müşterinin isteklerinin ve ihtiyaçlarının farklı olduğunu sana söylemişim."

"O kadının neye ihtiyacı vardı?"

"Bunları seninle paylaşamam."

Anlayışla başımı salladım.

"Şey... Sen gidiyor muydun?"

Beni onayladı. "Seni görene kadar öyleydi."

"Peki, şimdi kalacak mısın?" diye sorarken dinlenme koltuğuna oturdum.

Gözlerinde flörtöz bir pırıltı gezindi. Bana sanki beni gerçekten arzuluyormuş gibi bakıyordu ve gerçeği bilmeme rağmen böyle bir adamın beni arzulaması hoşuma gidiyordu.

"Kalmamı ister misin?"

Elimi koltuğun kadife kumaşında gezdirirken, "Belki," diye mırıldandım. "Belki de bir sonraki randevumuzu planlayabiliriz."

Bana doğru yavaş ama kararlı adımlarla yürüdü. Başka bir koltuğa oturacağını ya da önümde dikileceğini düşünmüştüm ama ikisini de yapmadı. Koltuğa benim yanıma oturdu. Çok yakındık, o kadar yakındık ki kot pantolonu çoraplı bacaklarıma değiyordu. Vücudunun sıcaklığını hissediyor, baharatlı hoş kokusunu alabiliyordum.

♡♡♡

"Bir sonraki randevu için hazır mısın?"

Birkaç saniye sessiz kalıp kendimi dinledim. Bunu yapmaya hazır mıydım? Bu soruyu kendime her soruşumda kendi kendimi çürütüyordum. Bir yanıma buna hazır mıydım ve istiyordum ama diğer yanıma hala şüpheleri vardı. İçimden geçen tüm o şüpheleri bir kenara itip başımı salladım.

"Hazırım."

Bunu Alexander'ın derin mavi gözlerine bakarak söylemişim. Doğruca dudaklarıma bakan gözlerine bakarak... Beni öpecek gibi bakıyordu ve bende onun beni öpmesini istiyordum. Heyecandan kuruyan dudaklarımı ufak bir dil hareketi ile yaladım. Fakat Alexander bir hamle yapmadı sadece bakmaya devam etti. Uzanıp elimi yanağına götürdüm, sakalsız teninin hissini parmak uçlarımda hissettim. Alexander ise gözlerini dudaklarımdan ayırmış gözlerime bakmaya başlamıştı. Gözlerimi kapatarak hazırlandım ve dudaklarımı dudaklarına götürdüm. Hayatımda ilk defa bir öpüşme başlatıyordum ve acemice yaptığım hamle aynı hassasiyetle karşılandı. Bunu yapıyordum çünkü ona ve kendime hazır olduğumu hatırlatıyordum. Belki de bundan daha iyisini yapmalıydım. Kollarımı boynuna dolayarak öpüşümü derinleştirdim ve bedenimi ona doğru yaklaştırdım.

Nihayet onu harekete geçirmişim. Alexander tek kolunu belime sararak beni kendine çekti. Neredeyse kucağında oturuyordum, dudakları şimdi kontrollü ele almıştı. Benim bir yağmur damlası kadar naif öpüşüme karşılık onunki bir kasırga kadar şiddetliydi. Nefesim kesildi ve rüzgârının beni savurmasına izin verdim. İstedğim şey şehvetti, onu bana verecek tek adamın kollarındaydım. Kuralları biliyordum. Aşk yok, bağlanmak yok, karışıklık yok. Sadece zevk ve şehvetin tüm inceliklerini alacak karşılık olarak onu içine düştüğü zor durumdan kurtaracaktım. Ona karşı hissettiğim tek şey arzuydu bu yüzden kolay olacaktı. O bir profesyoneldi beni asla isteksizlikle suçlamaz yüzüme karşı frijit olduğumu söylemezdi. Hatta bana şimdiden kendimi dünya üzerinde istediği tek kadınmışım gibi hissettiriyordu.

Öpüşünün arasında, "Ne düşünüyorsun?" diye mırıldandı.

"Hiç."

Islak öpüşme seslerinin arasındaki fısıltıma kulak tırmalıyordu. Yalan söylediğimi fark ettiğinde öpüşmeyi sonlandırdı ve kendimi çıkan kasırganın ardından alakasız bir yere savrulmuş kâğıt parçası gibi hissettim. O kadar derin bir keşfetme arzusuyla dolmuştum ki bana şimdi bu koltukta ya da halının üstünde sahip olmasını istiyordum.

"Bana yalan söyleme *Nóinín*, Yalan söylediğinde bunu her zaman anlarım."

"Sadece bunu istediğimi düşünüyordum."

Yalan sayılmazdı gerçekten onu istiyordum. Belki de bu işi bir an önce yapıp hayatıma devam etmek. Kitaplarımı yazmak ve yeni bir ilişkiye adım atmak için kafamın boşalmasını istiyordum. Beni tek hamleyle kendine çekip kucağına oturttu.

Ona bu kadar yakın olmak şok geçirmeme sebep olmuştu. Kocaman açılmış gözlerimle hemen önümdeki suratına bakarken suratımın *–ve başka malum noktalarımın–* alev alev yandığını hissediyordum.

"Rahatla," diye mırıldandığında nefes almaya başladım. Bacaklarımı iki yana doğru açarak koltuğa yerleştirdi ve bu sayede erkekliğine daha fazla yaklaşmış oldum.

"Bunu yapacaksak tatlım, senin rahatlaman gerekli. Beni anlıyor musun?"

Kendimi savunma ihtiyacıyla, "Seni istiyorum," dediğimde buna boğuk ve seksi bir kahkahayla yanıt verdi.

"Beni istediğini anlayabiliyorum ama kastettiğim bu değil. Sen çok gerginsin ve çok fazla düşünüyorsun, kucagımda bile kaskatısın kafan düşüncelerle dolu. Eğer gerçekten bunu yapmak istiyorsan anlayan gereken birkaç şey var."

Soluk soluğa, "Nedir onlar?" diye sordum. Ciddi konular konuşmak için hiç uygun bir pozisyonda değildik.

"Kural 1: Kırılmak istemiyorsan, her şeye açık ol ama hiçbir şeye bağlı kalma."

Çatılmış kaşlarımı fark ederek az önce söylediğini açıkladı. "Bu sadece ihtiyaçlarınla ilgili olacak, artık neye ihtiyacın olduğunu biliyorum ve sende bana onun için geldin. Asla fazlası olmayacak bunu ilk defa yapacağın için bazı şeyler sana çok fazla ve çok gerçek gelebilir. İkimiz arasında gerçek olacak tek şey zevk bunu unutma."

Onu anladığımı belirterek başımı salladım.

"Ben ne istediğimi biliyorum. Nasıl göründüğümü bilmiyorum ama ben toy bir genç kız değilim âşık olmak için doğru kişiyi bulacak kadar akıllıyım." Sözlerime devam ederek, "Hiçbir kadın kendine sadık kalamayacak bir erkeğe âşık olmak istemez," dedim.

Memnuniyet ifadesi yüzüne yayıldı ve konuşmaya devam etti.

"Kural 2: Bu benimle ilgili değil burada önemli olan senin isteklerin. Ben sana hizmet etmek için varım." Gözlerimin içine bakarak, "Benimleyken rahat ol. Kendini bana bırakırken kendin olmaktan da vazgeçme," dedi.

İşte bu hoşuma gitmişti. Kişisel bir zevk kölesi...

"Kural 3: Birlikteyken sadece şimdi var. Az önce ya da yarın ne olduğu ikimizi de ilgilendirmez."

Bunu açıklamasına gerek yoktu. Birlikte olabilirdik ama bu onun işiydi. Başka müşterileri vardı ve olacaktı. Aynı şey benim içinde geçerliydi.

"Ve sen bir bakire olduğun için bunu yapmak istediğinden gerçekten emin olman gerekli. Bu ilk seferin olacak ve ileride pişman olmanı istemiyorum."

Kendimden emin bir tavırla, "Sana daha öncede söyl-" derken işaret parmağını dudaklarıma değdirip beni susturdu.

"Seninle yatacağım, eğer istediğin şehvet dersiyse bunu alacaksın. Demek istediğim... Yanılmıyorsam dün bir randevun olacağını söylemiştin, nasıldı?"

Konunun neden buraya gelmiş olduğunu anlamayarak, "İyiymiş," diye mırıldandım.

"Randevuya çıktığın adam... Eğer ondan hoşlandıysan ilk seferini onunla yapabilirsin. Bunun hoşlandığın biriyle olması güzel olabilir ve sonra hala istekliysen sana yardımcı olabilirim."

Kafamı hızla iki yana salladım.

"Hayır, hayır. İstediğim şeyin ne olduğunu bildiğini söylemiştin. Eğer bunu hoşlandığım biriyle yapmak isteseydim daha önce defalarca yapardım." Bir kez daha frijit olarak yaftalanmak ya da hayal kırıklığına uğrayıp yeteneğime gölge düşürmek istemiyordum. Bunu daha sonra Steven'la yapacak olsam bile şimdilik profesyonel birine ihtiyacım vardı.

ŞEHVET DERSİ - 9 - Sayfa 6

"O halde *Nóinín*, artık bay düşünceliyi oynamayacağım," dedi.

"Çok kötü bir oyuncu olmalısın çünkü '*bay düşünceliyi*' oynadığın tek bir an hatırlamıyorum," derken gülüyordum.

Alexander gülüyor olsa da bakışları kararmış ve tutuşu sertleşmişti.

"Ah demek öyle, tatlım. Bakalım gerçek Alexander hoşuna gidecek mi?"

Belimde duran elini yavaşça eteğimin altına götürdü. Sıcak ve sert elini hassas bölgemde hissetmek vücudumdaki bütün kanın çekilerek tek bir noktada toplanmasına neden oldu. Üzerimde çamaşırım ve çorabım varken dokunuşunun nasıl bu kadar farkında olabiliyordum? Üstelik bu sadece bir dokunuştı. Alexander tepkilerimi izleyerek dokunuşunu yavaş bir okşamaya dönüştürdüğünde nefeslerim kesik kesik bir hal almıştı. Kafamı geriye atarak kendimi onun okşamalarına bırakmamda uzun sürmedi. Alexander tek eliyle belime sarılmış düşmemem için beni tutuyor diğer elinin tecrübeli dokunuşlarıyla zevkten kendimden geçmemi

sağlıyordu. Gözlerimi kapattığım anda dudaklarını boyun çukurumda hissettim. Diliyle birlikte bıraktığı o ıslak öpücük yüzünden inlercesine ses çıkardım.

"Nóinín, devam etmemi ister misin?"

Boğuk bir inilti daha çıkardım açıkçası cevabımın ne olduğunu da tam bilmiyordum ama Alexander anlamış gibi beni daha ritmik bir şekilde okşamaya başladı. Bende belimi onun hareketlerine göre hareket ettirmeye başlamıştım. Orgazmın gelmekte olduğunu kasıklarımda oluşan ani baskıdan ve bacaklarımdan yukarı tırmanan karıncalanmadan anlıyordum. Alexander boynumu öpücüklerle boğarken tek yaptığım ona izin vermektir. Hayatımda daha önce bundan daha erotik bir an yaşamamıştım.

Boynumdaki öpüşü sertleşmiş dişlerinin farkına varmaya başlamıştım. Boynuma hafifçe geçirdiği dişleri her şeyi daha çıldırtıcı bir hale sokmuştu. Beni bir kez daha dişledi.

"Ah," diye inledim.

Alexander boynuma doğru güldü.

"Ders 4: Diş darbeleri erkeğe sorumluluğun ve kontrolün kimin elinde olduğunu hatırlatır," derken sesi fısıltıyla çıkmıştı. "Şu an kontrol benim elimde Winona."

Bunun farkındaydım ve istediğimde buydu. Kontrol onun elindeyken kendimi baştan çıkarılıyormuş gibi hissediyordum ve tamamen teslim oluyordum. *Bana ne yapmak istersen yapabilirsin* diye içimden fısıldadım. Dokunuşuna doğru kıvrılırken tatmin dolu bir ritim tutturmuştum ama Alexander durdu boğazımdan yükselen itiraz homurtusuna gülerek karşılık verdi.

"Şşşt, asla yarım bırakmam tatlım," diye fısıldadığında biraz olsun rahatladım ama hemen sonra daha ileri gidebileceği düşüncesiyle heyecana kapıldım. Bunu şimdi burada yapmaya hazır mıydım?

Alexander beni yere ya da koltuğa yatırmak yerine elini külotlu çorabım ve külotumdan içeri sokarak çıplak tenime dokundu. Bu ani hücumla birlikte dudaklarım arasından kaçan çığlığı zorlukla bastırdım.

Alexander dudaklarını, kulağıma dayayarak, "Yumuşacık, sıcacık ve sırılsıklamsın, *Nóinín*. Ne güzel bir karşılama," diye fısıldadı.

"Alexander," diye mırıldandım ama başka bir şey söyleyemedim çünkü Alexander'ın parmağı kadınlığımın katmanları arasında keşfe çıkmış ıslaklığımı dağıtmaya beni daha da ateşlemeye başlamıştı. Parmağı girişimde oyalanıyordu.

"Ne tür bir dildo kullanıyorsun?" diye sordu.

Bir anlığına daldığım şehvet denizinden çıkarak, "Anlamadım?" dedim.

"Klitoris uyarıcı mı? Yoksa klasik olanlardan mı?"

Bu soru karşısında ağzım kurudu ve yanaklarıma biraz daha ateş bastı. Bu mahrem ve gizli olması gereken bir konu değil miydi? Yani kişisel jigolom bana neden böyle bir soru soruyordu ki? Tanrım! Ben nasıl bir şeyin içindeydim?

Sorusu kulağa ne kadar saçma gelse de, "Klitoris uyarıcı," diye yanıtladım.

Anlamsız bir homurtuyla birlikte yabancı dilde kulağa küfür gibi gelen bir şeyler söyledi. Girişimde gezinen parmağı hafifçe geri çekildi ve daha etkili bir noktaya odaklandılar. Klitorisime... Alexander'ın okşayışları rüya gibiydi. Asla aceleci değildi benim kendi kendime yaptığım gibi doğrucu hedefe ulaşmaya çalışmıyordu. Acele etmeden aynı anda hem yumuşak hem sertti bunu nasıl yaptığını bilmiyordum ama beni öyle bir noktaya kadar çıkarmıştı ki tepeye ne kadar yakınsam aynı zamanda o kadar uzaktım. Aynı anda hem yerde hem bulutların üzerindeydim. Kulağıma İrlandaca olduğunu tahmin ettiğim bir şeyler fısıldıyordu ama zaten İngilizce bile konuşsa ne dediğini anlayabileceğimden şüpheliydim.

Orgazmın sınırında gezinmeye devam ederken ağlamaklı sesimle, "Lütfen," diye inledim.

"Hım. Hoşuna gidiyor mu, Winona?" diye sordu.

Şaka mı yapıyordu? Kendimi onun eline doğru bastırdım ve kafamı omzuna yaslayarak kulağına fısıldadım. "Evet."

"Şimdi seni getireceğim ve biraz dinlenmen için seni yalnız bırakacağım."

Söylediklerini anlamam için dokunuşlarını yavaşlatmıştı. Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Burnu burnuma değecek kadar yakındı biraz daha yaklaşarak dudaklarımı öpmeye başladığında zevkle inledim. Öpüşmenin bu kadar muhteşem olabileceğini daha önce hayal dahi edemezdim. Dili ağzımın içine kayıp dilimle dans etmeye başladı ve dudaklarımdan küçük bir ısırik alarak geri çekildi. Alexander kesinlikle diş darbelerini seviyordu.

Beni okşamayı sürdürürken bende onun pantolon üzerinden hissetmeye başladığım erkekliğine sürtünüyordum. Ne kadar büyük olduğunu az çok biliyordum yani tüm ayrıntıyla olmasa da onu görmüştüm ve şimdi altımda onu hissetmek içimdeki zevki körüklüyordu.

"Gözlerime bak Winona, bakışlarını kaçırma."

İlk defa uslu bir kız olup istediğini yaptım. Şu an ne derse yapabilirdim. Saniyeler içinde tecrübeli dokunuşlarıyla çözüldüm ve boğuk çığlıklarım arasında adını haykırdım. Alexander adını dudaklarımdan alarak beni öptü. Ben hala artçılarla boğuşuyordum ve kollarımı boynuna dolayarak orada soluklandım. Kendime geldiğimde kucağından kalkarak koltuğa oturdum Alexander bir şey söylemiyordu ama yüzünde hoş bir gülümseme vardı. Nihayet ben kendimi toparladığımda onu fark ettim. Erkekliği pantolonun içinde zorlukla duruyor gibi görünüyordu.

Ona bakarak, "Sen?" diye sordum.

"Bu senin içindi *Nóinín*, Bir sonraki sefer bende tatmin olacağım ama o sırada içinde olmak isterim."

Bana çapkınca göz kırptığında kalbim tekledi.

Gözlerimin içine bakarak, "Bir sonraki sefer bedeninin her noktasını öpeceğim. Dudaklarımdan değmediği tek bir parçan kalmayana kadar... Ve sana girdiğimde dudaklarını ısırp gözlerini devirmeni seyredeceğim," dedi. Karşılık olarak sadece yutkunabildim.

Bir anda konuyu değiştirerek, "Kendini en rahat hissettiğin yer neresi?" diye sordu.

Düşünmeden, "Evim," diye cevap verdim.

"O zaman evinde."

Anlamayarak, "Ne?" dedim.

Gülümseyerek göz kırptı. "Bir sonraki randevumuz."

♡♡♡

Bir sonraki randevumuz evimde.

Bir sonraki randevumuz evimde.

Benim evimde!!

Hafta sonu onu bir daha görmemiş ama hep aynı şeyi tekrarlayıp durmuştum. Benim evimde buluşacaktık. Hayır, sadece buluşmayacaktık. Benim evimde sevişecektik! Açıkçası bunun nerede olması gerektiğini daha önce hiç düşünmemiştim ama evim! Burası benim mahrem bölgemdi. Kendimi ne kadar rahat hissedecek olsam da o çekip gittiğinde çarşaflardan yaptığım şeyin kokusunu duymak istemiyordum. Bunu sürekli düşünüp kafayı yiyecektim.

Tekrar gözlerimi bilgisayardan ayırıp saate baktım. Pazartesi akşamıydı ve saat ondu. Artık oteldeki tam zamanlı işim sona ermiş ve yazmak için gerekli olan o zamana kavuşmuştum ama şimdi de aklımda gezinip duran düşünceler yüzünden tek kelime yazamıyordum. Telefonumun mesaj sesi düşünce transıma bir son verdi. Gözümdeki gözlüğü çıkarıp telefonu elime aldım.

Bir sapık olduğumu düşünmezsen kapının önündeyim.

Mesaj Steven'dan geliyordu. Kaşlarımı çatarak cevap verdim.

Ne? Şimdi mi?

Evet, şimdi ve biraz yağmur yağıyor.

Yerimden kalkarak bilgisayarın kapatma düğmesine bastım ve kapıyı açmadan önce aynada kendime baktım. Lanet olsun! Tam ev halindeydim. Siyah taytım, delik kahverengi hırkam, önüme gelen saçları savuşturan boncuklu saçma tacım ve ayağımdaki tavşanlı panduflar ile beni görmesini istemiyordum ama yapacak bir şeyim yoktu. Hızlıca panduflarımı çıkarıp dolabın içine attım ve akşam saatlerinde kapalı olan dış kapıyı açmak için merdivenlerden aşağıya indim. Tam söylediği gibi Steven kapıda dikiliyordu ve aynen söylediği gibi çılgınca yağmur yağıyordu.

Beni görünce gülümsedi. "Bir an beni burada bırakacaksın sandım."

Yağmurun gürültüsünde sesimin duyulması için bağırdım. "Çabuk, içeri gel."

Steven benimle apartmana girdi ve sessizce birkaç basamak merdiven çıkıp daireme ulaştık. Kapıdan girince onun biraz ıslandığını fark ettim.

"Sen otur, sana havlu getiriyorum."

Steven beni dinleyerek oturma bölümüne geçti ve koltuğa oturdu.

Banyo dolabından havlu alırken, "Seni bu saatte rahatsız etmek istemezdim ama... Açıkçası hafta sonu buluşmayı reddedince ne yapacağımı bilemedim," diye açıklama yaptı.

Aslında Steven ile görüşmek istiyordum ama kafamda başka sorular ve sorunlar varken rahat olmayacağımı düşünerek onu ertelemiştim. Yumuşak pembe bir havluyu ona uzattım.

"Hafta sonu çalışıyordum. Ve buraya gelmene sevindim."

Kibar olmaya çalışıyordum ve sanırım başarılı oluyordum. Steven içten bir tavırla gülümseyerek yüzünü ve saçlarını kurulamaya başladı.

"Çay içer misin?" diye sordum. Başını beni onaylayarak salladığında mutfağa ilerleyerek çay hazırlamaya başladım. Arkamı dönerek Steven'a baktığımda oturma odama göz attığını fark ettim.

Önce oturma odama renk katan iki çiçek buketinin önünde durdu. Gündüz alışverişe çıkmış ve iki çiçek içinde vazo almıştım.

"Görüştüğün biri olmadığını sanıyordum," diye konuya girdiğinde ne söyleyeceğimi düşünmek için su bardağına uzandım.

Birkaç yudum su içerken düşünecek zamanı bulmuştum bardağı tezgâha bırakıp, "Bir kadın kendine çiçek alabilir," dedim.

Gülerek, "Kır çiçekleri ve papatyalar... Sanırım haklısın bu bir kadının tercih edebileceği bir buket gibi duruyor," dediğinde ona ne kadar yanıldığını söyleyemedim. Bu karşısındaki kadını çok iyi tanıyan bir erkeğin tercih edebileceği bir buketti.

Steven çiçeklere olan ilgisini kaybederek, oturma odamın bir duvarını kaplayan kitaplığıma bakmaya başladı, kitaplığa sığmayan kitapların bir kısmı yerde üst üste yığınlar halinde duruyordu.

"Anlaşılan okumayı bana bahsettiğinden daha fazla seviyorsun," diye tahminde bulundu. Suyun kaynamasını beklerken tezgâha yaslanıp ona baktım.

"Başkalarının hayallerini, tutkularını ve maceralarını okumayı seviyorum."

Sevdiğim romanlardan birini alarak şöyle bir inceledi.

"Aşk romanları... Romantik misin?"

Omuzlarımı silkerek, "Her genç kadın kadar," diyerek cevap verdim. Cevabını bilmeme rağmen, "Sen?" diye sordum.

Tatlı gülüşlerinden biriyle karşılık verdi. "Buna inanmayabilirsin Winona ama inan bilmiyorum."

Kaynayan suyu bardaklarımıza boşaltıp çay fincanları ile birlikte onun yanına gittim. Fincanları kibarca elimden alıp sehpaaya bıraktı.

"Gerçekten buna inanmak zor. Yakışıklısın, kibarsın, centilmensin, zenginsin. Peşinde o kadar çok kadın varken nasıl romantik olmazsın."

"Üniversiteden mezun olana kadar tam bir inektim. Ders çalışmaktan başka yaptığım bir şey yoktu ve sonrasında ise bilirsın işler... Hayatımda kadınlar oldu ama hiçbirisi ile aramda bir bağ olmadı."

Başımı sallayarak onu anladığımı belli ettim ve anlıyordum da açıkçası ondan pek bir farkımda yoktu. Fincanımı sehpadan alarak koltuğa oturdum. Steven'da hemen yanıma yerleşti.

"Şu klasik soruyu sorayım o halde, neden ben?"

Steven çenesini yukarı kaldırarak güldü.

"Neden sen olmayasın?"

Çay fincanıma üfleyip çayımdan bir yudum alırken, "Çünkü sıradanım," dedim.

Bu sefer bir kahkaha ile karşılık verdi.

"Öyle mi düşünüyorsun gerçekten? Daha önce kimse bana bisikletle çarptıktan sonra siktir olup gitmemi söylememişti."

İkimizde o günü hatırlayıp güldük.

Steven hafifçe öksürüp konuşmaya başladı. "Aslında ben seni yine dışarı çıkarmak istiyorum ama bu sefer bir randevudan çok eğlence için."

Kaşlarımı çattım ve devam etmesi için bekledim.

"Bir arkadaşım cumartesi günü kulüp açıyor ve açılışa davetliyim. Eğlenmeyeli uzun zaman oldu ve sen bana eşlik edersen mutlu olurum."

"Çok isterdim Steven ama daha önce verilmiş bir sözüm var."

Ciddi bir tavırla, "Biriyle çıkmadığını sanıyordum," dedi.

"Hayır, öyle bir şey değil. Cumartesi günü Ruby izinli ve kızlar gecesi için sözleşmiştik."

Bana doğru yaklaşarak gözlerimin içine baktı. "Hayır'ı cevap olarak kabul etmiyorum Winona. Cumartesi günü iki güzel kadına eşlik edeceğim."

Gülümsedim. Bu kulağa kötü gelmiyordu uzun zamandır dışarı çıkıp eğlenmemiştim. Aslında pek tarzım değildi ama belki de buna ihtiyacım vardı. Hem Ruby'nin bu fikre bayılacağından da emindim. Böylece cumartesi gecesi için sözleşmiş olduk. Steven gece geç saatlere kadar kaldı ve birlikte sohbet ettik. Aklımdaki soru ve sorunlar biraz olsun dağılmıştı.

♡♡♡

Ruby beni hiç şaşırtmamış cumartesi gecesi fikrine bayılmıştı. Ben ise hala tam olarak emin değildim ama cumartesi gecesinden daha önemli şeyleri düşünmekle meşgul olduğum için kafamı ona yoramıyordum. Alexander beni otel odasında yalnız bırakmadan önce onu aramamı söylemişti ama hala onu arayacak cesareti toplayabilmiş değildim ve bunu bir süre daha ertelemeye karar verdim. Sonuçta İrlanda'ya gidene kadar iki haftam daha vardı ve bunu o iki hafta içinde bir gün aradan çıkarabilirdim.

Annemden telaşlı bir telefon aldığımda Cuma akşamıydı ve ben Cuma akşamını bir fincan çay eşliğinde kitabın düzeltmeleri ile boğuşarak geçiriyordum.

"Efendim, anne?"

Annemle haftada iki veya üç defa konuşuyorduk ama son günler fazlasıyla yoğun geçtiği için bu konuşmalar da sekteye uğramıştı. Bir diğer kaçma sebebimde annem ağzımdan laf alma konusunda tam bir uzmandı.

"Winona, ne olduğuna inanamazsın?"

Sesi heyecan ve mutluluk karışımıyla çınlıyor olsa da hafifçe burnunu çekişinden yakın zamanda ağladığı anlaşılıyordu. Mutluluk gözyaşları?

"Adını bile bilmediğimiz yaşlı ve çok zengin bir halamız vardı. Öldü ve kimsesi olmadığı için bütün mirası bana mı kaldı?"

Annem tatlı kahkahalarından biriyle güldü. Bana müziği anımsatan bir kahkahası vardı.

"Winona! Hayallerini birkaç saniye kontrol altında tutamaz mısın, tatlım?" Benim bir şey söylemem fırsat vermeden ışık hızıyla konuya girdi. "Michael ve Samantha, evleniyorlar!" Annemin neden bu kadar mutlu olduğunu şimdi anlamıştım. Annem

Samantha'ya bayılıyordu ben evden ayrıldıktan sonra abimle nişanlanmış olsalar ve onu fazla tanımasam da iyi biriydi. Ama ailemin gözünde onu mükemmel yapan abimi girdiği uyuşturucu batağından çıkarmış olmasıydı.

"Ah, buna çok sevindim." Kısa bir duraksamanın ardından, "Ne zaman?" diye sordum.

Annem burnunu çekerek, "Pazar günü," dediğinde şaşkınlıkla ağzım açık kaldı. Ben bir şey söylemeye fırsat bulamadan annem konuşmaya başladı. "Çok erken değil mi? En azından nikâh planı ve gelinlik hazırlığı için bana bir ay verebilirlerdi. Ama daha fazla beklemek istemiyorlarmış ve Michael yıldönümlerinde bu işi uzatmak istemediğini hemen evlenmelerini söylemiş, Samantha'yı bilirsin Michael'ın fikirlerine her zaman saygı duyar." Ben telefon kulağımda öylece otururken annem bana bir sır vermek istermiş gibi fısıldadı. "Ama bana sorarsan Samantha hamile! Ne güzel değil mi? Ailemize minik bir üye katılacak. Nikâhtan hemen sonra haberi açıklayacaklarından eminim ve bunu anlamıyormuş gibi yapacağım. Sende öyle yap olur mu Winona? Samantha'yı utandırmak istemiyorum."

"Vay canına... Bunu beklemiyordum ve şey... Pazar gün-"

Annem sözümü keserek, "Hazırlık yapmak için bana sadece bir gün verdiler inanabiliyor musun? Düşündüm ki yarın gelersen çiçekler, oturma düzeni ve yemek için bana yardım edebilirsin," dedi.

"Aslında, benim yarın akşam bir randevum vardı ama iptal edip sabah ilk trenle gelirim."

"Hayır, hayır Winona. Üzgünüm bir planın olduğunu düşünemedim." Annem zamanımın çoğunu evde geçiriyor olmamdan çok rahatsızdı. Annem ve babam çok büyük bir aşkla evlenmişlerdi ve benim içinde aynısı diliyordu tabi ki *'evde oturmakla gerçek aşk bulunmuyordu'* o yüzden onun için bir randevu olası bir aşk için atılan ilk adımdı. Çok sık randevuya çıkmadığım düşünülürse bu onun için heyecan verici bir durumdu.

"Anne, ben gerçekten gelebilirim ve-"

Annem araya girerek, "Söylediklerimi unut, Yarın için iyi eğlenceler ve Pazar sabahı ilk trenle seni buraya bekliyorum. Nikâh saat bir de. Seni seviyorum Winona iyi eğlenceler," dedi ve suratıma kapanan telefona öylece bakakaldım.

♡♡♡

Birkaç sefer Steven'ı arayarak bu akşamı iptal etmeyi düşünmüş daha sonra bunun çok kaba bir davranış olacağına karar vermiştim. Onu zaten defalarca reddetmiş ve bu hafta bir sefer daha randevumuzu ertelemiştim. Böylece cumartesi Steven ile eğlenmeye Pazar sabahı da ilk trenle Salisbury'e gitmeye karar vermiştim.

Ruby kıvrık saçlarını kontrol altına almak için bir avuç şekillendiriciyi kafasına sürerken, "Pazar günü gelemediğim için bana kızmıyorsun değil mi?" diye sordu.

Askılı bluzumu aynada tekrar kontrol ettim çünkü yakası meme uçlarımı zorlukla kapatıyordu ve onları sergilemediğimden emin olmaya çalışıyordum.

"Hayır, sorun değil gerçekten bu çok ani oldu ve gelmeni beklemiyorum."

Otelde yoğun olduğunu biliyordum ve tek izin günü olan bugün dışarı çıkıyorduk.

Dudaklarıma sürdüğüm kırmızı ruju makyaj masama bıraktım.

"Tanrım! Yarın abim evleniyor ve ben bir randevuya hazırlanıyorum."

"Annen sorun olmadığını söylemiş ve senin gerçek aşkı bulmanı nasıl istediğini bilirsin kızmadığına eminim."

Rujumun fazlasını almak için dudaklarıma bir peçete bastırırken, "Yine de kendimi kötü bir kız kardeş gibi hissediyorum. Belki de Steven'ı arayıp bu randevuyu iptal etmeliydim," dedim.

Ruby hazırlanmayı bitirmiş yatağıma oturdu. "Beyaz atlı prensi mi? Hiç sanmıyorum canım. Bu randevu sana iyi gelecek ve gecenin sonunda içkinin etkisiyle sen ve Steven..." İleri geri hareket ederek yatağı sallamaya başladığında ikimizde kıkırdıyorduk.

"Saçmalama! Onunla bu gece yatmayacağım."

"Hı hı bende yakışıklı bir adamla her eğlenmeye çıktığımda aynı şeyi söylerim."

Ona doğru dönerek elimi belime koydum. "Gerçekten Ruby. Biliyorsun..."

Ruby gözlerini devirdi. "Hadi ama hala mı aynı konu? Bir jigoloya bekâretini bozduracak kadar umutsuz değilsin Winny. Onu seksi buluyor ve becermek istiyorsan bunu Steven'la yattıktan sonra da yapabilirsin."

Aynada kendime baktım. Garip bir şekilde '*komşu kızı*' imajından çıkmış seksi görünüyordum. Beyaz askılı bluzum dikkat çekiciydi ve altına giydiğim yüksek belli deri şort bacaklarımı olduğundan uzun gösteriyor, siyah alçak topuklu ayakkabılar herhangi bir sakarlık yapmadan yürümemi sağlarken aynı zamanda boyuma birkaç santim daha ekliyordlardı. Parfümümü alıp boynuma ve bileklerime sürdüğümde hazırlanmam bitmişti.

"Bu benim isteklerimle ilgili değil. Alexander benim için bir öğretmen. Salisbury'den döndüğümde bir randevu için onu arayacağım ve artık bu işi bitirip yazılarıma konsantre olacağım." Kendi kendime '*tabi bir de Steven'la olası ilişkiye,*' diye düşündüm.

Ruby cevap veremedi Steven gelmişti. Yine beni almaya gelirken güzel bir kırmızı gül buketi getirmişti bu seferki buket biraz daha büyüktü. Gece kulübüne gidene kadar arabada beni yoğun bakışlarla süzmüş ve arabayı kullanırken bir iki defa yerinde kıpırdandığına şahit olmuştum. Bunun ne olduğunu biliyordum kesinlikle benimle yatmak istiyordu. Neyse ki fazla içki içen biri değildim kendimi kontrol altında tutma konusunda çok iyiydim eğer öyle olmasa sabah kendimi fazlasıyla pişman bulmam kaçınılmaz olabilirdi.

ŞEHVET DERSİ - 10 - Sayfa 7

Kulüp çok uzakta değildi bu yüzden arabada fazla vakit geçirmemiştik. Kulübün olduğu alanda metrelerce kuyruğu gören Ruby bıkkın bir ses çıkardı.

"Tanrım! Bu kuyruğun sonu sabaha anca gelir."

Steven arkasını dönerek gülümsedi.

"Ama şu işe bak ki biz VIP 'iz. Yani o kuyrukta beklemeyeceğiz ve locada oturacağız."

Ruby sevinç çığlıkları atarak yerinde zıplarken Steven bana bakarak göz kırptı. Beni etkilemeye mi çalışıyordu? Ona gülümseyerek karşılık verdim. Kulübün girişinde kocaman ışıklı harflerle HEAVEN yazıyordu ve gerçekten ilk gün için akıl almaz bir kalabalık kapıda kuyruk oluşturmuştu. Steven arabasını valeyeye teslim ederek bir kolunu bana diğer kolunu hala yerinde zıp zıp zıplayan Ruby'e uzattı. Bu tarz şeylerden etkilenmeyen bir kız olsam da VIP girişini kullanmak aşırı havalıydı.

Görevliler bizi doğrudan kulübün ikinci katına çıkardılar buradan dev boyutlardaki sahne ve dans pistine tepeden bakılıyordu. Saatlerce kapıda bekledikten sonra içeri alınmış bir grup alt katı doldurmuş sahnedeki DJ'in tekno ritimleri ile eğleniyorlardı. Bizim olduğumuz yer ise bir inşaatın iskelesi gibi dekore edilmiş yerden metrelerce yukarıdaydı.

Aşağıda sadece kokteyl masaları varken ikinci katta şık oturma bölümleri yer alıyor ve garsonlar size servis yapmak için etrafınızda pervane oluyorlardı. Yansıyan ışıklar müziğin ritmine göre renk değiştiriyor, uzuyor, kısalıyor, dağılıyor dans eden terli bedenlerin üstünde bir yıldız gibi parlıyordu.

Kulübün açılışının ilk günüydü ve oturduğumuz deri koltuklara daha önce kimsenin oturmadığından emindim. Yuvarlak mermer masada Steven hemen yanıma yerleşirken Ruby'de karşıma oturmuş etrafa ağzı açık bir halde bakıyordu.

"Burada bulacağım erkek, kesin zengin mi olacak?"

Ruby ikinci *Bramble*'ını içiyordu ve benimde ikinci bardağımdı. Şimdiden! İçinde cin, böğürtlen, limon vardı ve ben tatlı şeyleri severdim Bramble ise yeni içki favorimdi.

Steven pahalı bir İskoç viskisi içiyordu. İçkisinden bir yudum aldıktan sonra başını salladı. Eğleniyor gibi görünüyordu.

"Üst kattan buldukların evet. Ama önce ne istediğini belirlemen lazım." İleride orta yaşlı adamların oturduğu masayı gösterdi. "Karısını aldatmaktan çekinmeyecek bir iş adamı mı?" Hemen yan masamızdaki daha genç, kızlarla oturan başka bir grubu gösterdi. "Günübirlik seks peşinde olanları mı?" O sırada içeri giren bir adamı işaret ederek, "Yoksa pahalı bir jigolo mu?" diye sordu.

Fakat bunu söylediği anda öksürmeye başlamıştım. Gözlerimi kısarak gelen adamı görmeye çalıştım ama parlak ışıklar bana engel oluyordu. Ruby'nin de ağzı açık kalmış bakışları bana kilitlenmişti. Nihayet dans eden ışıklar adamın üzerinden çekildiğinde onu gördüm. Lanet olası! Alexander Connery! Buradaydı. İlginç bir şekilde yalnızdı ve etrafa göz atıyordu.

Yine her zamanki gibi yakışıklı görünüyordu. Kot pantolonu sıkı kalçalarını sarmış, siyah gömlek bütün o sert kasları göstererek üzerine yapışmıştı. Tanrım! Bir adamın bu kadar seksi olması yasaklanmalıydı. Daha sonra asıl soru aklıma geldi. '*Onun burada ne bok işi vardı?*'

Ben o kadar belirgin bir şekilde donup kalmıştım ki Ruby, Steven'ın dikkatini benim üzerimden çekmek için hamle yaptı. "Hım. Zor bir karar ama ben günübirlik seks alabilirim." Steven erkeksi bir kahkaha attı.

Alexander bir grup adamın yanına gidip sohbet etmeye başladı beni görmemişti bende bakışlarımı ondan ayırıp Steven'a konsantre olmaya karar vererek, "Sen hangi gruptasın, Steven?" diye sordum.

Steven kolunu sandalyeme atarak bana yaklaştı. "Ben bir centilmenim."

İçkimden bir yudum alarak, "Bence bunun kararını ben vermeliyim," dedim.

Steven'ın bakışları eğleniyormuş gibi aydınlanmıştı. "Peki, sence ben hangi gruptayım?"

"Sen iyi çocuksun."

"Bu olumlu bir şey mi?" diye sordu. Dudakları dudaklarıma fazlasıyla yakındı.

Başımı sallayarak onu onayladım. "Çoğu kız iyi çocuk ister. Yani uzun ilişki ve arkadaşlık peşinde koşan kızların çoğu."

Ruby ellerini havaya kaldırıp, "Benim gibi cesur ve çılgın olanlar değil. Ben kötü çocuk severim, günübirlik seks gibi," dedi. Sonra beni işaret ederek, "Ama Winny bir romantik ve ona uygun olan şey iyi çocuk," diye açıklama yaptı.

Bu Steven'in hoşuna gitmiş olmalı ki sandalyesini bana biraz daha yaklaştırıp, "Arkadaşlığından hoşlanıyorum Winona ama peşinde olduğum şey daha çok sensin," diyerek fısıldadı.

Aslında Ruby haklıydı ben her zaman şiddetli bir romantizm fanatiği olmuştum. Bu benim için o kadar doğal bir dürtüydü ki. Annem ve babamı birbirine bakarken gördüğümünden beri romantiktim. Bir jigolo tutup bekâretini ona teslim etmek bir romantiğin yapabileceği hareket değildi. Kafayı mı yiyordum? Steven bana göreydi. O benim hayalini kurduğum mükemmel erkekti. Elbette bazı yönlerden noksanlıkları vardı ama zamanla bunlar kapanabilirdi.

Zaten kimsenin tamamen kusursuz olması beklenemezdi. Bende kusursuz değildim bir kere çok dağınıktım eğer temizlik günü değilse asla yatağımı toplamazdım. Bazen günlerce uykusuz kalır yazdığım bölümün sonunu getirmeye çalışırdım sonuç olarak gözaltı morlukları olan bir cadıya dönüşürdüm. İnsanın sinirini bozabilecek denli inatçıydım. İnsanlar bir ilişki içine girdiklerinde birbirlerini kusurları ile kabul ederdi.

Ben bunları düşünürken Steven'in benden uzaklaşıp ayağa kalktığını hissettim. Bakışlarımı çevirdiğimde Alexander Connery yanımızda duruyordu. Steven'la tokalaştılar.

"Stev? Seni görmeyi beklemiyordum pek eğlence adamı değilsindir."

Alexander'ın bu yorumu üzerine Steven gülerek bana baktı.

"Eğlenmek için güzel bir sebebim var."

Bende kibarca gülümsedim. Alexander kısa bir an bana baktı sonra tekrar Steven'a odaklandı. Anlaşmamız hakkında konuşmayacağını biliyordum ama yine de gerilmiştim.

"Peki ya sen? Yalnız mısın? Bu nasıl oldu?"

Alexander erkeksi bir kahkaha attı.

"Benimde dinlenmeye ihtiyacım var dostum. İzin günü."

Steven, Alexander'ın kahkahasına eşlik etti.

"Bir de otel yönetmeyi dene."

"Kadınlardan daha kolay olduğuna eminim," derken sesinde alay vardı.

Steven bana bakarak, "Aslında haklı olabilirsin," dedi.

Konuşmanın başından beri koruduğum sessizliği bozdum. "Kadınların yönetilmeye ihtiyaç duyduğunu hiç sanmıyorum." Sözlerim tamamen Alexander içindi dönen imadan hoşlanmamıştım.

Alexander ilk defa bana uzunca bir süre baktı. "Beni arkadaşlarınla tanıştırmayacak mısın?"

Steven kibarca beni göstererek, "Winona," dedi. "Winona, bu Alexander benim eski bir arkadaşım."

Hafifçe başımı salladım ve ona elimi uzattım. Alexander elimi sanki bir kuş tüyünü tutar gibi tutarak dudaklarına götürüp kibarca öptü. "Hanımefendi, tanıştığımıza memnun oldum."

"Be-nde." Ufak bir duraksama yaşamıştım ama bunun bedenimde gezinen gerginlikle bir ilgisi olmadığını düşünmek istiyordum.

Alexander elimi özgür bıraktığında Steven, Ruby'e dönerek "Ve Ruby," dedi. Alexander aynı şekilde Ruby'nin de elini öperek memnun olduğunu söyledi ve Ruby'de ona karşılık verdi.

Alexander, bizimle kısaca vedalaşarak gözden kaybolduğunda rahatlamıştım.

Merakıma yenik düşerek, "Onun bir jigolo olduğunu söylemiştin?" dedim.

Steven içkisinden bir yudum alırken başını sallayarak beni onayladı. Ayrıntı vermemesi ya da açıklama yapmaması merakımı daha da cezbetmişti. Cazibemi kullanarak ağzından laf almaya karar verdim ve ona doğru yaklaşarak kolumun koluna değmesini sağladım.

"Onu otelde gördüğüme eminim eğer böyle bir iş yapıyorsa o kadar saygın bir otelde ne işi olabilir?"

Steven sanki bir sır vermek ister gibi eğilerek, "Çoğu müşterimizin onun işini bizim otelden daha saygın gördüğüne eminim," diye fısıldadı. "Hangi isimlere hizmet

verdiğine şaşırırsın, iş dünyasının, sosyetenin hatta kraliyet soylularının bile göz bebeği."

Steven'ın söylediklerinden sonra Ruby'nin de benim de ağzım açık kalmıştı. İş dünyasını, sosyetei hatta ünlüleri bile anlardım ama kraliyet? Biraz mantıklı düşününce yüce internetin Alexander Connery'den neden açık açık jigolo olarak değil de '*iş insanı*' olarak bahsettiğini anlamaya başladım. Bu kadar tanınan ve saygın insanla birlikteyse herkes her şeyi bilir ama dile getirmezdi. Steven'ın çalan telefonu az önceki sırrın bıraktığı ağır sessizliği böldü. Telefona bakarken söylendi.

"Eğlenmenize bakın kızlar, terasta telefonla konuşup döneceğim," diyerek yanağımı öptü ve kayboldu. O sırada masamıza gelen garson bize birer içki daha bıraktı ve ben önüme gelen bardağı hızlıca içerek gözlerimle etrafı taradım. Alexander karşımdaki masada oturuyordu. Yanında oturan adam ve kadınlardan oluşan grupta sohbet ediyordu.

Ruby arka masamda oturan '*günübirlik seks*' şıkkıyla kesişmeye son verip, "Adamın muhteşem olduğunun farkındayım tatlım ama ona böyle gözlerini dikip bakmaya devam edemezsin," dedi.

Kendimi toparlamaya çalışarak, "Sadece şaşkınım," dedim. "Yani ben onun bu kadar tanındığını ve popüler olduğunu düşünemedim. Yanındaki her kadın potansiyel müşterisi olabilir ve işin kötü tarafı bunu herkesin biliyor olması."

Ruby kaşlarını çatarak, "Onunla bir daha dışarıya çıkmayacağını sanıyordum," dedi.

Ve hemen sonra aklıma yine benim evimde olacaklar geldi. Neden benim evim fikrini bu kadar kafama taktığımı bilmiyordum ama bir türlü kendimi rahat hissedemiyordum.

"Evet, ama onunla gitmem gereken bir İrlanda seyahati var."

"Belki de bunu tekrar düşünmelisin. Steven senin için mükemmel Winny." İçkisini tek dikişte bitirdikten sonra yerinden kalkarak beni de zorla dansa kaldırdı. Dans etmekten pek hoşlandığım söylenemezdi ama Ruby ile müzikli bir mekâna her geldiğimde kendimi piste sürüklenirken bulurdum.

Kendimi müziğin ritmine kaptırmış kalçalarımı sallarken izlendiğim hissiyle ürperdim. Bakışlarım doğruca Alexander'ın oturduğu yere kaydı ama o yanındaki adamla sohbet ediyordu. Zaten o soğuk profesyonellik her yerine işlemişti. Müşterileriyle aynı mekânlarda sık sık karşılaşılıyor olmalıydı. Belki de çoğunlukla yanlarında eşleri oluyordu. Yani bu gibi durumlara fazlasıyla alışık olduğu açıktı. Gözlerim tekrar etrafta gezindiğinde bana doğru gelen Steven'ı fark ettim. Anlaşılan üzerimde hissettiğim gözler ona aitti.

Steven yanıma geldiğinde, "Dans etmekten hoşlanmadığını sanıyordum?" dedim.

Gülerek göz kırptı. "Dans etmek bana göre değil ama seni izlemek tam bana göre."

Alkolün bana verdiği rahatlıkla liseli bir kız gibi kıkırdadım.

Steven'ın ifadesi ciddileşti ve beni kolumdan tutarak hafifçe dans pistinin dışına doğru çekti.

"Winona çok üzgünüm ama benim gitmem gerekiyor."

"Bir sorun mu var?"

Elini geriye doğru özenle yatırılmış sarı saçlarının arasından geçirdi ve mucizevi bir şekilde saçları bozulmadı.

"İşle ilgili bir mesele. Fransa'da almak istediğimiz bir otel binası banka tarafından satışa çıkarılacakmış. Açık arttırmadan önce saha araştırması yapmalıyım. Babam o binayı istiyor ve almadan dönersem kıcımlı tekmeleyeceğine eminim."

Söylediğine güldüm. Bana her şeyi açıklamasından hoşlanıyordum. Steven beni asla geçiştirmiyor her detayı anlatıyordu.

"Tamam, bana beş dakika ver, eşyalarımı alıp Ruby'e haber vereyim."

Steven elimi tutarak beni durdurdu.

"Hayır, hayır siz burada kalıp eğlenin. Hem kızlar gecenize dâhil olup hem de bunu mahvetmek istemiyorum. Tekrar özür dilerim dönünce bunu telafi edeceğim ve o gün telefon yanımda olmayacak." Ben cevap veremeden dudakları dudaklarıma kapandı. Bu geçen seferkiler gibi masum bir öpücük değildi. Steven beni tutkuyla öperken elleri yanaklarımdaydı. "İyi eğlenceler," diyerek ortadan kaybolduğunda birkaç saniye orada öylece kaldım.

♡♡♡

Ruby koluma dokununca yerimden sıçradım.

"Bir sorun mu var?"

Kafamı iki yana sallarken, "Steven'ın gitmesi gerekti," dedim. "Ama biz eğlenebilirmişiz."

Ruby cheshire kedisi gibi gülümsedi. "O halde içkileri almaya gidiyorum," dedi ve bara doğru bir balerin edasıyla parmak uçlarında yürümeye başladı.

Dans pistinin kenarında dikilmeye son vererek masaya geri döndüm. Tam o sırada karşımdaki sandalyeye birinin oturduğunu fark ederek başımı kaldırdım. Alexander tam orada duruyordu. Kollarını rahat bir şekilde masaya dayamış yüzünde o alaycı ifadesi vardı. Bu ifadeye sinir oluyordum.

"Steven... Buna şaşırdım."

Kaşlarımı çatarak, "Neden?" diye sordum. "Dik memelerim ve büyük yuvarlak bir popom olmadığı ve yeterince seksi olmadığım için onun gibi adamların benimle ilgilenmeyeceğini mi düşündün?"

Buradaki adamların ve Alexander'ın yanındaki tüm kadınlar birer bereket tanrıçasıydı. Ortalıkta bu kadar meme ve uzun bacak varken kimsenin beni görmediğinin farkındaydım ama Steven tüm o kadınlara rağmen bana tutkuyla bakıyordu.

Alexander bana yukarıdan bakan tavrıyla, "Ders 5," dedi. "Seksiliği sadece göğüsler ve kık ile sınırlandıramazsın. Bir kadının yolda yürüyüşü, konuşması, kahkahası hatta düşünme şekli bile seksi olabilir."

Güçlü bir kahkaha attım. "Sayıları nasıl aklında tutuyorsun?"

Kaşları havaya kalktı. "İyi bir öğretmenim," derken kendini beğenmiş tavrı sesinden yankılanıyordu.

"Görüşüğün adamın Steven olduğunu söylememiştin?" dediğinde kaşlarımı çatıttım.

"Bizi daha önce otelde görmüştün." Omzuma düşen saçlarımı geriye attım.

"Arkadaşınla görüşüyor olmam senin için sorun mu?"

Ağzından bir cık sesi çıkardı. "Sorun değil." Oturduğu sandalyede rahatça arkasına yaslandı. "Seni yalnız bıraktı."

"Önemli bir işi çıktı."

Tam o sırada Ruby elinde tuttuğu içki dolu tepsiyi masaya bıraktı.

"Steven barda bizim için bir hesap açmış. Faturasını kendine istemiş. Ne kadar tatlı!"

Ona hayretle baktım. "Sende barı yağmalamanın sorun olmayacağını mı düşündün?"

Omuzlarını silkip yanıma oturdu ve tepside turuncu bir kokteyli alarak içmeye başladı.

"Bu gece bütün kızlar gecelerinin en iyisi!" Coşkulu tavrına bir son vererek gözlerini Alexander'a dikti. "Özel bir konuşma mı?" diye sordu.

Alexander'a bakarak, "O her şeyi biliyor," dedim.

"Ufak anlaşmamız hala geçerli mi?" diye sorarken gözlerini gözlerimden ayırmadı sanki cevabı orada arıyordu.

Tepsideki içkilerden birine uzandım ne olduğunu bilmiyordum ama ilk yudumda bütün genzim yanmaya başladı. Hafifçe öksürüp bardağı elimden bıraktım.

"Evet... Sana aksini düşündüren ne? Bir erkekle birlikte olmam mı? Bu işi evli kadınlarla da yapıyor olmalısın."

Ciddi bir tavırla, "Özel hayatın beni ilgilendirmez," dedi.

"Randevu için ben... Aramadım... Çünkü..."

Tam nasıl bir açıklama yapacağımı düşünürken Alexander sözümü kesti. "Önemli değil. Sen kendini ne zaman rahat ve hazır hissedersen sana bunu daha öncede söyledim bunu senin için yapıyoruz." Hafifçe öksürdü. "Eğer kararlıysan anlaşmanın kendine düşen tarafı için İrlanda'ya gitmemize on gün kaldı ve benim seyahat organizasyonu yapmam gerekli. Benimle geleceksin o halde?"

Onu onayladım. "Evet, seninle geleceğim."

"Uçak biletlerini almam için bilgilerine ihtiyacım var. Bana gerekli şeyleri mesaj atarsan sevinirim."

Başımı sallayarak onu onayladım. "Şey, peki. Sana mesaj atacağım."

Alexander oturduğu yerden kalkınca karşımda koca bir çınar gibi yükseldi. İri bir adamdı, iri adamları ne zamandan beri çekici bulduğumu bilmiyordum. Ve onunla yaptıklarımın bir anda aklıma gelmesi yanaklarımın kızarmasına neden oldu. Bu beni hem utandırıyor hem de içimi derin bir arzuyla sızlatıyordu. Daha önce hiçbir erkeği seks yapmak için istememiştim ama Alexander resmen her adımında havaya seks tanecikleri saçıyordu.

Alexander öylece yürüyüp gidince önümde duran içkiyi tek dikişte içtim ve yüzümü buruşturdum gözlerimi açtığımda Ruby bana bakıyordu.

"Kararlısın yani? Onunla gideceksin."

Bıkkın bir nefes verdim.

"Evet, kararlıyım ve evet onunla gideceğim. Burada beni eleştirmekten daha eğlenceli şeyler yapabilirsin Ruby." Açık açık Ruby'e bakan '*günübirlik seks*' şıklarından birini işaret ettim. "Seninle tanışmak istiyor gibi görünüyor."

Tepsiden bir içki daha aldım. Birkaç kadeh şarap dışında bir şey içmeyen biri için ölçüyü kaçırmaya başladığımın farkındaydım ama kendime engel olamıyordum.

Ruby kaşlarını çatarak, "Seni yalnız bırakmam sorun olmaz mı?" diye sordu.

Kafamı iki yana sallarken içkinin boğazımdan geçen sert hissiyle öksürdüm.

"Hayır, eğlenmene bak. Ben burada halimden memnunum."

Ruby heyecanla adamın yanına giderken beni ve içkilerin kalanını yalnız bırakmıştı. O andan itibaren kendimi kontrol mekanizmamda derin bir çatlak açılmış, mekanizma geçici olarak kullanılamaz hale gelmişti.

♡♡♡

Bir saat sonra Ruby '*günübirlik seks*' şikkını tavlamaıı başarmıştı ve ona sorun olmadığını taksiyle eve döneceğimi söylemişim. Fakat bir şekilde hala oradaydım. Kaçınıcı içkimi içtiğimi bilmiyordum. Sarhoş olduğumdan emindim ama ne kendimi durduruyor ne de eve gitmek için yerimden kalkıyordum açıkçası eve dönebileceğimden bile emin değildim.

Alexander'ı bir süredir görmüyordum bunun iyi olup olmadığından emin değildim. Yabancı insanlarla dolu bir yerde yapayalnız olmak iyi bir fikir değil gibi görünüyordu ama onun varlığı da benliğimin yer zerresini rahatsız ediyordu. O rahatsızlık hissi tekrar başladı ve saniyeler içinde tepemde dikilen Alexander'ın gölgesi altında kalmışım.

"Eğlence daha bitmedi mi, *Nóinín*?" diye sorduğunda tenimdeki ürpermeden hiç ama hiç hoşlanmamışım.

"Sen geldiğine göre tam şu an bitti." Ağzımda saçma bir kayma hissi vardı ve bunu engellemek için tane tane konuşmuştum.

"Ben de çıkıyorum. Toparlan arkadaşın ve seni evlerinize bırakayım."

Kıkırdayarak, "Buna gerek yok. Ben taksiye bineceğim," dedim ve sonra ona yaklaşıp, "Arkadaşım da büyük ihtimal şu an günübirlik seks şikkına biniyordur," diye fısıldadım.

Bıkkın bir nefes verdi. "Sarhoş kadınların ne kadar sinir bozucu oldukları hakkında bir fikrin var mı?"

Anlamsız bir öfkeyle ona cevap verdim. "Sarhoş erkeklerin de aynı ölçüde sinir bozucu olduğunu düşünüyorum."

"Şu an kadın hakları savunuculuğu yapmanın sırası olmadığını düşünüyorum. Bu enerjini ayağa kalkmak için kullanabilirsin."

Gözlerimi devirdim ve benden beklenmeyecek bir çeviklikle ayağa kalkarak çantamı koluma taktım. Ondan topuklularıyla bile en az on santim kısaydım ama bir şekilde tepeden baktığımı düşünüyordum. "İyi geceler, Şaplak Lordu," dedim ve gitmek için arkamı döndüğüm sırada sendeledim neyse ki Alexander beni tutmadan önce kendimi toparlamayı başarmıştım.

Çıkışa doğru kendimden emin adımlarla yürümeye çalışıyordum ama içtiğim alkol miktarıyla merdivenleri inmek hiç kolay değildi. Üç basamak indiğim sırada Alexander beni bir çocuk gibi dirseğimden yakaladı. Dokunuşu tenimi kor gibi dağlamıştı ve ayaklarım yerden kesilmiş gibi o basamakları inmeye başlamıştım.

Dışarı adım attığımız anda yaz akşamının serinliği yüzüme çarptı ve meme uçlarımın çaresizce başkaldırdığını hissettim. İçimde sutyen olmadığı ve üzerimdeki bluz beyaz olduğu için tedirginlikle kollarımı göğsümde bağladım. Alexander'ın dokunuşundan kurtularak valeyeye doğru ilerledim.

"Şey, pardon. Acaba bana bir taksi çağırabilir misiniz?"

Alexander sanki ben orada yokmuşum gibi davranarak, "Arabamı getirir misin? Acil," dedi. Vale ikimize de şöyle bir baktıktan sonra Alexander'ın arabasını getirmeye karar verdi. Dakikalar içinde günah kadar siyah Aston Martin önümüzde belirdi. Alexander kapıyı açarak beni beklemeye başladı. İtiraz etmeyi ve taksi beklemeyi düşündüm ama az önceki enerjimden eser kalmamıştı bedenime çöken ani uyku sıcak bir battaniye gibi beni sarmalıyordu. Ayaklarımı sürüyerek arabaya bindim ve Alexander'ın beni eve bırakmasına izin verdim.

♡♡♡

Sarsılma hissi ve motor sesi kesildiğinde yavaşça kirpiklerimi araladım ve evimin önünde olduğumuzu fark ettim.

Alexander küçümseyen bir tavırla, "Seni taşımam gerekecek mi?" diye sordu.

Arabanın kapısını açtım biraz temiz havaya ihtiyacım olduğunu hissetmiştim midemden ağzıma doğru yükselen acı tat ve burnuma gelen keskin koku her an kendimi utandırmama neden olacak kadar kuvvetliydi.

"Gerek yok. Getirdiğin için teşekkür ederim," diye mırıldandıktan sonra kendimi arabadan dışarı atıp derin bir nefes aldım. Ama kokunun kaynağı kendim olduğu

için kaçmam pek mümkün değildi. Yalpalayan adımlarla apartman girişine ilerledim. Çantamın içinde anahtarı ararken Alexander'ın hala gitmediğini fark ettim. Arabanın içinde oturmuş bana bakıyordu bu beni daha da hızlı olmaya teşvik etti.

Tam anahtarı bulduğum sırada bedenimi sarsan bir öğürtüyle iki büklüm oldum. Nasıl olduğunu anlamadan Alexander yanımdaydı ve kapıyı açarak beni içeri sokmuştu. Dairemden içeri girdiğimizde kendimi banyoya attım kapıyı kapatıp tuvalete eğildim. Bu iğrençti!

ŞEHVET DERSİ - 11 - Sayfa 6

Dakikalarca içimin temizlenmesini seyrederken bunun hiç bitmeyeceğini düşünmeye başladım. Açıkçası Alexander'ın hala orada olup olmadığını bilmiyordum bir centilmen gibi saçımı tutmak için içeri girmemesine minnettardım. Bu kendimi daha da utandırmama neden olurdu. Midem biraz olsun rahatlayınca duşu açtım kıyafetlerimi çıkardım ve küvete oturarak dizlerimi kendime çektim. Üzerime akan suyun beni rahatlatmasını umarken banyonun kapısı açıldı ve Alexander'ın bedenini ufak banyomun her yerini doldurdu.

"Hey! Burada ne yapıyorsun? Çık dışarı!" Bir yandan ona bağırırken bir yandan kollarımla kendimi sarmaladım. Onunla kıyafetlerim üzerimdeyken sevişmişim ve yakın bir zamanda bekâretimi vermeyi düşünüyordum ama yine de mahremiyet ihlalinin rahatsız olmuşum.

"Ödeşiyoruz. Hem görmeyeceğim bir şey de değil. Öyle değil mi?"

Onun ukala cevabına karşı ellerimi çektim ve kendimi saklamaya bir son verdim. Benim utangaç olduğumu düşünmesini istemiyordum. Alexander hiç çekinmeden beni inceledi sonra sanki gördüğü şeyden memnun kalmamış gibi konuyu değiştirip, "İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım ama bunu yapınca şakağıma saplanan ağrıyla inledim. Alexander elinde tuttuğunu yeni fark ettiğim bir şişe suyu ve ağrı kesiciyi lavabonun kenarına bıraktı. "Suyu ve ilacı iç. Evinde kahve bulamadım."

Gözlerimi devirdim. "Kahve sevmem."

"Eğer bu şekilde içmeye devam edeceksen sevmelisin."

"Teşekkür ederim ama artık yalnız kalıp duş alabilir miyim?"

Alexander bir şey söylemeden kapıyı arkasından kapatıp gitti. Bende yalnız kaldığıma sevinerek suyun altında acımın geçmesi için dua etmeye başladım. Bir daha içmeyecektim! Gerçekten. Belki bir kadeh şarap, en fazla iki. Küvetten çıkarak elime geçen ilk havluya sarındım. Alexander her ne kadar sinirimi bozmuş olsa da bana su ve ağrı kesici getirdiği için minnettardım. Mutfığa gidip yılların dağınıklığı arasında ağrı kesici arayacak durumda değildim.

Banyonun kapısını yavaşça açıp dışarı çıktım ama oturma odam karanlığa gömülmüştü. Alexander'ın gitmesi hem rahatlamama hem de yapayalnız hissetmeme neden olmuştu. Sanırım alkolün verdiği yetkiyle duygusal bir boşluk yaşıyordum. Ayaklarımı sürüyerek, duvarlara çarparak yatak odama girdim. Üzerime çekmecemden elime ilk geçen külotu ve tişörtü giyerek zaten açık olan yorganımın içine girip gözlerimi kapattım.

♡♡♡

Aradan ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim ama yatağa yeni yattığımdan emindim çok olamazdı saçlarımın ıslaklığının yastıkta bıraktığı soğuğu hala hissediyordum. Yoğun bir kahve kokusu burun deliklerimden içeri doldu ve ani bir öğürmeyle yerimden fırladım. Alexander ile göz göze gelmek bulantımın geldiği gibi geri gitmesine neden oldu.

"Lanet olsun! Alexander. Burada ne bok işin var?"

Ağzından onaylamaz bir cık sesi çıkardı. "Ağzına hiç yakışmıyor, *Nóinín*."

Kendimi yatağa geri atarken, "Siktir git!" diye mırıldandım.

Fakat Alexander'ın öyle bir niyeti yoktu. Yorganı üzerimden çekerek beni açıkta bıraktı. "O sarhoş kıçını hemen yataktan çıkar Winona. Sana kahve aldım."

Tek gözümü açarak baktım gerçekten de elinde *Costa Coffe* bardağı tutuyordu.

Gözüme giren ışığı engellemek için elimi siper ederek, "Kahve sevmiyorum," diye hırladım.

Alexander bardağı bir kez daha burnuna soktu. "Bu sevmen için değil, miden için ve şanslıysan yarına akşamdan kalma bir şekilde uyanmaman için."

Pes etmeyeceğini fark ederek zorlukla doğruldum ve yatağın içine oturup bana uzattığı karton bardağı aldım. İlk yudumda karışan midem ikinci yudumda çalkalanmaya başladı. Bir kez daha tualete koşmamak için kendimi zor tutuyor

kahve kokusunu içime çekmemeye çabalıyordum. Alexander ise bir zebani gibi başımda dikiliyordu. Ateşli bir zebani!

Kendimi zorlayarak aldığım yudumlar sonunda biraz daha iyiydim bardağın yarısını içmiştim ama daha fazlasına dayanamayacaktım. Kahvenin kalanını ona uzattım çünkü henüz temizlik günü değildi ve komodininin üzerinde değil bir bardağı bir adet tel tokayı koyacak yer yoktu.

Alexander bardağı alırken, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Nasıl hissediyorsun?"

Başımı yatak başlığına yaslayıp acı dolu bir sesle güldüm.

"Buruşturulup yere atılmış bir kâğıt gibi."

Burnundan verdiği kesik nefeslerle güldü.

"Seni yalnız bırakmamalıydı."

"Kim? Ruby mi? Ona gitmesini ben söyledim eğer gitmeseydi muhtemelen iki sarhoş kadını idare etmek zorunda kalırdın." Ruby'nin sarhoşluğunun benimkinden çok daha pis olduğunu söylemeyi atladım tabi ki.

"Evet, o da var ama asıl bahsettiğim kişi Steven."

Savunmaya geçerek, "Önemli bir iş çıktı. Bazılarının aksine o önemli işleri olan biri." dedim.

"Ne olursa olsun Winona. En azından seni evine getirip güvende olduğundan emin olmalıydı. Bazılarının aksine centilmen erkekler böyle yapar."

Omuzlarımı silkerek, "Eve gelmeyi ben istemedim," dedim. "Bir mağara adamı gibi beni omzuna atamazdı. Kendi kararlarımı verebiliyorum." Şu an onunla neden tartıştığımı bilmiyordum ama Steven'ı yargılamasından hoşlanmamıştım. Kaşlarımı çatarak, "Hem sizin arkadaş olduğunuzu sanıyordum, bana neden arkadaşını kötülüyorsunuz?" diye sordum.

Alexander bıkkın bir nefes verdi. "Steven benim arkadaşım ve yaptığım sana onu kötülemek değil sadece olması gerekeni söylüyorum."

"Bu bir ders mi?" diye sordum.

Boştaki elini saçlarının arasından geçirip, "Bu bir arkadaş görüşü," diye cevap verdi.

"Biz arkadaş değiliz, Alexander. İyi bir öğretmen olduğunu söyledin. Öyle davran."

Öfkeyle dişlerini birbirine bastırıp yatakta çaresizce yatan bedenimi inceledi. Gözleri uzunca bir süre vücudumda oyalandı sonra küçümseyen bakışlarını yüzüme çevirdi.

"Ders mi istiyorsun?" İşaret parmağıyla iç çamaşırımı gösterdi. "Ders 6: Onu görecek tek kişi sen olsan bile, muhteşem iç çamaşırları giy." Kapıya doğru yürürken, "İyi geceler Winona," dedi ve gitti.

O gittikten sonra yatakta doğrulup iç çamaşırama baktım ve bir küfür savurdum. Üzerinde haftanın günlerinin yazılı olduğu komik bir çamaşır giyiyordum. Salı mı? Bugün Salı bile değildi. Yorganı üzerime çekerek yatağa gömüldüm ve gözlerimi kapatıp utanç içinde derin bir uykuya daldım.

♡♡♡

Gözlerimi aniden açtım ve aynı saniye içinde büyük bir panikle yataktan fırlayıp saate baktım.

LANET OLSUN!

Saat 11 olmuştu ve ben tek, biricik, yegâne abimin nikâhına geç kalmıştım.

Aslında planım sabah 9 treniyle Salisbury'e gitmekti. Yani tam bu saatlerde orada olmalı hazırlanmalı, kiliseye giden çiçekleri kontrol etmeli, annemi sakinleştirmeli, Michael'in yeminini ezberlemesine yardım etmeli –ki kendisi tam bir kas kafalıdır- babamın tören kıyafetlerini ütüleremeliydim. Ben ne yapıyordum? Akşamdan kalma bir halde sızmakla meşguldüm. Kendi kendime küfürler ederken elimde telefonla kapıdan çıkarak banyoya yöneldim. Bu kısa mesafede anneme geç kalacağımı nasıl açıklayacağımı düşünüyordum.

Tam banyoya gireceğim sırada salonumdaki koltuk gözüme takıldı. Üzerinde biri yatıyordu. Banyonun yanında duran ufak Meryem Ana heykeli elime geçen tek şeydi ve onu bir silah gibi kullanarak koltuğa doğru yaklaştım. Orada yatan her kimse sadece koltuktan taşan ayaklarını görebiliyordum. Sessiz adımlarla avına ilerleyen bir kaplan gibiydim. Avıma yeterince yaklaşıncaya Meryem Ana heykelini ona vurmak için kaldırdım. Tam o esnada koltukta yatan kişi yerinden fırlayıp geriledi. Alexander şaşkın gözlerle bana bakarken çığlık attım.

Lanet olasıca Alexander Connery'nin salonumda, koltuğumda ne işi vardı? Bütün gece koltuğumda boxerı ile mi uyumuştum? Kalçalarını ve şey... Sabah ereksiyonunu saran seksi boxerıyla... Gözlerimi o noktadan kaçırarak yüzüne baktım. Şimdi ukala sırtışı ile bana bakıyordu.

"Kafama Meryem Ana ile mi vuracaktın, *Nóinín*? Umarım baban insanlara doğru yol çağırısı yaparken daha naziktir."

Elimi göğsüme koyarak derin derin nefes almaya başladım.

"Korkudan ödüm patladı! Senin burada ne işin var?"

Alexander kollarını iki yana gerdi ve bu hareket bütün kaslarını orta yere serdi. Aklımdan geçen düşünceler bir azizeye göre olmadığı için Meryem Ana heykelini sehpaye bıraktım.

"Gecenin bir yarısı sarhoş olan bazı müşterilerimi evine bırakmakla meşguldüm. Saat çok geç olunca gitmedim. Ah bir de belki kusmuğunda boğulursan bana ihtiyacın olabilir diye düşündüm."

Utançla kızaran yanaklarımı umursamadan, "Teşekkür ederim buna gerek yoktu. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Kusura bakma kahvaltı hazırlayamayacağım çünkü berbat bir kız kardeş olarak abimin nikâhına geç kaldım," dedim. "Şimdi izin verirsen anneme bu durumu açıklamak için telefon etmeliyim."

Alexander ciddi bir ifadeyle, "Salisbury'e mi gitmen gerekiyor?" diye sordu.

Ben kafamı telefondan kaldırmadan, "Evet," diyerek cevap verdim.

"Nikâh saat kaçta?"

Bu soruları neden sorduğunu bilmiyordum ve zihnim anneme geç kalacağımı nasıl anlatacağımla meşgul olduğu için umursamıyordum bu yüzden ona otomatik bir cevap verdim.

"Bir."

Alexander saate kısa bir bakış atarak, "Hazırlan," dedi.

Kafamı telefondan kaldırıp ona baktım. "Anlamadım? Ne için?"

Usanmış gibi bir soluk verdi. "Nikâha yetişmek istiyorsan hemen hazırlan. Seni tam vaktinde oraya götürebilirim."

"Şey, buna gerek yok. Ben gidebilirim," ağzımın içinde gevelediğim kelimelere kendim bile inanmıyordum. Şu an beni o nikâha yetiştirecek her yardıma ihtiyacım vardı.

"Bir helikopterin yoksa yetişmene imkân yok." Sehpanın üzerinden arabasının anahtarlarını aldı ve havalı bir şekilde havaya atıp yakaladı. "Benim ise kapının önünde bir Aston Martin'im var. Çok hızlı araba kullanırım ve bugün işim yok."

Kahretsin! Daha fazla kibarlık yapamayacaktım. Derin bir nefes alarak başımı salladım. "Peki, buna gerçekten ihtiyacım var on dakikaya hazır olurum," dedim.

♡♡♡

Koşarak önce banyoya oradan yatak odama geçtim. Dolabımdaki kıyafet yığınlarının içinden bulduğum sarı elbisemi giydim. Kilise için diğer elbiselerimden çok daha uygundu. Kalem modeli kalçalarımı sarsa da eteği dizimin biraz üstünde bitiyor ve bana olgun bir görüntü kazandırıyor. Açık olan yakası kapatmak ve biraz renk katmak için yeşil fularımı bağladım. Saçlarıma söz geçiremeyeceğimden emin olduğum için şekillendirici sürüp taradım ve kabarmaması için dua ettim.

Yapacaklarım bu kadardı. Makyaj çantamı kol çantamın içine attım makyajımı arabada yapabilirdim. Oturma odasına girdiğimde Alexander çünkü kıyafetlerini giymişti. Gömleğinin hiç kırışmamış olması sinirlerimi bozsa da sessiz kaldım. Gece ufacık kanepemde uyuyup sabah nasıl bu kadar mükemmel görünebiliyordu.

Alexander arabaya binmem için kapıyı açtı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Açıkçası ona minnettardım. Beni tam nikâh saatinde Salisbury'e yetiştirirse çok daha minnettar olacaktım.

Alexander direksiyon başına geçerek bana GPRS panelini işaret etti.

"Açık adresi oraya gir."

Söylediğini yaptım eve gitmem zaman kaybı olacaktı bu yüzden doğruca kilisenin adresini yazdım. Tahmini varış saatimiz 13.30 olarak görünüyordu. Nikâh törenini kaçıracaktım.

"Annemi arayıp töreni kaçıracığımı söylemeliyim."

Ben çantamın içinde telefonumu ararken Alexander, "Törenin saat bir de olduğunu söylememiş miydin?" diye sordu. Başımı sallarken Alexander tek eliyle arama yapmamı engelleyerek telefonuma dokundu. "Tam vaktinde orada olacaksın. Gerçekten hızlıyım." Bana çapkınca göz kırparak gaza bastı. Motor sanki Alexander'ı onaylar gibi gürüldedi.

Tam o esnada çalan telefon beni hiç şaşırtmadı. Annem arıyordu.

Telefon çalmaya devam ederken Alexander, "Açmayacak mısın?" diye sordu.

"Annem arıyor. Nasıl bir açıklama yapacağımı düşünüyorum."

"Gece kötü bir kız olup çok içtiğini bu yüzden sabah ayılamadığını hazır kiliseye gelmişken günah çıkarabileceğini söyle."

Derin bir soluk aldım. "Aman ne komik."

Telefonu cevaplayarak kulağıma koydum. Annemin her zamanki neşeli sesine biraz telaş eşlik ediyordu. "Winona! Çoktan gelmiş olmalıydın. Trende misin?"

Hafifçe öksürdüm. "Şey... Bir aksilik oldu ama törene yetişeceğim."

Annemin sesindeki telaş seviyesi biraz daha yükseldi. "Ne demek bir aksilik oldu? Winona bu abinin nikâhı geç kalamazsın. Neredesin ve neler oldu?" Bir yandan da etrafındakilere bir dizi talimat verdiğini duyuyordum.

"Imm. Anne ben sadece... Sadece uyuyakaldım. Özür dilerim gerçekten. Kendimi pekiyi hissetmiyordum. Bir arkadaşım beni getiriyor söz veriyorum tam vaktinde orada olacağım."

Annem bu kadar cümle arasından tek bir kelime yakaladı.

"Arkadaş mı? Ruby olmadığını sanıyorum. Randevuya çıktığın çocuk mu?"

Onu geçiştirmeye karar vererek, "Gelince her şeyi anlatacağım," diye mırıldandım. Alexander'ın bakışları benim üzerimde gidip geliyordu ve söylediğim her kelimeyi dikkatle dinliyordu.

Annem yanındaki insanlara son talimatı verirken bende telefonu kapattım. "Oturma planına bir kişi daha ekleyin Winona misafir getiriyor." Anneme, Alexander'ın kalmayacağını söylememe gerek yoktu oraya gidince açıklayacaktım.

♡♡♡

Alexander sessizdi bende bunu fırsat bilerek sessizliği biraz daha sürdürmek için makyaj yapmaya başladım. Gözaltımdaki morlukları kapattıktan sonra hafif bir parlaticı, gözlerime biraz gölgeli far ve rimel sürdüm. Elmacık kemiklerimi renklendirdim ve fena görünmediğime karar vererek seyahatin kalanı için arkama yaslandım.

"Abinin nikâhına geç kalmayı göze alma sebebin Steven'mıydı? Salisbury'e dün gidebilirdin."

Gözlerimi yoldan ayırmadan, "Steven'a söz vermiştim ve açıkçası onu bir kez daha reddetmek istemedim ayrıca annem romantizm fanatığıdır, bir aşk masalında yaşadığını düşünüyor. Randevum olduğunu öğrenince gitmem için ısrar etti," dedim.

"Bir kez daha mı? Onu neden reddettin, senin için bir beyaz atlı prens olduğunu sanıyordum?"

Bedenimi emniyet kemerinin izin verdiği ölçüde ona doğru döndürdüm.

"Sadece programlarımız uyuşmadı ve onu tanımaya çalışıyorum henüz ilişkimizin başındayız. Hem senin onunla derdin ne? Arkadaşlarına sadakatin gözlerimi yaşırtıyor."

Alexander güldü. "Onunla bir derdim yok. Steven iyi bir arkadaştır ve düşündüğünün aksine onu severim. Evet, işi onun için her zaman ilk sıradadır ve evet romantik ilişkilerde pekiyi değildir ama yine de kibar ve iyi niyetlidir. Sadece seni anlamaya çalışıyorum. Steven bekâretini vermek için iyi bir tercih gibi duruyor, bir jigolonun aksine..."

Saçlarımı elimle toplayarak tek omzumun üzerine attım. "Ben bunu kendim için istemiyorum derdim bekâretimden kurtulmak falan değil. Benim derdim kitabımı tamamlamak, hayal gücümün biraz beslenmesine ihtiyacım var ve bunu beni hayal kırıklığına uğratma ihtimali olan biriyle deneyemem."

Başını arkaya atarak bir kez daha güldü bu seferki daha alaycıydı. "Belki de haklısın. Steven'ın Üniversite ikinci sınıfa kadar hala bakir olduğunu düşünürsek tecrübesi yeterli olmayabilir."

Buna şaşırmıştım açıkçası Steven şimdi tam bir çapkındı. Onu sosyal medyadan ve internetten takip ediyordum kadınlarla ilgiliydi. Onun her zaman çapkın olduğunu düşünmüştüm.

"Belki de sadece aletini her deliğe sokmak yerine doğru insanı arıyordu."

"Belki de aletini sokmadan önce annesinden izin alacak kadar pısıırıktı."

Kaşlarımı çatarak, "Bu ne demek şimdi?" diye sordum.

"Steven ailesini işinin de önüne koyar. Lisede pısıırıktı, ana kuzuları pek sevilmez."

"Onunla aynı lisede miydiniz?"

Başını beni onaylayarak salladı.

"Ondan bir sınıf büyüktüm. Her dakika bir zorbalığa uğrardı."

Bilmiş bir tavırla, "Eminim zorbalıkları yapanlardan biri sendin," dedim.

Dudaklarını büzerek kafasını iki yana salladı. "Tahmin gücün çok zayıf," dedi.

Ama yanılıyordu. Tahminler konusunda iyiydim ve bunu ona ispatlamaya karar vererek dudaklarımı yalayıp kollarımı göğsümde bağladım sanki onun beynini okuyor gibi gözlerimi kıstım.

"Lisede havalı çocuktun. İri vücudunla kesinlikle okul futbol takımındaydın. Bütün kızları beceriyordun ama amigo kızla çıkıyordun. Öğlenleri yemekhanede çalışan çocukların kışını tekmeliyordun."

Güçlü kahkahası arabanın içinde yankılandı. "Doksanlar Amerikan filmlerine biraz ara vermelisin."

Sadece gözlerimi devirmekle yetindim onunla ağız dalaşına girecek havada değildim. Gergindim, endişeliydim ve fena halde akşamdan kalmaydım ayrıca jigolom ile abimin nikâhına gidiyordum. Annemin ne kadar meraklı olduğunu düşünülürse tek istediğim bu akşam geçireceğim sorgulamadan sağ çıkmaktı.

Fakat anlaşılan Alexander yolculukta konuşmayı sevenlerdendi. Alaycı bir tavırla, "Bana neden Şaplak Lordu diyorsun?" diye sordu.

Bir anda şiddetle öksürmeye başladım. Ben cevap vermeden bana bakarak göz kırptı.

"Dün gece bana Şaplak Lordu dedin. Yanlış anlama lakabımdan yana bir şikâyetim yok sadece hikâyesini merak ettim."

Bir ton daha kızarıırken, içimden düşük çeneme küfürler ettim. En sonunda başımı dik tutmaya karar verdim.

"Anlaşılan Brenda Wilson çok kötü bir kız olmuştu ve sen ona haddini bildiriyordun. Böylece lakabında Şaplak Lordu olarak kaldı."

Başını geriye atarak o seksi kahkahalarından biriyle gülmeye başladı.

"Bazı insanlar cidden kafayı yemiş," diye mırıldandım. Alexander'ın tek kaşını kaldırıp bana baktığını görünce, "Bana öyle bakma onlardan biri de benim," dedim. Meraklı bir şekilde bir kez daha ona döndüm. "Yani anlayamıyorum. Brenda Wilson çok güçlü ve dominant bir kadın gibi görünüyor nasıl olurda bir çocuk gibi şaplak yemek isteyebilir?"

Alexander tek kaşını kaldırarak bana baktı.

"Romantik bir bakiresin *Nóinín*, nasıl olurda kendini bir jigloya teslim edersin?" Benim cevap vermeme fırsat tanımadan, "Zararsız fanteziler insanların gerçek hayatları ile ilgili ipuçları vermez. Bu sadece zevk ve insanlar bunu çok çeşitli şekillerde deneyimlemek isteyebilir. Brenda gibi kadınlar gerçekte çok güçlü olabilir ama yatakta itaat etmek, kontrolü başkasına vermek isteyebilir. Senin gibi kadınlar aşka inansalar da şehvetin sırlarını keşfetmek isteyebilir. Her kadının karanlık sırları vardır."

Kısa bir anlığına kafasını tamamen bana çevirdi ve bakışları bakışlarımla buluştu. Bakışlarındaki tehlike tüm bedenimi okşadı. "Ve ben, bir kadın bedeninin sakladığı tüm sırlara sahip bir adamım."

Sertçe yutkundum.

Bir anda, "*Nóinín*," diye fısıldadı ve istemsizce ona döndüm.

"Bana sorarsın diye düşünmüştüm."

"Neyi?"

"*Nóinín*'in anlamını."

Tıpkı onun yaptığı gibi gülümseyerek göz kırptım.

"Papatya?" Şaşırdığını fark edince, "Google," diye açıklama yaptım. "Israrla bana öyle söyleyince ufak bir araştırma yaptım. İrlandaca değil mi?"

Gülerek başını salladı.

"Çayır papatyası İrlanda'ya özgü."

"Asıl soru bana neden öyle sesleniyorsun?"

Dudaklarını birbirine bastırarak gülüşünü engelledi ve aynı benim yaptığım gibi bana bakarak göz kırptı.

"İrlanda'ya gittiğimizde söyleyeceğim."

ŞEHVET DERSİ - 12 - Sayfa 6

Nikâhın başlamasına yarım saat kalmıştı ve Alexander'ın beni tam zamanında yetiştireceğine dair inancım kuvvetlenmişti. Aynen söylediği gibi çok hızlı araba kullanıyordu. Yol boyunca aramızda başka tartışma çıkmamış sakince müzik dinlemiş günlük sohbetler yapmıştık.

Londra'nın yüksek binalarını ardımızda bırakınca parlak güneş bize eşlik etmeye başlamıştı. Anlaşılan kasvetli olan sadece Londra'ydı. Yine de hayat bir şekilde orada akıyordu. Alexander güneş gözlüğü takıyordu ve bu onu daha çekici kılıyordu.

Güneş gözlüklerinin üzerinden bana bakarak, "Abin neden bir anda evlenmeye karar verdi?" diye sordu.

Omuzlarımı silkerek, "Birbirlerini seviyorlar ve sanırım Michael artık kendine ait bir hayat istiyor. Ailem tatlıdır ama bazen çok meraklı, ısrarcı ve kontrol delisi olabiliyorlar özellikle Michael'in geçmişi düşünüldüğünde... Michael'in onlarla yaşamaktan bunaldığına eminim," dedim. Saçımın uçlarıyla oynarken, "Ama anneme kalırsa Samantha hamile. Dramlara bayılır!" diyerek gözlerimi devirdim.

Alexander umursamazca, "Belki annen haklıdır," dedi. "Son dakika evlilikleri genelde bu sebeple olur. Umarım abin karanlık bir tuzağa çekilmiyordur."

Bir kahkaha patlattım.

"Demek ki dramları seven tek kişi annem değilmiş."

Bana ciddiym bakışını attığında, "Samantha öyle biri değildir. Hamileyse bile bu Michael'i tuzağa düşürmek için değildir. Onu bataktan çıkarmak için nasıl mücadele verdiğini gördüm," dedim.

O sırada kilisenin sokağına girdik. Burası babamın görev yaptığı ve benim çocukluğumun geçtiği kiliseydi şimdi ise abimin düğünü için hazırlanmıştı bu birazcık –*sadece birazcık*- duygulanmama neden olmuştu. Annem kısıtlı zamanına rağmen kilisenin dışını düğün çiçekleri ile süslemeyi başarmıştı. Daha dikkatli bakınca çokta erken gelmediğimizi fark ettim. Ailemizin bir kısmı ve dostlarımız kilisenin dışında toplanmıştı. Ve annemde orada uçuşan eteğini kontrol altına almaya çalışırken bir yandan da etrafa gülücükler saçıyordu.

Her zamanki gibi muhteşem görünüyordu. Düğün çiçeklerine uygun sarı elbisesine zıt simsiyah saçlarının bukleleri arkada gevşekçe toplanmıştı. Başındaki ufak şapkayla çay partisine gitmek üzere hazır bir Leydi 'ye benziyordu. Yaşından çok daha gençti ama gözlerinin ve dudaklarının kenarlarını tebessüm kırışıklıkları süslüyordu. Bu çizgileri durmadan gülmesine borçlu olduğuna emindim. Metrelerce öteden bile fark edilen mavi gözlerini Micheal'a miras bırakmıştı ve bu beni bazen kızdırıyordu. Çocukluğumdan beri babama değil de anneme benzemek isterdim.

Tam Alexander'a kilisenin önüne yanaşmadan beni indirmesini söyleyecekken bunun için çok geç kaldığımı fark ettim. Alexander –*haddinden fazla*- dikkat çeken arabasını ailemin önünde durdurdu. Herkesin başı bir anda sürüye saldırmaya hazır aslanı fark etmiş geyik gibi bize doğru döndü.

"Şey, teşekkür ederim. Ben... Yani getirdiğin-"

Alexander cümlemi tamamlamama bile izin vermedi. Sanki kavalıyemmiş gibi tüm heybetiyle ve o lanet olası güneş gözlükleriyle arabadan inerek bana kapıyı açtı.

İşte şimdi tüm sürü kendi arasında fısıldaşmaya başlamıştı. Annemin yüzünde, kızını prensle gören ortaçağ annesi gurur ve mutluluğu vardı. Bakışlarıyla Alexander'ı analiz ediyordu ve gördüğünden de memnundu -*onu suçlamıyordum elbette Alexander her kadının dikkatini çekecek denli yakışıklıydı.*-

Alexander sanki şu an yaşanan durum oldukça normalmiş gibi bana elini uzattı. Şaşkınlıkla elimi eline bırakırken, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Umursamazca omuzlarını silkerek güneş gözlüklerinin üzerinden bana bakıp göz kırptı.

"Dediğim gibi bugün yapacak başka işim yok."

Sanki bir şeyden dolayı beni alt etmek ya da inatlaşmak istediğini hissettim. Bu yaptığı saçmalığın başka açıklaması olamazdı.

Ailemin yanına yürürken, "Artık onlarla tanışmaktan kaçamazsın, bu yüzden yaptığın iş ve anlaşmamız ikimizin arasında sır olarak kalacak anladın mı? Onlara arkadaş olduğumuzu söyleyeceğiz," dedim.

Sadece gülümsedi ve annemle tanışmadan önce gözlüklerini çıkarıp gömleğinin yakasına taktı.

♡♡♡

Samantha'nın ailesi ile konuşan annem, onların yanından birkaç adım uzaklaşarak bizimle buluştu. Annem ve Alexander'ı tanıştırmadan önce hafifçe öksürdüm. Böyle bir tanışma nasıl yapılırdı ki? -*Ah, anne Alexander benim jigolom onunla tanışmak ister misin?*-

"Anne, bu Alexander, benim... Benim arkadaşım. Nikâha yetişmeme yardımcı oldu."

"Ve, Alexander. Annem Karen," derken gözlerinin içine sakın bir şey çaktırma dercesine baktım.

Alexander, annemin tokalaşmak için uzattığı elini nazikçe alarak öptü ve annem bir genç kız gibi kıkırdadı. Zalim Dük!

"Tanıştığımıza memnun oldum Karen. Winona'nın annesi olamayacak kadar gençsin şaşkınlığımı mazur gör lütfen."

Ona ilk adıyla mı hitap etmişti? Annem samimi bir şekilde Alexander'ın omzuna vurarak kıkırdadı.

"Ah, Alexander. Tanıştığımıza memnun oldum."

Sonra bana dönerek şüpheli bakışlarla süzdü.

"Winona, Alexander'dan hiç bahsetmemiştin! Yeni mi tanıştınız?"

Lanet olsun! Annem dünkü randevumun Alexander ile olduğunu düşünüyordu. Tanrım! Bu çok boktan bir durumdu. Şimdi onunla çıktığımı düşündüğü için Alexander'ı ilişkimiz hakkında sorguya çekecekti. Alexander'ın nasıl bir tavır takınacağını ise kestiremiyordum.

Kaşlarımı anneme mesaj vermek için kaldırarak, "Alexander sadece arkadaşım ve evet, yeni tanıştık sayılır," dedim.

Alexander bir şey söyleyemedi çünkü ailemin diğer üyeleriyle tanışmak zorundaydı. Kiliseden çıkan resmi kıyafetli babam yanıma geldi ve onları basitçe tanıştırırken her kız babası gibi Alexander'ı şüpheli bakışlarla süzmeyi ihmal etmedi. Neyse ki Alexander babama Connor diye hitap etmemiş Bay Roden diyerek ciddiyeti korumuştur. Düğün arabasından inen Micheal ve Samantha ile tanışması ise günün heyecanından dolayı çok hızlı gerçekleşmişti. Tüm dostlarımız ve akrabalarımızda birlikte kiliseye girdik. Annem, son dakika ayarlaması yaparak oturma düzenini değiştirmiş Alexander ve beni yan yana oturtmuştu.

Yemin töreni başladığında, "Neden böyle bir şey yaptığını anlamıyorum ama törenden sonra bir bahane uydurup gidiyorsun," dedim.

Alexander bir meleğin gülüşüyle karşılık verdi. –*Şeytani bir melek... Belki Lucifer.*– "Karen beni aile yemeğine davet etti. Sanırım katılacağım."

Çılgılık atmak ona itiraz etmek istiyordum ama kahretsin ki abimin nikâh törenindeydim ve o ikisi birbirlerinin gözlerine bakarak yeminlerini okuyorlardı. Yani ortalık birkaç burun çekme sesi dışında sessizdi. Alexander ne yapmaya çalışıyorsa bana hesabını verecekti. Bunun için törenin bitmesini bekliyordum.

Fakat tüm ona hesap sorma planlarım törenin ardından annemin onu ve beni esir almasıyla sona erdi. Evin arka bahçesinde sevimli bir aile arası kutlama hazırlayan annemin kısa zamanda bu kadar çok şeyi nasıl yaptığını anlayamıyordum. Kokteyl masaları, sarıçiçekler, beyaz balonlar, lezzetli atıştırmalıklar ve bir bahçe dolusu meraklı akrabamız oradaydı. Alexander ise rahat bir tavırla yanımda dikilmiş, meyveli bir kokteyli yudumlayıp annemin hazırladığı kanepelerden atıştırıyordu. Cidden bu durum sadece bana mı garip geliyordu?

Kendimi daha fazla tutamayarak, "Şu an gerçekten yaşanıyor mu?" diye sordum.

Alexander bana bakma zahmetine bile girmeden, "Abinin evlenmesi gerçekten duygusal bir an olmalı," dedi.

Gözlerimi devirerek küçük meyveli bir keki ağzıma tıkıp içimden bir küfür mırıldandım. Alexander onaylamaz bir şekilde cık cık sesi çıkardı. Fakat bir şey söylemek yerine konuyu değiştirerek ortalıkta gezinip tebrikleri kabul eden gelin ve damada baktı. Bir dergiden fırlamış gibi görünüyorlardı. Samantha'nın uzun, ince fiziğini saran gösterişsiz gelinliği çok zarifti. Sarı saçları tepede topuz yapılmış, kemikli suratı açığa çıkmıştı. Bir sınıf öğretmeni olmasa kesinlikle bir manken olabilirdi.

Kabul etmek istemesem de Micheal'da çok yakışıklıydı. Özellikle lacivert smokini içinde... Şanslıydı ki annemin güzel genlerine sahipti. Babamın çirkin olduğunu söylemeye çalışmıyordum elbette ama ben babamın kahverengi saç ve gözlerini alırken; Micheal'ın, annemin mavi gözlerini ve kapkara saçlarını alması adil değildi. Bunun yanında en az Alexander kadar uzundu onun kadar kaslı olmasa bile atletik yapılıydı. Eğer annem haklıysa muhteşem bir bebekleri olacaktı.

"Haklıymışsın ikisi de meleğe benziyor."

Tek kaşım havada onu süzdüm içkiye ihtiyacım vardı ama ailemin yanında alkol tüketmemeye özen gösterdiğim için sadece su içiyordum.

"Bu arada eviniz şirinmiş, burada mı büyüdün?"

"Evet," derken sesimde öfke ve bıkkınlık vardı. "Cidden Alexander, buraya neden geldin? Bütün müşterilerinin aile davetlerine katılıyor musun?"

"Evli olanlar hariç," diyerek kötü bir espri yaptı. Daha da çatılmış kaşlarımla karşılaştığında yüzündeki gevrek gülümseme silindi.

"Hadi ama *Nóinín*, her şeyin altında bir neden aramaktan vazgeç ve rahatla. Seni buraya getirerek yeterince kibar davrandığımı sanıyorum böyle mi teşekkür ediyorsun?"

Belki de fazla tepki veriyordum. Aynen söylediği gibi beni buraya getirerek büyük bir iyilik yapmıştı ama ben durmadan huysuzluk ediyordum.

Düşüncelerimi bölen yağmurla birlikte herkes kaçışmaya başladı. Tüm meraklı akraba ve dostlarımızı erkenden evlerine uğurlamak zorunda kaldık. Böylece ailecek kalmış olduk. Yani ailem ve Alexander ile...

Micheal ve Samantha ikili koltukta samimi bir şekilde oturmuş birer aşk kuşu gibi fısıldaşıyorlardı. Annem zamanının çoğunu geçirdiği yere mutfığa girmişti. Babam son misafirleri yolcu etmek için garaj yolundaydı. Alexander ise telefonla konuşacağını söyleyerek bir süre önce gözden kaybolmuştu. Pencere önünde amaçsızca dikilip durmaya bir son vererek Alexander'ı bulmak üzere üst kata çıktım. Çocukluğumun geçtiği samimi evde ben taşındıktan sonra pek çok değişiklik olmuştu tek değişmeyen yer Micheal ve benim odalarımızın bulunduğu koridordu.

Koridorda ilerleyerek odamın kapısını yavaşça açtım. Ve Alexander ile göz göze geldim. Cibinlikli yatağımın çiçekli yatak örtüsü üzerine oturmuş telefonla konuşuyordu. Odamın düzenine o kadar aykırı görünüyordu ki. Lunaparka giden bir mafya liderine benziyordu. Ben odaya girince telefondaki kişiye veda ederek kapattı.

"Küçük bir kız için sevimli bir oda."

Kapıyı kapatıp sırtımı yasladım ve ona gözlerimi dikip baktım.

"Eskiden olduğum küçük kız için..."

Gözleri bedenimde gezindi beni süzüş şekli bedenimde ani bir titremeye yol açtı ve meme başlarım birer asiye dönüştü. Daha önce bu şekilde tepki verdiklerini hatırlamıyordum.

"Haklısın. Şimdi pek öyle görüldüğünü söyleyemem."

Dudaklarımı birden bire gelen üşümeyle olduğum yerde titredim.

Alexander davetkâr bir tavırla eliyle yatağa vurdu.

"Yanıma gel, *Nóinín*,"

Bunu söylerken gömleğinin kollarını kıvrarak kollarının baş döndüren yarısını açıkta bıraktı. Bir tür trans halinde adımlarımı ona yönlendirdim. Her adımında üstünde yürüdüğüm parkede çirkin bir gıcırta çıkırıyordum. Belki de daha önce duymadığım ya da dikkat etmediğim sesleri yüksek desibelden duymamı sağlayan yeni bir süper gücüm olmuştu. Onun önünde dikilirken bedenim de yeni bir uyanışın içindeydi.

"Bugün biraz gergin misin?" diye sorduğunda yüzünde şeytani bir sırıtış vardı.

Yutkunarak başımı iki yana salladım ve, "Sanmıyorum," dedim.

Alexander uzanıp bileğimi yakaladı ve beni yatağa yanına oturttu. İçim bir anda kıpır kıpır olmuştu. Çocukluğumun geçtiği saçma odamda oluşumuz, ailemin aşağıda oluşu her şey çok kısa bir anlığına önemini yitirmişti. Burnunu boynuma yaklaştırıp derin bir nefes çektiğinde niyetini anlamıştım. Beni baştan çıkarmak istiyordu, burada!

"Ailemin evindeyiz."

Alexander bunu fazla ciddiye alıyormuş gibi görünmüyordu. Dudaklarını dudaklarımın üstüne hizaladı. Nefesi yüzümü okşuyordu.

"Bu seni heyecanlandırdı mı?" diye sorarken aynı zamanda dudaklarıma tatlı bir öpücük bıraktı. Az önce tadına baktığım sulu meyvenin tadını tekrar almak ister gibi dudaklarımı yaladım.

İçimden, 'Evet,' diye mırıldanırken beynimin son kırıntılarını kullanarak, "Hayır," diye fısıldadım.

Alexander gülümsedi.

"Buna inanmıyorum. Belki de kendim bakmalıyım."

Alexander'ın eli kalçamın üstüne duruyordu. Burnu burnumda, dudakları dudaklarımda, soluğu tenimdeydi ve ona teslim olmak için çığlık atan sürtük tam kafamın içindeydi. Alexander parmaklarını tenime sürterek elini bacaklarımdan aşağıya indirdi. Bunu yaparken yataktan aşağıya kaydı ve önümde dizlerinin üstüne çöktü. Bu halde bile burnu çenemle aynı hizadaydı. Tenim alev alev yanmaya başlamıştı. Belki de içinde bulunduğumuz anın yarattığı adrenalini arzuluyordum. Eteğimi toplayarak kalçama kadar sıyırdı ve parmak uçlarıyla bacaklarımdan iç kısmını gıdıkladı.

"Biliyor musun, *Nóinín*? Parmaklar ciddi şekilde küçümseniyor."

Kahretsin ki onları asla küçümsemediyordum. Alexander çamaşırlarımı kenara çekerek parmaklarını kadınlığımla buluşturdu. Bunu yaparken gözlerini gözlerimden bir saniye bile çekmemişti ne yaptığının farkında gibi görünüyordu. Ben de kendimi tamamen ona teslim ettim sonuçta bir öğretmendi değil mi? Alexander acele etmeden ıslaklığımı klitorisime kadar yaydı ve bunu yaparak ona tamamen teslim olmamı sağladı.

Yumuşak bir ritimde beni okşarken, "Beni durdurmayacak mısınız?" diye sordu.

Cevap vermek için kendimi toplamam birkaç saniye sürdü.

"Yapamam..." Derin bir nefes aldım. "Belki de sen durmalısın."

Fakat Alexander'da pek durmak ister gibi görünmüyordu. O kadar iyi rol yapıyordu ki beni gerçekten arzuladığına inanabilirdim. Onun işinde bu kadar başarılı olmasına şaşırmanın lazımdı.

"Ailen hemen alt kattayken ve her an biri buraya gelebilecekken seni okşamamı ister misin, Winona?"

Böyle söyleyince kulağa son derece tehlikeli geliyordu farkındaydım ama bu bile onu durdurmam için yeterli değildi. Alexander beni okşarken dudakları çeneme sürtünüyordu. Parmakları kuvvetli ama aynı zamanda bir kuş tüyü kadar da yumuşaktı. Kesik kesik nefeslerim odadaki tek gürültüydü. Alexander parmaklarından birini girişime yasladı. O boş hissettiğim nokta aniden doldurulmayı ümit ederek bir nabız gibi atmaya başladı. Bu gelişen refleks tamamen benim kontrolüm dışındaydı.

"Klitoris uyarıcı değil de, klasik bir dildo kullanıyor olsaydın işim daha kolay olurdu."

"A-anlamadım," diye mırıldandım sesim acınası bir şekilde titremiştii.

"İlk sefer tatlım, biraz zor olacak." En tepeden, en uç noktama kadar kızardığımı hissettim ve sessiz kalmaya karar verdim.

Parmağını hala girişimde gezdirirken klitorisimi okşamayı sürdürdü. Sanki düşmekten korkarmış gibi bir elimle yatak örtüsüne diğer elimle çıplak koluna tutundum, alt kolu sert ve kaslıydı.

Dudaklarımın arasından ismi bir fısıltıyla döküldü. "Alex..."

Bu muhteşem an annemin alt kattan adımı seslenmesiyle son buldu. Hızlı bir hamleyle onu durdurdum ve kendimden uzaklaştırıp yataktan kalktım hala nefes nefeseydim.

♡♡♡

Kapıya doğru giderek açtım ve annemin yukarı çıkıp toparlanmadan beni görmesine engel olmak için, "Geliyorum," diye bağırdım.

Eğer beni şu an görürse bu odada neler olduğunu tahmin edebilirdi. Annem ya da babamla cinsellik üzerine konuşmazdım ama ikisi de benim hala bakire olduğumu düşünmüyordu. Babam bunu bilse benimle gurur duyardı içten içe gülerek kapıyı kapatmadan arkamı döndüm. Alexander sanki hiçbir şey olmamış gibi görünüyordu ve bu son derece sinir bozucuydu.

Ona kızgın bir ifadeyle baktım. "Ailemin evine geliyorsun, beni hemen bir üst katta baştan çıkarıyorsun... Planın ne Alexander? Çünkü artık bir planın olduğundan eminim. Sen bizim yakalanmamızı mı istedin?"

Çok sorumsuz davranıyordum ve bunun tek suçlusu Alexander'dı. Yüzündeki ifadeden haklı olduğumu anladım. Bir planı vardı.

"Her şey bu kadar normal olamaz, *Nóinín*. Sen bir jigoloyla anlaşma yapacak bir kız değilsin. Buraya geldim çünkü bir noktada bana yalan söylediğini düşündüm. Ailen hakkında, kendin hakkında... Sevimli bir ailede büyüyen, rahip kızları senin yaptığını yapmaz." Gergin bir tavırla gözlerini gözlerime dikti biraz da öfkeli görünüyordu. Eliyle yatağı ve dolabımı göstererek, "Cibinlikli bir yatağın, dolabının üstünde oyuncak bebeklerin ve duvarlarda her karede güldüğün fotoğraflar var," dedi.

Ona anlamsız bakışlarla bakarak, "Yani?" dedim.

"Bir jigolo ile pazarlığa oturan bir kadın daima sorunludur. Ya bir sırrı vardır ya da bir yarası." Duraksayarak bir kez daha baştan aşağıya beni süzdü. "Sen ise sensin." Omuzlarını silkerek, "Ne bir sırrın var ne de bir yaran," dedi.

"Ne yani karanlık sırlarım ya da sapkın fantezilerim yok diye anlaşmamızı bozuyor musun? Normalim diye?"

Bu beni sinirlendirmişti. İlk defa dümdüz bir insan olduğum için yargılanıyordum.

Kafasını iki yana salladı.

"Hayır, sana bir söz verdim bunu tutacağım ama en kısa zamanda gerçeklerin farkına varmanı umacağım, *Nóinín*. Boyundan büyük bir işe kalkışıyorsun. Vazgeçmen senin için en iyisi."

Annem bir kez daha seslendiğinde konuşmayı yarım bırakmaktan başka çarem kalmamıştı. Onu odamda bırakarak aşağıya indim ve annemin kuşkulu bakışları altında içecekleri ve atıştırmalıkları hazırladım. Kısa süre sonra hepimiz oturma odamızdaki koltuklarda oturmuş içkilerimizi içerek yeni evli çifti tebrik ediyorduk. Ben ise ailemin yanında içki içmeme kuralımı bozarak ikinci kadeh şarabımı içiyordum.

Bunun sebebi Alexander ve babamın koyu bir sohbete girmiş olmasıydı babam insanlarla bu kadar kolay kaynaşan biri değildi fakat Alexander ile futbol hakkında tartışıyor sonra bir anda İrlanda'nın tarihi hakkında anlattıklarını merakla dinlemeye başlıyordu. –*Alexander'ın tarih bilgisinin bu denli fazla olmasından kesinlikle etkileniyor değildim, özellikle tarihe meraklı olmasından asla!*–

Konuşma sakın bir şekilde devam ederken Alexander'ın çalan telefonu kısa bir ara verilmesine neden oldu Alexander telefona şöyle bir baktı.

"Üzgünüm buna bakmak zorundayım," diyerek yanımdan ayrıldı.

Annem ağzına attığı üzümü yuttuktan sonra, "Ne kadar havalı bir arkadaş," dedi. "Sence de öyle değil mi Connor?"

Babam kaşlarını temkinli bir tavırla havaya kaldırdı. "Açık konuşmam gerekirse Winona'nın bu eve getireceği ilk erkek arkadaşın dövmelele kaplı bir çılın olacağını düşünüyordum bu ise beni şaşırttı."

Hızla araya girerek, "Alexander benim sadece arkadaşım. Bir erkek ama bir arkadaş. Aslında ben başkasıyla çıkıyorum," dedim. Annemi ikna etmek için ona gözlerimi diktim. "Dün akşam ki randevum başka biriyleydi."

Annem kafası karışmış gibi, "O halde seni neden o getirmedi?" diye sordu. "Şu çıktığın diğel çocuk?" Son soruyu şüpheyile sormuştu sanki hayali birinden bahsediyordum.

"Onun bir işi çıktı ve Alexander aslında onun arkadaşığıdı beni buraya getirme kibarlığını gösterdi."

Yeterince ikna edici olduğumu düşünüyordum. Alexander ile anlaşmamız sona erdiğinde ailemin beni sürekli onun hakkında sıkıştırmasını istemiyordum.

Micheal sonunda Samantha dışında birilerinin olduğunu fark ederek, "Zaten senin için fazla yaşlı," dedi. Bunu suratıma ukala ukala bakarak söylemişti. Bugün evlenmiş olması beni kızdırma çabalarından vazgeçmesi için yeterli bir neden değildi anlaşılan.

"Sadece birkaç yaş ve Steven'da onun yaşlarında Micheal."

Aslında düşününce birkaç yaştan biraz fazlasıydı. Steven otuz yaşındaydı, Alexander arabada ondan bir üst sınıfta olduğunu söylediğine göre otuz bir yaşında olmalıydı. Vay canına bu kadar olgun olduğunu benimle birlikteyken hiç düşünmemiştim şimdi ise kulağa havalı geliyordu.

Alexander içeri girdiğinde hepimiz sessizleştik.

"Gerçekten üzgünüm, işimle ilgili bir aramaydı," dediğinde gerilmiştim.

Ve babam bu gerginliğime haklı bir sebep vererek, "Ne iş yapıyorsun, Alexander?" diye sordu.

Bir anda nefesimi tutarak Alexander'a döndüm. Herhalde gerçek işini söylemezdi değil mi?

Tam bunu düşündüğüm sırada Alexander yanıma oturarak kolunu koltuğun arkasına attı.

"Jigoloyum."

Bu bir kâbustu öyle değil mi? Bir anda boğazıma kaçan hiçbir şeyle boğuldum ve öksürmeye başladım. Sanıyorum ki aynı hiçbir şey babamın da boğazına kaçmıştı.

Micheal ve Samantha sanki yanlış duymuş gibi kocaman gözlerle Alexander'a bakıyordu. Annem alnından boğazına kadar kızarmıştı.

Alexander sanki az önce bir borsacı falan olduğunu söylemiş gibi rahat tavrıyla saatine baktı.

"Bay ve Bayan Roden kusura bakmayın ama ben gitmeliyim. Ne kadar yoğun çalıştığımı inanamazsınız."

Alexander ayağa kalktığı anda sanki az önceki konuşma hiç yaşanmamış gibi yüzünde şaşkın ifadelerle ayağa kalktılar ben ise koltukta oturmaya devam ediyordum.

Alexander elimi tutarak dudaklarına götürdü gözleri gözlerimdeydi ve yüzünde alaycı bir parıltı vardı onun o gözlerini oymak istiyordum. "Winona sonra tekrar görüşmek üzere..." Bilerek yapmıştı! Piç kurusu bunu bilerek yapmıştı. Ailemle başımı derde sokarak anlaşmayı bozmamı istiyordu.

Şok geçiren aile üyelerimle de vedalaştıktan sonra anne ve babam onu kapıya kadar geçirdiler. Geri döndüklerinde ikisi de birer kireç gibi bembeyazlardı. Ve herkesin gözü bendeydi. Sanki sürüden ayrılan yavru antiloptum çevremde ise yırtıcı aslan topluluğu vardı.

ŞEHVET DERSİ - 13 - Sayfa 6

Bölüm biraz kısa oldu. Tam üç defa silip baştan yazdım daha fazla silmeden paylaşayım dedim. Bir sonraki bölüm telafi edicem. Keyifli okumalar. <3

Bana günler gibi gelen saatlerdir aileme durumu açıklamaya çalışıyordum. Alexander beni resmen bir ateş çemberinin tam ortasında bırakıp gitmişti ama bunu ona fena ödetecektim. Micheal ve Samantha bir saat önce balayı seyahatleri için yola çıkmıştı. Micheal, anne ve babamdan daha sinir bozucu bir şekilde durumu dalga geçerek karşılamıştı ki öfkeli olmasını tercih ederdim. Bundan sonra hayatım boyunca bu kara lekeyle yaşayacaktım belki de torunlarıma bile bu hikâyeyi anlatacaktı. Şimdiden şöminenin başında yaşlı kız kardeşinin 'maceralarını' afacanlara anlatan Micheal dayıyı görebiliyordum.

"Bende eve dövmelerle kaplı bir asi getirmediğin için seviniyordum."

Babam hala salonun ortasında volta atıyordu. Annem hala aynı tekli koltukta oturuyor bana kınayan bakışlarla bakıyordu ben ise pencere kenarındaki sandalyeye oturmuş koşarak kapıya kaç saniyede gidebileceğimi hesaplıyordum.

Bir kez daha derin bir nefes alarak, "Gerçekten daha fazla açıklama yapmayacağım," dedim. "Alexander sadece arkadaşım. Onunla öyle... Yani o tür bir ilişkim yok. Tanrı aşkına o kadar umutsuz mu görünüyorum!" derken yalan söylüyor olmak –*birazcık*-vicdanımı sızlatıyordu. Gerçekten o kadar umutsuzdum.

Düşünmeden konuşmaya başladığımda söylediklerimin doğuracağı sonuçları hiç düşünmemiştim.

"Ben başka biriyle beraberim ve onu seviyorum."

Annem kaşlarını kaldırarak, "O halde buraya neden bir... Alexander ile geldin?" diye sordu.

Bıkkın bir soluk vererek, "Daha öncede söyledim Steven'ın işi vardı ve Alexander ortak arkadaşımız olduğu için beni buraya getirdi," dedim.

İkna olmuş gibiydiler en azından babam artık volta atmıyordu ve geç saatte de olsa ailecek masaya yemek için oturmuştuk. İlk fırsatta Alexander'ı boğacaktım. Gerçekten! Bu yaşanan olay yüzünden akşam eve dönme planlarım suya düşmüştü babam yumuşayana kadar kalmak zorundaydım. En azından bir, iki gece... Bu evden ayrılmış kendi ayakları üzerinde duran bir kız için gerçekten berbat bir durumdu.

Gece anne ve babam uyumuş bense hala cibinlikli yatağımın içinde kıvranıyordum. Daha fazla dayanamayarak telefonuma uzandım. Steven'dan gelen mesajı görmezden gelerek Alexander'ı aradım.

Telefon açıldığı gibi yataktan fırlayarak, "Sen gerçek bir götsün!" diye gürledim.

Alexander sinir bozucu bir kahkaha attı.

"Seni neyin bu kadar sinirlendirdiğini anlayamıyorum, *Nóinín*."

"Ne düşünüyordun ki, Alexander? Ailem beni eve kapatacak böylece anlaşmamız bozulacak mıydı?"

Çıplak ayaklarımla pencerenin önüne yürüyüp camı açtım ve serin havayı ciğerlerime çektim.

"Dürüst olduğum için mi suçlanıyorum?"

"Sadece arkadaş olduğumuzu söyleyebilirdin!"

Ses tonu bir anda ciddileşti.

"Unuttun mu, biz arkadaş değiliz. Bunu sen söylemiştin. Ben sadece bir öğretmenim." Cevap vermeme izin vermeden tekrar konuşmaya başladı. "Ailene öğretmen olduğumu söyleseydim konu branşıma gelecekti, Winona. Aslında onu açıklamak benim için daha eğlenceli olurdu."

Misilleme yapmıştı. Ona söylediklerimi hayal meyal hatırlıyordum.

Kaşlarımı çatarak, "Sarhoşken söylediğim şeylerin intikamını mı aldın sen?" diye sordum.

"İntikam çok çirkin bir kelime, *Nóinín*. Sadece oyunu kuralına göre oynadım. İyi geceler ve uçağımız cuma günü sabah saat sekizde planlarda değişiklik oldu birkaç gün erken gidiyoruz. Anlaşmadan caymayı düşünmüyorsan tabi?"

İçimden, '*Rüyanda görürsün,*' diye mırıldandım.

"Cuma sabah sekizde görüşürüz," dedikten sonra telefonu kapattım. Madem öyle bende oyunu kuralına göre oynayacaktım.

♡♡♡

Pazartesi evime dönmeyi planlamıştım ama anne ve babam biraz daha kalmamda ısrarcı olduklarında çaresizce bunu kabul etmişim. Çarşamba eve dönecek ve Cuma günü çıkacağım seyahat için hazırlanacaktım. Aslında İrlanda'ya gitmeden önce Alexander ile şu malum buluşmayı gerçekleştirmeyi planlıyordum belki de Perşembe günü bunun için uygun olabilirdi.

Anne ve babam isteyken pijamalarımla pencere kenarına tüneyip bir bardak süt ve kurabiye ile tembellik yapmayı tercih ettim. Beni bir süre gözetim altında tutmak için burada kalmaya zorladıklarının farkındaydım ama ben bunu dinlenmek için bir fırsata çevirebilirdim. Bir süredir kendime izin vermiyor bütün boş zamanlarımı yazarak değerlendiriyordum.

Akşam yemeği sonrası annemin masayı toplamasına yardım ederken cebimdeki telefonun mesaj sesi duyuldu. Ah bir de bütün gün Steven'la mesajlaşmışım. Steven geçen akşamı telafi etmek istiyordu ama ona ailemin yanında olduğumu onunla bu hafta görüşmemin mümkün olmadığını söylemişim. Sanırım Alexander ile anlaşmamız son bulduğunda onunla ilişkiye daha ciddi şekilde devam edecektim.

Açıkçası o eğlenceliydi, mantıklıydı, beni önemsediyini hissediyordum. Geleceği görebileceğim az sayıda adamdan biriydi onu kaçırmamalıyım.

Elimdeki tabakları bırakıp tezgâha yaslandım ve mesajı okudum.

Seni ürkütmek istemiyorum Winona ama Salisbury'deyim.

Ben mesajı okurken bir tane daha geldi.

Konum atarsan seni alıp bir şeyler içmeye götürebilir miyim?

Bir mesaj daha...

Gerçekten takipçi bir sapık değilim sadece geçen gece için üzgünüm ve en kısa zamanda telafi etmeliydim.

Donup kaldım ama yine de gülümsedim. Bu tatlıydı... Sonra bir anda aklım yerine geldi. Lanet olsun! Annem ve babama Steven'ın erkek arkadaşım olduğunu söylemişim eğer şimdi beni almak için buraya gelirse... Ailem kesinlikle onu sorguya çekerd.

Gerçekten burada mısın?

Evet. Seni korkuttum değil mi?

Hayır ama... Şey aslında beni evden almana gerek yok. Ben senin yanına gelebilirim.

Koşarak odama çıktım ve üzerime dolaptan bulduğum basit bir kot ve bluzu geçirdim. Burada fazla kalmadığım için dolaptaki giyeceklerim sınırlıydı. Aynada şöyle bir kendime bakıp toplu saçlarımı çözüp biraz kabarttım ve birkaç sene önceden kalma parlaticımı sürerek aşağıya indim. Babam oturma odasında oturmuş maç seyrediyordu annem ise benim aşağıya indiğimi duyarak mutfaktan kafasını uzattı.

"Şey... Steven buraya gelmiş ve benimle görüşmek istiyor."

İşte bu yüzden ailemin yanında yaşamadığım için mutluydum. Yalnız yaşayınca böyle gergin açıklamalar yapmama gerek kalmıyordu. Babam televizyondan kafasını kaldırıp bana baktı.

"Steven?" Omuzlarını silkerek, "Şu erkek arkadaşın değil mi? Seni buradan alırsa kendimi daha rahat hissederim," dedi.

Beni uğraştıracaktı. Tanrım!

"Baba ben on beş yaşında değilim."

Başını salladı.

"Bunun kesinlikle farkındayım Winona. Artık olgun bir kadınsın ama hala benim kızımsın. Gördüğüme göre yanlış arkadaşlar ediniyorsun, bu yüzden kızını düşünen bir baba olarak şu '*erkek arkadaşını*' tanımalıyım."

Bana inanmıyordu. Steven'ın bir hayal ürünü olduğunu düşünüyordu. Lanet olası Alexander Connery... Babamın bana güvenmediği tek bir an bile hatırlamıyordum. Bıkın bir nefes çıkardım. Cebimdeki telefona durmadan mesaj geliyordu sanırım Steven'ı buraya çağırmaktan başka çarem yoktu. Bir şekilde konuşmalarına izin vermeden buradan gitmeliydik. Telefonumu çıkarıp Steven'a konum attım ve kapının önünde dikilip onu beklemeye başladım. Çok beklememe gerek kalmadan kapı zilimiz çaldı.

Kapıyı açtığımda Steven tam karşımdaydı. İşten sonra doğruca buraya gelmiş olmalıydı. Üzerinden ceketini ve kravatını çıkarmış olsa da beyaz gömlek ve kumaş pantolon içindeydi. Ona gülümsedim ama içeri girmesine izin vermeden hızlıca kaçmak için kapıda durmaya devam ederek içeri seslendim.

"Anne, baba biz çıkıyoruz."

Fakat babam tam arkamda belirerek kaçış planımı baltalamıştı.

"Arkadaşını içeri davet etsene Winona. Londra'dan buraya gelmek eminim onu yormuştur."

Ne kadar tatlı! Çaresizce Steven'ın geçmesi için kenara çekildim ve Steven içeri girdi. Büyük bir hayal kırıklığı ile Steven'ı anne ve babamla tanıştırdım. Babam Alexander yüzünden Steven'a karşı oldukça mesafeliydi ama Steven oldukça kendine güvenli ve rahat görünüyordu. Elindeki kırmızı gülleri benim yerime anneme vermesi ise annemin kalbini kazanmasına yetmişti.

Steven oturma odasına geçti ve koltuklara yerleştiğimiz gibi babam ilk sorusunu sordu.

"Ne iş yapıyorsun Steven?"

Harika! Sorgu keskin bir soruyla başlamıştı. Oturduğum yerde gerildim ama Steven resmi bir tavırla, "Winona'nın ara sıra yarı zamanlı çalıştığı otelde finans müdürüyüm, efendim. Babam otelin ortaklarından yakında bende ortaklardan biri olacağım," diye cevap verdi.

Babam başını salladı. "Gerçek ve düzgün bir iş olması sevindirici."

Steven'ın bunu duymaması için sertçe öksürdüm ve yerimden kalkarak, "Artık çıkalım mı?" dedim.

"Tabi ben Steven'ı tanımayı bitirdiğimde çıkabilirsiniz, Winona. Bize biraz müsaade eder misin?"

Steven gülümsedi.

"Acelelerimiz yok Winona yarın sabahattan önce başka bir işim yok. Burada annen ve babanla sohbet etmekten mutlu olurum."

Aman ne güzel! Çaresizce yerime oturdum.

Babam hafifçe öksürdü. Eyvah! Ciddi bir şeyden bahsedecekti. Ve beni yanıltmadı.

"Winona sizin yeni başlayan bir ilişkiniz olduğunu ve seni sevdiğini söyledi. Kızına düşünün yaşlı bir baba olarak seni yakından tanımak istememi umarım eski kafalılık olarak karşılamazsın, Steven."

Steven şaşkın bakışlarıyla bana baktı. Gözlerinde gördüğüm mutluluğu kırmak istemediğim için ona gülümsedim. Anlaşma bittikten sonra başlayacak saygın ilişki planımda böylece suya düşmüş oldu. Yeni bir ilişkim vardı ve pek saygın başlamayacaktı.

♡♡♡

Babam nihayet Steven'ın yeterince güvenilir olduğuna ikna olunca bizi özgür bıraktı. Evden çıktığımızda saat epey ilerlemişti. Steven'la konuşmak için sessiz bir yere ihtiyaç duyuyordum. Steven'da öyle düşünmüş olmalı ki bana yakınlarda bir park olup olmadığını sordu. Böylece yakınlardaki Kraliçe Elizabeth Bahçesine gitmeye karar verdik. Arabada ikimizde sessizdik çünkü ona ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

Steven arabasını durdurdu ve birlikte parkın içine doğru yürümeye başladık. Neyse ki ilk lafa giren o oldu.

"Aslında buraya gelirken aklımdaki bu değildi."

"Şey... Bilirsin anne ve babalar biraz meraklıdır ve ben... Onlara çıktığımızı söylemek zorunda kaldım. Yani aslında çıkıyoruz tabi bu yalan değildi ama..."

Steven saçmalamam ile araya girdi.

"Endişelenmene gerek yok Winona, seni anlıyorum. Aileler hep meraklıdırlar. Ama seni bu kadar çabuk ikna etmelerine sevindim. Mükemmel bir ilişkimiz olacak."

Steven durdu ve elleriyle yüzümü kavrayıp doğrudan gözlerimin içine baktı. Ben bu sırada ihanetle başlayacak mükemmel ilişkimizi düşünüyordum.

"Pişman olmayacaksın, aşkım. Kalbini kırmayacağım, söz veriyorum."

Gerçekten endişelendiğim kendi kalbim değildi.

♡♡♡

Çarşamba sabah erkenden eve dönmeye karar vermiştim. Neyse ki anne ve babam daha fazla beni rehin tutmaya gerek olmadığı konusunda hemfikir olmuşlardı. Cuma günü Alexander ile çıkacağım seyahatten Steven'a bahsedemezdim, bu yüzden ona biraz daha ailemin yanında kalacağımı söyledim. Tanrının yanımda olduğunu hissetmem ne kadar doğrudu bilmiyorum ama Alexander'ın Perşembe günü iş seyahatine çıkıyor olması böyle düşünmeme neden olmuştu. Steven bütün hafta boyunca çok uzaklarda, Amerika'da olacaktı.

Yani endişelenmemi gerektiren bir durum yoktu tabi Steven'a ihanet edecek olmam haricinde. Bunu ilişkimizin başında yapmaya karar vererek Alexander'a mesaj yazdım.

Perşembe günü bir randevu için uygun musun?

Mesajı fazla düşünmeden yazmıştım ve okumadan da gönderdim gergin bekleyişimin ardından cevabım geldi.

Asistanıma sormalıyım.

Kendi kendime gözlerimi devirdim.

Dalga geçilecek bir şey göremiyorum.

Artık hiç şaka kaldıramıyorsun, Noinin.

Acaba neden?

Ayarsız çenesiyle başıma nasıl bir bela açtığının farkında değil miydi?

Tekrar – *Perşembe?*- yazarak gönderdim.

Neden bu kadar acele ediyorsun? Cuma gününden sonraki üç gün benimlesin.

Ne için görüşmek istediğimi biliyorsun. Gitmeden olmalı...

Merak etme anlaşılmamızı sen bozmadığın sürece bende bozmayacağım ve Perşembe doluyum. Cuma görüşürüz, Noinin.

Mesajına uzun süre baktım ve bir an rahatlamış olduğumu fark ettim. Onunla yatmak için bir anlaşma öneren bendim şimdi bu durum beni neden geriyordu?

♡♡♡

Nihayet eve döndüm ve bütün günümü alışveriş, kuaför, valiz hazırlama ile geçirdim. Böylece düşünmek için hiç vaktim kalmadı. Perşembe akşamı uyuyamayacağımı fark ederek yazmaya başladım. Günlerdir yazamamıştım ve şimdi İrlanda'ya gidiyordum bu birkaç gün daha tek kelime yazamayacağım anlamına geliyordu. Teslim tarihine ne kadar az kaldığını düşündükçe midem bulanıyordu. Kendi ellerimle aslında kendime ait olmayan kendi kariyerimin sonunu getiriyordum.

Gece geç saate kadar yazdığım için sabah altıya kurduğum alarm benim için ıstırap çağrısından başka bir şey olmamıştı. Sabah insanı olmadığım bir kez daha kanıtlanmış oldu. Geceleri uyumayı sevmiyordum gündüz ise uyanmayı... Saat altı buçukta hazırlanmam bitmişti ve bu bir mucizeydi. Çünkü kot tişört giyme fikrinden vazgeçerek, muhteşem nişanlısının ailesiyle tanışmaya giden ideal gelin kombinime bürünmüş makyaj bile yapmıştım. Alexander madem oyun oynamak istiyordu ona Winona ile oynarken çok dikkat etmesi gerektiğini öğretecektim.

Turkuaz renkli gömleğimin tüm düğmeleri ilikliydi altına giydiğim krem renk mini etek stil sahibi görünmemi sağlıyordu ve çok sevdiğim yılan derisi görünümlü topuklularım beni seksi gösteriyordu. Saçlarımın dalgalarını maşa yardımıyla belirginleştirdim. Sürdüğüm bordo renk ruju biraz daha koyulaştırıp ayakkabılarımla takım küçük çantayı koluma takıp aynada kendime gülümsedim.

Alexander tam zamanında kapıyı çaldığında valizimi de alarak evden çıktım. Hava henüz aydınlanıyordu ve dışarıda göz alıcı bir kıızılık vardı. Sabahın bu saati olmasına rağmen apartman kapısından çıktığım anda şehirdeki telaşı hissetmiştim. Londra canlıydı... Kırsala bayılsam da bu yaşanmışlığı da seviyordum.

Dikkatimi kapıda beni bekleyen Alexander'a çevirdiğimde tamamen farklı birini gördüm. Beyaz bir tişört, asker yeşili yağmurluk, sıradan bir kot pantolon ve spor ayakkabılar giyiyordu. Sanırım bu gerçek Alexander'dı ve gerçek Alexander sahtesi kadar baş döndürücüydü belki de daha fazla. Kesinlikle olduğundan genç görünüyordu, ayrıca çokta yakışıklıydı. Başımı döndürmesine izin vermeden hızlıca rolüme büründüm ve uzanarak kolumu boynuna dolayıp öpmek için parmak uçlarımda yükseldim. Dudaklarına abartılı ama tutkudan uzak bir öpücük kondurdum.

"Sevgilim, ne kadar güzel bir gün öyle değil mi?"

Alexander kafası karışmış göründü ve bir süre boş boş yüzüme baktıktan sonra gülümsedi.

"Rol yapmaya erken başladın, *Noinin*. Hem merak etme sadece büyükbabamın yanında nişanlım olman yeterli. Ailenin diğer üyeleri bir nişanlı beklemiyorlar."

Omuzlarımı silkerek valizimi ona uzattım.

"Lisede tiyatro kulübündeydim. Metot oyunculuğu diye bir şey duymuşsundur herhalde?"

Alexander valizi elimden aldı ve bagaja koymadan önce, "Tüm yeteneklerini sergilemene gerek yok tatlım, rahat olabilirsin. Hem sana daha öncede söyledim kendin olman yeterli," dedi.

Sessiz kalarak arabaya bindim ama bu hep sessiz kalacağım anlamına gelmiyordu.

♡♡♡

Trafik yüzünden havalimanına biraz geç varmış ama neyse ki uçağı kaçırmamıştık. Alexander arabasını otoparka bıraktıktan sonra hızlıca kontrol noktalarından geçerek uçağı binmiştik ve elbette birinci sınıftaydık. Rahat koltuklar, geniş koltuk aralıkları ve yolculukta içilebilecek kaliteli beyaz şarap... Buna alışabilirdim.

Ben şarabımı yudumlayıp yolculuğun tadını çıkarırken Alexander başını geriye atmış kulaklıklarıyla müzik dinliyordu. Gözleri kapalıydı ama dudakları gülümser gibi kıvrılmış, yüzünde huzurlu bir ifade vardı. Uzanarak kulaklıklarından birini aldığım da gözlerini açarak kafasını kaldırmadan bana baktı. Ne dinlediğine bakmak için kulaklığı kulağıma taktım. Şarkının sözleri İngilizceydi ama müzik kulağına yöresel geliyordu. Açıkçası hoştu.

"Ne dinlediğini merak ettim, mutlu görünüyordun."

Alexander gülümseyerek, "İrlanda halk müziği söyleyen bir grup," dedi. "*Orthodox Celts*." Şarkının çalan kısmını hafifçe mırıldandı aksanını bilerek daha baskın kullanmıştı ve bu gerçek anlamda ağız sulandırıcıydı. Şu aksan işi seksiydi.

"Müzik tarzın düşündüğünden farklıymış," diye mırıldanırken kulaklığını Alexander'a geri uzattım.

"Öyle mi? Ne tarz dinlediğimi düşündün?"

Benimle eğleniyormuş gibi konuşuyordu bu ifadeyi takındığı zaman o seksi adam bir anda sevimli bir kılığa bürünüyordu.

Omuzlarımı silkerek, "Belki klasik müzik," dedim.

Güçlü bir kahkaha attı.

"Benim hakkımda hep yanlış tahminlerde bulunuyorsun."

"Aslında gözlem yeteneğim hep çok iyi olmuştur."

Koltuğunda bana doğru yaklaştı bir anda yaşanan bu yakınlık bedenime ani bir akım gönderdi. Parfümünün turuncğil aroması ağızımı sulandırdı ve yutkundum.

"Benim hakkımda sürekli yanlış tespitler yapıyorsun, sandığın gibi sıkıcı bir zampara değilim ve bunu sana kanıtlayacağım."

Kaşlarımı kaldırarak, "Nasıl?" diye sordum.

Biraz daha yaklaşarak kulağıma eğildi.

"İrlanda... Bunun için iyi bir başlangıç. Yani beni tanımak için."

ŞEHVET DERSİ - 14 - Sayfa 7

Bir saat yirmi dakika süren uçuşun ardından Dublin havaalanına iniş yaptık. Alexander'ın kiraladığı arabaya binerek ailesinin yaşadığı yere, Bray'a doğru yola çıktık. Alexander sahil yolunu kullanmıştı ve bu gerçekten görülmeye değer pek çok manzaraya rastlamak demekti. Benim keyif aldığımı fark ettiğinde arabanın üstünü açtı. Hava nefisti, Alexander'ın gülümsemesi de öyle...

Bana bakıp gülümsediğimi fark ederek, "Aslında sana hala kızgın olmalıyım. Yani tüm şu sevimli tavırlarına rağmen," dedim.

Alexander bakışlarını yola çevirdi.

"Ama kızgın değilsin?"

"Deli gibi kızgıyım." Kolumu arabadan dışarı sarkıtıp rüzgârı hissettim. "Senin yüzünden aileme karşı mahcup olmam bir yana yalan söylemek zorunda kaldım hem de defalarca... Gerçekten ailemin bana baskı uygulayacağını mı düşündün?"

Bana bakmadan, "Sadece belki biraz olsun mantıklı düşünmeni sağlamalarını umdum ama çok inatçısın değil mi?" dedi.

Boğazımdan öfkeli bir homurtu yükseldi.

"Aileme Steven ile birlikte olduğumu söyledim." Bakışları bana çevrildi. "Ve Steven bana sürpriz yaparak Salisbury'e geldi."

Meraklı gözlerle "Ve?" diyerek anlatacaklarımı tamamlamamı bekledi.

"Artık bir ilişkimiz var ve bu senin suçun."

Başını geriye atarak aslında kahkaha olmayan bir sesle güldü.

"İstediğin bu değil miydi zaten? Steven... Mükemmel erkek."

"Evet, onunla birlikte olmayı düşünüyordum ama bu şekilde değil. Şu an değil." Derin bir nefes aldım. "Anlamıyor musun? Ona ihanet etmek zorundayım. Bir ilişki böyle başlamamalı."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

Bu söylediği fazlasıyla havada kalmış bir öneriydi.

"Ne yapmak zorunda değilim? Steven'la ilişkiye başlamak mı?"

"Onu kastetmedim ama eğer bunu düşünüyorsan bir yerde hata yapıyorsun demektir."

Önüme gelen saçları elimle tutarken ona doğru döndüm.

"Ya öyle mi? Neyi kastettin?"

Çok kısa bir an bana baktı ve bakışları ürkütücüydü.

"Benimle sikişmek zorunda değilsin!"

Bu kısa tartışmanın ardından ikimizde sessizliğe büründük.

♡♡♡

Yol yarım saat sürmüştü ama Bray deniz kenarında metrelerce kumsalın uzandığı çok sevimli bir yerdi ama Bray'in içinde durmak yerine ormanın içine ilerledik, yemyeşil düzlüklerin, yüksek yamaçların uzandığı yollardan geçtik ve sonunda Alexander'ın ailesinin evine ulaştık. Daha doğrusu kalelerine... Ortaçağdan kalma bir kalede yaşıyorlardı!

Gözümdeki güneş gözlüklerini çıkardım, "Bana büyükbabanın bir Lord olduğunu söylemeyi atladın mı?" diye sordum. "Kahrolası bir kalede mi yaşıyorlar?"

Sesimdeki coşku karşısında Alexander abartılı bir tavırla güldü. Bu yoldaki gerginliğin ve buzların tamamen eridiği anlamına geliyordu.

"Biz Lord değiliz hayatım, *Romanichal*'iz... Gezgın çingeneler."

"Şaka yapıyorsun?"

Alexander arabasını kaleye çıkan patika yolda ilerletirken, "Kesinlikle şaka yapmıyorum," dedi. "Ailemin kökeni gezgin çingenelere dayanıyor."

"Peki ya kale?"

Bu kadar şaşalı ve bakımlı bir yerde yaşadıklarına göre çok zengin olmalıydılar.

"Ne yani böyle görkemli yerlerde sadece aristokratlar mı yaşar sanıyorsun, *Noinin*? Yıllarca küçük görüldükten sonra büyük büyük dedem çok zengin olmuş hem de aristokratların içtiği içkiler sayesinde." Güçlü bir kahkahayla hikâyesini böbürlenerek anlatmaya devam etti. "İçki yapıp İngiliz soylularını sarhoş etmiş ve koca kıçlı bir aristokrattan bu görkemli kaleyi almış. Her gece burada parti verir, onları nasıl alt ettiğini anlatırmış."

"Bu hikâyeyi seviyorsun anlaşılan?"

Başını salladı.

"Büyükbabam her gece anlatırdı ve buna bayılırdım."

Devasa bir kapıdan geçip kalenin surları içine girdik ve geniş bir avluya ulaştık. Üç kanattan oluşan kale binası sanki bugün yapılmış gibi bakımlıydı. Yanımda bir ajanda ve fotoğraf makinesi getirmiş olmak şu ana kadar yaptığım en mantıklı

hareketti. Harika notlar alabilecektim. Alexander arabasını durdurdu ve yaşlı bir adam yanımıza yaklaştı.

"Bay Alexander, sizi görmek ne güzel."

"Seni görmekte öyle Joel. Durumlar nasıl?"

Yaşlı adam güldüğünde dört altın dişi gözler önüne serildi.

"İlk siz geldiniz. Dayınız akşam gelecek, diğer misafirler yarın gelmeye başlar. Büyükbabanız ise... Her zamanki gibi."

Alexander başını salladı ve birlikte giriş kapısına ilerledik. İçerisi de aynı dışarısı gibiydi sanki ortaçağdan günümüze hiçbir şey bozulmamıştı. Kapıda şövalye zırhları vardı, duvarları çeşitli kılıçlar, mızraklar ve palalar süslüyordu. Canlı tarihin uzandığı uzun koridordan geçerek daha modern görünen bölüme geçtik. Salonun beyaz mobilyaları bir kale için çok modern olsa da içeriği aydınlık ve ferah gösterdiği kesindi.

Bu bölüm sonradan eklenmiş olmalıydı çünkü tavandan yere uzanan pencereleri, beyaz kartonpiyerlerle süslü gümüş rengi duvarları, yerde ise cilalı parlak parkeleri vardı. Pencereler doğruca iç avludaki süs havuzuna ve geniş yemyeşil bahçeye bakıyordu.

İçeride kimse olmadığını fark edince Alexander mermer sütunların ardındaki kapıya doğru seslendi.

"Büyükanne!"

Saniyeler sonra iki kadın koşuşturarak içeri girdi. Birinin Alexander'ın büyükannesi olduğu açıldı. Benzerlikten değildi, sadece kadının soylu bir görüntüsü vardı. Seksen yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim kadın daha genç duruyordu çünkü fazlaca minyondu. Kısa boylu ve inceikti, yüzünde kırışıklıklar vardı ama ilk dikkat çeken ayrıntı makyajıydı ve ıslıl ıslıl bakan menekşe rengi gözleriyle gülümsüyordu. Fildişi sarısı saçları çenesinin altında bitiyordu ve bukleleri sağlıklı parlıyordu. Üzerinde koyu mor şık elbiseyi süsleyen mücevherlerle donanmıştı. Yanındaki kadın yaş olarak daha genç olmalıydı ama yine de sanırım altmıştan fazlaydı. Biraz daha tombuldu ve beyaz saçları sıkı bir topuzla topuz filesinin içine toplanmıştı.

Büyükannesi Alexander'a sıkıca sarıldı. Alexander'ın yanında ufacık kalmıştı.

"Ah, Alexander! Canım oğlum seni görmek ne harika!"

Kadının aksanı Alexander'dan çok daha yoğundu

"Burada olmakta öyle ve seni özlemişim."

Büyükannesi gerilediğinde Alexander samimiyetle diğer kadına sarıldı.

"Ve seni de özlemişim, Edna."

Adının Edna olduğunu öğrendiğim kadın kızaran yanaklarından habersizce gözündeki iki damla yaş sildi. Kadınlar ilgilerini Alexander'dan çekip gülümseyen suratlarıyla bana bakmaya başladılar.

Alexander beni tanıştırmak için hamle yaparak, "Winona," dedim. "Benim-"

Hızla araya girerek kocaman gülümsememle Alexander'ın elini sahiplenircesine tuttum.

"Alex'in sevgilisiyim."

Bir anda herkesin ifadesi dondu ama ben gülümsemeyi sürdürüyordum ve bunu yaparken rolde yapmıyordum intikam harika bir duyguydu.

"Ah, aslında ben bir sürprizim. Alex size sürpriz yapmak istedi eminim sevgilisi olduğundan haberiniz bile yoktu. Önce benim ailemle tanıştı ve şimdi size ilişkimizi açıklamak istedik." Samimiyeti arttırarak Alexander'a biraz daha yaklaştım. Başımı kaldırıp onun gözlerine hülyalı bakışlarımla baktım.

Alexander'ın gözlerinse ise, *'Ne yapmaya çalıştığının farkındayım'* bakışı vardı.

"Elbette büyükbabasına karşı nişanlı rolü oynayacağım." Boş yüzük parmağımı göstermek için elimi havaya kaldırdım. "Alex şimdilik bana malum soruyu sormadı." Kıkırdarak omzumla Alexander'ı dürttüm. "Belki de bu harika yerde sorar kim bilir?" Bakışlarımı tekrar Alexander'a çevirdim.

Alexander sahte bir tavırla gülümsedi.

Onun lafa girmesine müsaade etmedim önce büyükanneyi ikna etmem gerekiyordu.

"Aşk canlandırmak için harika bir eviniz var bayan..."

Alexander'ın büyükannesi şoku atarak gülümsedi şaşkın ama mutlu görünüyordu bana kesinlikle inanmıştı.

"Bana Claire diyebilirsin tatlım. Ve evet, Sean'ım ve ben aşkımızı her gün bu cennette tazeledik."

Coşkuyla, "Ne harika öyle değil mi sevgilim," diye şakıdım.

Alexander zorlama bir tavırla gülümsedi fakat cevap vermesine büyükannesi izin vermedi.

"Alexander bu gerçekten harika bir sürpriz! Sevgilin olduğundan hiç bahsetmemiştin." İnceleyen bakışlarını benim üzerime çevirdi ve beni merakla bir kez daha süzdü. "Hem de bu kadar güzel bir kız." Ağlamaklı bir tavırla burnunu çekerek, "Darılma ama ben ölmeden biriyle birlikte olacağını asla düşünemezdim," dedi.

İçten bir tavırla beni kucaklarken bende ona karşılık verdim. Oyun oynuyor olabilirdim ama yaşlı bir büyükanneye kötü davranacak kadar da taş kalpli değildim. Yani acımasız nişanlıyı oynama planım suya düşmüştü. Zavallı tatlı kalbim...

"Burada ve Alexander'ımızın yanında olduğun için çok mutluyum, canım. Sean'da sana bayılacak bundan eminim."

Bir adım gerileyerek Alexander'a baktı.

"Önce odanıza yerleşin daha sonra onu büyükbaban ile tanıştırsın. Sen sadece arkadaş olduğunuzu söyleyince Winona için ayrı bir oda hazırlatmıştım ama birlikte olduğunuza göre senin odanda kalır."

LANET! Lanet! Lanet olsun!

Alexander bu durumdan rahatsız olduğumu fark ederek gülümsedi.

"Elbette benim odamda kalacak büyükanne, yeni âşıkların ayrı odalarda kaldığı nerede görülmüş?" Bana bakarken göz kırptı. "Belki ortaçağda... Değil mi sevgilim? Neyse ki ortaçağda değiliz."

Alexander sanki gerçek bir çiftmişiz gibi elini belime koyarak beni başka uzun koridora sürükledi. Yeterince uzaklaştığımızda, "Gerçekten *Noinin* intikam planın bu mu? Bir şeyler planladığından emindim ama senden daha yaratıcı bir hamle beklerdim," dedi.

Küstah bir tavırla sırtıp saçlarımı savurdum.

"Sadece oyunu kuralına göre oynuyorum, Alex. İntikam hoş bir ifade şekli değil hem unuttun mu, biz arkadaş değiliz."

Dalga geçercesine gülerken kulağıma doğru eğildi. "Bunu söylemek için günlerdir bekliyordun değil mi? Emin ol yaptığın bu yanlış hamle yüzünden buradaki günlerini arkadaştan çok daha yakın geçireceğiz."

Ah, lanet aynı odada kalma meselesi! Tanrım! Onunla yatmayı planlıyordum ama aynı odada birkaç gün kalmak... Bu kesinlikle planlarım arasında yoktu.

♡♡♡

Alexander koridorlar arasında bana rehberlik ederken gergindim. Odamızın kalenin doğu kanadında olduğunu söyledi belki de yanımda bir pusula getirmeliydim. Koridordaki ahşap kaplama duvarlar, halı kaplı zemin ve koridoru süsleyen tablolar bir müzede gibi hissetmeme neden oluyordu. Burada çok canlı betimleme notları alabilirdim sanırım gezinin en heyecanlı yanı buydu.

Alexander koridorun sonundaki çift kanatlı kapıyı açarak geçmem için kenara çekildi. Hayatımda daha mükemmel çok az şey görmüştüm. Tarihi bir otelde çalışıyordum ama orası bile buranın misafir yatak odalarından birinin yanına yaklaşamazdı. Yerdeki eskimiş ahşabın tadilat gördüğü belliydi ama mavi tonlarındaki halılar sapasağlamdı.

"Bunlar orijinal mi?" diye sorduğumda Alexander başını sallayarak beni onayladı.

"Zemin ve halılar kaleye aitti. Yatak ve şöminenin önündeki sandalyede öyle."

Hayranlıkla yatağa yürüdüm ve tavana kadar uzanan direklerine dokunurken burada benden yüz hatta iki yüzyıl önce yaşamış insanları düşündüm. Bu beni delicesine heyecanlandırmıştı.

"Orijinal birkaç parça daha var gerisi burada yaşayanların zevkine göre yaptırılmış ama eşyaların çoğu büyükbabamın annesi ve büyükannem tarafından yenilendi."

Her ayrıntı mükemmeldi, o kadar şık ve gösterişliydi ki sanki yüzyıllar boyunca aynen korunmuştu. Mavi üzerine altın yıldızlar işli duvar kâğıtları, ahşap yatağa uygun mobilyalar, yumuşacık kaşmir kumaşla kaplı uzanma koltuğu, parlak taşlı avizeler... Kendimi Kraliçe Victoria gibi hissediyordum.

"Buranın seni heyecanlandıracağını tahmin etmiştim."

Ben hayranlıkla odanın her karışını adımlarken Alexander'ın tam arkamda durduğunun farkında bile değildim. Konuştuğunda enseme vuran nefesi ile irkilip ona doğru döndüm.

"Neden hiçbir şey söylemedin?"

İşaret parmağını yanağımdan dudaklarıma doğru kaydırды bu dokunuşla birlikte nefesimi tuttum.

"Yüzündeki bu bakışı görmek için."

O anda odanın kapısı beni yerimden sıçratarak çaldı Alexander geri çekilmeden, "Gel," derken geriye doğru adım atan ben oldum.

Kapıda bizi karşılayan Joel içeri valizim ile girdi. Onları kenara bıraktı ve Alexander ona teşekkür ettiğinde geri çekilerek dışarı çıktı. Alexander uzanma koltuğuna yayılırken, "Eşyalarını yerleştir *Noinin* sonra büyükbabamla tanışırsın," dedi.

Söylediğini yapmak için valizimi açarak kıyafetlerimi dolaba yerleştirmeye başladım. Kahrolası bir soyunma paravanı bile vardı. Odadaki her parça heyecandan titrememe neden oluyordu. Yani gerçekten odadaki her PARÇA!

♡♡♡

Yerleştikten sonra Alexander ile birlikte evin batı kanadı olduğunu söylediği yöne gittik. Bunu yaparken bir kütüphaneden geçtik ki o kadar büyük ve muhteşemdi ki eminim çığlığım evin bütün yönlerindeki lanet olası kanatlardan duyulmuştu.

Nihayet bir çiçek serasına ulaştığımızda Alexander önce benim geçmem için geri çekilirken, "Büyükbabam artık zamanının çoğunu burada geçiriyor," diye açıklama yaptı.

Ona hak vermiştim burası huzur doluydu. Rengârenk, çeşit çeşit çiçekler cam kaplı serayı süslüyor, nefis kokuları insanın başını döndürüyordu. Çiçekleri incelerken cam kenarında saksılara toprak dolduran yaşlı adamı fark ettim. Bu göz korkutan kaleyi gördükten sonra Alexander'ın büyükbabasını çok daha farklı hayal etmiştim ama o hiç beklediğim gibi görünmüyordu. Tatlı, yaşlı bir adamdı. Alexander'ın boyunun uzunluğu düşünülürse adamın boyu oldukça kısaydı, bembeyaz saçları geriye doğru taranmıştı yaşlılık lekeleriyle bezeli yüzünde bir çift mavi göz parlıyordu. Bizi gördüğünde gözlerinin içinde ısıltılar oluştu ve heyecanla ayağa kalkıp elindeki eldivenleri çıkardı.

"Alexander, oğlum. Demek geldin."

Alexander büyükbabasına sarılırken çevremi saran duygu yoğunluğunu hissettim. Onu çok seviyordu.

Adamın bakışları benim üzerimde dolaştı ve Alexander elimi tutarak beni ona yaklaştırdı.

"Nişanlım ile tanış büyükbaba." Bana dönerek, "Sevgilim, büyükbabam Sean O'Brien," diyerek adamı takdim etti. Soyadını duyduğumda tam bir İrlandalı diye düşündüm.

Tokalaşmak için elimi uzatırken, "Memnun oldum efendim, ben Winona," dedim.

Fakat adam elimi sıkmak yerine bana sıkıca sarıldı. "Tanrım! Gelinimin bir palavra olduğunu düşünmeye başlamıştım. Bana büyükbaba demelisin."

Beni bıraktığında gülümsedim.

"Peki, büyükbaba."

Bu onu çok mutlu etti. Yüzündeki o ifade kalbime bir şeyler batmasına neden olmuştu. Yaşlı bir adamı kandırarak doğru mu yapıyorduk?

"Sana onu getireceğimi söylemiştim."

Başını salladı. "Buna çok sevindim." Beni incelerken, "Bir yıldıza benziyorsun tatlım," dedi. Daha sonra gözlerini kısarak bir kez daha baktı. "*Audrey Hepburn*'e benziyorsun. Ne kadar güzelsin. Bu haylazın kolunda sarışın bir mankenle geleceğini sanırdım ama düşündüğümde daha zevkliymiş. Büyükbabasına benzemiş." Böbürlenirken göğsünü kabarttı ben ise utançla gülümsedim.

Bence kesinlikle Alexander'ın tipi uzun bacaklı, sarışın mankenlerdi ama bu konuda sessiz kalacaktım.

"Şey... Teşekkür ederim efe- büyükbaba."

Yemekten önce kış bahçesi olarak adlandırılan yerde limonatalarımızı içerken Alexander'ın büyükannesi ve büyükbabasına otelde bana ilk görüşte nasıl âşık olduğunu anlatırken mükemmel rol yaptığımdan emindim. Alexander'ın Dublin'de yaşayan dayısı, eşi ve üç kızıyla birlikte geldiğinde yemek masasında bu performansımı bir kez daha sergiledim. Alexander'ın dayısı Liam ve karısı Kathleen bana şüpheyle baksa da anlattığım aşk masalı on yedi, on üç ve dokuz yaşlarındaki üç kızın ilgisini fazlasıyla çekmiş görünüyordu. Kızların üçü de anneleri gibi sevimli kızıl saçlara, kahverengi gözlere ve çillere sahiplerdi.

Liam içkisinden bir yudum aldıktan sonra öksürdü.

"Biz burada yaşamaya karar verdik, Alexander."

Alexander başını salladı.

"Buna sevinirim. Söylediklerimi ciddiye aldığın için teşekkür ederim. Büyükanne ve büyükbabam daha fazla yalnız kalmamalı."

Anlaşılan kızlar bu durumdan pek memnun değillerdi. Üçünden özellikle en büyükleri Valerie'den itiraz homurtuları yükseldi kısa bir tartışma olsa da kızların Alexander'ı sevdikleri belliydi bu tartışma kısa sürede bastırılmıştı.

Aile yemeğinden sonra salonda kaliteli şarap eşliğinde sohbet ederken Alexander kulağıma doğru eğildi.

"Şimdi onlara iyi geceler dileyip, yukarı çıkıp hazırlanabilirsin, *Noinin*."

Hızlıca yutkunup, "Ne için?" diye sordum.

"Burada benim hakkımda çok şey öğreneceğini söylemiştim. Şimdi beni tanıma zamanı emin ol çok şaşıracaksın."

"Nereye gideceğiz?" derken kaşlarımı kaldırdım.

Alexander sırtıttı. "Eğlenmeye."

Dediğini yaparak yukarı çıkıp üzerime yanımda getirdiğim siyah elbiselerimden birini giyip üzerime füme rengi kısa ceketimi giydim ve fazla boş kalan boynuma çiçekli bir fular bağladım. Rujumu tazeledikten sonra aşağıya indim. Bir gece kulübüne gidiyorsak bu sivri topuklu ayakkabılar canıma okuyacaktı ama şık olmak için bazı şeylerden fedakârlık yapmak gerekiyordu.

Alexander ile birlikte arabaya bindiğimizde Dublin'de bir gece kulübüne falan gideceğimizi düşünmüştüm bu yüzden nereye gideceğimizi sormak yerine daha önemli bir konu açtım.

"Büyükannen ve büyükbaban çok tatlılar."

Alexander gülerek başını salladı.

"Çocukluğumun en güzel yıllarını onlarla geçirdim."

Sözlerinde bir hüznün hissettim ama o anlatmadığı sürece onu sorguya çekecek değildim.

"Açıkçası biraz vicdan azabı duyuyorum."

Yalan bir kahkaha atarak, "Sen mi?" diye sordu. "Bu işe kendin bulaştın tatlım vicdanın ve sen baş başasınız. Bütün aileme sevgilim olduğunu söyleyen sendin. Londra'ya döner dönmez büyükannem düğün tarihini öğrenmek için beni her gün arayacak."

"Aslında amacım kötü bir kız arkadaşı oynamaktı ama o kadar kötü olamayacağıma karar verdim. Sonra büyükannen beni severse ve seni her gün arayıp güzel sevgilini sorarsa yeterince canını sıkarım diye düşündüm. Sonuçta ailem beni taciz edecek ve seninki de ederse bu içimi rahatlatır."

Ağzından onaylamaz bir cıklama sesi çıktı.

"Sen kötü bir kızsın ama seni sevdiler."

Bu açıklamasında samimi olduğunu hissettim.

"Dayın ve yengen benden pek hoşlanmadı."

Bana bakarak kaşlarını kaldırdı.

"Onlar paramın peşinde olduğunu düşünüyorlar."

Ağzımdan güçlü bir kahkaha kaçtığında Alexander tekrar bana baktı.

"Bir lord sayılırsın belki de haklıdır." "

"Haklılar yani? Paramın peşindesin?"

Onu onayladım.

"Ben bir gölge yazarım ve yarı zamanlı olarak otelde çalışıyorum elbette paranın peşindeyim. Aşk romanlarındaki gibi mükemmel fiziğine, derin mavi gözlerine ve iyi kalbine vurduğumu sanmıyorsun herhalde?" Sonra onu süzdüm bunu yaparken yüzüme alaycı bir ifade yerleştirmeyi ihmal etmedim. "Yani fena değilsin elbette... Senin tipini seksi bulanlar için yakışıklı olduğun bile söyleyebilir."

"Sen, benim tipimi seksi bulmuyor musun?"

Gözlerimi devirdim.

"Seksisin tamam mı? Bir GQ modeli kadar seksisin ama bazı kızlar için seksi olmanın yanında başka özelliklerde gerekir."

Dudaklarını yalayarak, "İyi sikişirim," dedi.

Onu onayladım.

"İşin bu olduğuna göre öyle olmalı."

Sonra bir anda yanaklarım kızardı ve sessizleştirdim. Bu gece onunla aynı yatakta uyuyacaktım yani fazla iddialı konuşmak istemiyordum. Neyse ki konuşmanın devam etmesi gerekmedi ve Alexander arabayı durdurdu. Tahmin ettiğim gibi Dublin'de bir gece kulübünde değildik. Yolculuk kısa sürmüştü çünkü Bray'deydik. Balıkçı kulübeleriyle çevrili bir iskeleye gelmiştik. Tek tük sokak lambaları iskeleyi aydınlatıyordu ve bir yerlerden müzik sesi geliyordu. Denizin tuzlu kokusunu ciğerlerime çektim.

Alexander bana bakarak göz kırptı ve arka koltuğa uzanıp aldığı İrlanda tipi kasketi başına taktı.

"Ders 7: Eğer doğru kişiyleysen, uygunsuz davranış diye bir şey yoktur."

ŞEHVET DERSİ - 16 - Sayfa 5

Elbisem üzerimden çıktığında ilk defa giydiğim siyah dantel çamaşırlarımla kaldım. Bu sefer yanımda tek bir pamuklu çamaşır bile getirmemiş Alexander'ın beni saçma çamaşırlarımdan biriyle görme ihtimalini tamamen ortadan kaldırmıştım.

Alexander kulağıma doğru eğildi.

"Emin misin, tatlım? Çünkü biraz sonra durmamı istersen... Bunu yapmam zor olabilir."

Geri adım atmak için içimde ufacık bir istek vardıysa bile elleri bedenime değdiği anda yok olmuştu. Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım.

"Eminim."

Alexander rahatlamışçasına bir soluk verdi. Sanki bu aramızda gelişen ani duygu anlaşmadan bağımsızdı. İlk defa Alexander'ın beni arzuladığını hissediyordum ve bu tehlikeli bir şekilde onu daha yoğun istememe neden oluyordu. Alexander tişörtünü çıkarıp yere attı ve bir kez daha enfes çıplaklığına büyülenerek baktım. Bu sefer içeride başka bir kadında yoktu bu nefes kesen manzara bu gece için sadece bana aitti.

Elimi uzatarak omuzlarına dokundum ve ellerimi yavaşça sıcak, sert bedeninde gezdirdim. Göğüs kafesini süsleyen erkeksi tüyler çekici görünüyor, karnında çok ince bir şerit halinde devam ederek pantolonunun içine doğru yoğunlaşıp kayboluyordu. Geniş omuzlarıyla karnını süsleyen kasları güçlü görünmesini sağlıyordu. Elim sağ kaburgasındaki iki tekerlekli at arabasına götürdüm ve dokundum.

"Artık bu dövmenin anlamını biliyorum."

At arabası sıklıkla çingeneleri ifade etmek için kullanılırdı ama altında yazan cümle hakkında bir tahminim yoktu. İrlandaca olmalıydı. Alexander tehlikeli bir şekilde güldü.

Sutyenimi çözüp göğüslerimi açığa çıkarırken, "Bence henüz hiçbir şey bilmiyorsun, *Noinin*," diye fısıldadı.

Sesindeki tehlikeli hava içimdeki arzuyu biraz daha yoğunlaştırmıştı.

Ben sadece siyah, dantel çamaşırımla kalmıştım o ise pantolonu ve ayakkabıları ile karşımda dikiliyordu. Eğilerek göğüslerimden birini ağzına aldığı anda saçlarına tutundum. Meme ucum ağzının içinde yok olmuşsa da varlığını karnımın aşağısında hissedebiliyordum. Alexander'ın dili, dudakları ve dişleri çok daha fazlasını vaat ediyordu. Şu an sadece ikimiz vardık bir de bu akıl almaz zevk...

Başımı geriye atarak yüksek sesle inledim ve beceriksizce Alexander'ın pantolonuna uzandım. Lanet olası kemeri bile açmaktan aciz ellerim sinirimi bozmuştu. Alexander nefesini memelerime vererek konuştu.

"Acele etme *Noinin*. Devamında kesinlikle çıplak kalacağım, bu kaçınılmaz."

Önümde dizlerinin üzerine çöktü, dudakları karnımdan geçerek iç çamaşırımın lastiğine ulaştı. Parmaklarının belli belirsiz dokunuşu eşliğinde tenim tamamen çıplak kaldı. Ayaklarımı kaldırarak Alexander'ın çamaşırını aramızdan çekip almasına yardımcı oldum. Utançtan yanaklarıma basan sıcakla birlikte otomatik bir hamleyle ellerimle kendimi saklamaya yeltendim. O, çok utanç verici bir şekilde yakındı.

Alexander kibar dokunuşlarla ellerimi uzaklaştırdı.

"Hayır, *Noinin* kendini saklama."

Bir süre bana baktıktan sonra ellerini kalçalarımın koyarak dudaklarını kadınlığıma yaklaştırdı. Ne yapacağını biliyordum heyecandan titreyen ellerimle düşmemek için omuzlarına tutundum. Dudaklarının kadınlığımla ilk temasında başım geriye düştü gırtlığımdan kurtulan o yakarış heyecan, çaresizlik ve şehvet barındırıyordu.

Alexander'ın dili başta tembel dokunuşlarla, klitorisimi uyardı. Karnımın altında başlayan o yoğunluk sancılı bir hal almıştı. Diline eşlik eden dudaklarıyla birlikte ufak bir çığlık attım ve hemen elimi ağzıma götürdüm.

"Sessiz olmana gerek yok. Bu koridorda sadece biz varız. Ses çıkar tatlım, bu etkili bir silah."

Gürültülü soluklarım eşliğinde sadece başımı sallamakla yetindim. Alexander'ın dili ve dudakları vakit kaybetmedi. Titreyen dizlerimin her an beni taşımaya son vereceğini düşünmeye başlamıştım ama Alexander seksi sesler çıkararak beni yalamayı sürdürüyordu. Tam daha fazlasına dayanamayacağımı söylemek üzereyken parmakları işe koyuldu. İşaret ve orta parmağını kullanarak şişmiş klitorisime dokundu. Parmaklarını ıslaklığım ile birlikte aşağıya doğru kaydırarak ve girişime ulaştı.

"Ahh, kahretsin! Çok ıslak, sıcak ve dar," diye homurdandı. Kafamı eğerek yüzüne baktığımda, "Biraz zor olacak tatlım," dedi.

Ne söylediğini anlayacak beyin hücrelerim geçici olarak iş bıraktığı için, "Ne?" dedim.

Ayağa kalktı ve beni yatağa doğru ilerletirken gözlerini gözlerimden ayırmadı. Yatağa oturduğumda bacaklarımı iyice açarak tekrar dizlerinin üzerine çökmeden önce konuştu.

"Masumiyetini soymak, derinlerinde kaybolmak, seni açmak, içinde olmak..."

Söylediklerinin yarattığı etkiyle kendimi yastığa bıraktım ve ellerimle yatak örtüsünü kavradım. Alexander dili ve dudaklarıyla zevkli istilasını sürdürürken düşmemek için bir yere tutunmam şarttı. Alexander sulu bir meyvenin tadına bakarmış gibi sesler çıkararak beni kendimden geçiriyordu ve en sonunda kendimi bıraktım. Kasıklarım kadar inen o ağırlı doluluk yavaşça bedenimi terk ederken yerinde hoş titremeler ve minik bir gülümseme bıraktı. Daha önce hiç böylesine yoğun bir orgazm yaşamamış, aynı zamanda hem rahatlamış hem de daha fazlasını düşler halde kalmamıştım.

Alexander ayağa kalkarak karşımda dikildi dudakları ve çenesinde ıslaklığım parıldıyordu. Gözlerimin içine bakarak kemerini çözüp yere bıraktı. Hızla pantolonundan ve ayakkabılarından kurtuldu karşımda tamamen çıplaktı ve Aman Tanrım! Onu böyle görmek muhteşimdi. Heybetli bedenine yakışır ereksiyonu karnına doğru dikilmiş dimdik duruyordu. Alexander aletini aşağıdan yukarı doğru hafifçe sıvazladı.

"Nazik olacağım, *Noinin* ama sadece klitoris uyarıcı kullandığın için ilk seferde biraz acı kaçınılmaz."

Daha önce o soruyu neden sorduğunu şimdi anlamıştım kızaran yanaklarımı ellerimle gizlerken yatakta doğruldum. Alexander komodine ilerleyerek çekmecedan aldığı prezervatif paketini dışıyla yırtarak aletine geçirdi. Aile evinde neden prezervatif olduğu konusunu kendime saklamaya karar verdim. Alexander'ı seyrederken yastıklara yaslandım. Yatağa çıkarken heyecandan soluklarım tekrar sıklaşmış, kesik nefeslerim odanın sessizliğini bölüyordu. Alexander ağırlığını

vermeden üzerime yerleşirken gözlerini bir saniye olsun gözlerimden ayırmıyor, bakışlarımda bir şey arıyordu.

Dudaklarımı zorlukla aralayarak, "Vazgeçmemi mi bekliyorsun?" diye sordum.

Alexander yarım ağızla gülümsedi.

"Umarım şimdi yapmazsın."

"Ama öyle umuyorsun," diyerek soludum.

Aleti bu kadar yakınımıdayken şu noktada bedenim cayır cayır yanarken vazgeçmem imkânsızdı.

"Öyle umuyordum ama artık çok geç *Noinin*. Nihayetinde bende bir erkeğim."

Ellerimi omuzlarından kollarına doğru kaydırdım, dudakları dudaklarıma çok yakındı.

"Beni arzuluyor musun Alex?"

Hırıltılı bir soluk verirken erkekliğini, kadınlığının üzerine konumlandırı.

"Bu yeterli bir kanıt değil mi tatlım?"

Öyle olmalıydı. Alexander jigolo olmasa ve şu aptal anlaşmamız olmasa emin olurum ama şimdi... Asla emin olamayacaktım. Onun için sadece bir müşteriydim. Elini aramıza sokarak bacaklarımı biraz daha açtı ve kendini girişime yasladı. Dolgun başı, ritmik bir şekilde kasılıp gevşeyen az önceki orgazmın etkisinden hala çıkamamış ıslak vajina girişimde öylece bir sonraki adımı bekliyordu.

"Winona," derken ses tonu ciddiydi. Adımı sık kullanmıyordu ama kullandığı zaman etkisi bütün bedenimi sarıyordu.

Sesimin çıkmayacağını bildiğim için cevap vermek yerine doğruca gözlerinin içine baktım.

Gülümseyerek kafasını iki yana salladı. "Bu zor olacak. O kadar ıslaksın ki, tek hamlede kayıp içine gömülmemek için tüm irademi kullanmalıyım."

Derin bir soluk aldım. Alexander gözlerini gözlerimden ayırmadan içime doğru ilk hamleyi yaptı. Kaygan girişimden içeri giren başı kasılmama neden oldu.

"Şşşşt. Kendini rahat bırak, tatlım."

Onu dinleyerek kendimi rahatlatmaya çalıştım ve Alexander içimde biraz daha ilerledi. Acı sadece bir yanma hissinden ibaretti. Alexander yavaşça ilerliyor, duruyor ve alışmam için bana zaman tanıyordu. Kendimi tutamayarak acıyla karışık bir zevkle inledim ve Alexander tek hamleyle sona ulaştı şimdi kasığı kasığıma değişiyordu. Ani keskin acıyı dayanılmaz bir zevke dönüştürüyordu.

Hırıltıyla nefes alarak, alnını alnıma dayadı. "Lanet olsun!"

Bir süre hareketsiz durdu daha sonra başını kaldırarak, "İyi misin Noinin?" diye sordu.

Başımı salladım, bedenim onun acılı varlığına uyum sağlamıştı.

"Evet, evet. İyiyim."

"Güzel, çünkü hareket etmezsem ölebilirim."

Söylediğine güldüm ama Alexander içimde hareket etmeye başladığında gülüşüm kayboldu. Ritmik ama yavaştı. En başta yoğun hissettiğim acı yavaş yavaş yok oldu. Ellerimle Alexander'ın omuzlarına tutundum. Artık inlemelerimi ve soluklarımı bastıramıyordum.

♡♡♡

"Bak seninle tatlı tatlı sevişiyorum. Aynı istediğin gibi değil mi?" Benden cevap beklemiyordu ama söylediklerini anlamam için ritmini yavaşlatmıştı. Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Bakışları bakışlarıma değdiğinde şimşekler çakmaya başlamıştı.

"Bir sonraki sefer *Nóinín*, Seni sikeceğim ve sen o zaman ne istediğini anlamış olacaksın. İkisi arasındaki farkı sana anlatacağım."

Söylediği şeyle birlikte nefesim kesildi ve soluğumu tuttum. Alexander ellerini saçlarıma götürerek yüzümü kavradı, içime girip çıkarken dudaklarımı sertçe öptü. Saniyeler sonra ona karşılık verecek kadar kendime gelmişim. Aklım sanki başımdan başka her yerdeydi. İşinde iyi olmasına şaşırmamak gerekiyordu şu an o kadar gerçek hissettiriyordu ki...

Alexander dudaklarımdan ayrıldı ve başını eğerek göğüs uçlarımdan birini ağzına aldı, ağzında bir şeker gibi erirken o kışkırtıcı ritmiyle içime giriş çıkmayı sürdürdü.

"Memelerin olağanüstü," diye fısıldadığında sesi boğuktu.

Ani bir hamleyle döndü ve ben ne olduğunu anlamadan o alttaydı ben ise üstte. Alexander baldırlarımı tutup bacaklarımı biraz daha ayırdığında az öncekinden daha fazla içimdeydi. Bu nasıl olabilirdi?

Tehlikeli bakışlarla şaşkın yüzüme bakarak, "Bana kendinden bile sakladığın gizli kılıklarını göster, ahlaksızlıklarını ve tutkularını," dedi.

Ellerimi nereye koyacağımı bilemeyerek güç almak için avuçlarımı karnına yasladım ve karın kaslarının sertliğini parmak uçlarımda hissettim.

Başımı önüme eğerek, "Nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedim.

"Biliyorsun, içinde hissediyorsun."

Ellerini belime koyarak beni öne ve geriye doğru hareket ettirdi bunu yaparken kafamı kaldırıp ona baktım.

"Alex," diye fısıldadım.

"Göster bana Noinin. İhtiyacını nasıl aldığını görmek istiyorum. Ben sana aitim."

Bana aitti... Bana... Peki, ama ne olarak? Aramızda bir duygu var mıydı? Ya da önemli miydi? Bugüne kadar aşkın varlığını savunmuştum ama aşktan önce başka bir şeykeşfetmişim. Şehvet... Alexander'a âşık değildim o da bana âşık değildi zaten böyle bir şey mümkünde değildi ama şu an. Benimdi ve bende onun. Bu zevk gerçektir.

Ellerimi üzerinden çekmeden onun başlattığı ritmi sürdürdüm. Alexander hayranlıkla beni seyrediyor, literatüründe olan edepsiz kelimelerle heyecanımı besliyordu.

Kendi tutturduğum ritimde devam ederken, "İçindeki varlığıma alıştın mı, tatlım? Canın acıyor mu?" diye sordu.

Kafamı hızla iki yana salladım.

"Sadece zevk."

Parlak gülümsemesiyle bana bakarken yüzünde memnuniyet vardı.

"O halde biraz daha hızlanmamızda sakınca yoktur."

Heyecandan kuruyan dudaklarımı yalarken başımı onu onaylayarak salladım. Alexander belimden tutarak benim ritmimi ayarladı. Her saniye daha hızlı, daha yoğun, daha dolu hissediyordum. Ben ritme alıştığımdaya kontrolü elime bıraktı. Bir eli kadınlığımda bir eli kalçamda duruyor her iki taraftan da beni sertçe iterek hızlanmama yardım ediyordu. Sonuna geldiğimi fark ederken artık çığlıklarımı bastıramıyordum.

"Winona... Çok yakınsın."

İnleyerek başımı geriye attım ve orgazmın benliğimi ele geçirmesine izin verdim müthiş rahatlamanın sarsıntıları bedenimde gezinirken Alexander oturur pozisyona geçerek beni kavrayıp kendine yasladı. Kollarının arasında tuttuğu bedenimin içine girip çıkarken kulağıma adımı fısıldadı ve hırıltılı soluklar eşliğinde boşaldı.

♡♡♡

Kendimden geçmiş bir halde yatağa devrildim. Başım dönmeye başlamıştı ama bu alkolden mi yoksa orgazmdan mı bilemiyordum. Alexander prezervatifi çıkarıp atmış yatağın diğer ucuna kendini bırakmıştı. Nefes alış verişi sesi benimkini bastırarak kadar güçlüydü.

Bana doğru dönerek başını koluna yasladı gözlerini üzerimde hissediyordum çıplak olduğumun da bu bakışla birlikte farkına vardım. Kabaran meme uçlarım için yapabileceğim tek şey dikkat çekmemelerini ummaktı. Fakat bunun için geç kalmıştım Alexander elini uzatıp göğüs uçlarıma dokundu.

"Çok hassassın."

Başımı ona doğru döndürdüm.

"Bu bir iltifat mı?"

Gülerken yatakta kaydı ve bana doğru yaklaştı.

"Tespit... Tutkulu bir kadınsın *Noinin*. Tam tahmin ettiğim gibi."

Bunu duymak beni mutlu etmişti ve gülümseyerek karşılık verdim.

"Eski sevgilim frijit olduğumu söylemişti."

Ona neden şimdi böyle bir ayrıntı verdiğimi bilmiyordum ama Alexander bu kez kahkaha attı.

"Bir ders daha... Yatakta eski sevgililerinden bahsetme ve sen frijit olamayacak kadar ateşlisin."

Rahatlayarak gülüşüne katıldım ve, "Ders kaçtı?" diye sordum.

Alexander kendini tekrar sırt üstü bırakırken, "Sayısını unuttum," diye mırıldandı.

İkimizde yorgun düşmüştük ve gözlerimin ağırlaşması uzun sürmedi. Alexander ışıkları kapattığında bende gözlerimi kapattım.

"İyi geceler, Noinin," dediğini ve yatağın diğer tarafına yattığını duydum ama artık bedenim çoktan uykuya teslim olmuştu. Neden bilmiyorum ama bana sarılmasını istedim... Bu aşk olmadan seviştiğiniz biriyle isteyeceğiniz bir şey miydi pek emin değildim ama kafamı karıştırmamak için düşünmemeye çabaladım. Bu bir dersti, Alexander bir öğretmendi ve ben tehlikeli sularda yüzdüğümün farkına varmaktan korkuyordum.

♡♡♡

Telefonumun sesi uykumu böldüğünde gözlerimi zorlukla araladım. Saatin, nerede olduğumun ya da kahrolası telefonumun nerede çaldığının farkında değildim. İçeriye giren güneş ışıkları sabah saatleri olabileceğini söylese de öğlen olma ihtimali de bir hayli yüksekti. Arkamdan birinin uykulu bir sesle küfür mırıldandığını işittiğim anda gerçekliğe döndüm. Lanet olsun!

Hızlıca yerimde doğrulup yanımda yatan Alexander'a baktım. Yüzüstü yatmış koluyla yüzünü kapatmış ve sestten rahatsız bir halde uyumaya devam ediyordu. Bir ayrıntı daha ki... Tamamen çıplaktı. Ve ben de tamamen çıplaktım! Dün gecenin görüntüleri bir film şeridi gibi gözümün önüne üşüştü. Biz... Biz yatmıştık. Bacaklarımın arasında rahatsız bir sızı, kas ağrıları ve üzerimden yükselen Alexander'ın kokusu bir rüyada görmediğimin kanıtıydı. Susan telefonum bir kez daha çalmaya başladığında Alexander homurdandı.

"Noinin, şu lanet telefonu susturur musun?"

Yerimden fırlayarak çantama ulaştım ve içinden telefonumu aldım. Elimde çalmaya devam eden telefonun üzerinde Steven'in ismi yanıp sönüyordu. Bu kadar boktan bir anda araması mı gerekiyordu? Sanki bir film klişesinin içindeydim. Bunun insanın başına gelme olasılığı yüzde kaçtı? Alexander uykusu bölündüğü için mutsuz bir halde yatakta doğrulup oturdu ve bir tür şok geçiren bana bakmaya başladı.

"Cevaplayacak mısın?"

Yutkunarak, "Steven arıyor," dedim.

Alexander anlayışla başını salladı. Tabi ki anlayışlı olacaktı! Kim bilir böyle durumlarla kaç defa karşılaşmıştı?

"Ben banyoda olacağım," diyerek yataktan kalkıp banyoya yöneldi ve arkasından kapıyı kapattı. Beni hala çalan telefonumla baş başa bıraktı.

"Steven?"

Özlemlili sayılan bir sesle, "Winona," diye iç çekti. "Dün arayamadığım için üzgünüm. Toplantılar fazlasıyla yoğundu."

Aramadığı için mutlu olduğumu söyleyecek değildim elbette. Gergin bir şekilde dudağımı dişledim.

"Şey... Sorun değil."

Gözüm dağınık yatak çarşafına takıldı ve hemen gözlerimi kaçırdım.

"Ama bunu telafi edecek bir haberim var," duraksadığında benden bir karşılık beklediğini fark ettim ama sessiz kaldım. Kendimi konuşacak kadar rahat hissetmiyordum. Ben konuşmayınca Steven devam etti. "Amerika'da işlerim erken bitti ve ben bu gece döneceğim. Pazar günümün tamamını seninle geçireceğim ve bu sefer telefon olmayacak."

Şok içinde yutkundum.

"Ben... Ben Londra'da değilim."

"Ailenin yanında mısın? Pekâlâ, gelip seni alırım ve..."

Sözünü keserek, "Hayır, hayır bunu yapmasan daha iyi olur," dedim.

"Sorun değil Winona gelip seni alabilirim."

Tek seferde ve hızlıca, "Ben ailemin yanında da değilim," diye cevap verdim.

"Öyle mi? Neredesin?"

Bedenim buz kesmişti, ellerim titriyordu ve kendimi gerçekten bok gibi hissediyordum. Ben Steven'a ihanet etmişim. Şimdi onun yüzüne nasıl bakacaktım? Lanet olsun bu ilişki hiç başlamamalıydı.

"Bunu telefonda açıklayamam. Bir arkadaşımın yardıma ihtiyacı vardı. Pazartesi döneceğim döndüğüm zaman konuşmamız gereken ciddi bir konu var. Fakat şu an gerçekten açıklama yapamam."

Steven birkaç dakika sessiz kaldı. Kapattığını düşünerek ekrana baktım ama hayır telefon hala açıktı.

"Ne düşünmeliyim? Beni terk mi ediyorsun?"

Derin bir nefes aldım.

"Konuştuğumuzda buna sen karar vermelisin. Şimdilik ara vermemiz daha doğru en azından ben her şeyi anlatana kadar."

"Peki... Ben. Ben senden haber bekliyorum."

Telefon kapandığında öylece kaldım. Ona her şeyi anlatacaktım. Ben böyle bir ilişkiye devam edemezdim.

♡♡♡

Alexander banyodan çıkana kadar beklemeye karar vererek tekrar yatağa döndüm ve çarşafı sıkı sıkı sarıdım. Çok geçmeden Alexander belinde bir havluyla banyodan çıktı.

Elinde tuttuğu havluyla kafasını kurularken, "Steven'a her şeyi anlatacağım," dedim.

Sadece başını salladı ve bu çok sinir bozucuydu.

"Bir şey söylemeyecek misin?" Sesim istediğimden daha öfkeli çıkmıştı.

"Ne söylememi istersin? Bu senin ve onun arasında."

Dişlerimi sıkarak güldüm. Ona neden kızdığımı bilmiyordum ama içimde anlamsız bir öfke vardı.

İşaret parmağımı yatakta dolaştırdım.

"Bu yatakta olanlara sende dâhildin ve o senin arkadaşın bu seni de ilgilendiriyor."

Soyunma paravanının ardında kaybolmadan önce, "Bu benim işim, sizin ise ilişkiniz. Sana söyleyip söylememen konusunda tavsiye verecek değilim," dedi.

Doğru ya. İş... Bunu hep unutuyordum. Ama bu son unutuşumdu, aklımdan son çıkışıydı. Bu sadece onun lanet olası işiydi!

ŞEHVET DERSİ - 17 - Sayfa 6

Alexander giyinirken duştan çıktım ve ben giyinirken o telefonda "işlerini" halletmek için koridora çıktı. Üzerime güzel güneşli bir güne uygun yeşil yapraklarla bezeli uzun elbisemi giydim. Uçuş uçuş eteği dolgu topuklu sandaletlerimin üzerine dökülüyor, baharı çağırıyordu. Saçlarımı yarım örgüyle dize getirip alt kısımlarının omuzlarımdan aşağıya dökülmesine izin verdim. Ruj, eyeliner ve rimel sonucunda toparlanıp tekrar enerjik Winona'ya dönüşmüştüm. Aynada kendime bakarken bir değişiklik arıyordum ama yoktu. Dün gecedan kalan her şey kafamın içindeydi ve muhtemelen yazmama da faydası dokunacaktı. Yani bu anlaşmada herkes payına düşeni almıştı.

Alexander kapıdan kafasını uzattı.

"Konuşmam bitti hazırsan kahvaltıya inelim."

Son kez aynaya bakarak, "Hazırım," dedim. "İşlerin bittiyse inebiliriz."

Alexander elimi tutup dudaklarına götürürken, "Sevgilim, umarım kıskançlık yapmıyorsundur," dedi. Sesinde şakacı bir ton vardı. Bir insanı hem boğmak istemek hem de söylediklerine gülmek normal miydi?

Elimi öpmesine izin verdim ve el ele koridorda ilerlemeye başladık.

"Kıskanç bir kadın olsaydım, bir jigoloya evet demezdim."

"Henüz sana o soruyu sormadım yani teknik olarak bana evet demedin." Kulağıma doğru eğilip, "Ama gece attığın evet çılgınlıklarından bahsediyorsan," diye fısıldarken omzuna vurarak onu susturdum.

"Kes şunu!"

"Şuna bak sevimli bir bakire gibi yanakların kızarıyor!"

Kıkırdamalar eşliğinde konuşma seslerinin yükseldiği salona ilerlerken Alexander'ın büyükannesi yolumuzu kesti. Telaşlı bir hali vardı ama normal olmalıydı. Bu sabah gelen tüm o arabaları görmüştüm. Kale çok daha kalabalıktı. Alexander tüm bu insanların akrabaları ve arkadaşları olduğunu söylemişti. Her sene bir araya geliyorlardı ve bence bu tatlıydı.

"Günaydın, büyükanne."

Claire önümüzde durdu ve hafifçe öksürdü.

"Günaydın." Bana bakıp içtenlikle gülümsedikten sonra gergin bakışlarını tekrar Alexander'a çevirdi.

"Brian iş seyahatinden dönüyor. Birazdan burada olur."

Brian, Alexander'ın en büyük ve tek erkek kuzeniydi. Dün ailesi hakkında bilgi verirken bana ondan çokça bahsetmişti. Dayısının ilk evliliğinden olan tek çocuğuydu. Büyükannesi ve büyükbabasıyla kalede yaşamayı tercih ediyor artık işlerin başında duramayan büyükbabasına vekâlet ediyordu. Henüz yirmi sekiz yaşında olmasına rağmen Alexander onun çok başarılı olduğunu söylüyordu. Bu mutlu bir haber olmalıydı ama Claire bunu pekte öyleymiş gibi söylemedi.

"Bu harika onu şükran gününden beri görmüyordum."

Claire zorlukla gülümsedi ve tekrar bana baktı. Sanki bir şey söylemek istiyor ama benim yanımda bunu yapmak istemiyordu tam uzaklaşmak için hareketleneceğim sırada Alexander durumu anladı.

"Bir şey mi oldu büyükanne? Winona'dan çekinmene gerek yok."

Claire başını sallayarak Alexander'ı onayladı. Eliyle kısa saçlarını arkada tutan taşlı tarak tokasına dokundu ve elini geri çekerek konuşmaya başladı.

"Brian bir süredir bir kızla birlikte ve dün ona evlenme teklif etmiş."

Alexander'ın gülümsemesi genişledi.

"Vay canına! Onun evleneceğini hiç düşünmezdim. Hem de bu kadar erken."

"Şey... Nişanlısı da onunla geliyor." Claire o kadar rahatsızdı ki bu tavrı benim bile gerilmeme neden olmuştu. "Alex. Brian Tanya'ya evlenme teklif etmiş."

Alexander'ın gülümsemesi yüzünde dondu ve kaşları çatıldı.

"Tanya mı? Umuyorum ki bu Tanya yeni bir Tanya'dır."

Bu konuşma kafamı karıştırmaya başlamıştı.

Claire kafasını iki yana salladı. "Büyükbaban ve ben öğrendiğimizde çok karşı çıktık fakat Brian bizi dinlemiyor. Ona âşık olmuş ve evlenme konusunda son derece kararlı görünüyor."

Alexander'ın bakışları tehlikeli bir şekilde kararmıştı. Tanya'nın kim olduğunu merak etmeye başlamıştım.

Alexander ürkütücü bir sakinlikle, "Doğru anladım değil mi? Brian ve sevgili nişanlısı Tanya buraya geliyorlar? Şimdi?" diye sordu. Tanya ismi ağzından tükürür gibi çıkmıştı. "Peki, benden ne istiyorsun, büyükanne?"

Claire'in yüzü gölgelendi bir adım yaklaşarak Alexander'ın koluna dokundu.

"Sadece idare etmeni... Brian ne karar verirse versin arkasında durmalıyız Alex. Tıpkı senin arkanda durduğumuz gibi. İkinizde bizim torunlarımızsınız."

Alexander'ın çenesi kasıldı ve ardından gevşedi. Bakışlarını kısa bir anlığına bana çevirdi ama hemen gözlerini kaçırdı.

"Pekâlâ, büyükanne herkesin benden bekleyeceği gibi bir rezillik çıkarmayacağım."

Yemek odasına girmeden önce Alexander'a "Bana bir açıklama yapmayacak mısın?" diye sordum. Yapmak zorunda olmadığını biliyordum ama sahte de olsa burada onun nişanlısı olarak bulunuyordum ne ile karşı karşıya olduğumu bilmeliydim.

Alexander omuzlarını silkerek, "Ufak bir aile sorunu *Noinin*. Önemsiz bir şey," dedi.

Bir anda, "Tanya eski sevgilin mi?" diye sordum. Aklıma gelen tek ihtimal buydu. "Beni ilgilendirmiyor elbette sorma sebebim tamamen görev icabı nişanlı rolünü oynarken kıskançlık yapmalı mıyım?"

Alexander ilk defa içtenlikle güldü. "Kıskançlığa gerek yok *Noinin*. Sadece iki gün biraz gergin geçecek. Tanya ise çok geçmişte kalan anlatmaya değmez kötü bir anıdan ibaret."

Yani evet, Tanya kesinlikle Alexander'ın eski sevgilisiydi ve anladığım kadarıyla pek dostça ayrılmamışlardı acaba Alexander onunla beraberken de mesleğine devam mı ediyordu? Tıka basa dolu düşüncelerim yemek odasına girdiğimizde ve herkesin bakışları bize çevrildiğinde tamamen dağıldı.

♡♡♡

Saat öğlen olmadan evde elli konuk olmuştu. Alexander'ın ailesi oldukça kalabalıktı. Herkes benim ve Alexander'ın sahte nişanını tebrik ederken bana acıyan gözlerle bakmayı ihmal etmemişlerdi. Öğlen yemeğinde geleneksel çayır pikniği organize edilmişti. Claire çok mutluydu çünkü büyükbaba Sean iyi günlerinden birindeydi.

Piknik hazırlıkları yapılırken Alexander telefon konuşmalarını yapmak üzere sessiz bir yere gideceğini söylemişti. Bense kalenin burçlarına bakan arka bahçedeki elma ağaçlarından birinin altında oturmuş defterime karalama yapıyordum. Kendimi yazdığım satırlara öylesine kaptırmıştım ki büyükbaba Sean'ın bana doğru geldiğini fark etmedim. Yaşlı adam elindeki bastona yaslanıp yanımda dikildiğinde başımı kaldırıp ona baktım.

"Kafa dinlemek ve yalnız kalmak için güzel bir yer seçmişsin."

Gülümsedim ve onu net görebilmek için defterimi güneşe siper ettim.

"Her yer çok kalabalık ama burası hem sessiz hem de manzarası muhteşem."

Sean bakışlarını burçlara doğru çevirdi.

"Burayı bende severim." Bastonla yanımı işaret ederek, "Oturabilir miyim?" diye sordu.

Hızla başımı salladım.

"Lütfen çok sevinirim."

Yanıma yerleşerek bastonunu ağaca dayadı. Gerçekten iyi günlerinden birinde olmalıydı çünkü hiç hasta görünmüyordu. Dün onu gördüğümünden çok daha iyiydi.

"Şiir mi yazıyordun? Burası insanın aklına tek bir şey getiriyor değil mi? Aşk."

Ona gülümsedim.

"Aslında roman yazıyorum. Şey... Bir aşk romanı."

Bana inanmaz gözlerle bakarken, "Bu harika. Yazdıklarını okumak isterim," dedi.

Başımı önüme eğerek, "Korkarım bu pek mümkün değil," dedim. "Kitapları yazıyorum ama onlar aslında bana ait değiller. Ben bir gölge yazarım."

Bana dikkatle baktı.

"Onları yazan sensin kapağında kimin isminin yazdığı önemsiz."

"Şey... Teşekkür ederim."

Bakışlarını benden kaçırarak, "Alexander, Brian'a çok kızdı mı?" diye sordu.

"Sanmam. Neden? Kızması mı gerekli?" derken kayıtsız kalmaya çalışıyordum.

"Sana anlatmadı mı? O ve Tanya eskiden birlikteydiler. Gerçi bu çok uzun zaman önceydi ikisi de çocuktu ve pekiyi bitmedi."

Belki de Alexander onun yüzünden aşka küsmüştü. Bunun altında derin bir hikâye yattığından emindim. Tam daha fazlasını öğrenmek için soru soracakken Alexander'ın bize doğru geldiğini görerek sustum.

Sean ayağa kalkarken, "Gözlerinde farklı bir ışık var sanırım bu senin yansıman," dedi.

Ona gülümsedim ama çok yanılıyordu.

♡♡♡

Piknik için yola çıkmak üzereyken Brian ve Tanya'nın gelmesi ortamda yoğun bir gerginlik yaratmıştı. Misafirlerin çoğu arabalar, bisikletler ya da atlarla pikniğin yapılacağı alana gitmiş evde sadece birkaç kişi kalmıştık. Brian ve Tanya'nın arabası garaj yolunda durduğunda Alexander elimi tutmuş diğer aile üyeleriyle sohbet ederek araçlarımıza ilerliyorduk. Arabadan indiklerinde onları inceledim ve çok güzel göründüklerine karar verdim kesinlikle birbirlerine yaklaşıyorlardı.

Nedense ben Brian'ın Alexander'a benzeyeceğini düşünmüştüm ama Alexander şu ana kadar gördüğüm hiçbir aile üyesine benzemiyordu. Sanırım hiç bahsetmediği babasına ve onun ailesine benziyordu. Brian'ın simsiyah saçları, büyük kahverengi gözleri ve onları çevreleyen sık siyah kirpikleri vardı. Boyu Alexander kadar uzundu ama ondan daha inceydi. Kemikli surati ve kemerli burnu karakteristik görünmesini sağlıyordu ve daha dikkatli bakınca onun büyükbaba Sean'a benzediğine karar verdim.

Tanya ise beklediğimden çok daha farklıydı. Boyu neredeyse Brian kadar uzundu ama sıradan bir güzelliğe sahipti. Kumral saçları tepesinde sıkıca toplanmış, yuvarlak ve çillerle bezeli suratıyla, ela gözleri açığa çıkmıştı. Manken inceliğinden yoksun hatta dolgun sayılabilecek vücut hatlarına sahipti. Bu kız bir komşu kızı güzelliğine sahipti. Alexander'ı mankenlere benzeyen kadınlarla görmeye alışık olduğum için Tanya beni şaşırtmıştı. Tanya'nın yüzünde insanı etkisi altına alan yoğun masumiyet vardı. Brian ile ele ele tutuşmuş bize doğru yürürlerken ikisi de gülümsüyordu.

Aile üyeleri memnuniyetsiz bir şekilde onları tebrik etti. Anlaşılan Brian'ın babası da Tanya ve oğlunun nişanlanmasından rahatsızdı.

Sıra bize geldiğinde nasıl davranacağıma karar verememiştim. Alexander elimi bırakarak soğuk bir tavırla Brian'a sarıldı. Birbirlerini sevdikleri çok açıktı aralarındaki abi kardeş bağıını hissedebiliyordum. Brian, Alexander'ın kulağına bir şey fısıldadı ve Alexander karşılık olarak dostça onun omzuna vurdu.

Brian'ın bakışları bana çevrildiğinde Alexander'ın bir adım gerisinde duruyordum.

"Büyükanneimin benimle kafa bulduğunu düşünmüştüm ama şu işe bak ki bir kız arkadaşın var."

Çekingen bir tavırla gülümsedim. Fakat Brian hiç çekingen biri değildi. Kollarını bedenime dolayarak bana sıkıca sarıldı. Sanki uzun zamandır görmediği arkadaşımıymışım gibi beni kucaklamasına şaşırılmışım. Huy olarak da Alexander ile en ufak bir benzerliği olmadığına da o anda karar verdim. Alexander'ın ukala tavırlarıyla beslediği ciddiyeti vardı ama Brian temmuz güneşi kadar sıcaktı. İki yanımdan sarkan kollarımı kaldırarak onun sarılmasına tereddütle karşılık verdim.

Brian geri çekilirken, "Tanıştığıma memnun oldum," diye mırıldandım.

Alexander gözlerini devirerek, "Brian, Winona. Winona, Biran," diyerek nüktedan bir tavırla isim seremonisini yaptı.

Tanya bize doğru çekingen bir adım attığında Alexander elimi tutarak beni arabaya yönlendirdi.

Piknik alanı göz alabildiğine yeşil bir çayırdı. Etrafta ağaç olmadığı için büyük gölgelikler kurulmuş insanlar gölgeliklerin altındaki masalarda oturuyordu. Alexander arabayı biraz aşağıya park etmiş bana yürüyüş teklif etmişti ama uzaklaşmaya çalıştığını anlıyordum yol boyunca benimle pek konuşmamıştı. Haziran güneşi tepemde olmasına rağmen esen rüzgâr irkilmeme neden olacak kadar sertti.

"Burası harika," diye mırıldanırken rüzgârın taşıdığı temiz havayı içime çektim.

Alexander insanların kahkahalarının çınladığı yöne bakarak, "Çok kalabalık," dedi.

"Onlar senin akrabaların ve evet, kesinlikle çok kalabalıksınız."

Gözlerini devirdi.

"Çoğunu senede bir defa görüyorum maalesef tek kaçamadığım etkinlik büyükanne ve büyükbabamın evlilik yıldönümleri."

Çayırın insanlardan uzak bir köşesinde dikiliyorduk.

"Birbirlerine çok âşıklar," derken onlara baktım. Uzun masalardan birinin başında oturuyorlardı Claire, başını Sean'ın omzuna yaslamıştı. Alexander'ın bazı günler karısına olan aşkını unuttuğunu söylediğini hatırladım ve yüreğim burkuldu.

"Aşk tam karşında ama sen ona inanmıyorsun," derken bakışlarımı Alexander'a çevirdim.

"Aşka inanıyorum *Noinin* ama aşk sandığın gibi bir peri masalı değil. Aşk şairlerin anladığından çok farklı asla yumuşak ve tatlı değil. Aşk acıtıyor ve kapanmayan yaralar bırakıyor. Aşk bir hastalık." Eliyle onları işaret etti. "Onların şanslı olduğunu aşkı bulduklarını düşünebilirsin ama büyükannemin canının ne kadar yanıyor olduğunu bilemezsin. Onu kaybedeceğini biliyor, bazı günler adını bile unutuyor ama o yine de âşık olduğu adam bu acıyı kendine yaşatmak zorunda. Kim böyle bir şeyi diler ki?"

Kafamı kaldırıp gözlerinin içine baktım, "Uzun yıllar birbirleriyle tüm muhteşem duyguları ve anları paylaştılar. İkisinin de pişman olmadığından eminim ve bana sorarsan ben dilerdim. Kısa bir an için bile olsa, delicesine büyük bir acı çekecek bile olsam o duyguyu yaşamak isterdim," dedim.

Alexander aramızda ki konuşmayı yok sayarak, "Yürüyelim mi?" diye sordu. Başımı sallayarak onu onayladım ve birlikte yeşil tepeciklerin ardında kaybolduk.

♡♡♡

Piknik alanından sesleri artık duymayana kadar uzaklaştık. Onunla sessizce yürümek gergin bir ruh haline bürünmeme neden oluyordu. Pat diye sorduğum soru da sanırım bu gerginliktendi.

"Tanya yüzünden mi? Bu aşk kötüdür tavrın?"

Alexander abartılı ve yapmacık bir kahkaha attı.

"Sen az önce Tanya ile aşkı aynı cümlede mi geçirdin?" Bana bakmadan kafasını iki yana salladı. "O bu dünyada âşık olunacak son insan."

"Brian öyle düşünmüyor."

"Brian delirmiş. Bunun başka açıklaması olamaz. O kadın bir yalancı."

"Eskiden sevgilindi."

Kesin bir tonlamayla, "Hayır," dedi. "Sevgilim değildi. Sikiştiğim her kadın sevgilim değil."

Öfkeyle, "Doğru ya ünlü jigolo Alexander Connery sadece müşterileriyle sikişir!" diye hırladım. Belki o kelimeyi ilk defa kullanıyordum ama umurumda değildi.

Bir süre yürüdük ama artık tek kelime etmemeye kararlıydım beni hiç kimsenin öfkelen diremeyeceği kadar öfkelen diriyordu ve açıkçası bu yeni duygu karmaşasından korkmaya başlamıştım.

"Tanya sevgilim değildi. Buraya, büyükbabamın yanına geldiğimde on yedi yaşında bir çocuktum. O yaz Tanya ile takıldık. Londra'da yetişmişim ve bir roman kızıyla öylesine takılmanın başıma iş açacağından habersizdim." Adımlarını yavaşlatarak kakhaha attı. "Bilirsin işte klasik bir ergen gibi bulduğum her deliğe girmeye alışkındım. Fakat Tanya'nın ailesi bunu hiç hoş karşılamadı. Bekâretini kaybettiği için onunla evlenmem gerektiğini söylediler. Büyükbabam buna karşı çıktı. Sonra Tanya hamile olduğunu söyledi."

Nefesimi tutarak Alexander'a baktım.

"Yalan söylüyordu. Öğrendiğimde mihraba yürümek üzereydik."

Kendimi tutamayarak kakhaha atmaya başladığımda durmak zorunda kaldım. Alexander'da durmuş aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyordu. Hafifçe öksürerek, "Özür dilerim," dedim ama çok sürmeden tekrar kakhahalarla gülmeye başladım. İki büklüm olmuş olsam da derin derin nefes alarak gülmemi engellemeye çalışıyordum.

Alexander kollarını göğsünde bağlayarak bana bakmayı sürdürdü bu hareketiyle mavi tişörtünün ardındaki kol kasları daha da açığa çıkmıştı.

"Bu kadar komik olan ne?"

Sesinde öfke yoktu ama ben kabalık ettiğimin farkındaydım.

Derin bir nefes daha çekerek, "Bu çok klişe!" dedim. Gülerek, "Basit bir *Barbara Cartland* romanı gibi. Yanlış anlama romanlarını severim ama bilirsin bir sürü klişeyle doludur," diye devam ettim. Bundan sonra söylediklerim önemini yitirmişti çünkü Alexander'da kakhahalarla gülmeye başlamıştı.

Kakhahalarımız kesildiğinde yürümeye devam ettik.

"Tamam," dedim. "Evet, ilk ilişki tecrüben pekiyi gitmemiş ama bu aşkı yok saymak için yeterli mi?"

"Sadece o değil, *Noinin*. Çok daha kötülerine şahit oldum. Gördüklerim yeterliydi. Aşk tedavisi olmayan bir akıl hastalığı."

Sesi gergindi ve sessizleşti üzerine gitmek istemediğim için konuyu değiştirdim.

"Peki ya Brian? Oldukça neşeli ve seni sevdiği belli o Tanya ve senin aranda geçenleri biliyor mu? Çünkü ona gerçekten âşık olmuş gibi görünüyor."

"Brian senin gibi. Bir hayalperest ve ondan sadece etkilendi belki de Tanya onu kandırdı bilemiyorum. Ama evet olanları biliyor. O zamanlar Brian on dört

yaşındaydı yani her şeyin farkında olacak kadar büyüktü." Devam etmeden önce öksürdü. "Annesiyle babasının korkunç bir evliliği vardı en azından o evlilikten ders almasını beklerdim. Dayım ve ilk eşi çok genç yaşta âşık olduklarını sanarak evlenmişler ve annesi hemen Brian'a hamile kalmış. Elbette dayım hem genç hem de iflah olmaz bir çapkınmış daha evliliklerinin ilk yılında onu aldatmaya başlamış. Laura yenge başta çok öfkeli davranırsa da zamanla buna alışmış ta ki dayımı sekreteriyle ofisinde basana kadar."

İkimizde tekrar gülmeye başladık.

"Bir klişe daha. Peki ya sonra ne oldu?"

Alexander bana bakarak göz kırptı.

"O sekreteri Kathleen yengeydi."

Bu seferki kahkaham daha gürültülüydü.

"Aman Tanrım! Beni servet avcısı sanmasına şaşmamak lazım."

"Boşandıklarında Brian on bir yaşındaydı. Laura dayımdan yüklü bir tazminat alıp bir sene sonra boşanma avukatıyla evlendi ve İngiltere'ye yerleşti. Büyükbabam ise Brian'ı aldı onu kendi yetiştirmek istedi. Dayım Kathleen ile evlendi üç kızları oldu. Sürekli aldatılıyor ama şuursuzca para harcayabildiği için bunu umursamıyor."

Alexander durduğunda bende durdum ve kaşlarımı çatarak, "Bu berbat," dedim.

Gülümsedi.

"Senin aşka olan inancını anlıyorum annen, baban mükemmeller. Kusursuz bir ailede masallar dinleyerek büyümüşsün *Noinin* ama çoğu kişi senin romanlarda okuduğun klişelerin içinde yaşıyor. İşte bu yüzden anlaşımdan vazgeçmeni istedim bu sana göre değil."

Omuzlarımı silktim ve yüzüne en kararlı ifademle baktım.

"Belki monoton ve heyecansız hayatımda bir parça heyecan istiyorum Alexander. Belki ihtiyacım olan sadece biraz klişedir..."

Bana yaklaşarak ellerini çıplak omuzlarıma koydu. Sıcak avuçlarının farkındalığıyla içimden bir ürperme geçti.

"Alex," derken gözleri gözlerime kilitlenmişti.

"Anlamadım?" diye mırıldandım. Huşu içinde gözlerine bakıyordum.

"Dün gece ismimi öyle fısıldadın."

Kalbim göğüs kafesimin içinde gökyüzüne kanat çırpıp bir kuş gibi çırpınıyordu. Bakışlarından bir kıvılcım geçti ve gözleri bedenimde gezindi.

"Yürüyüşün başından beri sutyensizsin."

Neden bahsettiğini anlamayarak başımı salladım.

"Elbise sutyen için uygun değildi ve..." Bakışlarımı aşağıya indirdiğimde meme başlarımdan esen rüzgârdan apaçık göründüklerini fark ettim.

Suratıma aniden basan ateşle tekrar Alexander'a baktım. Bu bakışla birlikte dudaklarımız büyük bir açlıkla buluştu.

ŞEHVET DERSİ - 18 - Sayfa 7

Güçlü elleri omuzlarımdan kollarıma oradan belime kaydı ve tek bir dokunuşla bedenim Alexander'ın güçlü, sert ve sıcak bedenine yaslanmıştı. Ağzının içine doğru inledim.

"Heyecan mı istiyorsun *Noninin*?" diye sordu. Sorusu ağzımın içinde yankı bulmuştu. Başımı sallayarak onu onayladığımda dudakları bir gülümsemeyle süslendi. "O halde seni şimdi buraya yatıracağım."

Gözlerim aniden açıldı ve yüzüne baktım. Ağaçlardan yoksun çayır alanında her yer açıktı metrelerce öte netçe görülüyordu. Kalabalıktan çok uzaklaşmış olmadığımızdan emindim. Biri yürüyüş yapsa bizi görebilirdi.

Kulağıma eğilip, "Fazla mı heyecanlı oldu?" diye sordu.

Yutkundum.

"Hayır. Yeterince uygun."

Boğuk bir kahkaha attı.

"Uygun mu?" Elleri belimden kalçalarıma kadar olan hattı takip etti. "Seni bir çayıra yatırıp sikişmek istemem uygun mu?"

Nefesim tılandı ve zorlukla yutkundum. Sadece başımı sallayabildim kesinlikle uygundu daha önce gördüğüm, duyduğum hiçbir şey beni bu kadar heyecanlandırmamıştı hatta dün gece bile... Alexander'ın dudakları tekrar beni esir aldığı anda ona sıkıca tutundum. Alexander yerdeki otların üzerine otururken bende kendimi onun kucağında buldum. Ben daha anlamadan elbise askılarım omuzlarımdan kaymış elbisem karnımın altında bir yığına dönüşmüştü. Çıplak tenime vuran rüzgârın serinliğiyle meme başlarım uyarıldı. Alexander başparmağı ve işaret parmağıyla birini yakalayıp sertçe sıktı.

"Ön sevişme için zamanımız ve yerimiz müsait değil, *Noinin*. Doğruca içine girmek zorundayım."

Ağzımdan onaylama yerine bir inleme çıktı ama Alexander bunun ne olduğunu biliyordu. Ellerini aşağıya kaydırıp ve eteğimin altına giden bir yol buldu. Çok geçmeden dişlerinin arasından bir soluk duydum.

"Ciddi olamazsın, iç çamaşırı yok mu?"

"Hı hı... Bilirsin iç gösteren elbiselerden görünen çamaşır çizgileri..."

Alexander parmağını içime soktu ve söyleyeceklerimi tamamlayamadım. Kesinlikle ön sevişmeye ihtiyacım olmayacak kadar ıslaktım.

Dudaklarından bir küfür mırıldanırken, "Bunun hakkında bir şey bilmiyorum, *Noinin*. Tek bildiğim şimdi içine girecek olmam," dedi.

Pantolonunun fermuarını açarak aletini dışarı çıkardı ve cebinden aceleyle bulduğu bir prezervatifi aletine geçirdi, bacaklarımı iki yana açarken eteklerimi topladım ve Alexander aletini içime yerleştirirken kollarımı boynuna doladım. Ön sevişme olmadan sırlıklamdım ama yine de içime girişi pek kolay olmadı. Dün gecedan sonra hala biraz hassastım.

"Üzgünüm. İyi misin?"

İnlerken onu onayladım ve başımı omzuna yasladım.

"Evet, lütfen. Devam et."

Bir itişle tamamen içimdeydi. Aradaki kot pantolonu teninin tenime değmesini engellese de çok daha yasak bir hazza neden oluyordu.

Alexander ellerini çıplak sırtıma koyarak ona bakmam için bedenimi dikleştirdi.

"Şimdi devam etmesi gereken sensin, *Noinin*."

Ne dediğini anlamam birkaç saniye sürdü. Üstteydim ve ritmi ayarlaması gereken kişi bendim. Kızaran yanaklarıma aldırmadan Alexander'ın dediğini yaptım ve üzerinde yavaşça hareket etmeye başladım. Fakat bu bir süre sonra ulaşamadığım bir yarayı kaşımaya çalışmaktan ibaret olmaya başladı. Daha sert, daha yoğun bir şeye ihtiyacım vardı ve Alexander bunun uzun süredir farkındaymış gibi bana şeytani bir tavırla gülümsedi.

"Sana söyledim. İhtiyacın olan şey tatlı tatlı sevişmek değil."

Bir eliyle boynumu kavradı ve diğer elini kalçama koydu. Çok geçmeden içime doğru kendini sertçe itirmeye başladı. Öyle ki dünden kalan hassaslığın acısı çığlık atmak istememe neden olsa da asla ama asla durmasını ya da yavaşlamasını istemiyordum. Bu acı bile tatmin dolu olmaya başlamıştı.

Alexander kendini sertçe içeri iterken, "Bir sır duymak ister misin?" diye sordu. Söyledikleri önemini yitirmişti onu zorlukla anlıyordum ama başımı salladım. "Tamamen tükenene kadar seni sikmeye devam edeceğim." Yutkundum bu duyduğum en erotik cümleydi öyle ki bacaklarımla arasına yoğun bir elektrik gönderdi. "Orgazm olduktan sonra yürümekte zorlanacaksın ve herkes burada ne yaptığımızı anlayacak."

"Alex," ismini inleyerek fısıldamam Alexander'ın daha sert bir ritim tutturmasına neden oldu. Büyük elinin parmakları ince boynumu çevrelemişti. Bu hem korkutucu hem de inanılmaz ateşliydi.

Alexander içime girip çıkmayı sürdürürken başımı geriye doğru çekti ve boynumu tamamen açığa çıkardı.

"Parmaklarım boynuna yakinken heyecanını ve beklentini hissediyorum, *Noinin*." Boyun çukuruma yoğun bir öpücük bırakırken, "Kalbin ateşi boyunda atar," diye mırıldandı.

Sınıra yaklaştığım anda birinin bizi izlediğini hissettim. Gözlerimi açtım ve doğruca Alexander'ın arkasına doğru baktım. Tanya oldukça uzakta olsa da bizi rahatça

gördüğünden emindim. Ne yaptığımızı biliyordu ve bizi izliyordu. Yüzündeki ifadeyi tam seçemiyordum ama şok olduğunu tahmin ediyordum.

Paniğe kapılarak, "Bizi izliyor," dedim.

Alexander durmadı ya da yavaşlamadı sadece, "Kim?" diye sordu.

"Tanya."

"Hay sikeyim." Boğazından bir hırıltı çıkardı. "Durmak istemiyorum, tatlım. Bu senin için sorun mu? Yani onun izlemesi."

Elbette sorundu. Sorun olmalıydı. Teşhircilik gibi bir fantezim yoktu. Fakat bunun yerine kafamı iki yana salladım.

"Sorun değil."

"Şükürler olsun."

Ritmi şimdi çok daha hızlı çok daha ısrarcıydı benden alacağını bir an önce almak istiyordu bende kendimi ona teslim ettim. Gözlerimi açıp karşıya baktığımda Tanya'nın hala bizi seyrettiğini gördüm ama yalnız değildi. Brian ona doğru yürüyordu çok geçmeden o da bizi fark etti ve Tanya'nın koluna girerek onu uzaklaştırdı. Alexander'ın bu kontrolsüz tavrı içimdeki ateşi harlamıştı. Kollarımı boynuna dolayarak orgazm oldum. Çok geçmeden o da peşimden geldi.

♡♡♡

İkimizde toparlanmış cayırda az önce delicesine seviştiğimiz yerde oturuyorduk. O an nerede olduğumuzu yeni fark ettim. Bir papatya tarlasındaydık yeşil otların ilerisi alabildiğine beyaz papatya doluydu ve bitiminde ki yamaç denize açılıyordu. Böylesine bir güzelliği ilk anda nasıl fark edememiştim.

Alexander kulağıma eğilerek, "*Noinin*," diye fısıldadı.

"Papatya tarlasındayız," derken sesim donuk ve şaşkındı.

"Sıradan bir papatya değil, vahşi İrlanda papatyası."

Gülümserken ona döndüm.

"Sahi mi? Farkı ne?"

"Bu kadar yüksek, vahşi ve sert noktalarda tüm güzellikleriyle beyaz çiçekler açar. Şunlara baksana sapları incecik ama o kocaman çiçekler tüm bu rüzgâra direniyor.

Hem de tamamen kendi başlarına. Kimse onlara bakmıyor, otlarını temizlemiyor, ilaçlamıyor, sulayıp şımartmıyor."

Kıkırdadım.

"Bu kulağa şiirsel geliyor." Gözlerimi kısarak konuşmamı sürdürdüm. "Peki, bana neden *Noinin* demeyi uygun gördün?"

Kulağıma doğru eğildi sıcak nefesini hissettim.

"Son derece açık konuştuğuma eminim." Hafifçe öksürüp boğazını temizledi. "Ama şiirselliğe gelecek olursak... Geoffrey Chaucer'ın (*İngilizce edebiyatın ilk büyük şairi.*) İyi Kadınlar Efsanesindeki bir şiiri İrlanda'da gördüğü bu papatyalar üzerine yazdığı söylenir."

Ben şaşkınlık içinde dinlerken o şiiri mırıldanmaya başladı.

"Tüm dünya için, tıpkı bir papatya gibi

Beyaz yaprakları ışıkla taçlandırılır,

Tacının çiçekleri de beyazdı;

Bir ince inci doğuya ait,

Beyaz tacı tamamen biçimlendirilmişti

Böylece yeşilin üzerindeki beyaz taç

Onu o sahnede bir papatya gibi yaptı,"

Kocaman açılmış gözlerimle ona baktım.

"Aman Tanrım! Şiir sevebileceğini düşünmezdim."

Alexander ufak bir kahkaha attı.

"Kaledeki kütüphaneyi görmedin sanırım. Burada geçirdiğim zamanlarda kütüphane tek eğlencemdi diyebilirim."

Gözlerimi devirerek, "Aşk ve romantizme inanmayan bir adamdan beklenmeyecek bir davranış," dedim.

"Beni son derece yanlış tanıyorsun, *Noinin*. Ben oldukça romantik bir adamım. Aşka da inanıyorum sadece âşık olmak istemeyecek kadar akıllıyım."

Söylediğine alaycı kahkahalarla güldüm. Alexander yerinden kalkarak pantolonundaki otları silkeledi ve bana elini uzattı.

"Uzun süre ortadan kaybolduk birileri bizi aramaya çıkmadan geri dönmeliyiz."

♡♡♡

Piknik oldukça eğlenceli geçmişti. Brian çayır hakkında utanç verici imalarda bulunup herkesi kahkahalara boğmuş benim ise kıpkırmızı kesilmeme neden olmuştu. Fakat Tanya bu konuda tek kelime etmemiş ama bütün gün beni seyretmişti. Eve döndüğümüzde hava kararmak üzereydi ve akşam yemeğinden önce herkes odalarına çekilmişti. Ben ise Alexander'ı yalnız bırakarak kütüphaneye gelmiştim. Burası muhteşemdi insan saatlerce hatta günlerce burada kalır ama zamanın nasıl geçtiğinin farkına varmazdı.

Alexander'ın bahsettiği şiir kitabının eski bir baskısını bulmuştum. Koltuklardan birine oturup ayaklarımı pufa uzattım. Yorucu bir günün ardından biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı. Bugün bir kez daha izlendiğim hissiyle etrafa bakındım. Kapılardan birinde Tanya dikiliyordu.

"Bugün bir kez daha karşılaştık, ne tesadüf öyle değil mi?" derken sesimle bariz bir kinaye vardı. Bana bu şekilde bakmasından hiç hoşlanmamıştım.

Uzun boyu ve dolgun fiziğiyle çekici görünse de yüzü ve bakışları masumdu. Yani bana bakmadığı zamanlarda...

"Aslında seni arıyordum."

Elimdeki kitabı kapatıp yerimden kalkarken, "Neden?" diye sordum.

Bana doğru yürüyüp elini uzattı.

"Uygun bir tanışma yaşayamadık. Ben Tanya."

Zorla ve sahte bir tavırla gülümsedim.

"Ben de Winona."

Hızlıca elimi çekerek tekrar ona baktım. Gülümserken saçlarını kulaklarının arkasına attı. Gözleri ellerimdeydi sanki bir şey arıyordu kendi parmağındaki yüzükle oynamaya başladığında ne aradığını anladım.

"Alexander ve senin nişanlandığınızı duydum."

Onu duymazdan gelerek, "Brian ve seni tebrik ederim," dedim.

Gülümseyerek, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. Devam etmeden önce etrafına bakındı. "Aslında ben seni uyarmak istedim."

"Öyle mi, ne konuda?"

Bana doğru bir adım daha attı ve fısıltıyla konuştu.

"Alexander onurlu bir evlilik yapacak türde bir adam değil. Belki duymuşsundur ben ve o eskiden..."

"Onu kandırdığını mı? Evet, duydum."

Ellerini iki yanına sarkıttı ve kollarını tekrar bağladı.

"Ah, şey... Ben çok küçüktüm henüz on yedi yaşındaydım ve Alexander başımı döndürmüştü. O benim ilk erkek arkadaşım. Bana o kadar tatlı davranınca sandım ki... Aptal bir genç kızlık hayali işte. Onurlu bir adam gibi bekâretimi aldıktan sonra evleneceğimizi sandım. Bunu ona söylediğimde benimle dalga geçti. Çok öfkelenmişim yalan söylemek zorunda kaldım. Benim ailem, biraz geleneksel."

Başımı dik tutarak, "Bu tavrın ortaçağda kaldığını sanırdım. Sonuçta yeni bir yüzyıldayız," dedim. Diğer kızın bana söylediği şeyler karşısında şok olup sessiz kalacak bir tip değildim. Kuyruğumu her zaman dik tutardım. Aslında şu an fazlasıyla bir aşk romanını andırıyorduk eğer kendimi tutmasam bu duruma kahkahalarla gülerdim.

"Söylediğim gibi bu yıllar önceydi ve biz romanlar bazen biraz tutucu olabiliyoruz. Özellikle küçük kasabalarda..."

"Bunun hala benimle ne ilgisi olduğunu anlayamadım."

Dudağını dişledi.

"Sizi gördüm yani çayırda. Bunu zaten biliyorsun. Ona bakışlarını da gördüm... Yani Alexander'a âşık olmak kolaydır ama o kadınlara pek değer vermez. Onun ne iş yaptığını biliyor musun?"

Bu sefer ona yaklaşan bendim yüzüne bakmak için biraz başımı kaldırdım.

"Onun ne iş yaptığını biliyorum benim için endişelenmene gerek yok. Ben kime âşık olmam ya da olmamam gerektiğini biliyorum."

Ne kadar masum bir tavır takınıp beni sadece 'uyarmaya' çalışıyormuş gibi görünse de bu kadar saf olmadığını hissediyordum. Başka bir planı vardı ne olduğundan emin değildim ama Alexander'ı unutamadığı âşikârdı. Sanırım beni korkutarak saf

dışı etmeye çalışıyordu. Peki, ama Brian ile neden yakınlaşmıştı? Sadece Alexander'a yakın olmak için mi?

♡♡♡

Büyükbaba Sean akşam yemeğine katılamamıştı. Claire onun kötüleştiğini bu yüzden odasında istirahat edeceğini söylemiş herkesin yemeğin keyfini çıkarmasını tembihlemişti ama Alexander yemek boyunca endişeliydi. Ona Tanya ile konuşmamızdan bahsetmemiştim aslında bunu çok önemsemiyordum Tanya'nın planı neyse beni ilgilendirmezdi. Sonuçta ben ve Alexander sadece bir anlaşmanın parçalarıydık. Yemekten sonra Alexander büyükbabayı görmeye gideceğini söylediğinde bende ısrar ederek peşine takıldım.

Büyükbaba Sean üzerinde sabahlığıyla yatak odasının içinde volta atıyordu. Yüzündeki çocuksu masumiyetin yerini yoğun bir öfke almıştı. Claire onun peşinde telaş içinde gezerken Alexander'ın dayısı Liam pencere kenarında ne yapacağını bilmez bir halde dikiliyordu. Alexander odaya girerek öksürdü ve büyükbaba ona döndü fakat Alexander'ı görmesiyle daha da öfkeleni.

"Bu adamın burada ne işi var, Claire?" Bağırarak sorduğu soru üzerine Alexander buz kesti ama büyükbaba öfkeyle bağırmaya devam ediyordu. "Onun Maeve ile evlenemeyeceğini söyledim. Ayyaş ve çapkın bir İskoç'a biricik kızımı verecek değilim."

Maeve Alexander'ın annesi miydi? Aman Tanrım! Sanırım büyükbaba Alexander'ı babası sanıyordu. Alexander çenesini sıkmış öylece dikiliyordu ama ben yüzündeki hayal kırıklığını, üzüntüyü okuyabiliyordum.

Büyükbaba Alexander'ın üzerine yürüdü Liam onu tutmak için atıldı ama Alexander sessizce elini kaldırarak onu durdurdu. Büyükbaba ondan beklenmeyecek bir çeviklikle Alexander'ın yakasına yapıştı.

"Duydun mu beni lanet pislik! Kızımdan uzak duracaksın. Onunla evlenmene asla ama asla izin vermeyeceğim. Onu görmeyeceksin. Asla! Geminin bir an önce limandan ayrılıp cehennemine dibine gitmesi için tüm otoritemi kullanacağım ve bir daha buraya geri dönmeyeceksin."

Alexander'ın derin nefes aldığını duydum uysal bir tavırla başını salladı sanki bu durumu daha önce de yaşamış gibi ağırbaşlılıkla, "Peki efendim, siz nasıl isterseniz," diye mırıldandı.

Büyükbaba Sean, Alexander'ın yakasını bıraktı ve Claire onun koluna girip yatağa doğru götürürken Alexander'a özür diler gibi baktı. Birlikte odadan çıktığımızda Alexander hala şok içindeydi.

"Sabah çok mutluydu. Onu böyle görmek çok üzücü," derken Alexander'ın koluna dokundum. Bütün bedeni kaskatıydı ama sanki elimin altında gevşediğini hissettim koridor boyunca yürürken koluna tutunmaya devam ettim.

"Büyükanne bir süredir iyi olduğunu söylemişti ama hastalığın ne zaman nüksedeceği belli olmuyor."

Adım seslerimiz bir süre bıçak kadar keskin sessizliğe eşlik etti.

"Seni baban mı sandı?"

Alexander adım atmayı kesti yüzü bir kireç kadar beyazdı. Beni başını sallayarak onayladı.

"İlk rahatsızlandığında, hastanedeyken de öyle sanmıştı." Acı dolu bir tavırla güldü, gülüşünde ilk defa acı görüyordum ve bu ona sıkıca sarılmak istememe neden oluyordu. "Babama tahminimden daha çok benziyorum anlaşılan."

Benden uzaklaşarak, "Biraz hava alsam iyi olacak," dedi.

"Belki bende seninle gelmeliyim. Yani yalnız kalmak istemiyorsan?"

Güldü gözlerine ulaşan sıcaklık biraz olsun rahatlamamı sağladı.

"Ağzımdan laf alana kadar vazgeçmeyeceksin değil mi?"

Kafamı iki yana sallarken yüzüme muzip bir ifade oturttum. Bahçeye açılan kapılardan birine yönelirken, "Gel bakalım, meraklı küçük hanım," dedi. Birlikte ayın ve yıldızların aydınlattığı arka bahçeye çıktık.

♡♡♡

Bir süre sessizlik içinde süs havuzlarının kenarında yürüdük, kalede tek tük yanan ışıklar herkesin uykuda olduğunu söylüyordu biz de bu mahremiyetten faydalıyor, gecenin tadını çıkarıyorduk.

"Baban hayatta mı?" Sorusu yürüyüşün başından beri sorduğum ilk soruydu. Alexander kafasını iki yana sallayarak bana cevap verdi.

"Öldüğünde on yedi yaşındaydım." Kaleye bakarken gözlerinde oluşan sevgiyi gördüm. "Bana bakacak en yakın akrabalarım büyükanne ve büyükbabamdı ama babam ölene kadar onlardan haberim yoktu."

"Hafif bir İrlanda aksanın var ben çocukluğunun burada geçtiğini düşünmüştüm."

Burnundan verdiği nefeslerle güldü.

"Annem, babamla evlenene kadar İrlanda dışına hiç çıkmamış bu yüzden aksanı çok yoğundu genelde evde İrlandaca konuşurdu babamda pek evde olmadığından onunla çok fazla vakit geçirirdim."

Yüzü hüznle gölgelendi.

"Annen? Onu ne zaman kaybettin."

"Dokuz yaşındaydım."

Ağzımdan acı dolu bir inilti döküldü ve ona dokunma ihtiyacıyla Alexander'ın koluna girdim.

"Hasta mıydı?" diye sorarken sesim fısıltı olarak çıkmıştı.

Alexander kafasını çevirip yüzüme bakarken, "âşıktı," dedi. Yüzüne anlamsız bakışlarla baktığımı fark ederek kısık bir sesle konuşmaya başladı. "Babama o kadar karşı konulmaz ve hastalıklı bir şekilde âşıktı ki bu onun sonu oldu. Ardında bir aşk mektubu ve dokuz yaşındaki oğlunu bırakıp kendini astı."

İstemsizce elimi ağzıma götürdüm. Alexander gibi neşeli birinin böylesine büyük bir trajedi yaşadığını asla düşünmezdim. Elma bahçesine giden yolun başındaki bankın önünde durdu ve oturmamı işaret etti. Onu dinleyerek oturdum ve Alexander'da yanıma yerleştiğinde, "Üzgünüm," diye mırıldandım.

"Aşk konusunda bu kadar katı fikirli olmam anlaşılır öyle değil mi, *Noinin*? Ben çok büyük bir aşkın gölgesinde büyüdüm ve inan hiç kimse o kadar âşık olmamalı." Bana bakmayı keserek bakışlarını karşıya dikti. Bir şeye bakmıyordu öylesine boşluğu seyrediyordu. "Keşke büyükbabam yukarıda söylediklerini yapabilmiş olsaydı ve annemle babamı engelleseydi ama onun bile gücü yetmedi. Babam donanmadaydı ve büyükbabam denizcilerin ne kadar çapkın olduklarından haberdardı. Özellikle babam kadar yakışıklı olanların."

Alexander'ın babasına benzediği göz önünde bulundurulduğunda yakışıklı olduğuna emindim. Salonda Alexander'ın annesinin sevimli bir fotoğrafını görmüştüm. Siyah saçları, berrak renkli gözleri ve minik hatlı suratıyla genç Maeve karşı koyamamış olmalıydı.

"Limandan ayrılırken henüz on dokuzunda olan annemi de yanında götürdü. İngiltere'ye varır varmaz evlendiler. Babam donanmadan izin aldı ilk senelerini birlikte çok mutlu geçirdiler ve sonra ben doğdum. Babam işine geri döndü, annem İngiltere'de yapayalnız kaldı. Ailesiyle görüşmeyi reddedecek kadar gururluydu, büyükbabamda onu dinlemeyen kızına yalvarmayacak kadar vakur." Anlatmaya devam etmeden önce çok kısa bir an bana baktı. "Hizmetçilerle, türlü türlü kıyafetle, ev partilerinde eğlenerek büyümeye alışmış olan annem minicik bir apartman

dairelerine kucağında bir bebekle sevdiği adamdan ayrı geçirdiği aylar boyunca kapandı. Babam ise aşk dolu geçirdiği ilk senenin ardından özüne geri döndü. İçki ve kadınlar... Evden uzak geçirdiği aylardan sonra döndüğünde birkaç gün annemle ilgilenir, onunla aşk tazeler onu mutlulukla doldurur ve sonra ucuz barlarına, içkisine ve fahişelere geri dönerdi."

O yapayalnız kalmış genç kızı düşündüm. Onun için kalbim acıdı ama içimi yakan daha büyük bir acı vardı. O masum bebeğin acısı. Alexander'ın elini tuttum ve destek olmak istercesine sıktım.

"Yıllar geçtikçe babamın aşk sandığı şey son buldu, annem ise dayanılmaz bir depresyonun pençesinde gençliğini, güzelliğini kaybetti. Artık saçacak ışığı kalmamıştı. Babam durumu daha ileri götürmeye artık annemi aldattığını inkâr etmemeye başlamıştı. Artık gömleğinde rujla eve geldiğinde çiçek getirmiyor annemi öpmüyordu. Hatta koluna taktığı kadınları eve getirmekte de bir sorun görmüyordu. Bu annemi çıldırttı. Babamla ettiği bir kavga sonrasında onun uzun bir göreve gittiğini öğrendi. Ben odamda uyurken kendini odasında astı. Onu ben buldum."

Burnumu çekerek gözlerimdeki yaşı kuruladım.

"Sonrası klasik. Babam bana bakmak için görevinden istifa etti gemi tamir etmeye başladı. Bu ona son derece sıkıcı geldi artık kaçacak yeri kalmamıştı. İçki ve kadınlara devam etti. Büyükbabam beni almak için uğraşsa da babam da en az onun kadar inatçıydı. Sonunda pes edip ona para vermeye başladılar. Daha çok kadın, daha çok içki... Ama sonuçta özel okula gidip iyi bir eğitim almaya başlamıştım. Bir şekilde babam ölürken ben kurtuldum. Ben lise son sınıftayken sirozdan öldü."

İkimizde uzun dakikalar boyunca sustuk bu sessizliği bölen yine Alexander oldu. "Ondan nefret ettim biliyor musun? Yıllarca... Aşkı bana tercih ettiği için." Gözlerimin içine bakarak, "Kimse bu kadar âşık olmamalı. Şimdi Alexander Connery'i tanımaya başladın mı, *Noinin*?"

ŞEHVET DERSİ - 19 - Sayfa 6

Gece Alexander'da bende sessizce uyumuş ya da uyumaya çalışmıştık. Sabah Alexander ortadan kaybolmuş ben de büyükanne Claire'e hazırlıklarda yardım etmişim. Kutlama kalenin bahçesine kurulan dev bir çadırda yapılacaktı. Claire önceki senelerde daha küçük kutlamalar yaptıklarını ama bu senenin özel olduğunu söylemişti. Söylediğine göre büyükbaba Sean dans etmeye bayılmış ve bu kutlamada kocaman bir dans pisti olmasını bu yüzden istemiş. Koşturmalar içinde günün nasıl geçtiğini anlamamış kendimi kutlama için hazırlanırken bulmuştum.

Giyinme paravanının ardındaki altın varaklarla süslü aynanın önünde kendime baktım. Yanıma bu akşam için iki elbise almıştım tercihim beyazdan yana kullandığım için kırmızı elbisem giyilmeden Londra'ya geri dönecekti. İp askılı beyaz

elbisenin iddialı bir göğüs dekoltesi vardı neyse ki memelerim hiç frikik vermeyeceğim kadar ufaktı. Kısa eteği kalçalarımı nazikçe sarıyordu. Simli kumaşı gece için uygundu. Saçlarımı beceriksizce maşa yapmaya çalışmış en sonunda her biri ters yöne giden dalgalarımı dağınık bir halde toplamaya karar vermiştim. Dün çayırdan toplayıp suya koyduğum papatyalar topuzumu süslüyordu. Alexander'ın bunu görünce vereceği tepkiyi merak ediyordum.

Makyaj masasında son düzeltmeleri yaptığım sırada kapı açıldı ve Alexander smokininin içinde kapıda belirdi. Bu görüntü nabzımı hızlandırdı ve yutkunmak zorunda kaldım. Ayağa kalktım ama topuklu ayakkabılarıma güvenmediğim için bir elimle makyaj masasından destek almaya devam ettim.

"Hazırlanmışsın? Ben de yetişemeyeceğini düşünmeye başlamıştım."

Gülümsediğinde bembeyaz dişleri göründü.

"Sen aşağıdayken giyindim büyükbabam hepimizin smokin giymesini istedi güzel kadınlara eşlik etmek için en uygun kıyafet olduğunu söyledi. Büyükanne bir sürpriz hazırlıyordu Brian ve ben ona yardımcı olduk."

Konuşurken bana adım adım yaklaştı ve nihayet tam karşıma dikildi.

"Çok güzel görünüyorsun, *Noinin*," derken topuzumu süsleyen papatyalardan birine dokunup geri çekildi. Elini çıplak omzuma koyarak varlığını daha da hissetmeme neden oldu.

Derin bir nefes alarak, "Sende fena değilsin," dedim.

Kaşları yukarı kalktı ve yine o kendinden emin tavrı bedenine yerleşti.

"Fena değil miyim?" diye sorarken işaret parmağını çıplak omzundan elime kadar kaydırды. Dudaklarımın arasından sızan sesli soluk her şeyi ele veriyordu kısa bir an denge kaybı yaşadım ve Alexander beni tutmak için oradaydı. "Bu kadar etkilenme *Noinin*, beni daha önce de smokinle gördün."

İçimdeki o hırçın kadın geri dönmüştü ona ateşli bakışlarla bakarken, "Kendine çok güveniyorsun Alex," diye fısıldadım ve ona doğru yaklaşarak papyonunu düzelttim. "Arada bir fark var o gece bana ait değildin."

Alexander'ın gözleri gururla parladı bu hoşuna gitmişti dudaklarının yaramaz yayılışına bakarak bile bunu söyleyebilirdim. Kolunu belime sardı.

"O halde hayatının en güzel ikinci gecesini geçirmeye hazır mısın?"

Kahkaha attım.

"İlki hangisiydi?"

Kulağımdaki nefesiyle ürperdim.

"İlk gecemiz olduğunu umuyorum."

Söyleyiş şekliyle dizlerimin bağı çözöldü, neyse ki Alexander beni sıkıca tutuyordu. Tutkuları zirvede olan bir çift gibi sarmaş dolaş odadan çıkıp kutlama çadırına gittik.

♡♡♡

Herkes en şık halindeydi ve ortam çok güzel görünüyordu. Ahşap uzun masalar, büyük şamdanlar, orkide buketleri ve cıvılcıvıl müziklerin çaldığı dans pisti... Bir evlilik yıldönümü kutlamasından çok düğüne benziyordu. Altmış yıllık bir evlilik için böylesine gösteriş hak ediyorlardı. Claire gözleri gibi menekşe renginde şık elbisesi içindeydi ışıltılı takıları ve topuzuyla hayatımda gördüğüm en güzel yaşlı kadındı. Büyükbaba Sean bu akşam iyi olmalıydı çünkü Claire'e ve çevresindekilere bakarken gözlerinin içi gülüyordu. Alexander gibi smokin içindeydi ve bu yaşında bile smokini taşımayı biliyordu.

Aile masasında olsak da Brian ve Tanya'dan uzaktaydık bu yüzden kendimi daha rahat hissediyordum. Alexander hızlıca telefonuna gelen bir mesajı cevapladı.

Mesajın işiyle ilgili olduğunu tahmin ederek, "Başka bir iş yapmayı hiç düşündün mü?" diye sordum.

Alexander dalga geçercesine güldü.

"Beni ideal erkeğin yapmaya mı çalışıyorsun, *Noinin*?"

Ona çatık kaşlarımın ardından bakarak, "Kriterlerime uygun değilsin," dedim.

Konuşma ilgisini çekmiş gibi bedenini bana döndürdü.

"Öyle mi? İdeal erkeğin nasıl biri mesela? Steven gibi mi?"

Aklıma onunla yapmam gereken konuşma geldi ve bir anda bedenimdeki tüm kan çekildi. Döndüğümde benden bir açıklama bekleyecekti. Gerçekleri anlatmalıydım

çünkü yalan söylemekten hoşlanmıyordum. Evet, muhtemelen Steven benim için ideal erkekti fakat ben onu kaybetmişim.

Şarap kadehini kaldırdım ve içmeden önce bardağın içinde biraz çevirdim. Bir yudum aldıktan sonra, "Steven pek çok kadın için bir beyaz atlı prens," dedim. "Kibar, yakışıklı, karizmatik, eğitilmiş ve zengin. Eminim birlikte olduğu kadını da mutlu edecektir." Duraksadım ve dudaklarımı ısırdım doğrular çıkmak üzereydi. "Fakat kabalık sayılabilecek kadar kontrol delisi ayrıca sanırım işiyle evli ve öyle olmaya devam edecek yani onunla birlikte olan kadın ikinci planda olmayı kabul etmek zorunda. Yarım kalan akşam yemekleri, gecenin bir yarısı gelen telefonlar, ani şehir dışı seyahatler..."

"Yani kararını verdin mi?"

Omuzlarımı silktilim.

"Tam olarak değil, ne yapacağımdan emin değilim. Adil bir şans olmalı yani ilişkimiz başladı ve ben buraya geldim sonra sen ve ben... Bilirsin işte. Ona karşı dürüst değildim, onu tanımak için fazla şans vermedim her şey çok ani gelişti. Sanırım bunu Londra'da ki gerçek hayatım başladığında düşüneceğim."

Aniden başlayan hızlı ritimli bir İrlanda ezgisi konuşmamızı böldü. İnsanlar teker teker oturdukları yerden kalkarak büyük bir çember oluşturmuş ritme eşlik etmeye başlamışlardı. Bunu izlemek muazzamdı. Kocaman bir kahkaha atarak gözlerimi sahneye diktim. Bu sırada Brian, Alexander'ı ve beni çekiştirerek dansa kaldırmış ve kendimizi bir anda dans çemberinde bulmuştuk fakat benim dans konusunda pek başarılı olduğum söylenemezdi. Alexander ise her şeyde olduğu gibi dans konusunda da mükemmeldi. İri ve sert bedeni ondan beklenmeyecek bir çeviklikle hareket ediyordu. Adımlara pek uyamasam da kahkahalar atarak dönüyor, alkış yapıyor ve zıplıyordum.

Akşamın devamında Büyükbaba Sean, Alexander'ın yardımıyla hazırladığı fotoğraflar ile herkesi ağlatan bir konuşma yapmıştı. Tatlı servisi yapıldığında Alexander karşımızda oturan uzaktan kuzenleriyle sohbet ediyordu konu siyasetti ve fazlasıyla sıkılmışım. Alexander bunun farkına varmış olacak ki elini çıplak bacağımda hissettim, benim nefesim kesilirken onun konuşmasına devam etmesi hiç adil değildi. Kaçınıcı olduğunu hatırlamadığım şarap kadehimden büyük bir yudum aldım şarabım ısınmıştı ağzımın içi ise yediğim dondurmadan buz gibiydi. Alexander'ın sıcak eli, sıcak bedenim her şeyin sıcaklığı aklıma kazınıyordu. Baldırımda bir süre oyalandıktan sonra yavaşça çamaşırlarımın üzerinden bana dokundu ve o anda öksürmeye başladım. Kuzenler ve Alexander bana baktı piçin suratında yalancı bir endişe vardı.

"İyi misin, sevgilim?"

Başımı sallarken hareketim tamamen mekanikti.

"Şey... Ben. Evet. Evet iyiyim."

Konuşmasına geri dönmesiyle birlikte parmakları yavaşça çamaşırımı kenara çekti ve klitorisime dokundu neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Kimse bize bakıyor mu diye endişeyle etrafımı taradım ama herkes koyu sohbet grupları oluşturmuştu. Bir yandan bu kadar insanın içinde bunu yaptığı için Alexander'a, diğer yandan bunun beni etkilemesine izin verdiğim için kendime kızıyordum. Alexander'ın parmakları sırlıslıkla olmuş kadınlığının girişinde durdu ve ilk defa dudaklarının gerildiğini ağzından belli belirsiz bir küfür çıktığını duydum.

Elini geri çekerek, "Şimdi aklıma geldi. Winona'ya yürüyüş sözüm vardı," derken oturduğu yerden kalktı.

♡♡♡

Alexander'ın kuzenleri buna elbette inanmamıştı ama bu durum onun pek umurunda değildi. Beni yerimden kaldırıp çadırdan çıkardı ve araba yoluna giden yürüyüş yolunda koşar adımlarla ilerlemeye başladık. Topuklularla Alexander'a yetişmek çok zordu.

Kıkırdarken, "Sana yetişemiyorum," diye isyan ettim.

"Unut bunu *Noinin*, seni kucağıma falan almayacağım."

"Aslında aşk romanlarında genelde erkek karakter, kadın karakteri omzuna atar."

"Saçma! Kıcını ellerimin arasında hissetmek için en uygunu kucak olurdu. Biz birer mağara adamı değiliz, tatlım."

Alexander daha yavaş adımlar atmaya başlayınca rahat bir nefes aldım.

"Kuzenlerin yürüyüş saçmalığına inanmadılar."

Bana tek kaşını kaldırarak bakarken, "Sence bu umurunda olur mu?" diye sordu. Başımı iki yana salladım. Kesinlikle umurunda olmazdı. "O kadar ıslandığını fark etmek beni azdırdı."

Yüzüme ani bir ateş bastı.

"Vay canına bu çok... Çok açık oldu."

Alexander aniden durdu ve ben kendimi zorlukla frenledim.

"Lanet olsun!"

"Ne oldu?"

Sanki bir şey arıyormuş gibi smokinini yokladı.

"Bu kahrolası kıyafette cep yok."

Onu teyit edercesine smokininde göz gezdirdim.

"Yani?"

"Yani, prezervatifimiz yok. Ben prezervatifsiz ilişkiye girmem *Noinin*."

Gözlerimi devirerek, "Güzel alışkanlık, şampiyon. Zaten bende korunmuyorum bilirsin bekâret durumları," dedim.

Alexander bir süre düşünüyormuş gibi duraksadı. Aslında kale çok uzak sayılmazdı ama topuklular ile yürümek zor olabilirdi gelirken Büyükbaba Sean'ın klasik arabalarından birini kullanmıştık konukların çoğu da kendi arabalarını araba yoluna bırakmıştı. Ben bunu düşünürken Alexander doğruca oraya baktı.

"Gel benimle," diyerek elimi tuttu ve araçlara doğru yürümeye başladık.

"Kimin arabasında prezervatif arayacaksın? Yoksa hepsine tek tek bakmayı mı planlıyorsun?"

"Kimin arabasında kesinlikle bulacağımı biliyorum diyelim."

Klasik arabalardan birinin camı yarım açtı Alexander kolunu açık camdan içeri sokarak kapıyı açtı. Torpidoyu karıştırırken, "Bu Brian'ın arabası," dedim.

Alexander başını salladı.

"Bu durumdan rahatsızım ama onlardan bir prezervatif almak eve dönmekten çok daha kolay," derken yaramaz sırtış yüzüne oturdu.

Alexander bana döndüğünde elinde iki tane prezervatif tutuyordu.

"İki mi?"

"Her zaman hazırlıklı olmakta fayda var."

♡♡♡

Kestirme bir yoldan sahile inen merdivenlere ulaştık. Alexander bana bakarak, "Seni taşımam gerekecek mi?" diye sordu.

"Bakıyorum çok heveslisin," dedikten sonra merdivenlere ilk adımımı atıp onun önünden geçtim. "Ama sana bu zevki yaşatmayacağım."

Arkamdan kahkahasını duyarak bende kıkırdadım ve birlikte basamakları inerek dalgaların dövdüğü bakir sahile ulaştık. Gökyüzünde tek bir yıldız yoktu ama kocaman bir dolunay bütün geceyi aydınlatıyor simsiyah suyun üzerinde yansımaları bırakıyordu. Dalgaların yoğun sesine rağmen uzaklardan İrlanda'ya ait ezgiler duyuluyordu. Yine de sessiz bir geceydi. İleride uzun ahşap bir iskele ve birkaç balıkçı teknesi vardı. İskelenin dibinde kurulu balıkçı kulübesi oldukça sevimliydi.

"Çok güzel," diye fısıldadım.

Alexander ellerini beline koyarak bana bakarken, "Kaçmak için güzel yer," dedi.

Bana elini uzattı. Elim elinin içinde minicikti, bedenim ürperdi ama bunun sadece serin hava yüzünden olduğuna kendimi ikna ettim. Çakıl taşları üzerinde yürümek zordu ama kendimi kucakta taşıttırmayacaktım. Hayır, bunu asla yapmayacaktım bu yüzden Alexander'ın elini kısa bir an bırakıp ayakkabılarımı çıkardım. Alexander tok bir kahkaha attı ama bir şey söylemedi bir elime ayakkabılarımı aldım diğer elimle tekrar elini tuttum ve beni balıkçı kulübesine götürmesine izin verdim.

Kulübe küçük ama bakımlıydı içeride balıkçı ağıları, olta takımları, eski bir soba, üzeri örtülü eşyalar vardı. İçerisini tam görmek zordu ama uzun zamandır kimse tarafından kullanılmadığı içerideki tozlu havadan belliydi. Arkamı dönerek Alexander'a baktım pencerenin panjurlarından yansıyan ay ışığında sadece bir gölgeden ibaretti.

"Gençlik kaçamakları için kullanmaya çok uygun görünüyor."

Kahkahası karşısında gülümsedim.

"Artık genç olmadığımı mı ima etmeye çalışıyorsun yoksa?"

Ağzıma fermuar çekermiş gibi yaptım.

"Böyle bir şeyi kesinlikle söylemedim."

"Güzel çünkü bunu sana ispatlamam gerekirdi."

Adım adım bana yaklaştı ve tam önümde durdu. Kollarımı kavrayarak beni geriye ilerletti. Sırtım bir yere yaslandı sanırım duvara dayalı bazı eski eşyalardı.

"Ayakkabılarını giy," derken sesi sertti. Söylediğini hızlıca yaptım. Gözlerini gözlerimden ayırmadan smokininin ceketini çıkarıp yere attı ve burnu burnuma değene kadar eğildi. Heyecandan soluk soluğa kalmıştım.

Hırıltılı sesiyle, "Her şeyi unut," diye fısıldadı. "Çünkü bu gece sen benimsin ve unutmaya asla nazik olmayacağım, *Noinin* bu sefer değil."

Dudakları vahşi bir tutkuyla dudaklarımla buluştu. Dilinin darbelerine dudaklarımı çekiştiren dişleri eşlik ediyor her şeyi çok daha ilkel kılıyordu. Tutunma ihtiyacı hissederek Alexander'a uzandım ama bana izin vermedi hızlı bir hamleyle beni çevirdi. Sırtıma değen gömleğinden sıcaklığını hissediyordum.

"Seni sikmek istiyorum, tatlım. Bana izin veriyor musun?"

O terbiyesiz ağzının bana verdiği hazzı biliyordu şimdi onu göremesem de dudaklarının yamuk bir gülümsemeye kıvrıldığından emindim.

"Evet," derken soluk soluğa kalmıştım. Alexander hızlıca fermuarımı açtı ve elbiseyi aceleci bir tavırla omuzlarımdan sıyırdı. Ellerini çıplak sırtımda gezdirerek beni öne doğru eğdi.

"Seni bu şekilde alacağım. Daha fazla hissedeceksin, daha sert olacak ve tüm kontrol bende olacak."

İnleyerek başımı salladım. Alexander eteğimi sıyırdı ve elbisem belimde toplanmış minik bir yığına dönüştü. Paketin yırtılışının ardından aletini bacaklarımdan arasında hissettim. Her seferinde olduğu gibi sert ve sıcaktı. Fakat içime girmeden önce parmaklarıyla girişime dokundu.

"Ne kadar ıslaksın, tatlım. Böyle sıırılsıklamken sana dayanmak ne kadar da zor."

Parmağının yerini hızlıca aletinin başı aldı. Ağzımdan kaçan inleme fazlasıyla istek doluydu. Kolları bedenime dolanıp beni sabit tutarken sert ve tek bir hamleyle tamamen içime gömüldü. Çığlık atarak önümdeki eşyalara tutundum. Bana kısa bir an toparlanmam için müsaade etti ve hemen ardından doyurucu bir ritimle içime girip çıkmaya başladı. İçime giriş çıkış sesi, onun şiddetli solukları ve benim inlemelerim sessiz ortamı bir kurşun gibi deliyordu. Aletinin varlığını karın boşluğumda hissediyordum. Pozisyon ne kadar doyurucu olsa da ona dokunamamak sinir bozucu bir hal almaya başlamıştı. Bu sadece seks olsa da ona dokunmaktan hoşlanıyordum.

"Alex!"

Kulağımda dişlerini hissettim ve hemen ardından, "Söyle *Noinin*," diye fısıldadı.

"Sana dokunmak istiyorum."

Kulak memem dudaklarının içinde kayboldu ve bir kez daha eridim.

"Bana ellerinle değil, sözlerinle dokun." Ne demek istediğini düşünürken elleri belimi kavradı ve daha sert bir hamleyle çığlık atmama neden oldu. "Ne hissettiğini anlat, konuş benimle. Ne kadar edepsiz olabileceğini merak ediyorum."

Yüz yüze bakıyor olsak kıpkırmızı olmuş suratımı fark edebilirdi.

"Lütfen devam et," diye yalvardım ritmi yavaşlamıştı ve bu doyumumu geciktiriyordu.

"Söyle, Noinin."

"Sik beni."

Alexander tam istediğim gibi hızlandı.

"İşte şimdi anladın değil mi, tatlım?"

Başımı salladım. Anlamıştım. Her zaman tatlı tatlı sevişmeye ihtiyacım olduğunu düşünmüştüm ama şu an bu yaptığımız hayvani çiftleşme beni tatmin edecek tek şeydi. Onu istiyordum. Beni öpmesini, kulağıma tatlı tatlı fısıldamasını ya da nazik olmasını değil, açmış gibi hayvani dürtülerle hareket etmesini istiyordum.

"Daha hızlı lütfen, daha fazlasına ihtiyacım var."

Beni biraz daha eğdi ve bedeni bedenimin üzerine iyice yüklendi, vuruşları hızlandı ama beni cezbeden bedenime binen ağırlığıydı.

"Neye ihtiyacın var?" Sessiz kaldım ne söyleyeceğimden emin değildim. Böyle bir durumda konuşmak beni utandırıyor. "*Noinin?* Neye ihtiyacın var? Sikimin daha derinlerinde olmasına mı? Ya da seni sikerken sertçe tutmama mı? Yoksa böyle edepsiz şeyler söylememe mi?"

Boğuk bir çığlıkla inledim. Alexander cevabımı çok iyi biliyordu ama şu an konuşamazdım gelmek üzereydim. Alexander bunu anladı ve daha derine hamleler yapmaya başladı çok geçmeden rahatlama tüm bedenimi ele geçirdi. Birkaç sert hamlenin ardından Alexander'da kendini bıraktı. Fakat garip bir durum vardı. Her zamankinden daha ıslak olduğumu hissettim ve bir süre bunun nedenini anlamaya çalıştım. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı. Alexander içimden çıktığında o yoğun ıslaklık bacak içlerimden süzölmeye başladı.

"Alexander?" diye mırıldandım.

Alexander yüksek sesli bir küfür savurduğunda hızla arkamı döndüm. Gözlerinde dehşet dolu bir ifade vardı. Soran gözlerle ona baktım ve bakışlarımı yavaşça aşağı kaydırduğımda gerçekte yüzleştim.

"Lanet olsun! Prezervatif delikmiş."

Güçlkle yutkundum bunun ne anlama geldiğini düşünüyordum.

Safça, "Ben korunmuyorum," dedim.

Alexander başını salladı.

"Biliyorum."

"Ne olacak?"

Hamile kalmak için uygun bir tarih miydi? Şu an bunu hesaplayamıyordum. Telefonuma ihtiyacım vardı.

Toparlan. Kasabaya gidiyoruz.

"Neden?"

Alexander prezervatifi çıkarıp attı, hızlıca üstünü toparladı ve ceketini giydi.

"Açık bir eczane bulacağız." Yüzüme sanki bir çocuğa bakarmış gibi baktı. "Ertesi gün hapi için."

Hızlıca onu onayladım kriz yönetme konusunda benden daha iyi olduğu kesindi. Korkmuştum, şaşkındım ve ne yapacağımı bilemiyordum. Çok geçmeden toparlandım ve arabaya doğru yürüdüğümüz yol boyunca tek kelime etmedim.

ŞEHVET DERSİ - 20 - Sayfa 6

Karanlık yollardan hızla geçerken ilk defa yol bana uzun geldi. Kale kasabadan bu kadar uzakta mıydı? Yoksa bu yol şu an mı bana bu kadar uzun geliyordu? Alexander yanımda kaskatı kesilmişti ve kesinlikle öfkeli görünüyordu. Bana mı öfkeliydi? Gergin bir şekilde parmaklarımla oynarken konuştu.

"Böyle şeyler olabilir Winona, gerçi benim de başıma ilk defa geliyor. Ertesi gün hapının işe yarayacağından eminim." Başımı sallayarak onu onayladım.

"Endişelendiğin şey... Temizim. Yani sorun buysa. Düzenli olarak kontrole gidip tahlil yaptırıyorum. Seninle buraya gelmeden iki gün önce test yaptırdım ve o sürede cinsel ilişkiye girdiğim bir müşterim olmadı."

Ona bakarak, "Cinsel ilişkiye girmediğin müşterilerinde mi oluyor?" diye sordum.

Gergin bir kahkaha attı.

"Şu anki durumda bunu mu soruyorsun? Korkudan şoka falan mı girdin?"

Omuzlarımı silktim.

"Sadece merak ettim. Ben... Ben hamilelik için uygun dönemde olmadığımı sanıyorum."

Bu onu rahatlatmış olmalıydı derin bir soluk verdi.

"Her müşterimle sikişmiyorum. Çoğu kadın sikişmek istemiyor. Onlara eşlik etmemden, sohbet etmemden ya da bazı durumlarda akıl vermemden mutlu oluyorlar ve inan *Noinin* bu şekilde çok fazla müşterim var." Bana kaşlarını kaldırarak bakarken, "Tabi dominant ya da itaatkâr olmamı isteyen, sadece sevgilisi veya kocası gibi davranmamı isteyen müşterilerde oluyor," dedi.

Kahkaha attım.

"Sen itaatkâr mı oluyorsun?"

Başını sallayarak beni onayladı.

"Bu işin kuralı bu Winona, asla kendin olmuyorsun. Oradaki sen değilsin sen müşterin ne isterse onu oynuyorsun."

"Her zaman neye ihtiyaç duyduklarını nereden biliyorsun? Ne olmanı istediklerini?"

Gözünü yoldan ayırmadan, "Gözlem yeteneğim kuvvetlidir ve ön görüşme bunun için var," dedi.

Dağılan topuzumdan düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırırken, "Peki benimleyken kimsin?" diye sordum.

Alexander cevap vermek yerine frene bastı ve araba durdu kafamı kaldırdığımda bir eczanenin önünde duruyorduk. Bu demek oluyordu ki konuşma tam olarak burada bitmişti. Arabadan inerek Alexander ile yan yana eczaneye doğru yürüdüm yaramazlık yapmış bir çocuk gibi kafam öne eğikti.

Neyse ki Alexander benim konuşmama izin vermedi. Ertesi gün hapının yanında her ihtimale karşı doğum kontrol hapi da aldı. Çalışan kadın bana nasıl kullanmam gerektiği hakkında kısaca bilgi verirken ona sadece başımı sallamakla yetindim. Elbette tüm bu ilaçları kullandıktan sonra yine de Londra'ya döner dönmez bir kadın doğum doktoruna gitmem gerekiyordu. Açıkçası şu an bir bebek istemediğimden kesinlikle emindim ve bundan sonrası için doğum kontrol yöntemi edinmem şarttı yani kadın doğum doktorundan randevu almalıydım. Ben arabanın içinde beklerken benzinlikten su almaya gitti.

Bana bir şişe su uzattı ve içi şişe dolu poşeti arka koltuğa bırakıp direksiyon başına geçti. Hapi hızlıca çıkarıp içtim şimdi kendimi biraz daha rahat hissediyordum.

Alexander gaza basarken, "Birinci kalite viski aldım. İkimizin de biraz gevşemeye ihtiyacı var," dedi.

Yalancı bir kahkaha boğazımdan çıktı.

"Bugün yeterince alkol aldım ve işe bak ki tamamen ayıldım. Daha fazla içki içmeyeceğim."

Alexander bir kahkaha ile bana karşılık verdi.

"Ne kadar gerildiğimi tahmin edemezsin benim kesinlikle içmeye ihtiyacım var."

Alaycı bir tonda, "Alexander Connery... Biraz korkmuş görünüyorsun?" diyerek tespitte bulundum.

Bana kocaman açılmış gözlerle baktı.

"Korktum mu? Sadece korktuğumu mu düşünüyorsun, *Noinin*? Ödüm patladı inan bana."

Boşalmış ilaç kutusunu ona doğru salladım.

"Eczacı sorun olmadığını söyledi ve döner dönmez bir doktora gideceğim. Küçük bir Alexander istemediğimden eminim."

Kaşlarını çatarak, "Şakası bile korkunç," dedi.

♡♡♡

Alexander büyükbaba Sean'ın klasik arabasını bir yamacın kenarına çekti. Aracın üzerindeki tenteyi açarak arka koltuktan şişeyi alıp koca bir yudum aldı. Ben ise tüm

bu süre boyunca onu seyrettim. Artık papyonu boynunda durmuyor çözölmüş bir halde yakasından sarkıyordu, yana yatık olan saçları dağılmıştı ve ceketi arka koltukta duruyordu. Üzerindeki beyaz gömlek hala kusursuz görünmesini sağlıyordu. Ne kadar dağılmış olursa olsun göz kamaştıracak kadar çekiciydi ben ise şu an korkudan sararmış ve darmadağın olduğumdan emindim.

"Korkudan kusacak gibi görünüyorsun, *Noinin*." Elindeki şişeyi bana uzattı. "Birkaç yudum almalısın."

Tereddüt ederek elindeki şişeyi aldım.

"Daha önce viski içmedim." Kokladım dököldüğü yeri delecek kadar keskin bir kokusu vardı. Şişeyi elimde çevirerek etiketini inceledim. "Leydi Marian mı?"

Alexander güçlü bir kahkaha atarak başını salladı.

"Ailemin viski ürettiğini söylemiştim."

"Viskinizin ismi Leydi Marian mı?"

"Hikayesini anlatmamı ister misin?"

"Leydi Marian meşhur Robin Hood'un karısı değil mi?"

Başını salladı.

"Siyasal göndermeyi yakaladın ama başka birine daha atıfta bulunuyor." Ona meraklı bakışlarla baktım ve Alexander konuşmadan önce bedenini bana doğru döndürdü. "Şirketin kurucusu büyük büyük dedem Felix gezgin bir çingeneyken Norman bir lordun karısına âşık oluyor."

Kıkırdayarak, "Ne kadar romantik bir başlangıç," dedim.

"Leydi Marian ve Felix müthiş tutkulu bir aşk yaşıyorlar ama ikisi de bu ilişkinin imkânsız olduğunu biliyor, mutlu son beklemiyorlar. Basit bir çiftçi olan Felix kendi gibi sıradan bir kadınla evleniyor. Fakat ilişkilerini sonlandırma gereği duymuyorlar. Felix'in karısı da Leydi Marian'ın kocası da bu ilişkiyi engelleyemiyor. Felix evinin bodrumunda viski üretmeye başlıyor ve bu viskiler İngilizler tarafından çok sevilir. Felix'in işleri yoğunlaşıyor, zamanla Leydi Marian'a yeterince ilgi gösterememeye başlıyor ve Leydi Marian kendine başka eğlenceler buluyor."

Gözlerimi devirdim.

"Bu romantik bir hikâye değil."

Elimden şişeyi çekip alırken, "Romantik olduğunu söylemedim zaten bir hikayesi olduğunu söyledim," dedi. Büyük bir yudum daha aldı. "Her hikâye romantik olmak ya da mutlu sonla bitmek zorunda değil, gerçek hayata hoş geldin."

Haklı olması karşısında öfkelenerek elinden şişeyi alıp içtim. İçki boğazımı yakarken bedenim aniden yoğun bir şekilde ısındı öksürürken, "Ve viskisinin adını yine de Leydi Marian mı koymuş?" diye sordum.

Alexander başını salladı.

"Kadının yaşadığı kaleyi de satın almış. Karısıyla mutlu bir evliliği olmasa da dört çocukları olmuş. Leydi Marian bugün bile dünyanın en iyi viskilerinden biri." Şişeyi elimden alıp bana doğru kaldırdı. "Mutlu son."

♡♡♡

Viski fena değildi.

Aslında tekrar düşününce güzel olduğunu bile söyleyebilirdim.

Hayır, hayır. Leydi Marian şu ana kadar ağzıma değen en güzel şeydi.

Dudaklarımı yaladım ve ikinci viski şişesinden büyük bir yudum aldıktan sonra şişeyi Alexander'a uzattım. Ona durmadan kendimden bahsediyordum ve bundan hiç şikâyet etmemişti. Henüz. Sarhoş olduğumu söyleyemezdim ama başım bir dönme dolaba beşinci binişimmiş gibi dönüyordu yine de suratımdaki o gülümsemeyi silemiyordum.

"Çok konuşuyorum," diyerek tespitte bulundum.

Alexander gülerek, "Kesinlikle çok konuşuyorsun," dedi.

İşaret parmağımı ona doğrulttum.

"Şimdi sen konuşacaksın ve ben dinleyeceğim."

Gözlerini devirdi.

"Ben konuşunca ortam fazla dramatik oluyor."

Yaşadıklarını düşününce tekrar buz gibi oldum. Ama benden bu kadar çabuk kaçamayacaktı.

"Neden burada yaşarken tekrar Londra'ya döndün?"

"Tanya ile olanlardan sonra öfkelenmişim. Az kalsın evleniyordum ve büyükbabam buna seyirci kalmıştı. Londra'ya dönmek istediğimi söyledim. Büyükbabam Üniversite okumam şartıyla bunu kabul etti ve bende Londra'ya döndüm."

Bir kez daha şişeye uzanıp bir yudum aldım.

"Peki, bu işi yapmaya ne zaman başladın. Yani düşününce çok saçma. Ailen zengin. Londra'da üniversite okuyorsun..."

Alexander arkasına yaslanıp derin bir nefes aldı.

"Konu yine dönüp dolaşıp mesleğime geliyor." Kendi kendine gülerek, "Bu iş hiçbir zaman parayla ilgili olmadı ama ne kadar kazandığımı fark edince devam etmem için motivasyon oldu. Artık kimseye bağımlı değildim," dedi. "Bu işi yani kadınları memnun etmeyi ilk yaptığımda on sekiz yaşındaydım. Londra'ya yeni dönmüştüm ve eski bir dostu ziyaret ettim."

Meraklı bakışlarla ona bakıyor anlatacaklarını heyecanla bekliyordum.

"Babamın ölmeden önceki son sevgilisi... Meg. Kocasının büyük bir tersanesi var ve babam onlar için kısa bir süre çalışmıştı. Meg ile de böyle tanıştılar."

Kaşlarımı çatarak, "Sizin evlilik hayatına hiç saygınız yok mu?" diye sordum.

Alexander bir kez daha erkeksi bir kahkahayla gülüp viski şişesini elimden aldı.

"Bence bu noktada bizi sorgulamak yerine evlilik hayatını sorgulamalısın." Devam etmeden önce öksürdü. "Meg'i ziyaret ettim ve hayatımda ilk defa âşık olduğumu sandım."

"Kızı mı vardı?"

Alexander gürültülü bir şekilde güldü.

"Hayır, Meg'in çocuğu yoktu." Gülüşünü toparlayıp bir yudum daha viski içti. "Meg çok güzel bir kadındı. Etkileyiciydi, eğlenceliydi ve inanılmaz ateşliydi."

Şok içinde, "Babanın sevgilisini mi becerdin?" diye sordum.

"Babamın bunu dert etmeyeceğinden eminim *Noinin*. Söylediğim gibi Meg'e âşık olduğumu sanıyordum ama zamanla sadece hayran olduğumu fark ettim. Onunla etkinliklere gidiyor, eşlik ediyor, istediği her şeyi yapıyordum ve bu konuda gerçekten iyiydim Meg'de bunu fark etti. Beni o yönlendirdi, kadınları anlamamı sağladı. Böylece bugün olduğum kişiye dönüştüm."

Yüzümü buruşturdum.

"Umarım artık onu görmüyorsundur pek iyi birine benzemiyor."

"O muhteşem. Eski Alexander hiçbir işe yaramayan melankolik ve nefret doluydu. Şimdi ise bir amacım var."

"Öyle mi? Amacın neymiş?"

"Kadınları mutlu etmek."

"İş bitince mutlu olduğumuza dair sertifika alabiliyor muyuz?"

Ukala yorumum onu eğlendirmiş gibiydi gözleri parladı.

"Sertifikadan başka şeyler verebilirim."

Dalgın bakışlarla yüzüne baktım. Alexander bitişik ön koltukta bana doğru kaydı ve belimi kavrayarak oturuş pozisyonumu düzeltti. Sırtım kapıya yaslanmıştı, doğruca Alexander'a bakıyordum.

"Bacaklarını aç."

Sesindeki emir tınısı seksiydi kabul etmeliydim aniden başlayan çarpıntı ve sıcak basmasıyla söylediğini yaparak bacaklarımı iki yana açtım. Açıkçası bu biraz utanç vericiydi. İncecik dantel çamaşırmıdan her ayrıntıyı görebilirdi neyse ki karanlık bir geceydi. Alexander beni daha da utandırmaya karar vermiş gibi önümde eğilip yüzünü kadınlığıma yaklaştırdı. Kalçamı elleriyle kavrayıp pozisyonu ayarladıktan sonra ince dantelin üzerinden yalamaya başladı. Güçlü bir çığlık atarak Alexander'ın saçlarına tutundum. Alexander çamaşırmı kenara çekerek çıplak tenimle buluşunca kendimi daha fazlası için ona bastırmaya başladım. Dili klitorisime çarpıyor, içime girip çıkıyordu. Saniyeler içinde patlamaya hazır bir volkana dönüşmüştüm. Alexander durmadı ve titreyerek orgazm oldum. Geri çekildiğinde ıslak dudaklarında belirmiş o sırtmayla ve alev alev yanan gözleriyle bana bakıyordu.

"Hikayen için yeterince veri topladın mı?"

Gözlerimi devirerek başımı aracın camına iyice yasladım.

"Yazamayacağım bir hikâyede yaşıyorum."

Alexander'ın kahkahasından haklı bir gurur yükseldi.

"Daha önce birinin sikini yaladın mı?"

Bir anda öksürerek doğruldum. Gözlerim Alexander'ın pantolonunda beliren yükseltiye kaydı.

"Sorma tarzın çok çirkindi." Gülmeye başladım. "Ve evet, daha önce oral seks yaptım."

Alexander'ın patavatsızlığını bir kenara bırakarak ona doğru yaklaştım. Elimle pantolonunun üzerinden sertleşmiş penisine dokundum. Alexander acı çekiyor gibi inleyerek başını geriye yasladı. Bunu daha önce pek çok kez yazmıştım ama ilk defa yaptığımda öğürmemek ve burnumdan nefes almamak için kendimi tutarken az daha boğuluyordum. Artık o genç kız değildim ve karşımdaki ergen sevgilim de değildi. O yüzden bu sefer doğru yapmayı umuyordum. Alexander'ın aletini dışarı çıkardım ve ellerimin arasında tuttum. Oldukça iriydi, sıcaktı ve kadife gibi pürüzsüzdü. Öne doğru eğilerek dudaklarımı aletin ıslaklıkla parıldayan başına değdirdim. Alexander bir küfür mırıldanarak karşılık verdi ve pantolonu kalçalarının altına indirerek kendini daha fazla açığa çıkardı.

"Ağzını aç, beni yavaşça al *Noinin*."

Şehvetli sesinin bu tonunu daha önce duymamıştım. Titreşen ses telleri içimde bir noktaya dokunmuş beni ateşlemişti. Ağzımı açarak söylediğini yaptım ve aletin başını yavaşça ağzıma aldım. Alexander inledi.

"Ellerin, ellerin tatlım. Onlarla beni alttan kavra."

Bunu yaptığım anda bedeni titredi.

"Çok yavaş... Yavaşça yala beni. Burnundan nefes alıp ver, boğazın rahatlasın. Hepsini almak, kendini zorlamak zorunda değilsin. Sadece yapabildiğin kadarı bana zevk verecek."

Kendimi zorlamadım burnumdan nefes alıp verdim ve onu yavaşça ağzımın içinde hareket ettirdim. Ellerim ağzımla senkronize bir ritim tuttu ve çok geçmeden Alexander'ın nefesleri hızlandı. Tatlı şeyler mırıldanıyor arada küfürler ediyordu. Bunu ona benim yapıyor olmam inanılmazdı. Oral seksin sadece yapılan kişi için bir zevk kaynağı olduğunu düşünmüştüm. Ne kadar da yanılmışım. Alexander elini torpidoya uzattı ve oradan bir kutu peçete çıkardı.

Benim dikkatimin dağıldığını fark ederek, "Devam et Winona," diye soludu.

Söylediğini yaptım, boşalmasının yaklaştığını ritmik kasılmalarından anlıyordum. Tam gelmek üzereyken Alexander geri çekildi ve elindeki peçetelerin üzerine boşaldı. Açıkçası bunu yaptığı için memnundum daha önce yutmayı denememiştim ve şu an bunu yapabileceğimden emin değildim. Ondan biraz uzaklaşarak yerime oturdum Alexander bana doğru yaklaştı.

"Ağzın, *Noinin*... Muhteşem."

Leydi Marian cennetten çıkma bir viskiydi.

Bunu bağıra bağıra söyleyebilirdim. O kadar çok içmiştim ve o kadar iyi hissediyordum ki *-ruhu şad olsun-* Leydi Marian için şiirler yazabilirdim.

Alexander benim kadar kontrolsüzce içmemişti ama yine de yeterli miktarda alkol aldığı dağılmış görüntüsünden belli oluyordu. Şey belki birazı oral seks ile ilgili olabilirdi. Yani öyle umuyordum. Alexander'ın dikkati bir an için yere kaydı ve benimde bakışlarım odaya odaklandı. Yerde parlak bir paket vardı ve o an ne olduğunu fark ettim. Kullanılmayan ikinci prezervatif yerdeydi Alexander prezervatifi pantolonuna sıkıştırmıştı ve görünüşe göre pantolonundan düşmüştü. Eğilerek prezervatif paketini aldı ve incelemeye başladı.

"Bence bunu bu gece yapmak doğru bir fikir olmayabilir," dedim.

Onunla sevişmek istiyordum yani evet, aslında daha çok beni becermesini istiyordum ama şu an fazlaca çakırkeyiftim. Bir de yaşanan talihsiz olay vardı...

"Seni bu kadar sarhoşken sikmeyeceğim *Noinin*, merak etme."

Gözlerimi devirdim ama bunu görmedi hala pakete bakıyordu. Paketi yırtarak açtı içinden çıkan lateksi incelerken gözlerini kısmıştı. Ortamızda duran neredeyse bitmiş viski şişesini aldı ve lateksi açarak yavaşça içine döktü. Bu hamle sonunda pantolonu berbat olmuştu çünkü prezervatifin ucundaki deliklerden sızan viski pantolonuna gelmişti.

"Bu ne boktan bir şans?" diyerek söylendim.

Alexander'ın yüzünde karanlık bir ifade vardı.

"Hayır, Winona bu boktan bir şans değil. Boktan bir tuzak."

"A-anlamadım... Ben... Benim öyle bir planım yoktu. Yani senden çocuk yapsam elime ne geçecek ki?"

"Seni kastetmiyorum. Tanya, Brian'a tuzak kurmuş."

Söylediği şeyi anladığımda dondum.

"Lanet kaltak prezervatifleri mi delmiş?" diye sordum.

Alexander başını salladı.

"Öyle görünüyor."

Bir anda midemde yükselen acı his beni iki büklüm olmaya zorladı. Kendimi hızla arabadan dışarı atarken Alexander'a orada kalmasını söyledim. Rezil bir halde arabanın kenarına eğilmiş kusarken Alexander yanımda dikiliyordu. Kendimi berbat

hissettiğim yetmezmiş gibi bir de utanç içinde kıvranıyordum. Aman ne harika! Artık içimde çıkaracak bir şey kalmadığında ayağa kalktım ve Alexander beni tutmak için tam oradaydı.

"Sana arabada beklemeni söylemiştim!" diyerek bağırdım.

"Saçmalama *Noinin*, ilk defa kusan birini görmüyorum midem sağlamdır merak etme." Dengemi sağlayarak beni arabaya oturttu ve elinde tuttuğu su şişesini uzattı. Minnettar bir halde su içtim. "Daha iyi misin?" Başımı sallayarak onu onayladım.

"Yine de bok gibi hissediyorum."

Güldü.

"Üzgünüm."

"Ne için?" diye sordum sesim titriyordu.

"Delik prezervatif için, bu kadar içmene izin verdiğim için ve sarhoş olduğunu fark ettiğim halde beni ağzına almanı istediğim için."

Suyu ona verirken ağzımı koluma sildim.

"İlki senin suçun değildi bunu bilemezdin. İkincisine ben izin verdim belki de sarhoş olmaya ihtiyacım vardı daha önce hiç bu kadar içmedim ve üçüncüsü... O muhteşemdi. Yani sana zevk vermek."

Bana yaklaşarak tepemde dikildi fazlasıyla yakındı yüzünü görebilmek için kafamı kaldırdım ne kadar berbat göründüğüm o an için umurumda değildi onun yanında kendimi çok rahat hissediyordum. Alexander alnıma düşen saçları tek eliyle geriye doğru iterken gözlerimi kapattım.

"Berbat görünüyorum," diye mırıldandım sesim kendime bile yabancıydı.

Alexander dudaklarını usulca alnıma değdirdi.

"Güzelsin. Bunu görmeyebilirsin ama ben görüyorum."

ŞEHVET DERSİ - 21 - Sayfa 6

Kaleye dönerken yolda içimin geçtiğini hatırlıyordum. Gözlerimi araladığımda Alexander'ın kucağında kolları arasındaydım.

"Hani beni taşımayacaktın?" diye mırıldandım.

"Seni taşımayacağımı söylemedim, omzuma atmayacağımı söyledim. Gördüğün gibi kucağımdasın." Eliyle çıplak popomu avuçlayarak güldü.

Alexander beni nazikçe yatağa yatırdı ve elbisemi büyük bir ustalıkla üzerimden çıkardı. Kulağıma uyumam gerektiğini fısıldadığında çoktan gözlerim kapanmıştı.

Sabah yalnız uyandım, beni uyandıran şey kurduğumu hatırlamadığım telefon alarmımdı. Tek gözüm kapalı bir halde saate baktım. Sekiz olmuştu. Kahvaltıya inmem gerekiyordu sonrasında bu macera sona erecek ve biz uçağa binip Londra'ya dönecektik. Kendimi severek okuduğum bir kitabın sonuna gelmiş gibi hissediyordum. Hızlı bir düşün ardından basitçe giyinip yemek salonuna indim. Misafirlerin çoğu sabahın erken saatlerinde ayrılmış ya da odalarında sızmış olmalıydı çünkü masada az sayıda insan vardı. Büyükbaba Sean'ın ısrarıyla onun yanına oturdum ama Alexander yoktu.

Hemen yanımda oturan Brian, "Alex hala uyanamadı mı?" diye sordu. Bunu sorarken yüzünde hınzır bir ifade vardı.

Tam cevap vermek üzereyken Alexander içeri girdi.

"Günaydın, sevgili ailem."

Abartılı girişi bütün gözlerin ona çevrilmesine neden oldu. Elinde bir dizi prezervatif tuttuğunu da o anda fark ettim.

Büyükanne Claire'de fark etmiş olmalı ki öksürerek, "Alexander! Onların kahvaltı salonumda ne işi var?" diye sordu. Sesi torununu azarlayan sıradan bir büyükanne gibi çıkmıştı.

Biran güldü.

"Senden başkası büyükannemin kahvaltı salonuna bir düzine prezervatifle gelemezdi, kuzen," derken eğleniyormuş gibiydi. "Sabaha karşı döndükten sonra hala performansının doruğunda olduğunu bilmek heyecan verici."

Masada bulunan genç kızlar kızardı ve Alexander'ın dayısı ayağa kalktı.

"Çocuklar bu kadar yeter. Masamızda genç kızlar olduğunu unutuyorsunuz."

Alexander masaya yaklaşırken prezervatifleri havaya kaldırdı.

"Biyoloji dersinde üreme ya da üremek istememe konularını görmüş olmalılar. Bunlar oldukça doğal hatta doğru şekilde kullanmaları çok önemli."

Bakışlarım kısa bir an Tanya'ya kaydı. Yüzü endişeden bembeyaz kesilmişti.

Masanın ucunda duran kristal su sürahisini almadan önce paketlerden birini açtı. Alexander'ın yengesi'nin kaşları sinirle çatılmış en küçük kızını odasına göndermeye çalışıyordu.

Büyükbaba Sean sert ve otoriter sesiyle, "Alexander, ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bazı gerçekleri ortaya çıkarıyorum büyükbaba, kimsenin zor duruma düşmesini istemeyiz özellikle ailemizden sevdiğimiz insanların." Bunu söylerken Tanya'ya öfkeli gözlerle baktı.

Prezervatifin ağız kısmından suyu yavaşça döktü ve su aynı dün gece olduğu gibi deliklerden ipek masa örtüsüne sızdı.

Alexander dalga geçerek, "Vay canına ne büyük talihsizlik," derken bir paket daha açtı ve su bir kez daha deliklerden sızdı. "Gerçekten bu bir insanın başına kaç kere gelebilir." Bir paket daha açtı ve aynı şey oldu. Masadaki herkes bu duruma anlam vermeye çalışıyor gibi sessizliğe bürünmüşlerdi.

Alexander, Brian'a bakarak, "Sence kuzen? Bu bir insanın başına kaç sefer gelebilir?" diye sordu. Brian'ın cevap vermesine fırsat tanımadan Tanya'ya baktı. "Belki bu soruya Tanya'nın cevap vermesi daha doğru olur."

Tanya başını iki yana sallarken, "Be-ben ne söylemeye çalıştığını anl-ayamıyorum," diye kekeledi. Brian ayağa kalkarak, "Neler oluyor Alexander?" diye sordu.

Alexander prezervatifleri masanın üzerine attı.

"Dün gece sizin arabanızdan prezervatif ödünç aldık ve delik çıktı. İkisi de... Ve bu sabah torpidodaki bütün prezervatifleri aldım." Parmağıyla masadaki paketleri işaret etti. "Hepsi delinmiş Brian."

Brian şaşkın gözlerini Tanya'ya çevirdi. Tanya ise korkmuş görünüyordu.

"Biz prezervatif kullanmayı bıraktık." Bakışlarını Tanya'dan çevirmedi ama benim gibi herkesin bakışlarındaki ateşi hissettiğinden emindim. "Bu evde seni prezervatif olmadan becermeyecek tek kişi var. Başından beri Alexander'a tuzak kurmayı mı planlıyordun?" Bağırmiyordu, sesini yükseltmiyordu ama öfkesi o kısık sesinde yankılanıyordu.

Tanya suçlu bir çocuk gibi ayağa kalktı ve eliyle Brian'ın yanağına dokundu. Anlaşılan son kozunu oynayacaktı.

"Brian, seni seviyorum böyle bir şeyi nasıl düşünürsün."

Brian sanki yüzü yanmış gibi bileğini kavrayarak onun dokunuşundan kurtuldu.

"Buraya gelmeden önce ısrarla Alexander'ın orada olup olmayacağını sordun. Sevgilisi olduğunu duyunca öfkelenedin. Onları çayırda gördün ve izlerken gözlerindeki öfkeyi gördüm. Geceleri kalkıp kalenin içinde dolaşıyordun Tanya! Onu mu arıyordun?!"

Bağırmasıyla yerimden sıçradım. Kimse araya girmiyordu herkes şok içindeydi.

Tanya titreyen sesiyle, "Beni tanıyorsun, Brian," diye fısıldadı.

Brian kafasını iki yana salladı.

"Tanımak istediğim gibi tanımışım. Ben bir aptalım. Yıllar geçtikçe insanların değişeceğine inandım ama hayır. İnsanlar değişmiyor." Brian kapıya doğru yürürken gözlerinden akan yaşlar kalbimi parçalara ayırdı. "Sana âşık oldum lanet olası ve beni sevdiğine inandım. Tüm ailemi karşıma aldım." İşaret parmağını Tanya'ya doğrulttu. "Senin için..." Kapıdan çıkmadan önce, "Seni bir daha görmek istemiyorum toparlan ve git," diye bağırdı.

♡♡♡

Gergin kahvaltıdan sonra herkes bir yerlere dağılmıştı. Alexander ise doğruca Brian'ın peşinden gitmişti. Geri döndüğünde son derece mesafeli ve öfkeli görünüyordu. Herkesle vedalaşarak yola çıktığımızda aramızda ki uçurum daha da belirginleşti.

"Brian iyi mi?" diye sordum. Havaalanına varmak üzereydik.

"Değil. Ama toparlayacaktır."

"Bunu daha farklı şekilde söyleyebilirdin. Kahvaltıda yaptığın..." Devamını nasıl getireceğimi bilemediğim için sustum ama lafımı Alexander tamamladı.

"Çok adice miydi? Evet, Brian'da aynı şekilde söyledi ama ister beğenin ister beğenmeyin dürüst olduğum için kimseye özür borçlu değilim ya da kendim olduğum için."

Neden öfkeli olduğunu şimdi anlayabiliyordum. Brian ile kavga etmiş olmalıydılar ve ben de Brian'ın haklı olduğunu düşünüyordum. Brian gerçekten çok iyi kalpli ve hassas bir adamdı ama Alexander'ın kahvaltıda yaptığı hiç hassas bir davranış değildi. Olanları elbette Brian'a söylemeliydi ama bu şekilde değil.

"Belki daha uygun ve özel bir anda söyleyeseydi-"Alexander sözümü kesti. "O benim ailem. Brian benim kuzenim ve ben nasıl davranması gerektiğini bilen bir adamım. Brian bunu atlatacaktır."

Sinirlenmiştim kendini bu şekilde haklı görmesi bir yana yaptığı savunma da en az kahvaltıda yaptığı gösteri kadar çirkindi.

"Brian, Tanya'ya aşık ve aşk her zaman hassasiyeti hakleder."

Sinir bozucu bir şekilde güldü.

"Onunki aşk değil, saplantı. Kendinden büyük kuzenini kısılandı, küçükken Tanya'yı istedi ve büyüdüğünde onu elde edebileceğini düşündü hepsi bu."

Öfkeyle güldüm.

"Sinir bozucu derecede kendini beğenmiş bir savunma bu."

"İster beğen ister beğenme küçük hanım ama ben buyum. Kendini beğenmiş bir fahişe!" Yol boştu ve kısa bir an bakışlarını bana çevirdi gözlerinde yoğun bir nefret gördüm. "İki tane aşk romanından etkilendin diye bana aşk hakkında nutuk atamazsın. Sen aşk hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Brian ve sen kafası hayallerle dolu çocuklarsınız ve biri şekerinizi elinden alınca öfkelenip ayaklarınızı yere vuruyorsunuz. Benden sana tavsiye Winona. Büyü. Ne kadar çabuk büyürsen insanlar seni o kadar çabuk ciddiye alır."

Ağlamamak için dudagımı ısırdım ve burnumu çekerek kendimi toparladım.

"Haklısın," dedim. "Ben bu hafta sonundan ve şu an yaptığın konuşmadan büyük bir ders aldım. Başından beri bana verdiğim derslerin en büyüğü..." Meraklı bakışlarla bana baktı biraz sakinleşmiş gibi görünüyordu ama şimdi içinde öfkeli fırtınalar kopan bendim. "Birini hakkettiğinden daha fazla önemsedğinde, hakkettiğinden daha fazla zarar görürsün." Yutkundum. "Sanırım Brian'da bu dersi almıştır."

♡♡♡

Aramızdaki gergin uçağa binerken de uçuş sırasında da devam etti. Nihayet indiğimizde terminalden valizimi aldım.

Alexander soğuk bir tavırla, "Seni eve bırakayım," dedi.

"Buna gerek yok bir taksi bulacağım."

"Bana istediğin kadar kızabilirsin Winona umurumda değil. Fakat bu anlaşma seni evine bıraktığımda bitecek. Ondan sonrasında zaten başka bir ilişkimiz olmayacak sana daha öncede söyledim. Ben müşterilerimle romantik ilişkilere girmem ve arkadaşlık etmem."

Burnumdan verdiğim nefeslerle kendimi sakinleştirmeye çalışsam da öfkem derinlerde kaynıyordu.

"Hatırlatma yaptığın için teşekkürler. Arkadaşlık etmek isteyeceğim en son insansın."

Elbette Alexander bir şeyi kafasına koyduğunda direnmek insanı sinirlendirmekten başka bir işe yaramıyordu. Sonuç olarak onun sinir bozucu arabasıdaydım ve beni eve bırakmasına izin veriyordum. Lanet olası trafikte onunla geçirdiğim zamanı uzatıyordu. Yolculuğun başından beri kapalı olan telefonumu çantamdan çıkardım ve açtım. Steven günlerdir sessizliğini koruyordu ama bugün beş defa beni aramış birkaç tane de sesli mesaj bırakmıştı.

"Kahretsin!"

Alexander, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Steven aramış."

Sadece başını sallamakla yetindi neyse ki eve az kalmıştı. İndiğimde onu arayabilirdim. Oturduğum sokağa girdiğinde telefonuma Steven'dan mesaj geldi.

Pazartesi döneceğini söylemiştin ve ben daha fazla bekleyemedim. Üzgünüm. Evine gidiyorum umarım evdesindir.

Güçlü bir şekilde yutkundum. Hemen eve girmem lazımdı Steven beni burada Alexander ile görmemeliydi.

"Steven mı?"

Onu onayladım.

"Görünüşe göre buraya gelmiş."

Kafamı telefondan kaldırdığım anda evimin önündeki arabayı fark ettim. Steven arabadan iniyordu ve o anda Alexander'ın arabasını fark etti.

"Lanet olsun!" kafamı eğerek saklanmaya çalıştım ama Alexander rahat bir tavırla, "Arabamı tanı mı ş tır, Winona saklanman anlamsız. Zaten onunla konuşacağını söylemiyor muydun?" dedi.

Yapacak bir şeyim yoktu. Bu arabadan inip Steven ile yüzleşmeliydim.

Ne boktan bir gün...

Alexander arabasını durdurur durduramaz kapımı açıp indim. Steven yüzündeki şok ifadesiyle bana baktı. Hemen arkamdan Alexander arabadan çıktı. Steven'ın gözleri ikimiz arasında gidip geliyordu. Ona ne söyleyeceğimi düşünüyordum.

Merhaba Steven, şey Alexander'ı tanıyor sun hani jigolo olan arkadaş ın.

Steven, selam. Bu Alexander hafta sonu bekaretimi ona verdim.

Kendi kıcı mı tekmeleyebilsem bunu kesinlikle yapardım. Ona doğru iki adım atmış tım ki o hızlı adımlarla bize yaklaştı. Alexander sanki her şey çok normalmiş gibi bagajdan valizimi çıkarıp yanıma geldi.

Gözleri ikimiz arasında gezinirken, "Siz tanışıyor musunuz?" diye sordu. O da bu durum karşısında şaşkındı.

Valizimi Alexander'dan alırken, "Şey, evet. Aslında yeni tanış tık," diye mırıldandım.

Kafası karış mış gibi görünüyordu kaşlarını çatarak, "Birlikte ne yapıyorsunuz?" dedi. Hemen arından aklına bir şey gelmiş olmalı ki, "Sizi tanış tırdığ ım gece? Zaten tanış ıyor muydunuz?" diye sordu.

"Evet, biz... Birbirimizi tanıyor duk. Sana bu konuyu açıklayacağ ım."

"Kesinlikle bir açıklamayı hak k ediyorum," derken sesi sertti. Alexander'a döndü. "Bu açıklama sırasında sende orada olacak mıs ın? Yoksa seninle ayrıca mı konuşmam gerekecek?"

Alexander bana baktı ama onun cevap vermesine izin vermeden araya girdim.

"Alexander bir açıklama yapmayacak. Biz ikimiz konuşacağ ız."

Alexander bana o sık rastlanmayan sert bakışıyla baktı. Fakat benimle konuşmak yerine Steven'a döndü. Ellerini havaya kaldırıp, "Duydun, Stev. Eğer Winona'dan duydukların yeterli gelmezse... Beni nerede bulacağını biliyorsun," dedi ve arkasını dönerek arabaya bindi.

Steven valizimi eve kadar taşıdı. Bana karşı yaklaşımı oldukça kibardı ve bu daha suçlu hissetmeme neden oluyordu. Belki biraz kaba olsa... Her şey o kadar yanlış zamanda o kadar farklı şekilde gelişmişti ki olan her şey için kendimi suçluyordum. Şu saçma inadım ve kafama koyduğum şeyi yapma isteğim olmasaydı. Belki her şey daha farklı olabilirdi. Steven orada duruyordu, beni istiyordu ama ben Alexander'ın daha iyi bir alternatif olacağını düşünmüştüm. Şimdi tutku dolu geçen tüm o gecelerin ağırlığı altında eziliyordum. Yine de pişman olduğumu söylemek kendimi kandırmak olurdu. Belki de ilk defa kendim için bencilce bir adım atmıştım. Bu adımın yararlı olacağından da emindim zihnim şimdiden bir çiçek bahçesine dönmüş durumdaydı.

"Bir şey içer misin?" diye sordum konuşmaya nasıl başlayacağımdan habersizdim.

Steven oturma odamın ortasında öylece dikiliyordu. Elleri cebindeydi ve sanırım benim konuşmamı bekliyordu.

Kafasını iki yana sallayarak, "Bir şey içmeyeceğim," dedi. Derin ve sesli bir nefes aldı. "Artık anlatacak mısın, Winona? Günlerdir senden bir açıklama duymayı bekliyorum ama sen her seferinde beni bir bilinmez in ortasında bırakıyorsun."

Haklıydı başından beri ona karışık sinyaller veriyordum. Bu durumdan memnun değildim ama bir yandan da Steven'ı kaybetmek istemiyordum sanırım. O benim kafamdaki '*mükemmel erkek*' kavramına en yakın adamdı. Bazı eksileri vardı tabi ki ama bir şekilde onda prensini bekleyen kızları çeken bir cazibede vardı. Ona karşı Alexander'a hissettiğim heyecanı duymasam da bir şekilde onun yanındayken doğru yerde olduğumu hissediyordum. Alexander bir kadını tek kelimesiyle üzebilirdi ama Steven haklı açıklamasını beklerken bile son derece yumuşaktı.

Pes ederek kanepenin bir köşesine yerleştim ve Steven'da hemen yanıma oturdu. Yüzüme bakacak şekilde yan duruyordu.

"Ben gölge yazarım ve bir proje için Alexander'ın yardımına ihtiyacım vardı. Onunla otelde tanıştım... Şey... Seninle çıkmaya başlamadan önce."

"Kitap mı yazıyorsun?"

Başımı sallarken, "Evet, başkası için erotik aşk romanları yazıyorum," dedim.

"Alexander'ın bununla ne ilgisi olduğunu anlayamadım? Nasıl bir yardıma ihtiyacın vardı?"

Suratım yanmaya başladı şu an rengimin yavaşça kırmızıya döndüğünden emindim.

"Son kitabımı yazarken bazı teknik sorunlar yaşadım. Onun ne iş yaptığını öğrenince düşündüm ki bana cinsellik hakkında yardım edebilir."

Kaşlarını çatarken, "Teoride mi? Pratikte mi?" diye sordu.

"İkisinde de..." Ona bu cevabı verirken utanç içindeydim ama bir yandan da sırtımdan kalkan yük daha hafif hissetmemi sağlamıştı.

Sinirli bir tavırla güldü.

"Onun ücretini karşılamam imkânsız."

"Benden ücret almadı."

"O piç kurusu artık fazla olmaya başladı!" Oturduğu yerden kalkarak odanın içinde birkaç tur attı.

Suçlu bir ses tonuyla, "Bu konuda onu ayartan ve zorlayan bendim. Üzgünüm Steven," dedim.

"Onu ayartmış olmanın ya da bir şeylere ikna etmenin imkânı yok Winona. O adamın işi zaten bu dediklerini yapmak. O profesyonel bir fahişe ve senin bu saçma fikrine nasıl dahil oldu anlayamıyorum ama anlayacağım."

Steven ve ben birbirimize zaman tanımaya karar vermiştik zaten anlattığım şeylerden sonra benimle kalmasını da beklemiyordum. Bir süre sessizlik içinde oturduk ve Steven beni tekrar arayacağını söyleyerek gittiğinde tamamen sessizliğin içinde kaldım.

♡♡♡

Akşama kadar telefon trafiğim oldukça yoğundu. Ailemle uzun uzun konuşmuş ve bir şekilde onları geçiştirmiştim. Daha sonra Christina Micheals'ın editörünü dosyayı iki haftaya kadar teslim edeceğime ikna etmiştim. En sonunda sıcak bir banyonun ardından bornozumla yatağın içine oturmuş Ruby'e olan her şeyi en ince detayına kadar anlatmaya koyulmuştum. Hafta sonu saat başı beni arayarak rahatsız etmediği için bu uzun ve detaylı görüşmeyi hakketmişti.

"İlk seferinin o kadar iyi olması... Sence de bir peri masalı gibi değil mi?" derken kıkırdadı.

O an aklıma gelince bütün bedenime ani bir sıcaklık yayıldı ve bacaklarımın arası elektriklendi.

"Peri masalından bile iyiydi. Bundan daha erotik bir an hayal edemiyorum." Bir anda sessizleştim. Ruby ismimi söylediğinde kendime geldim.

"Steven ve sen?" diye sordu. Beni sessizleştiren şeyin farkına varmıştı.

"Ona anlattıklarımın sonra beni bir daha görmek isteyeceğini sanmıyorum yine de ona anlattığım için mutluyum. Sanırım ona doğru adım atmakta erken davrandım bizim için yanlış bir zamandı."

"Birlikte çok iyi olabilirdiniz. Gerçekten mükemmel genler harika çocuklarınız olurdu. Ama diğer yandan bu hayat senin ve istediğini yapmalısın. Nefes kesici Alexander'a bekaretini verdin diye seni yargılayacak değilim."

Ruby'e iyi geceler dileyerek telefonu kapattım. Bir an önce yatıp uyumak istiyordum. Bedenimde dolaşan bilinmedik tatlı ağrılar bana Alexander'ı hatırlatsa da zihnim Steven ile meşguldü ve bu yorgun düşmeme neden olmuştu. Gözlerim yavaşça kapandı ve kendimi uykunun hafifliğine teslim etmem uzun sürmedi.

Telefonumun tekrar çalmasıyla yataktan sıçradım. Gözlerimi ovuşturarak ve belli belirsiz küfürler mırıldanarak komodine uzanıp telefonumu aldım. Ekranda Alexander Connery'nin ismini görmek uykumun aniden açılmasına neden olmuştu. Saate baktığımda sabaha karşı üç olduğunu gördüm. Bu saatte beni neden arıyordu?

"Alexander?"

Telefonun diğer ucunda derin bir sessizlikten sonra Alexander'ın o hafif aksanlı sesini duydum.

"Uyuyor muydun?"

Bu saçma soru karşısında afalladım.

"Saat sabahın üçü... Her normal insan gibi uyuyordum."

"Geceleri oturmayı sevdiğini sanıyordum."

Aslında haklıydı genelde gece geç vakte kadar oturup sabaha karşı yatardım ama bu gece o gecelerden biri değildi.

"Yorucu ve yıpratıcı bir gündü," dedim.

"Haklısın ikimiz içinde öyleydi." Duraksadı. "Konuşabilir miyiz?"

"Tabi seni dinliyorum," dedim.

"Yüz yüze..."

"Yarın müsaidim. Sana uygun bir saatte-" Sözümü keserek, "Şimdi," dedi.

"Şimdi mi?"

"Evet, kapıyı açarsan... Konuşabiliriz."

Buraya mı gelmişti? Bu saatte ve şimdi kapımın dışında mıydı? Üzerimdeki bornozu umursamadan kuşağımı sıkıca bağladım ve terliklerimi ayağıma geçirip kapıya doğru koşturdum. Bu fazla klişe bir romantik komedi sahnesi gibi değil miydi? Derin bir nefes alarak dış kapıyı açmak için dışarı çıktım. Oradaydı kapımın önünde sırtını duvara yaslamış dikiliyordu. Biraz dağılmış görünüyordu. Gömleğinin üst düğmeleri açıktı, saçları dağınıktı. Bana baktı ama karanlık olduğu için yüzünü ayrıntılı olarak göremiyordum.

"Üzerindeki bir bornoz mu?"

Başımı salladım.

"Süslenmek için zamanım olmadı," derken sesimdeki kinayeyi saklamadım. Buna gülererek karşılık verdi. İçeri girmesi için kenara çekildim ve Alexander içeri girince ardından kapıyı kapatıp daireme doğru yürüdüm.

ŞEHVET DERSİ - 22 - Sayfa 6

ALEXANDER

Küçük haspa...

Beyaz atlı prensine onu nasıl siktiğimi açıklamak istiyorsa, buyursun açıklasın.

Dişlerimi birbirine bastırarak önümdeki virajı sert bir şekilde aldım. Böyle boktan bir anlaşmayı neden kabul etmişim ki? *Lanet olsun!* Ben yeniyetme bir oğlan çocuğu değildim. Her zaman ne istediğini ve benden ne alacağını bilen kadınlarla birlikte olmuş ve tam istedikleri kadarını vererek onları mutlu etmenin yanında hatırı sayılır da bir gelir elde etmişim. Ama o küçük kız bütün düzenimi günler içinde yerle bir etmişti.

Şimdi ondan hoşlanan en iyi arkadaşlarımdan birine ilişkimizle ilgili tüm detayları anlatıyor olmalıydı. Bunu Steven'a yapmaya hakkım yoktu. Ne kadar ana kuzusu bir şerefsiz olsa da benim arkadaşımdı. Ben de mükemmel sayılmazdım. Diğer yandan beni öfkeliendiren bir şey daha vardı. O da umurumda olmayan bir kızın Steven tarafından kandırılıp elde edilecek olmasıydı. Ne zamandan beri bay dürüst olmuştum?

Sikerler!

Eve gidecek bugünü dinlenerek ve spor yaparak geçirecektim. Yarından itibaren de kendi hayatıma bakacaktım. *Noinin* ve Beyaz atlı prensi istediği boku yiyebilirlerdi.

Evim Londra'nın merkezine kırk dakika uzaklıkta, zengin züppelerin toplanıp müzeleri, galerileri ziyaret edip hiçbir boktan fikirleri olmamasına rağmen durmadan konuştuğu bir muhitteydi. Bu yüzden randevularım için oteli kullanıyordum. Hem kadınları evime alarak benim hakkımda fikir sahibi olduklarını sanmasını hem de duygusal olarak yanlış şeyler düşünmelerini engelliyordum.

Kumandaya basarak garajın kapısını açtım ve arabamdan inip eve girdim. Eve girer girmez ilk işim üzerimi değiştirip kendimi koşu bandına atmak ve asistanımı aramaktı.

Evet, bir asistanım vardı. *Noinin* haklıydı ama onu öyle zavallı bir halde çırpınırken görmek fazlasıyla eğlenceliydi. Koşu bandına çıkarken asistanım Sharon'u aradım.

Sharon bezgin bir sesle, "Sonunda döndün mü?" diye sordu.

"Evet, sonunda evdeyim. Randevular ne durumda."

"Bu ay sonuna kadar neredeyse her gün dolusun."

"Cinsel ilişki içeren randevular için aralarda yeterince boşluk bıraktın değil mi?"

Prezervatifsiz asla ilişkiye girmesem de her partnerimden sonra test yaptırıyordum. Çoğu kadın bu testleri umursamıyordu ama ben işime ve müşterilerime fazlasıyla saygılıydım.

"Beni nasıl bir kadın sanıyorsun? Sekiz senedir senin için çalışıyorum daha önce çuvalladığımı gördün mü?"

Haklıydı. Bu işi profesyonel olarak on senedir yapıyordum ve ikinci yılımda bir asistana ihtiyaç duymaya başlamış bunun için ilan vermiştim. Adaylar kime asistanlık yapacağından tamamen habersizdi ama Sharon onu gördüğüm anda beni etkilemeyi başarmıştı. Şu dik başlı kadınlar... Bir asistan hem zamanımı daha etkili

kullanmamı sağlıyor hem de müşterilerime bunun bir iş olduğunu en başında hatırlatıyordu.

"İlk randevum ne zaman ve kiminle?"

"Nancy Barnes... Sana dosyasını mail attım sadece tanışma randevusu. *Hoxton*'dan masa ayırttım. Akşam yedide restoranda buluşacaksınız. Yarın sağlık taraması da yaptırabilirsin böylece İrlanda maceralarından sonra temiz olup olmadığından emin oluruz."

Bilinçsizce dudağımın içini dişlerken, "Gerek yok," dedim.

Sharon güldü.

"Şu uçak biletini aldığım kadın... Bana onunla yatmadığını söyleme buna asla inanmam Alex. Bir kız arkadaşın olması onun tamamen temiz olduğu anlamına gelmez test yaptırmalısın."

Sharon bazen sinir bozucu olabiliyordu. Tıpkı kahrolası Winona Roden gibi.

"Onunla sikişmediğimi söylemedim, Sharon." Derin bir nefes aldım ama Sharon ben konuşmadan iğrenir gibi bir ses çıkardı.

"Şu kelimeden kurtulman gerektiğini kaç defa söyleyeceğim. Sikişmek! Gerçekten iğrenç bir tanım. Yatmak, seks yapmak, becermek, düzüşmek, mercimeği fırına vermek... Daha pek çok alternatif sunabilirim." O kadar hızlı konuşuyordu ki araya giremedim. "Onunla yattıysan test yaptırman şart. Prezervatif kullandıysanız bile..."

Sözünü keserek, "Kız bakireydi! Şimdi şu çeneni kapatıp işini yapar mısın?" dedim.

"Ciddi değilsin dimi? Hadi canım! Hangi aklını kaçırmış bakire seninle birlikte olmak ister ki?"

Kesinlikle tamamen keçileri kaçırmış olanı diye düşündüm.

"Benimle birlikte falan değil. Sadece müşterimdi."

Şüpheli bir tonda, "Bundan benim neden haberim olmadı? Şu bakire müşteriye bir randevu vermedim. Hesabına yatan bir ücrette göremiyorum," dedi.

"Çünkü bir hayır işiydi. Randevuları mesaj at Sharon. Halletmem gereken işler var," dedim ve konuşmasına fırsat vermeden telefonu suratına kapattım. Belki de fazla soru sormayıp, yorumlarını kendine saklayan bir asistan bulmalıydım.

Bir saatlik koşunun ardından hızlıca duş aldım ve kendime bir fincan kahve yapıp maillerime göz atmaya başladım.

Nancy Barnes... Büyük bir emlak şirketinde satış danışmanlığı yapıyordu sattığı evlere bakılırsa ufak bir servete sahip olmalıydı. Sosyal medyasına baktığımda nişanlı olduğunu gördüm ve biraz araştırmayla bu ay evleneceğini anladım. Sanırım bekarlığa veda eğlencesi olacaktım. Nancy hakkında bilgi edinirken kapı zilim çaldı. Bu garip bir durumdu çünkü habersiz gelen ziyarete gelen olmazdı.

Merdivenleri hızlıca inerek kapıyı açtım. Steven'ı karşımda görmek beni neden şaşırtmamıştı acaba?

"Hoş geldin, Stev. İçeri gel."

Kenara çekildim bu olay biz lisedeyken olsa Steven bana kesinlikle omuz atardı. Fakat bunu yapmayı kendine yakıştıramamış olmalı ki son derece terbiyeli davrandı. Tabi bende öyle... Peşinden salona ilerledim. Takım elbisesinin ceketini çıkarıp koltuğumun üzerine attı ve kravatı da onu izledi.

"Bu şekilde soyunan bir kadın olsa etkilenirdim dostum," diyerek şakalaştım. Steven bana kaşlarını çatarak baktı. Gerçekten korkutucu olduğunu mu sanıyordu? Bu bebek suratıyla bir kediye bile korkutamazdı. Kahve fincanımı sehpadan alırken, "Sanırım kahveden sert bir şeyler içmeliyiz? Öyle değil mi?" diye sordum.

"Kes şunu Alexander."

Bara yönelerek bir şişe *Leydi Marian* çıkardım. Sert bir konuşma olacaksa sert bir viskiye ihtiyacımız vardı.

"Anlaşılan Winona'nın açıklaması seni tatmin etmedi. Hangi detayı atladı? Ne anlatmamı istiyorsun, Stev?"

Tam bir göt gibi davrandığımın farkındaydım ama bundan en ufak pişmanlık duymuyordum. Kendim gibi davranıyorum diye kimseden özür dileyecek değildim. Onlar bu kadar zayıfsa bu zayıflıklarını yüzlerine vuran kişi olmaktan gurur duyuyordum. Viskiye bardaklara koyamadan Steven arkamdan saldırdı ve beni bar tezgâhına sıkıştırdı. Arkamı yanlış bir zamanda dönmüştüm böylece ilk yumruk yüzümün tam ortasına indi. Onun gibi bir adama göre sağlam yumruk atıyordu. Yıllar içinde kendini geliştirmişti çünkü kendimi savunacak pozisyonu alamadan karnıma gelen yumrukla iki büklüm oldum.

"Onu kandırdın! Değil mi? Seni piç kurusu!"

Yerimde doğrulup bana vurmaması için onu tutmaya çalıştım fakat Steven dövüş konusunda tahminimden daha fazla uzmanlaşmıştı.

"Bekaretini vermek için seni değil beni seçmesi sence de mantıklı değil mi?" diye sordum.

Steven'ın gözlerindeki öfke daha da körüklendi. Yakamdan kavrayarak sırtımı duvara çarptı.

"Karşılık vermiyorsun, gözlerindeki şey suçluluk mu Alex?"

Dişlerimi birbirine bastırdım ve suratının ortasına çok sert olmayan bir yumruk attım. Gerilerek burnunu koluna sildi.

"Sana karşılık vermek istemiyorum, beni buna zorlama."

"Bana açıklama yapacaksın!"

Dakikalar sonra ikimizde bar tezgahının dibinde yere oturmuş bir şişe *Leydi Marian*'ı içerken yüzümüze buz torbaları ile kompres yapıyorduk. *Ne kadar küçük düşürücü!*

"Lisedeyken böyle yumruk atabiliyor olsaydın, kıcını kollamam gerekmezdi."

Steven buz torbasını burnundan çekip karşıdaki aynadan kendine baktı. Dış görünüş takıntısı düşünülürse burnundaki ufacık bir yamulma onu hemen yarın estetik ameliyat olmaya itebilirdi.

"Kıcımı kollamamış olsaydın, otelin kapısından içeri giremezdin."

Yanıliyordu ama bir şey söylemedim. Oteli çok sık kullandığım söylenemezdi. Çoğu müşterim evlerini, yazlıklarını tercih ediyordu. Bir otele ihtiyacım olduğunda ise bulma konusunda sıkıntı yaşamayacak kadar popülerdim.

"Onun sıradan bir müşteri olmadığını biliyorum Alex. Ondan hoşlanıyor musun?"

Viskiden bir yudum alıp acıyla yüzümü buruşturdum.

"Aramızdan mı çekileceksin?" diyerek dalga geçtim. "Onunla bir anlaşmam vardı hepsi o."

"Dinliyorum."

Buzu sol yanağıma koydum ve viski şişesini ona uzatırken anlatmaya başladım. Sözlerim son bulduğunda Viskinin çoğu bitmişti.

Steven bir akıl hastasına bakarmış gibi suratıma baktı daha sonra da kahkahalarla gülmeye başladı.

"Benimle dalga geçiyorsun değil mi?" Ciddi olduğumu anladığında ifadesi dondu ve çenesi öfkeyle kasıldı. "Ondan hoşlanıyorsun."

"Tüm anlattıklarımın bu mu çıkardın? Ondan hoşlanmıyorum. Karşılıklı çıkarlarımız doğrultusunda bir anlaşma yaptık ve bitti."

"Onunla bir daha görüşmeyeceğine güvenebilir miyim?"

Ne yani şimdi ona söz vermem mi gerekiyordu?

"Neden? Senin Winona ile bir şansın olmayacağını ikimizde biliyoruz. Eğlenmek için Winona'yı değil arkadaşını seçmeliydin."

Steven ciddi ifadesini hiç bozmadı sanki bir toplantıdaydık ve saçma bir ihaleden bahsediyordu.

"Ondan hoşlanıyorum ve ciddiğim."

Kahkahama engel olamadım.

"Kısacası biricik annen onu onaylar."

"Kes sesini, Alex!"

"Ona Naomi'den bahsettin mi?"

"Buna gerek yok. Ondan ayrıldım."

"Doğrusu ailen onay vermediği ve o da kocasından boşanmak için acele etmediğinden, Amerikalı model sevgilinden ayrılmak zorunda kaldın."

Gözlerindeki öfke büyüdü ve buz gibi bakışlarını bana çevirerek, "Sen aşk hakkında ne bok bilirsin ki?" diye sordu.

Gerçekten tahmin bile edemezdi. Aşk hakkında her şeyi bilip ondan köşe bucak kaçan tek insan olabilirdim. Aptallar kervanına katılmamak için aşkın sınırları içinde kalmaya özen gösteriyordum. Bir şeyden sakınmanın en kolay yolu ona yakın durmak ama yakalanmamaktır. Yaptığım iş kadınlarla iç içe her an aşka açık gibi görünebilirdi ama baştan koyulan tüm o kurallar ve mesafe olası bir aşkı engellemek içindi.

"Sen ne bok bilirsin?" diye sordum.

Bunun doğru olmadığını biliyordum. Senelerdir Naomi ile ilişki yaşıyordu. İlk tanıştıklarında Naomi becardı ve Steven onunla evlenmeye kararlıydı ama ailesi bu ilişkiye engel olmuştu. Sonra Naomi daha fazla onu beklemeyle dayanamamış kendine başka bir milyarder bulmuştu. Tabi aşkı çabuk sönmüş balayı biter bitmez Steven'ın kollarına koşmuştu. Şimdi ise Winona'yı bir maske olarak kullanmak istediğinden emindim. Winona onlarla aynı sosyal çevreden olmasa bile her ailenin onaylayacağı tarzda bir kızdı. Özellikle Steven'ın geleneksel ailesinin... Yine biliyordum ki Winona ne kadar cici olursa olsun Steven'ın ailesinin duvarları ardına saklanamayacak kadar özgür ruhluydu. Bir papatyayı kristal bir vazoya koyamazdınız.

"Senden daha fazla bildiğim kesin. Söylediğim gibi Naomi ile ilişkim tamamen bitti ve Winona ile temiz bir başlangıç yapmak istiyorum. Sen aramızdan çekileceksin."

Ayağa kalkarken bar taburesinden destek aldı. Nedense ona ilk defa güvenmiyordum. Steven lise yıllarında bir abi gibi koruduğum ve sevdiğim bir adamdı. Davranışlarını ve yaptıklarını takdir etmiyordum zaten bende takdir bekleme aşamasını çoktan geçmiştim ama onu severdim. Peki neden onu değil de Winona'yı koruma güdüsüyle kuşanmıştım? Steven ceketini alıp kapıdan çıkmadan önce arkasından seslendim.

"Onunla tekrar görüşmeyeceğime söz veremem Stev. Yani o istemediği sürece elbette. Ne derler bilirsin. Fahişe aldığı işi saymazmış!"

♡♡♡

Steven kapıyı çarpıp gittikten sonra da içmeye devam ettim. Hiçbir zaman sarhoş olana kadar içen biri olmamıştım hatta çakırkeyif bile olmaya izin vermezdim. Her zaman kontrolü aklımda tutmaktan hoşlanırdım. İçki ise akı köreltiyordu. Fakat bu akşam içtim. Kör kütük sarhoş olana kadar değildi elbette ama aklımın kontrolünü kaybedecek miktarda olduğundan emindim. Bir yandan yeni müşterilerim hakkında asistanımdan gelen mailleri okuyordum. En sonunda kendimi Winona'nın yazdığı kitapları internette araştırırken buldum.

Christina Micheals sosyal medya da fazlasıyla popülerdi ama sadece paylaşımlarına bakarak bile bir yazar olamayacağını söyleyebilirdim. Winona'ya yazdırdığı iki kitap hatırı sayılır bir başarıya ulaşmıştı ve Christina bunu kendi başarısıymış gibi lanse etmekten çekinmeyecek kadar boktan biriydi. Winona böyle bir şeyi nasıl yapabilirdi? Hayallerini öylece onu hakketmeyen bir kadının sahiplenmesine nasıl izin verirdi? Fedakârlık derecesi göz korkutucuydu. Tanrı aşkına birinin bu kızı uyarması gerekiyordu!

Kitaplardan paylaşılan alıntılar içinde çok çarpıcı cümleler vardı ve bu cümlelerin hepsi tam Winona'ya göreydi. O aşka inanıyordu. Canlıydı, gerçektir, sınır bozucuydu, her durumda doğruyu söylemekten çekinmiyordu ve hayatımda tanıdığım en dürüst insanlardan biriydi. Diğer yandan Steven'ı da tanıyordum. Yakışıklıydı kadınların baktığı kadarıyla bir beyefendiydi. Winona'da onun bir beyaz atlı prens olduğunu düşünüyordu ama ona uygun değildi.

Eve geldiğim sırada ceketimden düşen papatyayı aldım ve ona uzun uzun baktım. Dün gece Winona'nın saçlarında takılı olan papatyalardan biriydi ve aldığımın farkında değildi. Aslında neden aldığımı bende bilmiyordum. Onunla ilgili yaptığım hiçbir şeyi neden yaptığımı mantıklı tek kelime cevap veremezdim. Onu düşündüm. Minik bedenini, teslimiyetini, bana duyduğu güveni... Lanet olası kadın bana bekaretini vermişti! Bacaklarını aralamış ve kimsenin dokunmadığı her noktasına dokunmama izin vermişti. Bunu yaparken o kadar muhteşemdi ki...

Bunu sadece bakire olduğu için söylemiyordum daha öncede bakirelerle tecrübelerim olmuştu. Yani en azından mesleğe başlamadan önce... Kadınlar genelde ilk seferlerini para vererek yapmak istemezlerdi sonuçta Üniversitede pek hoşlanmadığın, yakışıklı, sporcu çocuklara bacaklarını aralamak bir jigoloya aralamaktan daha iyiydi. Fakat Winona farklıydı. Winona bunu yapmamıştı bir jigolo tercih etmişti.

Kendi farkında olmasa da çok özgür bir ruhu vardı. Papatyaların arasında ona sahip olurken bedeninden yükselen hazdan bunu hissetmiştim. Çok uzun zamandır kendi arzularıma göre hareket etmemiş, seksi sadece iş ile sınırlı tutmuştum. Fakat itiraf etmekten hoşlanmıyor olsam da Winona ile o sikik anlaşma olmasa da onu düzmek isterdim. Hatta o kapının dışında bizi dinlediğini fark ettiğim ilk an onu duvara yaslamak istemişim. Beni seyrettiğini fark ettiğim o akşam altımdaki onun ufacık bedeni olsa nasıl bir haz duyacağımı hayal etmişim. Kahrolası! Hala onu düşününce sertleşiyor olmamın tek sebebi alkolün aklımı köreltmış olmasıydı.

Ve tamamen alkolün aklımı köreltmesi yüzünden gecenin bu saatinde bir taksiye atlamış ve kendimi Winona'nın o karanlık apartman dairesinin kapısında bulmuştum. Sırtımı soğuk sıvasız tuğlaya dayadım, dakikalarca ne yapacağımı düşündüm. Sonra kendimi toparladım. Öncelikle İrlanda'da ona sert davranmışım ilk işim bunun için özür dilemek olacaktı. İkinci olarak onu Steven'a karşı uyuracaktım ve üçüncü olarak aletimi onun sıcak amından uzak tutup evime dönecektim. Hepsi buydu. Yapabilirsin Alex!!

Telefonu uykulu sesiyle açmış, şaşkın bir suratla kapıda beni karşılamaya gelmişti. Üzerinde dünyanın en saçma ve çirkin çiçekli bornozu vardı. Saçları hala nemliydi ve karmakarışık bir şekilde tepesinde topluydu. O kadar genç, taze ve güzeldi ki... Beni gördüğü için şaşkındı fakat öfkeli olduğunu da görüyordum öfkelenildiği zaman göz bebekleri büyüyor gözlerinin kahverengisi koyulaşıyordu. Bir çocuk gibi gözleri doluyor yanakları kıpkırmızı kesiliyordu.

Bana kanepeyi işaret ederek, "Oturacak mısın?" diye sordu. Gözlerim farkında olmadan bornozundan görünen açıklığa kaymıştı. V şeklindeki derin dekolte çok fazla çıplak teni açığa seriyor devamını görme arzusu her yanıma sarıyordu.

"Sanırım oturmasam daha iyi. Ben konuşup gitmeliyim."

Evin içine doğru birkaç adım attım ve kendimi loş abajur ışığının altında buldum. Winona gözlerini kısarak bana baktı daha sonra yanıma gelerek, "Kavga mı ettin sen?" diye sordu.

Gülerek elimi çenemde gezdirdim orada bir morluk olmalıydı ve belki de belirsiz bir dudak patlağı. Yakışıklı prens o kadar da sert vurmuyordu zayıf fazla sayılmazdı.

"Buna pek kavga denemez. Biraz itiş kakış ve biri sana asılırsa Yakışıklı Prensi oradan uzaklaştır. Kız gibi yumruk atıyor."

Parmaklarının ucunda uzanıp minik elleriyle çeneme dokundu. Onda hoşuma giden bir diğer şeyse bana doğru uzanırken parmaklarının ucunda bir balerin gibi havalanmasıydı. Sarhoş Alex! Çık aklımdan!

"Bunu Steven mı yaptı? Peki ama neden?"

Zorlama bir kahkaha atarak, "Neden mi?" diye sordum. "Çünkü seni siktim?"

Elini hızla çekerek benden uzaklaştı ve kollarını göğsünde bağlayarak kendini savunmaya aldı.

"Gerçekten bunu söylemek zorunda mısın? O şekilde... Kulağa çok aşağılık geliyor."

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim.

"Üzgünüm. Sadece biraz tartıştık ama bunun hakkında daha sonra konuşacağım. Öncelikle özür dilemek istiyorum."

Kaşları havaya kalktı.

"Öyle mi? Ne için?"

"Ailemin evinde yaptığım yanlıştı. Sen haklıydın ve yolda sana söylediklerim... Onları duymayı hakketmedin."

"Yani söylediklerin doğrudu ve haklıydın ama ben duymayı hakketmedim öyle mi? Kulağa pek özür gibi gelmiyor."

Derin bir nefes aldım. Bu kız gerçekten bir adamı çileden çıkarmak için tüm donanımına sahipti.

Ona doğru bir adım atarak mesafeyi kapattım. Bana bakmak için başını yukarı doğru kaldırdı ve küçük sevimli suratı şimdi tam gözlerimin önündeydi.

"Özür dilerim. Kalbini kırmak istemedim."

Başını sallayarak beni onayladı. Beni affediyordu ama hala öfkeliydi.

"Brian'dan da özür dileyecek misin?"

Bir diğer özelliği de insanlara çok fazla değer veriyor oluşuydu hatta bazen kendinden bile daha fazla değer verdiğinden emindim. Şimdi de pek tanımadığı kuzenimi mi düşünüyordu?

"Evet, onunla konuşacağım. Haklısın..."

Gülümsedi bu onu, ondan özür dilememden daha fazla mutlu etmişti. Şimdi ikinci konuya geçip onu uyarmalıydım.

"Steven sana göre değil," diyerek konuya girdim.

Winona şaşırması suratıyla bana bakarken dikkat kesilmişti.

"Mükemmel görüldüğünün farkındayım. Ama seni mutlu edemez."

"Şey... Peki. Neden?"

"Çünkü o sana istediğin şeyi veremez. Bak Winona benim işim bu kadınları tanımak, onlara kendilerini tanıtmak ve memnun etmek. Şu an seni dünya üzerinde benden daha iyi tanıyan başka bir erkek yok ve ihtiyacın olan kişi Steven değil." Kafası karışmış görünüyordu.

"İhtiyacım olan erkek kim, Alexander? Beni siktikten sonra evime postalayan ve *'sevgili değiliz, artık arkadaşta kalamayız'* konuşması yapan biri mi? Birkaç saatlik tatmin ve heyecan için mutlu olabileceğim bir ilişkiyi elimin tersiyle itmeli miyim?"

Kafamı iki yana salladım. Winona tek gecelik bir kadın değildi bundan da oldukça emindim.

"Mutlu bir birlikteliği şehvetin önüne koyuyor olabilirsin ki burada bahsettiğim sikişmek, düzüşmek ya da sevişmek değil. Fakat şehveti yok sayamazsın özellikle de onu tanıdıktan sonra. Sen özgür ruhlu bir kadınsın Winona." Söylediklerimi daha iyi duyması için ona doğru eğildim ve fısıldayarak, "Eğer bir erkek külotunu ıslak tutamıyorsa yüzündeki gülümsemeyi de kalbindeki sevgiyi de tutamaz," dedim.

Yine o her şeyden habersiz ifadesiyle, "Külot giymiyorum," diye mırıldandı.

Gerçekten bu kadar saf mıydı? Yoksa bu şeytani bir rol yeteneği miydi? Farkında olmadan bir hırıltı çıkardım.

"Siktir!"

Ve bir anda kendimi onun üzerine çullanmış halde buldum. Hızlıca bornozunun kuşağını açıp omuzlarından sıyrarak elimi doğrucu sıcak kadınlığına kaydırdım. Olgun bir şeftali kadar ıslaktı.

"*Déan trócaire*, (Merhamet et,)" diye mırıldandım.

Fakat Tanrı'nın yukarıdan zavallı halime güldüğünden oldukça emindim. Bir kaya kadar serttim, Winona karşımda tüm masumiyeti ile çırılçıplaktı ve kanımda lanetli Leydi Marian geziniyordu. Dudaklarım dudaklarının üzerine aç bir hayvan gibi kapandı. Attığı ufak çığlık ağzımın içinde yok oldu. Onun minik bedenini kucakladım ve ayakları belime dolanırken onu öpmeye devam ettim.

Büyük bir hata yapıyordum. Hem de çok büyük bir hata...

ŞEHVET DERSİ - 23 - Sayfa 6

ALEXANDER

Minik bedeni sıcacıktı, o kadar sıcaktı ki bir parça koru tutuyormuş gibi hissediyor ama yine de onu bırakmaya yeltenmiyordum. Yatak odasına ilerleyip onu yatağın üzerine bıraktım. Bacaklarının arasından ayrılmamıştım o ise kollarını boynumdan çözmemişti.

"Biraz alkollüyüm," diye mırıldandım. Onu uyarıyordum olacaklara hazırlıklı olmasını söylüyordum belki de aklının başına gelmesini umuyordum ama Winona hayatımda tanıdığım en inatçı kadındı elbette akli başında davranacak değildi.

Winona tatlı bir teslimiyetle inleyince kontrolü tamamen kaybettim. Kıyafetlerimi yırtarcasına çıkarıp gelişigüzel bir şekilde fırlattım. Pantolonumu indirip ondan kurtuldum. Şimdi ikimizde çırılçıplaktık. Başından beri hayalini kurduğum gibi. O an aklıma gelen şeyle bir küfür savurdum.

"Buraya seks için gelmedim. Yanımda prezervatif yok."

Winona kocaman açılmış gözleriyle gözlerimin içine bakarak, "Bende de yok," dedi.

Tahmin etmiştim muhtemelen yatağında çıplak olan tek erkek bendim. Bu durum beni erkeksi bir enerjiyle dolduruyordu. Seks konusunda her zaman istekli olmuştum ama daha önce hiç bu denli ihtiyaç duyduğum bir an olmamıştı.

"Doğum kontrol hapını kullanmaya başladın mı?"

Başını salladı.

"Bu sabah içtim."

Bunu daha önce yapmamıştım, böyle bir riski daha önce hiç almamıştım ama şu an kanımda gezinen alkol ve mermere dönmüş sikim ile ağrıyan mor testislerim yapmamı söylüyordu. Sonuna kadar gitmemi...

"Bu kadar kısa sürede ne kadar etkili olacak bilemiyorum bu yüzden dışarı geleceğim tamam mı?"

"Şey... Peki. Sana güveniyorum," diye fısıldadı. Bunu söyleyiş tarzı o kadar masumdu ki kahkaha atmak istedim.

"Ah, *Noinin*. Bana kesinlikle güvenmemelisin."

Konuşmasına izin vermedim ve o tomurcuklanmış meme başlarından birini ağzıma alarak emdim. Kokusu, tadı her şeyiyle muhteşemdi. Memeleri avuç içlerime oturacak kadar ufaktı ama o meme başları dokunduğum anda diriliyordu. Onun için hayatımda gördüğüm en seksi kadın diyemezdim ama kesinlikle seksi en muhteşem hale getiren kadındı. Winona inlediğinde parmaklarımı kullanmaya karar verdim ve birini yavaşça bacaklarının arasındaki o tatlı ıslaklığa kaydardım. Vajinası çok davetkardı. Sıcak, ıslak, kaygan... Teni yumuşacıktı. Yalamak istiyordum. İşaret parmağımı girişine yaslardım oradaki ufak deliği biraz hazırlardım ve orta parmağımı da ekleyerek içine kaydardım. Winona belini bükerek haykırdı. Daha fazlası için kıvranıyordu. Sikimi almak için resmen kıvranıyordu.

"Alex..."

Adımı söyleyişine bayılıyordum. O pürüzsüz ve berrak ses tonuyla son harfi dişlerinin arasından vurgulamasına bayılıyordum. Onunla ilgili her şey beni azdırıyordu. Winona bilinçli bir şekilde bacağına aletime sürttü. Yaramaz kız... Onu çekici kılan bir diğer şeyse masum davranarak istediği ahlaksızlığı yapıyor oluşuydu.

"Bacağına sürtmeye devam edersen tatlım, bu istediğimden kısa sürer."

Güldü ve yanakları kızardı. Bedenimi yukarı doğru kaydırđım ve ağırlığııı üstüne vermeden bacaklarının arasına yerleştim. Aletimin ucu sıcaklığına değiyordu ve bu beni çileden çıkarıyordu. Daha önce kendimi tutamadığım hiç olmamıştı. Kadınlarla seks konusunda her zaman işi ağırdan alır, hazzı uzatırdım ama Winona ile yatağa girdiğim anda tek istediğim bir an önce içine girmek oluyordu. Onun en derin noktasına ulaşmak, orada kalmak ve bunu tekrar tekrar yapmak istiyordum. Aletimi içine yasladım ve hızlı iki hamlede tamamen ona gömüldüm. Winona ufak ve tatmin dolu bir çığlıkla bu istilama karşılık verdi. Kadınlığının tüm sıkı kasları benim için yumuşayarak açıldı. Sadece beni saracak kadar gevşedi...

Kocaman kahverengi gözleriyle bana sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi bakarken kollarını boynuma doladı. Ona doğru çekiliyordum, onun dudaklarına doğru... Bunu yaparsam her şey boka saracaktı o yüzden kontrolü ele aldım ve ellerini kendimden uzaklaştırp yatağa bastırdım. Ritmimi hızlandırdım, içine daha acımasızca girip çıkmaya başladım. Kısa sürede olası bir sevişmeyi sikişmeye çevirmeyi başarmıştım. Bunun çok daha tehlikeli olduğunu biliyordum. Winona'nın içindeki vahşiliği biliyordum ve kendi içimdeki hayvanın farkındaydım. Birazdan bu çok daha ateşli bir hal alacaktı.

Kasığım kasığına değiyor çıkan ritmik şaklama sesi odanın her duvarında yankılanıyordu. Winona dudaklarını ısırılmış başını geriye atmıştı. Saçları yastığın her santimini kaplıyordu. Dudaklarını dişledi ve bütün kanın o noktada toplanmasını sağladı. Gözlerimi yüzünden ayırdım içine boşalmamak için büyük bir çaba harcıyordum. Ellerim ellerini sıkıca yatağa bastırıyordu ama Winona direnmiyordu.

"Alex! Lütfen... Lütfen."

Gelmek üzereydi kasları kasılıyor bedeni ani kasılmalarla sarsılıyordu. Üzerine doğru eğilerek kulağına fısıldadım.

"Bu son olmayacak, *Noinin*. Ben henüz yeni başlıyorum."

Winona hıçkırdı ve hemen ardından tüm gücüyle boşalmaya başladı. Bitirdiğinde içinden çıktım çünkü kalırsam orada, içinde bitirecektim ve şu an buna hazır değildim. Bu son seferse hakkını vermeliydim. Onu tek hamlede yüzüstü çevirdim bunu yapmak kolaydı. Zayıftı, kısıydı... Daha önce minyon kadınları çekici bulduğum bir anı hatırlayamıyordum ama Winona çekiciydi. Hem de çok.

O enfes kıcını havaya kaldırdım ve kadınlığını görebileceğim şekilde ayarladım. Tanrım! Kesinlikle tek gördüğüm şey kadınlığının pembe deliği değildi Winona'nın başka pembe delikleri de çok sıkıydı ama hayır. Bunu yapmayacaktım. Yine de biraz oynaşmayacağım anlamına gelmiyordu.

İşaret parmağımı kık deliğine yasladım ve deliğinin benim için nasıl kasılıp gevşediğini hissettim.

"Yaramaz kız."

Sessiz bir inilti çıkardı. Aletimi kık deliğine yasladım ve yavaşça aşağı kaydırarak nemli ve sıcak noktasına ulaştım. İçeri girmem tek hamlede olmuştu ve lanet olsun ki prezervatif olmadan seks yapmak müthişti. Her şey daha sıcak, daha ıslak, daha dardı. Aletim Winona'nın her kasılmasında titriyordu ve kendimi tutmak bir sınav haline geliyordu. Bu pozisyonda Winona'da beni her zamankinden fazla hissediyordu. Elleri çarşafı sıkı sıkı kavramış kalçasını bana doğru yaslarken dudaklarından çaresiz bir haykırış dökülmüştü.

Kalçasını tutup kendime çekerek, "Winona," diye soludum.

Daha fazla tutamazdım ama onu bir kere daha getirmek istiyordum onun kasılmalarına eşlik etmek istiyordum. Kolumu beline sararak parmaklarımı kadınlığının ön tarafına yönlendirdim. Parmaklarımın onu saniyeler içinde tekrar çözeceğinden emindim. Kabarmış tomurcuğuna yaptığım dairesel hareketler işe yaramıştı gülümsedim. Winona inledi ve kendini bana bıraktı. Doyumu son bulunca zorlukla dizginlediğim aletimi içinden çektim ve çarşafına boşaldım. Tanrım! Ergenliğimden beri böyle bir şey yaptığımı hatırlamıyordum.

♡♡♡

Seksten sonra ne yapacağımı düşündüğüm bir an olmamıştı. Eğer saatim dolduysa birkaç güzel laf eder ve evime dönerdim. Eğer saatim dolmadıysa ya sevişmeye devam eder ya da içecek bir şeyler teklif ederdim. Bazı müşterilerim sadece uyumak isterdi ve uyurdum. Fakat şu an içine sıçtığım durumda ne yapacağımı bilemiyordum. Buraya gelmek bir hataydı Winona'yı sıklıkla sıkıkmak ise çok büyük bir hata...

Durumun rahatsızlığının o da farkında olmalıydı sırtı bana dönük bir şekilde yatıyordu ince örtü kalçasını tamamen örtmüştü. Uyumadığını biliyordum nefes sesleri uyumadığına işaret ediyordu. Ben ise sırt üstü yatmış ne yapacağımı sorguluyordum. İkimizde konuşmuyorduk. Tam bir sessizlik.

Ve bu sessizliğin içinde bir diğer büyük hatamı yaparak uyudum. Orası olmam gereken yermiş ve hayatımın tüm yorgunluğu orada denecekmiş gibi gözlerimi kapattım.

Gözlerimi açtığımda hava çoktan aydınlanmıştı. Panikle yataktan kalktım ve çıplak bedenimi örtme zahmetine bile girmeden saate baktım. Lanet olsun! On bir olmuştu. Yapmam gereken bir sürü iş vardı ayrıca akşam yetişmem gereken bir de randevum. Winona'nın yanında uyandığım gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyordum ya da uyurken ona sınıksız sarıldığım gerçeğini...

Winona tatlı bir mırıltı çıkararak kafasını yastıktan kaldırdı. Saçları darmadağındı ve sanırım çoğunu ben oluşturmıştım. Yüzünde makyaj yokken yaşından çok daha genç görünüyordu ve uyku mahmuru haliyle o kadar saf görünüyordu ki tanıdığım Winona olmasına imkân yok gibiydi. Yastıktan kafasını kaldırdığında gülümseyen dudakları yavaşça gergin bir hal aldı. Daha doğrusu bana bakınca, yüzüme... Yerden kıyafetlerimi alıp hızlıca giyerken tek kelime etmedim Winona'da öyle. Toparlanarak oturdu üzerini çarşafıyla sıkı sıkı örttü.

"Günaydın, Alexander. Anlaşılan senin için pek hoş bir sabah değil. Bir hata yaptım konuşması duymak istemiyorum o yüzden boşuna zahmet etme."

O üstten ve kibirli konuşması her erkeği çileden çıkarabilirdi. Beni hem çileden çıkarıyor hem de onu tekrar yatağa yatırıp domaltmak istememe neden oluyordu.

Yüzüne bakmadan giyinirken, "Özür dilemeyeceğim," dedim. "Buraya seni sikmek için gelmedim fakat pişman olduğum da yok. Yine de Winona hayatında sana gerçekten değer verecek birine ihtiyacın var." Bunu hem kendim için hem Steven için söylemişim ve bunu anladığını umuyordum o tanıdığım en akıllı kadınlardan biriydi. İlk defa yüzüne baktım orada ne görmeyi bekledim bilmiyorum ama gördüğüm kati bir boşluktu. "Unutma. Birinin seni arzuluyor olması değer verdiği anlamına gelmez."

Bir anda kahkahalarla gülmeye başladı. O kadar çok güldü ki aklını yitirmek üzere olduğunu düşünmeye başladım. Kaşlarımı çatmış ona bakarken, "Yani beni sikmek istiyorsun ama sabah yanımda uyanmak istemiyorsun? Doğru mu anladım?" diye sordu.

Derin bir soluk alarak, "Winona," dedim. Fakat konuşmama izin vermeden çırılçıplak bir halde yataktan fırlayıp karşıma dikildi. Boyunun 1.65 ten uzun olmadığına emindim fakat nasılsa 1.85 boyunda olan benimle aynı boydaymış gibi görünebiliyordu. Bana öylece tepeden baktığını hissediyordum.

Gözlerinde yaşlar parıldıyordu fakat tek damlası bile gözünden aşağıya düşmedi. Düşseydi... Ne yapardım bilemiyorum.

"Mükemmel bir dünyada kalbini vermeden insanları becerebilirsin ama gerçek dünyada her bir boktan öpücük kalp kırıklığından başka bir şey değil." Burnunu çekti gözyaşlarıyla savaşıyordu. Ne demek istediğini anlamamıştım ya da düşünemeyecek kadar ona konsantre olmuşum. "Biz mükemmel bir dünyada yaşamıyoruz. Bu bir aşk romanı değil. Seninle yaptığım o sikik anlaşma hayatımda verdiğim en kötü karardı. Yapabilirim sandım. Ben düşündüm ki seninle öylece sevişip yoluma devam ederim ve kitaplarımda canlı birkaç cümle kurabilirim."

Hayır, hayır... Düşündüğüm şeyden bahsediyor olamazdı.

"Lütfen. Bunu söyleme. Sözlerini bitirme."

Gülümsedi. İfadesi nefret doluydu ama dudakları gülüyordu.

"Söyleyeceklerim bu kadardı. Bir hata yaptım." Birkaç adım geriledi. "Beni asla sevmeyecek birine âşık oldum."

"Hayır. Sen ne olduğunu bilmiyorsun sen kimseyle sevişmediğin için..."

"Belki de haklısın. Belki hissettiğim sadece sikine duyduğum arzudur kim bilir? Bunu zaman gösterecek, şimdi siktir git Alexander Connery ve bir daha karşıma çıkma."

Ağzını bu şekilde bozmadı öfkesini kusma ihtiyacından başka bir şey değildi. Biraz sakinleşince gerçeklerin farkına varacaktı. Bunun için onu yalnız bırakacak ve Winona'nın doğru kararı vermesine izin verecektim.

Kapıdan çıkmadan önce, "Kitabın için bir yayınevi ile görüşme ayarlayabilirim. Artık o kitabın kapağında kendi ismin olmalı," dedim.

"Yayınevini kışına sokabilirsin. Bundan sonrasında kendi işimi kendim yapacağım. Senin ya da bir başkasının yardımına ihtiyacım yok. Anlaşma dün sabah bitmişti."

Haklıydı anlaşma bitmişti ben görevimi tamamlamıştım. Ve ilk defa prensiplerime ihanet etmişim. Anlaşmam bittikten sonra birini ilk defa sikmek istemişim ve bunu yapmışım. Kocaman bir hata.

♡♡♡

1 AY SONRA

Sonunda her şey tamamen eski haline dönmüştü. Yoğun bir ay geçirmiş, kendime ayıracak pek vaktim olmamıştı ama bundan memnundum. İş düşünmemi engelliyordu. Kendimi kandıracak değildim Winona'yı düşünüyordum özellikle ilk bir hafta fazlasıyla zordu. Onu aramamak ve özür dilememek için kendimi zor tutmuştum. Fakat hislerinin gerçek olmadığından emindim ve bunu anlaması için biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu biliyordum. Benimde içimdeki vicdan azabından kurtulmak için yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Bu gece ki müşterim hatırı sayılır biriydi. Uzun zamandır onu görmüyordum aslında ama kocasından boşanır boşanmaz beni aramasına da şaşırmaııştım. Sandra tutkulu bir kadındı ve fantezileri çoğu adamın altına kaçırmamasına neden olabilirdi. Sandra'nın ilk müşterilerimden biri olması dışında bir özelliği daha vardı ki o da Steven'ın ablası olmasıydı.

Sandra ile her zaman ki gibi Londra'dan çok uzakta olmayan sayfiye evinde buluşacaktım. Bunun için hazırlanıp yola çıktım ve bir buçuk saat sonra evindeydim. Onunla en son evlendikten bir ay sonra balayı dönüşünde görüşmüştüm son kez olduğunu söylemişti ve dört yıllık evliliğinin ardından yine buradaydım. Ailesi bunu duysa muhtemelen yaşlı ahmakların sonları olurdu. Onlar gibi insanlar başka herkesi eleştirip kendi işlerine asla bakmazlardı ve bu çok büyük bir kusurdu.

Arabayı garaja çektim ve verandanın ışığı yandı. Merdivenleri çıktığım anda Sandra kapıdaydı. Her zamanki gibi çekiciydi ama artık yaşı biraz daha ilerlemişti ve iki çocuğu olmuştu. Kırk yaşında kadınlığının doruk noktasındaydı. Üzerinde giymeyi sevdiği deri korselerden biri vardı. Uzun çizmeleri baldırlarına kadar çıkıyordu külot giymemişti. Çılgın kadın...

"Hanımefendi. Muhteşemsiniz."

Gülümsedi ve beni kravatımdan çekerek içeri aldı.

"Alexander. Seni özledim."

Bende gülümsedim. Bunu hissedebiliyordum. Sandra'nın eski kocası ne kadar pısrık olsa da Sandra için dizlerinin üzerine çökmediğinden ya da yatakta kontrolü ona vermediğinden emindim. Kadınlar fantezilerini kocalarıyla gerçekleştiremediği için ben bu kadar para kazanıyordum bence herkes memnundu.

"Dizlerimin üzerine çökmeme izin verdin."

Kıkırdadı ama hemen kendini toparladı.

"Evet, diz çök ve yala beni."

Gün doğumunda Sandra anca doyuma ulaşmıştı. Dört yılda pek orgazm şansı olmamıştı sanırım.

Yattığı yerden kafasını kaldırdı, "Gitmeliyim. Çocuklar uyanınca beni görmek ister," diye mırıldandı.

Başımı salladım.

"Ve söylemeyi unuttum, iki çocuklu bir kadın için enfessin."

Güçlü bir kahkaha atarak yataktan kalktı.

"Ah, Alexander. Yakışıklı bir yalancısın."

Kıyafetlerini giyerken, "Steven artık otele gelmediğini söyledi," dedi.

Pantolonuma uzandım ve giymeden önce, "Bir anlaşmazlık yaşadık," diyerek ona cevap verdim.

"Buna üzüldüm siz uzun zamandır arkadaşsınız." Aynanın karşısına geçip saçlarındaki düğümleri fırçalamaya başladı. "Bir kız arkadaşı var. Sevimli bir şey. Anne ve babam ona bayıldı. Steven onunla evlenmek istiyor ve babam oteldeki hissesini düğünden sonra Steven'a verecek."

Yutkundum.

"Kız ufak tefek ve esmer mi?" diye sordum.

"Tanıyor musun?"

Onu onayladım.

"Evet, daha önce gördüm."

Winona'nın bunu bana inat olarak yaptığından neden bu kadar emindim? Ona Steven'ın doğru adam olmadığını söylemişim ve o fırsat kaybetmeden evlilik planları yapmaya başlamıştı.

"Sonunda Steven, Naomi'nin peşini bıraktı öyle mi?" diye sordum.

Sandra bana bakmadan, "Sanmıyorum," diye cevap verdi. "Steven ve Naomi'yi bilirsin ayrıldık derler ama bir bakarsın yine birlikteler. Geçen hafta iş için Amerika'daydı ve orada Naomi ile buluştuğuna eminim. Zavallı kız umarım evliliklerin aşk için olduğunu düşünmüyordur."

Düşünüyordu. Elbette evliliklerin aşk için olduğunu düşünüyordu. Nasıl düşünmezdi Winona Roden bir masalda yaşıyordu. Onu uyandırmayı denemişim ama o bunu görmüyordu ve ben görmesini sağlamaya kararlıydım.

"Hafta sonu otelde ki davete gelecek misin?"

"Ne daveti?"

Gözlerini devirdi.

"Steven sana haber vermiş ve davetiye göndermiş olmalıydı. Otelin PR çalışması için bir davet düzenliyoruz. Organizasyonu ben yaptım ve bilirsin otelin şu anki müşteri potansiyelini yaşlılar oluşturuyor. Steven ve ben düşündük ki daha fazla reklam yapmalıyız... Yani sosyal medya fenomenlerini, birkaç ünlü ismi falan davet ettik. Basit bir organizasyon fakat sen yararlı olabilirsin." Şuh bir kahkaha attı. "Kadınlar seni sever."

Fırsat ayağıma gelmiş gibi görünüyordu.

"Steven unutmuş olmalı. Daveti bizzat senden aldım. O halde hafta sonu görüşürüz."

"Pazar akşamı saat yedi de."

"Pazar saat yedi de orada olacağım."

♡♡♡

Pazar akşamı için bir planım vardı ve fazladan bir davetiye daha istemek için Sandra'yı aramış o fazla davetiyeyi Naomi'ye göndermişim. Şansa bakın ki önümüzdeki hafta bir çekim için Londra'ya geliyordu ve ziyaretini birkaç gün öne çekmeye karar verdi. Steven'ın arkadaşı olduğum için dolaylı yoldan onu davet ettiğini sanıyordu. Ve Sandra yanılmamıştı o piç kurusu hala Naomi ile görüşüyordu.

Davetiyede resmi kıyafet yazdığı için smokin giydim. Kadınlar smokinden hoşlanıyordu ve bu kıyafet ne kadar rahatsız olursa olsun giymem gerekenden sık giyiyordum. Saçlarımı geriye doğru taradım, tıraş oldum ve parfüm sıktım. Naomi'yi kaldığı otelden almak üzere evden çıktım. Steven beni yanımda Naomi ile görünce nasıl tepki verecekti merak ediyordum.

Naomi yarı Asyalı genlerinin ona sağladığı bir güzelliğe sahipti. Siyah saçlarının dalgaları omuzlarına dökülüyordu. Siyah çekik gözleri ve beyaz teni kışkırtıcı bir tezat oluşturunuyordu. Fakat ufak tefek bir kadın değildi. Uzun ince ve kesinlikle muhteşem bir fiziğe sahipti. Altın rengi mini elbisesi içinde nefes kesici görünüyordu. O kolumdayken otelin balo salonuna girerken yüzümde geniş bir gülümseme vardı.

"Aslında Steven ile kalabalık ortamlarda görülmeyeceğimiz konusunda anlaşmıştık fakat sen arayınca... Geri çevirmek istemedim."

"Bu davet için senden başka mankenlerde çağırıldı Naomi. Göze batacağını sanmıyorum."

Gergince gülümsedi.

"Haklısın. Hem aslında beni çağırmadığı için bozulmadığımı söyleyemem. Şu yeni kız arkadaşı... İşlerin onunla kötü gitmemesi gerektiğini söyledi. Ailesi onu onaylamış ve Steven evlendikten sonra daha özgür olabileceğimizi düşünüyor. Bilirsin işte otel hisselerini tamamen alıp evli ama bağımsız bir adam olacak."

Dişlerimi birbirine bastırdım. Beyaz atlı prene bakın...

"Peki ya senin kocan?" diye sordum.

"Açık ilişki yaşıyoruz. Bu konuları en iyi sen bilirsin Alexander. İnsanlar her zaman birbirini tamamen mutlu edemiyor."

Sessiz kaldım. Yemek salonuna girdik ve bizi büyük bir kalabalık karşıladı. Herkes çok genç, çok enerjik ve çok gürültücüydü. Bu insanları bu tarihi otelde düşünemiyordum. Huysuz kat sorumlularını düşündüm, bana kınayan bakışlarını... Eğer yeni müşterileri içeriği dolduran uçarı gençler olacaksa hepsi istifa dilekçelerini vermek zorunda kalırdı. İçimden nedensizce gülmek geldi. Herkesin elinde telefon vardı ve her ayrıntıyı ya video ya da fotoğraf çekiyorlardı.

"Steven sorumluluğu alınca otel çok daha renkli olacak, ben bile burayı sık kullanmayı düşünebilirim."

Gülümseyerek kolumu beline dolabım ve onu kalabalığın arasında gördüğüm Steven'a doğru yönlendirdim. Tahmin ettiğim gibi yanında Winona vardı. Her zaman görüldüğünden farklıydı ve bu değişimden hoşlanmamıştım. Sıkıcı siyah bir elbise içindeydi yırtmacı bacaklarından birini ortaya çıkarıyordu. Saçları gergin bir topuzla tepesinde toplanmış, ışıltılı bir taçla süslenmişti. Koyu renk elliler makyajı ona yakışan tek şey olabilirdi gözlerini ortaya çıkaran kalın eyelineri, kırmızı ruju... Büyükbabam haklıydı *Audrey Hepburn*'e benziyordu. Steven bir grupta konuşurken Winona sıkılıyormuş gibi görünüyordu. Yanlarına ilerlerken bir an bile tereddüt etmedim.

"Ah, bak Naomi, Steven orada. Ona merhaba demeliyiz."

"Buna sinirlenebilir, Alexander."

"Gençlerin olduğu bir etkinlik ortalıkta annesini göremiyorum."

Bunu söylediğim anda Naomi kahkaha attı.

"Haklısın." Yalandan titreyerek, "Annesini düşünmek bile buz kesmek için yeterli," dedi.

Gruba yaklaşıncı Steven'ın ifadesi dondu ve suratı kıpkırmızı kesildi. Bebek surat bütün hislerini anında belli ediyordu. Öfkelenmişti, kıskanmıştı ve paniğe kapılmıştı. Winona'nın bakışları ise bana odaklanmıştı. Onu okumak güç olsa da şaşkın olduğunu söyleyebilirdim.

"Stev, bu ne güzel bir davet?" Hafifçe öksürdüm. "Öyle değil mi, Naomi?"

Steven yalancı bir ifadeyle gülümsedi.

"Alexander? Geleceğinden haberim yoktu."

"Sandra davetli olduğumu söyledi."

Steven, Naomi'ye baktığında, "Yalnız gelmem uygun olmaz diye düşündüm," diyerek açıklama yaptım.

İlk defa Winona ile göz göze geldiğimde uzanıp elini öptüm.

"Winona. Bu ne sürpriz? Demek mükemmel çift olarak ilk davetinizi veriyorsunuz. Ne kadar güzel..."

Steven araya girerek, "Alexander, ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordu.

Omuzlarımı silktim.

"Her zaman ki gibi partiyi renklendiriyorum. Naomi ile tanışın lütfen. Winona, bu Naomi kendisi Amerikalı bir model. Naomi işte bu zarif küçük hanımda Winona duyduğuma göre geleceğin Bayan Taylor'ı olma yolunda."

Naomi olabilecek en sahte şekilde gülüp Winona ile tokalaşırken Steven bana öfkeli gözlerle bakıyordu. Her an bir yumruk yiyebilirdim ama bunu göze alıyordum.

"Steven siz zaten tanışıyorsunuz öyle değil mi?"

ŞEHVET DERSİ - 24 - Sayfa 6

Sakin olun. :D Tatildehydim döndüm ve tekrar yazmaya başladım. Finale çok bir şey kalmadı azıcık hızlanmayı düşünüyorum yani inş.

WINONA

Onun burada ne işi vardı? Steven davet edilmediğini söylemişti ve kesinlikle onu tekrar görmeye hazır değildim. Özellikle Steven ile ilişkimizin şu aşamasında... İkimizde birbirimizi tanımaya ve güvenmeye çalışıyorduk ama Bay '*Ben Seni Üzerim*' Her şeyi karıştırmak için tekrar sahaya çıkıyordu. Ona bu kadar öfkeliyken, kızginken ve onu öldürmek isterken kalbim nasıl bana ihanet ederek sanki yaşama tutunmuş gibi çarpabiliyordu?

Ben donup kaldığım sırada Steven son derece gergin bir tavırla Alexander'ın yanındaki kadınla sohbet ediyordu. Mekândan, müşteri potansiyelinden bahsedilmesinden fazlaca sıkıldığım için kulak kabartmayı keserek Alexander'a baktım. O da tüm dikkatini vermiş beni inceliyordu.

İçimdeki duyguların bir anda oluşmadığını biliyordum. Aslında ilk defa İrlanda'da hissetmiş bunun sadece cinsel çekim olduğuna kendimi inandırmaya çalışmışım.

Alexander kadınlar konusunda tecrübeli bir adamdı ve ben çok tecrübesizdim elbette beni etkilemesi kabul edilebilirdi. Fakat o gece bana gelmesi, bana o şekilde bakması, yatağında benimle birleşirken aramızdan geçen o yoğunluk... Bunları ben hayal etmemiştim. İstediğim şeyin ne olduğunu anlamıştım sadece o yoğunluğu yaşamak istemiştim. O kitaplarda sayfalarca anlattığım şey oydu. Hala ona bakarken heyecanlanmamın sebebi de o kahrolası duyguydu...

Bir kez daha Steven'a ihanet ediyormuş gibi hissettim. Alexander arkasını dönüp gittikten günler sonra Steven'ın konuşma talebini kabul etmiştim. Birbirimize tamamen açık olduğumuz bir ilişkiye başlamıştık ve birbirimize sözler vermiştik. Onunla ilişki yaşamak kolaydı. Alexander'a karşı hissettiğim hiçbir duygu onda yoktu ama diğer tarafta onunla olmak kolaydı. Kalbimi kırmasından korkmuyordum ya da kafamı karıştırmıyordu. Önce benimle destansı bir şekilde sevişip sonra arkasını dönüp gitmiyordu. Steven'la sevişmek pek destansı sayılmazdı ama kötü de değildi.

Daha fazla Alexander'ın bakışlarına maruz kalmaya katlanamayacağıma karar vererek, "İzninizle ben... Ben lavaboyu kullanmalıyım," dedim.

Steven elimi tutarak beni durdurdu.

"Sana eşlik edeyim."

Kafamı iki yana salladım.

"Buna gerek yok, gerçekten. Sen arkadaşlarınla kal ben hemen döneceğim."

Uzanıp yanağından öptüm ve arkama bakmadan salondan dışarı çıktım. Neyse ki otele yabancı değildim ve hızlıca lavaboların olduğu koridora girdim. Bugün Ruby'nin izin günüydü bu berbattı onunla konuşmak iyi olabilirdi. Steven'ı destekler ve yanlış bir şeyler yapmama engel olurdu. Kahretsin ki bütün duyularım bir kez daha canlanmıştı.

Tuvalete girerek kapıyı arkamdan kapattım ve sırtımı kapıya yaslayarak derin bir nefes aldım. Sakin ol Winona... Bu hissettiğin sadece şehvet... Şehvet olmalı... Kendimi ikna etmeye çalışırken kapının ardından gelen sesle yerimden sıçradım.

"Benden mi kaçırıyorsun, *Noinin*?"

"Senden kaçmam için bir neden yok ve burası kadınlar tuvaleti."

O kendinden emin, ukala ses tonuyla, "Biliyorum, hiçbir kadının bunu sorun edeceğini sanmıyorum," dedi.

"Ben ediyorum. Yalnız kalabilir miyim?"

İkna edici olduğumu sanıyordum ama anlaşılan değildim.

"Sen işine bak, ben sadece konuşacağım."

Derin bir nefes daha alıp öfkeyle kapıyı açtım ve onun tam karşısına dikildim. Sırtını lavaboya yaslamış kollarını göğsünde birleştirmiş yüzünde saçma bir gülümsemeyle karşımda dikiliyordu. Tanrım! O kadar can sıkıcı, kendini beğenmiş ve kibirli görünüyordu ki... Peki benim aptal dizlerim neden titriyordu?

"Biz tüm boktan meseleleri konuştuk ve bitti. Seninle konuşacak başka bir şeyim yok. Zamanını beni sinir ederek değil, müşterini memnun ederek harcamalısın."

Güldü fakat artık eskisi gibi gerçek bir gülüş değildi daha çok gerçek duygularını bastırmak için kullandığı sahte bir gülüşten ibaretti.

"Demek kıskandın."

"Seninle, seni kıskanmamı gerektirecek bir ilişkim yok."

"Ama Steven ile var."

"Bu seni ilgilendirmez."

Bu sefer öfkesi açığa çıktı.

"Geç bunları Winona. Birlikte olduğunuzu hatta evlilik planları yaptığınızı biliyorum."

"Steven ne istediğini biliyor. Biz baştan başlamaya ve daha önce yaptığımız hataları yapmamaya karar verdik."

Güçlü bir kahkaha atarak başını bana doğru eğdi.

"Siz ikinizde ne istediğinizi bilmiyorsunuz. Steven çıkarları için seni kullanıyor sen de... Sen sadece inatçı, şımarık bir çocuksun!"

Artık ikimizde öfkeliydik ve bu öfkenin kaynağının ne olduğundan bile emin değildim. Ona öfkeli olmak istemiyordum ona karşı nötr olmak istiyordum ama bir laf ediyor ve tekrar yanardağ gibi patlamama neden oluyordu.

"Winona'nın öğretilerinden birini duymak ister misin?" Yüzüme bakmaya devam ederken, "Ders 1: Bir kadının kendine yapacağı en büyük kötülük, değerini bilmeyecek birinden değer beklemektir. Steven bana değer veriyor, beni hatalarım için affetmiş olması bile bunun göstergesi. Artık ona ihanet etmeyeceğim ve kalbimi ona adayacağım onu sevmeye çalışacağım," dedim.

Kaşları yukarı kalktı.

"Onu sevmeye çalışacaksın ve Steven karşılığında senin kıymetini bilecek... Onunla ne kadar zamandır birliktesin?"

"Bu konuda seninle daha fazla konuşmayacağım," dedim ve gitmek üzere arkamı döndüm. Alexander bileğimi kavrayarak beni durdurdu.

"Cevap ver *Noinin*. Onunla ne kadar zamandır birliktesin?"

Bunun nereye varacağını bilemediğim için ona istediğini verdim.

"Üç hafta."

Gülümsedi.

"İlk hafta sonumuzun ardından bana aşk itirafı yapıyordun. Onu hala sevmeye mi çalışıyorsun? Bence sen kendini kandırıyorsun."

Ona vurmak için diğer elimi kaldırdım ama Alexander elimi yakaladı. Onaylamaz bir cık sesi çıkararak, "Bu bir romantik komedi filmi değil, Winona," dedi. "Diğer konuya gelince Steven sana beklediğin ya da hakkettiğin değeri asla vermeyecek. Gerçekleri söylediğim için benden nefret edebilirsin ama artık buna karıştım ve kendimi senden sorumlu hissediyorum."

Ellerimi ondan kurtardım.

"Kendini sorumlu hissetmene gerek yok. Sana herhangi bir ödeme yapmadım. Şimdi izin verirsen Steven'ın yanına dönmeliyim."

♡♡♡

Gözlerim uzun dakikalar boyunca salonu taramıştı fakat Steven ortada yoktu. İşi çıktığını düşünerek sessiz bir köşeye geçtim. İkinci şarap kadehimi yudumlarken gergin, sıkılmış ve umutsuz hissetmeye başlamıştım.

"Steven'ı arıyorsan, belki de çalışma odasına bakmalısın."

Başımı çevirdiğimde Alexander ile göz göze geldim.

"Eminim ilgilenmesi gereken önemli bir işi vardır."

Gözlerini devirdi.

"İşi olduğuna eminim."

Gözden kaybolup kalabalığın arasına karışırken kafamı da karıştırmayı başarmıştı. Bir süre daha orada dikildim ama sonra bu bekleyişe daha fazla devam edemeyeceğime karar verdim. Kadehimi kokteyl masasına bırakıp balo salonundan dışarı çıktım. Elbisemin eteğini toplayıp merdivenleri hızlıca çıktım ve yönetim katının, ahşap cilası kokan koridorunda yavaşça ilerledim. Steven'ın odasının kapısında dikildim kapı kapalıydı ve koridorda kimse yoktu. Kapının kulpuna uzanıp yavaşça çevirdim.

Alexander yanılmamıştı, Steven oradaydı ama yalnız değildi. Kolları ince, uzun bir kadının bedenine dolanmış, dudakları kadının kollarının üzerine kapanmıştı. Birbirlerini aşkla, özlemle, tutkuyla kucaklamışlardı. Kadının yüzünü göremiyordum ama kim olduğunu biliyordum. Alexander ile birlikte gelen kadın... Steven beni görene kadar gördüklerime anlam yüklemeye ve onları izlemeye devam ettim. Tanıştıkları kesindi ama bu tutku bir anlık gelişen bir tutkuya benzemiyordu. Peki bu durum benim canımı neden bu kadar çok yakmıştı? Steven'a aşık değildim. Ama ona güvenmiştim. Üç haftadır tüm o konuşmaları, davranışları... Ona inanmamı ve güvenmemi sağlamıştı. Alexander'ı bir kadınla görmek benim için normaldi, kıskansam bile onun biriyle olmasını bekliyordum. Steven... Steven'ın ise beni aldatacak son kişi olduğunu düşünmüştüm.

Steven tutkuyla kapalı olan gözlerini açarak bana baktı. O an göz göze geldik ve zaman durdu. Hiçbir şey söylemedim sadece arkamı dönüp gittim. Merdivenlere kadar tökezlemeden gelmişim ama merdivenlerin sonunda Alexander'ın beklediğini görerek duraksadım. Bu romantik film klişesinin şimdi mi gerçekleşmesi gerekiyordu? Tam bir adım daha attım ki Steven kolumu tutarak beni kendine çekti.

"Winona, açıklayabilirim."

Şaşırtıcı bir rahatlıkla, "Gerçekten mi?" diye sordum. "Ağzının onun ağzının içinde olmasını nasıl açıklayacaksın?"

"Naomi benim... Benim eski sevgilim."

"Görünüşe göre pek eski değil. Vedalaşmıyorsanız tabi..."

Ses tonum alaycı bir hal almıştı ve bu Steven'ı sinirlendiriyor gibi görünüyordu. Bebek yüzündeki sivri çenesi hafifçe kasıldı.

Kontrolünü kaybederek, "Senin de çok sadık olduğunu söyleyemeyiz," dedi. İşte gerçek yüzü öfkeyle açığa çıkıyordu. Yani tüm o sorun değil meselesi tamamen yalandı. Yaptıklarımı her fırsatta yüzüme vurmaktan çekinmeyecekti. Söylediği şeyin farkına vardığında kendini toparladı ve o sahte sakinliğine bürünerek elimi avuçları arasında tuttu.

"Özür dilerim. Naomi ilişkimize bir şans verebileceğimizi düşünmüş. Ben ona seni sevdiğimi söylemeye çalıştım ama her şey bir anda gelişti."

"Bana benimle evlenmek istediğini söyledin. Söylesene Steven, evlendikten sonra da her şey bir anda gelişmeye devam mı edecekti? Birbirimizi tanıma aşamasında, bu noktada bu affedilebilir bir hata değil."

Elimi ondan kurtararak bir basamak indim ama Steven pes edecek gibi görünmüyordu.

"Hadi ama Winona. Bunu aşabiliriz." Kulağıma doğru eğildi. "Belki açık ilişki yaşamak o kadar kötü bir fikir değildir." Bakışlarını Alexander'a çevirdi. "Onu istiyorsun değil mi? Onunla devam edersin, istediğin gibi. Ücretini ben öderim ve karşılığında bende özgür olurum ama günün sonunda yine sana dönerim."

Bu söylediği karşısında öfkeli bir kahkaha atarak orta parmağımı suratına doğru kaldırdım.

"Özgürlüğün tadını çıkar," diyerek hızlı ve kararlı adımlarla merdivenlerden indim. İnerken arkama bakmadım ve tabi karşımda dikilen adama da...

♡♡♡

Otelden çıkıp yol boyunca aksayan topuklarımla yürümeye başlamıştım ki Alexander'ın arkamda olduğunu hissettim. Onu görmeden önce sesini duydum.

"Güzel hareketti."

"Siktir git, Alexander!"

Zorlanmadan bana yetişerek yanımda yürümeye başladı. O ana kadar güçlü duruşum kırılmış gözyaşları sikik rimelimle karışıp gözlerimi yakarak yanaklarıma süzülmeğe başlamıştı.

Alexander omuzlarımı kavrayıp beni durdurdu ve ona bakmamı sağladı.

"Siktir! Noinin? Ağlıyor musun? Onun için mi?"

Onu iterek dokunuşundan kurtuldum.

"Onun için değil." Duraksadım ve burnumu çekerek kendimi kontrol altına almaya çalıştım. Aptal gözyaşları. Aptal! "Anlamıyorsun değil mi? Bu şekilde öğrenmeme gerek yoktu, ben bu şekilde küçük düşmeyi hakketmedim." Yanaklarıma doğru simsiyah iz bıraktığından emin olduğum yaşları gösterdim. "Akanlar kırılan gururumun parçaları."

"Ben sadece çok geç olmadan görmeni istedim."

"Tıpkı Brian'a gösterdiğin gibi mi? İyi bir şey yaptığını düşünebilirsin Alexander, belki de yapıyorsun ama gidiş yolun çok boktan. Sana Steven'ın doğru erkek olduğundan bahsederken bana unutamadığı eski aşkından bahsedebilirdin ya da koluna o kadını takıp gelmeden önce bana haber verebilirdin ama sen bunun yerine rezil olmamı istedin. Kendi kendimi küçük düşürdüm."

Bana sarıldı. Bu Alexander'dan beklenmeyecek bir hareketti ve bende karşı koyamadım. Kolları bedenimi tamamen sarmış çenesi kafamın tepesinde öylece duruyordu. Ağlamam daha da şiddetlendi ve sarılmaya başladım.

"Şşşt. Üzgünüm."

Bir süre öylece kaldık ve ağlamama izin verdi. Biraz sakinleştiğimde zorda olsa kollarından sıyrıldım bu alışılması kolay bir durumdu ve benim buna alışma hakkım yoktu.

"Arabam otoparkta valeyeye bizim için getirmesini söyleyeceğim benimle otelin önüne yürür müsün?"

Kafamı iki yana sallayarak, "Olmaz," dedim.

"Hadi ama *Noinin*, bu kadar hassas olma sen güçlü bir kadınsın."

Bakışlarımı görmesi için kafamı geriye attım.

"Hassasiyet göstermiyorum, Alex. Boktan ayakkabılar ayaklarımı acıtıyor. Arabanı burada bekleyeceğim."

Güçlü bir kahkaha attı.

Alexander arabasıyla yanımda durduğunda ayakkabıları çoktan ayağımdan çıkarmış elimde tutuyordum inip bana kapıyı açmasına fırsat bırakmadan arabasına bindim.

"Sik kafalı Steven ve siktiğimin pahalı hediyeleri."

Ayakkabıları öylece yere fırlattım ve kafamdaki nefret ettiğim parlak tacı çıkarıp ayakkabıların yanına gönderdim.

"Bunları o mu seçti?"

Gözlerimi devirerek, "Ablası," dedim.

"Bunlar tam da Sandra'ya uygun."

Yüzümü iğrenir gibi buruşturdum.

"Onu da mı beceriyorsun?"

"Uzun süreli müşterim," derken eğleniyormuş gibi görünüyordu ben ise torpidoya kusmak istiyordum.

"Bu gerçekten iğrenç. Onu yatakta hayal edemiyorum."

"Etmemelisin zaten *Noinin*, ayrıntılar küçük kızlara göre değil."

"İy sanırım kusmalıyım."

Alexander kahkaha atıyordu ama benim içimde bir parça kıskançlık ile boğuşuyordu. Benden ayrıken kaç kadınla yatmıştı? Onu yargılamıyordum bu işiydi üstelik ben de Steven'la yatmıştım. Yine de kendime ve içimde yükselen o şiddetli duyguya engel olamıyordum.

♡♡♡

Alexander beni eve bıraktı ve tüm ısrarlarıma rağmen gece kalmak istediğini söyledi. Sanırım suçlu hissediyordu ama kanepede yatacaktı. Bir kez daha onunla aynı hataya girerek kalbimi parçalara ayıramazdım. Temiz bir çarşaf, yastık ve battaniyeyi kanepenin üzerine bıraktım. Duş almış ve rahat geceliklerimden birini giymiştim. Islak saçlarım havlunun ardındaydı. Alexander beni incelerken utançtan kızardım. Lanet olası kanepemde boxerı ile oturuyordu. Bedeninin bütün o ağız sulandıran ayrıntılarıyla...

"Korkunç görünüyorsun, git ve uyu ben burada olacağım."

"Buna gerek yok."

"Biliyorum." Küstah tavrıyla kaşlarını kaldırdı. "İyi geceler, *Noinin*."

Onu oturma odamda bırakıp yatağa yattım ve saniyeler içinde gözlerim ağırlıkla kapandı.

Kulaklarımda uğuldayan tartışma sesiyle gözlerimi açtım yatakta doğruldum. Sesler çok yüksek değildi ama iki adamın kısık sesli konuşmaya çalıştığını netçe duyabiliyordum. Parmak uçlarımda ilerleyip kapıyı araladım ve sesleri artık daha net duyabiliyordum. Steven gelmişti, Alexander ise onun içeri girmesine izin vermiyordu.

"Sana ondan hoşlanıp hoşlanmadığını sordum ve bana hayır dedin Alex! Şimdi ne bok yemeye çalışıyorsun?"

"Ona düzgün davranmalıydın ama sen ilk fırsatta Naomi'nin kollarına koştun. Amerika'da onunla buluşmayı sürdürdün."

Bir an vücudumdaki kanın beynimde uğuldadığını hissettim. Geçen haftaki Amerika seyahati aklıma geldi. İki gün boyunca telefonlarına bakmamıştı ve bana çok yoğun olduğunu söylemişti. Piç kurusu!

"Sen onun neyi oluyorsun Alexander? Hatırladığım kadarıyla müşterilerinin özel hayatı seni ilgilendirmiyordu. "

Alexander sessiz kaldı ama bu sessizlik birkaç saniye sürdü.

"O benim müşterim değil. O... O, benim arkadaşım."

Steven kahkahayla gülerek, "Arkadaş mı? Arkadaşlar ne zamandan beri birbirini beceriyor?" diye sordu. Alexander cevap veremedi sözlerini sürdürdü. "Onu seviyorsan bunu bir erkek gibi söylemelisin."

Bu sefer gülen Alexander oldu ama bu daha öfkeli bir gülüştü.

"Onu sevmiyorum. O sadece yardıma ihtiyacı olan küçük bir kız. Korunmayı hak ediyor ve onu koruyorum. Ondan uzak duracaksın!"

Beni savunuyor ve kendince koruyor olması ilk başta kulağa tatlı gelse de söyledikleri canımı yakmıştı. Bunlar âşık olduğunuz bir adamdan duymak istemeyeceğiniz sözlerdi.

Bu sözlerle birlikte saklandığım yerden çıkarak ikisinin arasına dikildim. Steven gözlerinde suçlulukla, Alexander ise hala öfkeyle bakıyordu.

"Teşekkür ederim Alexander ama kendi meselemi kendim çözssem daha iyi olacak," dedikten sonra kafamı Steven'a çevirdim. "Her zaman kötü adamlara karşı uyarıldım ama asıl dikkat etmem gereken iyi görünen adamlarmış. Sen o adamsın Steven, takım elbisesi ve göz boyayan tavırları içinde kocaman bir şerefsizsin. Seni görmek istemiyorum hayatımdan tamamen çıkmanı istiyorum. Baş belası annenden ve çokbilmiş ablandan da nefret ediyorum. Eğer hemen kaybolmazsan polis çağıracağım."

Cevap vermesine izin vermeden kapıyı suratına çarptım ve merdivenlerden indiğini duyana kadar kapının ardında bekledim. Nihayet dış kapı kapandığında kafamı kaldırıp Alexander'a baktım. Gururlu bir baba gibi kollarını göğsünde bağlamış bana sırtıyordu.

"Harikaydı, *Noinin*."

İşaret parmağımı ona doğrulttum.

"Bu küçük kızın korunmaya ihtiyacı yok. Seni tanıyana kadar çok iyi idare ediyordum ve hayatımda sen olmadan da idare edebilirim."

"*Noinin*..." Duraksadı ve bana doğru birkaç adım atarak tam karşıma dikildi. Yüzünü yüzüme doğru eğdi. Ilık nefesi yüzümü yalayıp geçerken ondan uzaklaşmak için ellerimi göğsüne dayadım ama bu bir hataydı göğsü çıplaktı ve sıcaktı...

Kafamı iki yana salladım.

"Kafamı karıştırmama izin veremem." Yutkundum. "Beni sevmiyorsun. Bunu söyledin. Ama öyleymiş gibi davranıyorsun, Alexander."

İki adım atarak geriledi aramıza yeterince mesafe koymuştu.

"Seni sevemem."

"Sevmez misin? Sevemez misin?"

"İkisi de aynı şey."

"Değil." Sesim titreyerek, "Korktuğun ne Alex? Sevmek mi?" diye sordum.

Gülerek, "Korktuğum bir şey yok," dedi. "Aile geçmişim bir dramı barındırıyor olabilir ama sevmekten de korkmuyorum. Sadece seni o şekilde sevmiyorum Winona. Neden seni önemseyen her erkeğin sana âşık olması gerektiğini düşünüyorsun. Sana gereksiz romantik olduğunu söyledim. Sende beni sevmiyorsun sadece ilk defa biriyle sikiştin olan şey bu. Şehvet..."

Sözleri art arda sıkılan kurşunlar gibi göğsümü deldi. Küçük bir kız gibi ağlamamak için dişlerimi birbirine bastırdım.

"Sen, o parlak ayakkabılarla tüm papatyaları ezdin." Elimle eşyalarını işaret ettim. "Şimdi toparlan ve git."

Ben odamda sessizce ağlarken Alexander'ın kapıyı çarpıp gitmesinin ardından bir ay geçmişti. Onu hiç görmemiş ya da konuşmamıştım. Zaten bu pek mümkün değildi, ortak bir paydamız yoktu. Bu ay başıma gelen en iyi şey – *iyi denebilirse* – Sürtük Christina Micheals'ın kendi kadar sürtük editörü yazımı onaylamıştı. Ah! Nasıl onaylamazdı... Onun için özel ders alıp romantik komedi tadında bir aşk masalına dahil olmuşum. Sonu romantik komediden çok dram filmine dönmüş olsa da... Christina yeni kitabının *-kitabımın-* adını *Bakire Leydi* koymuştu. *Aman en yaratıcı!*

Bağdaş kurmuş bir kilo dondurmayı bacaklarımın arasına oturtmuş ve kaşıklamaya başlamıştım. Yarisına geldiğimde Ruby buna daha fazla katlanamadı ve dondurmayı önümden çekip aldı.

"Yeter artık Winny. Şu klişe tavırlarından kurtul. Bizim gibi genç ve güzel kızlar aşk acısı çekmez."

Gözlerimi devirdim, "Öyle mi? Bu zamana kadar şu kanepede kaç kişi için ağladın, Ruby?" diye sordum. Dondurmaya uzandım ama Ruby onu arkasına sakladı.

"Tamam haklı olabilirsin ama bak bunu aştım değil mi? Hepsini..."

Yanıma oturup elimi tuttu.

"Gececek, hepsi geçer."

Yutkundum.

"En kötüsü ne biliyor musun?"

"Sana seni sevmediğini söylemesi mi?"

Kafamı iki yana salladım.

"Sadece onunla yattığım için onu sevdiğimi sanması." Ruby'e bakarak, "İlk yattığın çocuğu hatırlıyor musun?" diye sordum.

Ruby pembe boyalı dudaklarını büzdü ve düşünmeye başladı sonra aklına gelmiş gibi gözleri büyüdü.

"Evet. On altı yaşındaydım. Şu yaz kampındaki basketbolcu Leo'yu hatırlıyor musun?"

Gözlerimi devirdim.

"Çocuğun adı David'di."

Elini sallayarak, "Neyse ne," dedi. "Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Onunla yattıktan sonra ne hissettin? Yani ona âşık olduğunu mu düşündün?"

Ruby abartılı bir tavırla yüzünü buruşturarak, "Elbette hayır," dedi. "Canım acımişti ve hiç beklediğim gibi tatmin dolu değildi. Leo David'i görünce yolumu değiştirdim."

"Yani bu durumda herkes ilk yattığı adama âşık falan olmuyor."

Ruby kolunu atarak bana sarıldı.

"Âşık olduğunu söylüyorsan, aşıksındır Winny. Bunu anlayabilecek kadar romantiksin sen."

"İşte sorun da bu. Alexander gereğinden fazla romantik olduğumu düşünüyor."

"Siktir et o kendini beğenmiş erkek orospusunu. Hadi bu gece dışarı çıkıp biraz eğlenelim. İstersen benim mekâna gidelim kendini daha rahat hissedersin."

Ruby, Steven ile olanlardan sonra otelde daha fazla çalışmak istememişti bu yüzden şimdi bir gece kulübünde çalışıyordu ve çok daha mutluydu. Sanırım pek sabah insanı sayılmazdı Ruby bir günümüz vampiri olabilirdi. Karnımda başlayan bir ağrı hafifçe kendini gösteriyordu ve birkaç gündür kendimi halsiz hissediyordum. Alexander'ın söyledikleri beni düşündüğümünden daha fazla etkilemişti.

Kafamı iki yana sallayarak, "Kendimi iyi hissetmiyorum," dedim. "Biraz karnım ağrıyor ve sanırım yatmaya da ihtiyacım var." Elimini alnıma koyarak, "Ateşim varmı?" diye sordum.

Ruby elini alnıma götürdü.

"Sana bu kadar dondurma yememen gerektiğini söyledim. Bir aydır dondurmadan başka bir şey yiyor musun?"

Sorusunu geçiştirmek için kanepeye cenin pozisyonunda uzandım. Şu sıralar pek bir şey yemediğim doğrudur.

Ruby saatine baktı.

"Çıkmalıyım tatlım. Mesaim başlayacak." Uzanıp yanağına bir öpücük kondurdu. "Seni kontrol etmek için ararım fikrin değişirse diye barda bir sandalyeyi sana ayıracağım."

♡♡♡

Saatler geçtikçe kendimi daha kötü hissetmeye başladım. Ağrılarım şiddetleniyor ve hiç durmadan terliyordum. Yatağımda kıvrılmış yatıyordum. Yerimde doğrulmaya çalıştığım sırada telefonum çaldı ve komodine uzandım.

"Winny, nasıl hissediyorsun? Gelmeye karar verdin mi?"

Hafifçe öksürdüm.

"Ben pek iyi değilim Ruby. Sanırım hasta oluyorum."

Ruby birilerine içki servisi yaparken yatakta doğruldum ve o anda çarşafımın kıpkırmızı olduğunu gördüm. Çok fazla kan vardı. Çok fazla... Hepsi de benden geliyordu. Tam olarak bacaklarımın arasından.

"Ruby. Ben kanıyorum."

"Regl mi oldun?"

Güçlükle soludum.

"İh. Ben... Reglim daha yeni bitti. Çok fazla kan var."

"Hemen geliyorum. Sakın kıpırdama."

Sürünerek tuvalete gittim ve kendimi temizlemeye çalıştım ama bu pek mümkün değildi. Ağrılarım şiddetlenmiş ve sonunda tuvaletin önüne yığılmıştım. Ruby yarım saat kadar sonra gelip beni o halde görmüş ve ufak bir panik atak krizi geçirmişti. Bir yandan iyi olduğum konusunda onu ikna etmeye çalıştım diğer yandan ise taksi

aramasını söyledim. Kısa sürede hastaneye varmıştık. Acil müdahale odasında birilerinin bana bir şey söylemesini beklerken uyumamak için direniyordum. Bedenimdeki acı beni tatlı tatlı uykunun kollarına itiyordu.

Beni muayene eden doktor işini yaparken onu sorularıyla sık boğaz etmek istiyor fakat ağzımı açacak enerjiyi bedenimde bulamıyordum.

Doktor nihayet işini bitirdiğinde bana açıklama yapmak ister gibi boğazını temizledi.

"Düşük yapmışsınız Bayan Roden."

Son kalan enerji kırıntılarımla güldüm.

"Bu imkânsız."

"Görünüşe göre pek imkânsız değil. İleri dönem bir fetüs olduğu için sizi kürtaja alıp kalıntıları temizlememiz gerekiyor."

Birden telaşa kapılarak yerimde doğruldum.

"Hayır, hayır anlamıyorsunuz. Ben ilaç kullanıyorum ve... Ve regl oluyorum. Hiç gecikmedim."

Fakat doktor bunu umursamıyormuş gibi dudaklarını eğdi.

"Bu bazı durumlarda gebeliğin sağlıklı olmadığını gösterir ve ilaç her zaman işe yaramaz. Sizi hemen hazırlayalım ve ameliyathaneye gidelim. Haber vermek istediğiniz bir yakınınız var mı?"

Kafamı umutsuzca iki yana salladım. Görünüşe göre ertesi gün hapları her zaman güvenli değildi ve Alexander'ın içimde kalan son parçası da öylece sökülüp gitmişti. Bu iyi bir şey olmalıydı değil mi? Hamile olduğumu anlasaydım da o bebeği doğuramazdım. Beni böyle bir vicdan azabından kurtardığı için ona teşekkür mü etmeliydim? Peki ama ben neden kendimi çok daha üzgün hissediyordum?

Ameliyat için bana verdikleri formu doldururken Ruby yanıma geldi. Ağladığı için makyajı yüzünü siyaha ve sime boyamıştı. Boynuma sarıldı.

"Tatlım. Çok üzgünüm."

Sessiz kalarak ev adresimi forma yazmaya başladım. Bu lanet bilgileri neden istiyorlardı ki? Kalemle bir şeyler karalarken bir erkek sesiyle birlikte irkildim.

"Winona! Bebeğim, iyi misin?"

Steven'ı karşımda görmek gecenin ikinci büyük şokuydu. Öfkeli bakışlarımı Ruby'e çevirdim.

Ruby tırnaklarını kemirirken, "Çok korkmuştum. Kimi arayacağımı bilemedim ve düşündüm ki bebeğin babasının haberi olmalı," dedi.

Bakışlarımı Steven'a çevirdim.

"Bebeğin babası Steven değildi."

Ruby şaşkın bir ses çıkardı.

"Oh."

Steven bir küfür savurup yanıma geldi ve bana dokunmaya çalışırken, "O piç kurusunu öldüreceğim," diye bağırdı. "Sorun değil Winona ben yanında olabilirim. Sana destek olurum ve..."

Ellerini kendimden uzaklaştırırken sözünü kestim.

"Sana daha önce siktir git demiştim ya Steven. Onu tekrarlıyorum. Siktir git."

Ruby, Steven'ı dışarı çıkarırken nihayet aptal hasta formuyla baş başa kalmıştım.

♡♡♡

Narkozun etkisi yavaş yavaş geçerken doktor beni kontrole gelmiş doğru düzgün cevaplayamadığım birkaç soru sormuştu. Gözlerimden süzülen yaşların nedeni narkoz muydu? İçimden yükselen anlamlandıramadığım bir duygu bütün ciğerlerimi parçalıyordu. Doktor gittiğinde Ruby elinde telefonla içeri girdi. Steven meselesi yüzünden hala ona kızgındım ama kavga edecek enerjiye sahip değildim.

"Şey... Steven gitti." Kapıyı kapatarak içeri girdi. "Üzgünüm. Ben ondan olduğunu düşündüm. Alexander aklıma bile gelmedi. Yani adam böyle bir acemilik yapmaz diye düşündüm."

Adını duymak baş ağrımı tetikledi. Yerimden kalkmaya çalışırken, "Prezervatif delikti," dedim. "Doktor gidebileceğimi söyledi."

Toparlanıp giyinmeme yardım ederken, "Hadi canım! Prezervatif mi delikti. Bana bunu anlatmadın!" diye şakıdı.

Ona bakarken yüzümden her şey okunuyordu.

"Üzgünüm. Bu gece ne kadar çok üzgün olduğumu söyledim değil mi?" Saçımı okşadı. "İyi misin? Nasıl hissediyorsun?"

Yutkundum.

"Kötü hissediyorum."

"Bir yerin mi ağrıyor?"

"Hayır, fiziksel olarak değil."

Ruby anlamıştı, alnımı öptü.

"Üzgünüm tatlım. Zamanı gelince şirin tatlı bebeklerin olacak. Ama o jigolo düzgün bir baba adayı değil."

Başımı salladım. Giyindikten sonra Ruby ile birlikte hastaneden çıktık. Fakat Ruby gerilmiş gibiydi. Taksi bulmak için etrafıma bakınırken gözüm bir arabaya ve bana doğru gelen iki kişiye takıldı.

Çılgılık atarcasına, "Anne ve babamı mı aradın?" diye haykırdım.

Ruby suçlu bir çocuk gibi boynunu büktü.

"Endişelenmişim. Üzgünüm."

"Ruby bir kez daha üzgünüm dersen... Seni geçen ilk arabanın altına iteceğim."

Annem telaşla kollarını boynuma dolayıp bir yandan da bana bakmaya çalışırken babam iyi misin sorularına başlamıştı. İyi olduğuma kanaat getirdiklerinde tüm ısrarlarıma rağmen beni arabaya bindirdiler ve böylece Salisbury'e doğru yola çıktık. Harika! Şu saatten itibaren gözetim altındaydım.

Sabah olmak üzereydi ve ben pembe pijamalarım içinde, cibinlikli yatağымda oturmuş papatya çayı içiyordum. Annem hemen yatağın ucundaydı, babam ise başımda dikilmiş açıklama yapmamı bekliyordu.

"Ben özür dilerim. İşler kontrolden çıktı ve..."

Annem uzanıp elimi tuttu. Yorgundu, kızının düşük yaptığını öğrenmişti ama yine de çok güzel görünüyordu. Babamın ilk defa öfkeli ses tonuna şahit oluyordum.

"Buradan ayrılırken, üniversite paranı tamamlamak için Londra'ya gitmek istediğini söyledin. Burada kalabilirdin, Salisbury'de çalışıp bizimle yaşayabilirdin ama kendi hayatı yaşamak konusunda ısrarcıydın ve beni ikna ettin." Odanın diğer ucuna yürürken bende sessizliğimi sürdürdüm. "Daha sonra abinin düğününe kolunda bir jigoloyla geldin. Arkadaşın olduğunu söyledin. Genç olduğunu, bazı maceralara atılmak isteyeceğini düşündüm. Sana hak vermeye çalıştım modern düşündüm. Ve şimdi de arkadaşın ağlayarak beni arayıp, kızımın düşük yaptığını, kürtaja alındığını söylüyor. Tanrı aşkına Winona! Sana neler oluyor?"

Babam pek yüksek sesle konuşan bir insan değildi. Her zaman sakindi ve bu sakinlik çoğu zaman annemi delirtirdi ama şimdi ikimiz de yerimizden sıçramıştık.

"Bebeğin babası otelci çocuk muydu?"

Tatlı yalanlar mı? Yoksa acı gerçekler mi? Bu konuda seçim yapmak kolaydı ama ben yalan kapasitemin sonuna gelmişim ve öğrenmişim ki tüm tatlı yalanlar en boktan zamanlarda ortaya çıkar. Şimdi bir şey söylemek zorundaydım. Zavallı babam diğer bütün babalar gibi kızının hala bakire olduğunu ve ölene kadar da öyle olacağını sanıyor olmalıydı. Acı bir gerçekle yüzleşmişti, şimdi küçük, masum kızı bir acı gerçek daha itiraf edecekti.

"Hayır, Steven değil."

Annem kocaman açılmış gözlerini yüzüme odakladı. Babam ise cevabı tahmin ediyormuş gibi görünüyordu.

"Alexander."

Annem elini ağzına götürüp ağzından çıkacak çığlığı bastırdı babam ise elleriyle şakaklarını ovarken, "Bir jigolodan mı hamile kaldın?" diye sordu. Bu onun için zor olmalıydı. Tanrı aşkına o bir din adamıydı! Kilisede bunlar hakkında vaazlar veriyordu ama kızı bir jigolodan hamile kalmıştı. Tatlı yalanları kullanmalıydım. *Bir kez daha yanlış seçim Winona!*

Annem yataktan kalkıp babamın kolunu tuttu.

"O bizim kızımız Connor. Görüyorsun ne kadar yorgun ve üzgün görünüyor bu konuşmayı daha sonra yapabiliriz."

Babamla birlikte odadan çıkarken bana gülümsedi bende ona karşılık verdim ve yatağımın içine gömüldüm.

♡♡♡

Ne kadar uyudum bilmiyordum ama bir ömür uyuyabilecek kadar yorgundum. Annem kapımı tıklattığında zorlukla gözlerimi açtım.

"Winona, canım. Aşağıda seni görmek isteyen biri var."

"Steven geldiyse siktirip gitmesini söyle ve kapıyı ardından sertçe kapattığından emin ol."

Annemin küfürden hoşlanmadığını biliyordum ama kendimi tutamamıştım. Fakat bir şey söylemedi bunun yerine kısık sesle, "Alexander burada," diye mırıldandı.

Üzerimdeki örtüyü atıp yataktan fırladım. Alexander buradaydı. Neden buradaydı? Kahrolası Ruby'nin onu aramadığını umuyordum.

Annem yüzümdeki telaşı görerek, "Baban evde değil. Onu yukarı gönderiyorum sen yataktan kalkmasan iyi olur," dedi.

Başımı sallayarak onu onayladım. Elimle saçlarımı düzelttim ama kötü görüldüğümünden emindim. Onu yatakta oturarak mı, yoksa ayakta mı karşılamam gerektiğini düşünürken Alexander kapıdan içeri girdi. Tanrım bu haksızlıktı! Neden bu kadar kusursuz görünmek zorundaydı? Kot pantolon, siyah tişört giyyordu. Onu gördüğüm an beni saran çaresizlik duygusunu hissettim ve tek yaptığım dakikalarca ona bakmak oldu. Neden içimden bağırarak ağlamak geliyordu? Tanrım bunu yapmama izin verme... Ağlamamalıyım. Kapıyı arkasından kapatarak küçük adımlarla yanıma yaklaştı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. Anlaşılan biliyordu.

"Fiziksel olarak mı soruyorsun?"

"Tabi ki..."

"Fiziksel olarak iyiyim. Sorduğun için teşekkürler."

Yatağa yanıma oturdu.

"Özür dilerim. Daha dikkatli olmalıydım, kendi prezervatifimi taşımalıydım belki bilmiyorum ama başına bu geldiği için üzgünüm. Bu yaptığım çok sorumsuzca ve tehlikeliydi böyle bir hata affedilemez." Gözlerine bakarak, "Londra'ya dönünce kontrole gitmen gerekiyordu," dedi.

"Regl olunca gerek olmadığını düşündüm."

Bıkkın bir nefes verdi.

"Bu durumun çözülmesine sevindim daha kötü sonuçları olabilirdi."

Söyledikleriyle birlikte dişlerimi birbirine bastırdım.

"Bebliğimiz olabilirdi. Gerçekten kötü bir sonuç. Haklısın."

Alexander sözlerimdeki kinayeyi fark ederek ayağa kalktı ve elini saçlarının içinden geçirdi.

"Başından beri biliyordun değil mi? Hamile olduğunu biliyordun. Ne olacaktı? Ne olsun istiyordun? Kapıma kucacağında bir bebekle gelince ben öylece sana aşık mı olacaktım? Bu senin yazdığın uyduruk bir roman değil."

Sözlerinin bedenimde ve kalbimde yarattığı şok birkaç saniye kadar sürdü. O kadar öfkeliydim ki yüzüm alev alev yanarken ellerim soğuk soğuk terliyordu. Kalp atışımın kulaklarımda yarattığı uğultu öfkemi daha da körüklüyordu. Çığlık atmak istiyordum. Hayır ona vurmak istiyordum. Onun o kıymetli taşaklarına sağlam bir tekme atmak istiyordum.

Nasıl bu kadar kötü olabilirdi? Onu başından beri yanlış mı tanımıştım? Pamuk gibi bir kalbi olmadığını biliyordum ama yine de bunları söyleyecek kadar taş kalpli olması mümkün müydü? Bu o papatya tarlasında yanımda oturup bana yıllar önce unutulmuş bir şairden bahseden adam mıydı?

"İçimde bir bebek öldü Alexander. Ruhsuz bir doktorun dediği gibi ondan fetüs diye bahsetmeyeceğim. O bir bebektir." Derin bir nefes aldım. Nasıl hissettiğimi anlaması mümkün değildi çünkü ben bile anlayamıyordum. "Onu istemiyordum. Yani bunu planlamamıştım... En azından önümüzdeki on sene için böyle bir planım yoktu. Onun varlığından haberim bile yoktu ben hiç hissetmedim hiçbir şey hissetmedim. Kimin sikinden olduğunun bir önemi yok o benim bir parçamdı. Bir süre için öyleydi yani..." Duraksadım kendimle savaşıyordum ne için olduğunu bilmiyordum sanırım ağlamamak ya da sinir krizi geçirip ona saldırmamak için. "Bana hassas yaklaşmanı beklemiyordum elbette bunu yapamayacak kadar egoist olduğunun farkındayım. Ama yine de bu kadar duygusuz olman... Gerçekten Bray'de o kalede tanıdığım adam sen misin? Benim gözümü kör, kulağımı sağır eden şey neydi? Çünkü bir insanın bir anda bu kadar acımasız olması imkânsız. Başından beri böyle olmalısın."

Alexander daha yumuşak bir sesle, "Winona," diye mırıldandı.

Sanırım artık ağlıyordum ama buna engel olamıyordum. Göz yaşlarımı elimin tersiyle silip oturduğum yataktan kalktım.

"Beni hayal kırıklığına uğrattığın için seni suçlamıyorum," derken kapıya doğru ilerleyip ardına kadar açtım.

Alexander gitmesini istediğimi anlamıştı kapıya doğru yönelirken başı öne eğikti. Yanımdan geçip odadan çıkmadan önce sözlerime devam ettim.

"Çok fazlasını beklediğim için kendimi suçluyorum." Kapıyı arkasından kapatırken, "Bir daha karşıma çıkma. Asla."

Alexander uysal bir tavırla başını salladı.

"Haklısın birbirimizi bir daha görmemeliyiz, biz birbirimize iyi gelmiyoruz. Kendine iyi bak Winona."

♡♡♡

Bir gün ve geceyi ağlayarak geçirdikten sonra kalp kırıklığından kurtulmanın en iyi yolunun kendim için bir şeyler yapmak olduğuna karar verdim. İçimdeki öfkenin ve

acının beni yiyip bitirmesine izin vermeyecektim. Masanın üzerinde duran eski bilgisayarımı açtım. Harika! Başladığım yere geri dönmüştüm. Henüz lisedeyken bu bilgisayarda yazdıklarımı düşündüm buna böyle başlamıştım peki ne zaman o genç kızın hayallerini satacak duruma gelmişim?

Boş bir sayfa açtım ve ilk defa bir hikayeme isim verdim. Genelde sadece yazardım yazdığım şeylerin bir ismi olmazdı ama bu sefer farklı hissediyordum.

ŞEHVET DERSİ

Ve yazmaya başladım. Bütün hikâyeyi en başından ve tüm ayrıntılarıyla. Alexander Connery'nin ismini ve kendi ismimi değiştirdim. Elbette bizi ortaya çıkaracak ayrıntıları da öyle. Yazmayı istediğim gibi mutlu sonlu biten bir aşk romanı olmayacaktı belki ama mutlu son için aşk şart değildi. Bir kadının kendine çizdiği yoldan güzel bir mutlu son hayal edemiyordum. Kendi yolunda yürüyen mutlu ve başarılı bir kadın... Yazmak istediğim o kadının hikayesiydi.

Bir hikâye yazmaya başladım ve bir gün gerçekleşmesini umuyordum.

Bu benim hikayem.

ŞEHVET DERSİ - 26 - Sayfa 6

ALEXANDER

1 YIL SONRA...

Hayatınızın koca bir hiç olduğunu bildiğiniz ama yine de bunu sürdürmeye devam ettiğiniz günler vardır. Uzun zamandır öyle hissediyordum. Sabah uyanıyordum, duş alıyordum, spor yapıyor, yemek yiyordum, çalışmaya devam ediyordum ama bu yaptıklarım mekanik hareketlerden ibaretmiş gibi hissediyordum. Daha önce hayatımın mükemmel olduğunu düşünürdüm -*tamam kusursuz değildi*- fakat benim yaşımda bir adamın isteyeceği gibiydi. Yakışıklıydım, param vardı, duygusal karmaşalara girmeden kadınlarla seks yapıyordum ve bundan bok gibi para kazanıyordum. Ama artık hiçbir şey eskisi gibi değildi.

Arabamı bir sonraki randevumun olduğu yere doğru sürdüğüm sırada kırmızı ışıktaki durdum ve gözüm karşı kaldırımdaki kitapçıya takıldı. Camındaki afişte aşına olduğum bir surat görüyordum ya da öyle mi sanıyordum. Çünkü bu bir senedir sıkça oluyordu. Fakat bu sefer hayal görmediğimi fark ettim. Arabayı yol kenarına park ederek korna çalan arabaların arasından geçerek dükkânın önünde durdum. Afişte Winona'nın ismi vardı.

WINONA RODEN'İN BÜYÜK SES GETİREN KİTABI ŞEHVET DERSİ...

Resimde ise kesinlikle gururlu ve özgüvenli bir şekilde gülümsüyordu. Hiç düşünmeden dükkânın içine girdim. Kitapları girişteki büyük bir rafa dizilmişti. Beyaz bir cildi vardı ve cildin kenarında elle çizilmiş gibi duran basit bir papatya kabartmasının üzerinde elimi gezdirdim. Kitabın kapağında Şehvet Dersi yazması beynimden vurulmuşa dönmeme neden oldu. Bizden bahsediyor olamazdı. Kitabın arka tarafını çevirdiğim sırada çalan telefonum trans halinden çıkmamı sağladı. Telefonu cebimden çıkarıp ekrana baktım. Brian arıyordu.

"Efendim?"

"Alex, hemen gelmen lazım. Büyükbabam..."

"Öldü mü?"

Bir anda telaşlanmışım elimdeki kitap yere düşerken gürültülü bir ses çıkardı. Açıkçası doktorlar bu kadar yaşamasını beklemiyorlardı ve biz her anı kendimizi onun öleceği güne hazırlayarak geçirmiştik ama insan kendini böyle bir şeye nasıl hazırlayabilirdi? Büyükbabam çoğu zaman kim olduğunu bile unutuyordu ve bu gerçekten çok zordu.

"Hayır, daha değil. Ama çok vakti kaldığını sanmıyorum belki birkaç saat daha... Hemen gelsen iyi olur Alex."

Eğilip kitabı yerden alırken, "Hemen yola çıkıyorum bulduğum ilk uçakla oradayım," dedim.

Hızlıca kasaya gidip kitabın ödemesini yaptım ve Sharon'u arayıp randevularımı iptal etmesini söyledim. Bulduğum ilk uçakla Dublin'e giderken kafamı biraz olsun dağıtmak için kitapçıdan aldığım kitabın kapağını açtım. İthaf bölümünde yazanları okurken gülümsedim.

Bulutların üzerinde olan tüm kızlara...

Umarım çok sert çakılmazsınız.

Yerden sevgiler,

Mizah anlayışından bir şey kaybetmemişti.

Kitap bizden bahsediyordu. İsimleri ve hikâyenin ana hatlarını biraz değiştirmiş olsa da apaçık ikimizdik ve bundan hoşlanıp hoşlanmadığımı bilemiyordum. Romantik bir roman değildi bu düpedüz taşlamaydı. Erotik bir taşlama... Neyse ki seks ile ilgili ayrıntıları doğru yazmıştı. Onu bu kadar etkilediğimin farkında değildim. İngiliz bir jigolo ile bir kat görevlisinin romantik yakınlaşmalarını anlatıyormuş gibi görünse de alt metinlerde sert tavsiyeler göze çarpıyordu. Hikâyeyi bir anda kesiyor ve komik bir dille ikisi arasındaki ilişkiyi eleştiriyordu. Burada benden ziyade kendisini de çok sert eleştirilere maruz bıraktığını görüyordum ve bundan hoşlanmamıştım.

Fakat okuduğumda ne kadar sevdiğimi düşündüğüm tavsiyelerde vardı. Onlar benim tanıdığım Winona'dan bile daha fazlasıydı. O satırlarda ayakları yere sapasağlam basan, başı dik, inatçı ve ukala bir kadın vardı ki bunu gerçekten sevmiştim. Her zaman yaptığım gibi kitabın sonunu açmış ve okuduğum cümleler şu durumda bile dudaklarımın kıvrılmasına neden olacak kadar harikaydı.

-Düşersin, kalkarsın, hata yaparsın, öğrenirsin. Sen insansın, mükemmel değilsin.

Yaralandın, ama yaşıyorsun.

Sadece nefes alıyor olman bile değerli.

Hayat sürprizlerle dolu.

Az sonra seni neyin beklediğini öğrenmek bile yaşamak için büyük bir sebep.

Bunu yapmıştı. Ayağa kalkarak devam etmiş ve tüm hayallerini gerçekleştirmişti. Fakat bu satırlarda ne kadar acı çektiğini de görebiliyordum. Bunu ona ben yapmıştım.

Kitabın baş kısmında beni rahatsız eden bölümlere göz atmaya devam ettim.

"Mastürbasyon özgürlüktür. Gidip kendini becermekte özgürsün!"

Eğer bir adamın gözlerine bakarak sevişiyor ve duygularınıza karşılık arıyorsanız; Sorun sizde değil!

Sorun sizin gözlerinize bakıp, sizinle hayatının en muhteşem seksini yapıyormuş gibi sevişen o adamda.

Eğer bir erkeği becerip hayatınıza devam edemeyecek kadar duygusalsanız. Kendinize bir oyuncak edinin. O adama ihtiyacınız yok.

Kitabın kapağını sertçe kapattım ve yolculuğun kalanı boyunca durmadan saate baktım. Oraya vaktinde yetişebilmeyi umuyordum.

♡♡♡

Uçaktan Dublin'de inip Brian'ı aramıştım ama Brian doktorun onları eve gönderdiğini hastanede yapılacak bir şey olmadığını söyledi. Dublin'den bir taksiye binip doğruca Bray'e gittim. Taksiden indiğimde beni Brian karşıladı.

Bana sarılırken, "Bu kadar çabuk geldiğin için teşekkürler," dedi.

"Büyükbabam her şeyden önemli, Brian biliyorsun. Onu görmeliyim."

"Odasında dinleniyor, gel sana eşlik edeyim."

Odasına çıktığımızda Brian ve büyükannem bizi yalnız bıraktı öylece yatan büyükbabamın yanında oturdum. Brian onun yorgun olduğunu ve doktorun verdiği ilaçlarla uyduğunu söyledi. Elini tutarak kulağına onu sevdiğimi fısıldadım ve ondan daha iyi bir torun olamadığım için özür diledim.

Bir süre onun yanında oturup sadece konuştum. Bu bana iyi gelmişti ve ona veda edebildiğim, zamanında yetişebildiğim için mutluydum. Kapıdan çıktığımda Brian'ın koridorda telefonla konuştuğunu görüp bekledim. Beni görünce konuşmayı kısa keserek telefonu kapattı.

"Babanla mı konuşuyordun? Onlar nerede?" diye sordum.

"İş için Kathleen ve kızları alıp Amerika'ya gitti."

Kaşlarımı çatarak, "Hemen dönmeleri gerek," dedim. "İçeride yatan adam onun babası."

Brian fazlasıyla sakın bir tavırla, "Doktor bir süre daha bizimle olacağını söyledi. Onları telaşlandırıp sevimli ailelerinin huzurunu kaçırmak istemeyiz," dedi.

Ona şaşkın şaşkın bakarken, "Sen Kathleen'den hoşlanmazsın bile," diye bağırdım.

"Kızları severim. Büyükbabaları bir süre daha bizimle ve kızları üzmem istemiyorum. Babama haber verdim bir acil durum daha olursa derhal buraya gelecek ama şimdilik buna gerek yok."

"Ne kadar zamanı kalmış?"

Brian bakışlarını benden kaçırırken, "Birkaç gün," diye cevap verdi. "Senin burada olmana ihtiyacı var Alex."

Başımı salladım.

"O gün gelene kadar burada olacağım."

Gerçekten de öyle yapacaktım. Hayatım boyunca bana şefkat gösterip gerçekten ebeveynlik yapmış iki insan vardı. Biri büyükannemdi. Diğeri ise büyükbabam.

Büyükannemin iyi olup olmadığını görmek ve onunla biraz konuşmak için alt kata indim. Salona doğru ilerlediğim sırada sesini duydum. Biriyle konuşuyordu ve konuştuğu kişinin ses tonuna da fazlasıyla aşınaydım. Yanlış duyduğumu varsaymak istiyordum adımlarım yavaşladı, en sonunda salonun kapısında duraksadım. Kesinlikle yanlış duymamıştım.

Bu bir şaka olmalıydı.

Winona, büyükannem ile konuşuyordu. Lacivert elbisesi içinde yas evine uyum sağlıyordu. Saçları hatırladığımdan biraz daha kısa olsa da tamamen oydu. Tıpkı hatırladığım gibi... Peki ama onun burada ne işi vardı?

Hafifçe öksürerek ikisinin konuşmasını bölerken, "Böldüğüm için üzgünüm," dedim. Aslında hiç üzgün değildim derhal bir açıklama istiyordum.

Büyükannem bana dönerek hafifçe gülümsedi.

"Sorun değil Alex. Ben de Winona'ya böyle bir günde yanımızda olduğu için ne kadar mutlu olduğumu söylüyordum."

Ona bakarken hala cevap beklediğimi anlaması için kaşlarımı yukarı kaldırdım. Winona bana bakarken gözlerinde derin bir nefret görüyordum. Hala bana son gördüğümde baktığı gibi bakıyordu. Kalbini binlerce parçaya ayırıp üzerinde tepinmişim gibi. Belki de haklıydı.

"İkinizin ayrıldığınızı biliyorum. Fakat büyükbaban senin ve Winona'nın birbirinizi bulmanızdan ötürü çok mutluydu. Dün gece bana ikinizi sordu hala birlikte olduğunuzu sanıyordu ve ben de ayrıldığınızı hatırlatmak istemedim. Böyle bir şey ona iyi gelmezdi."

Büyükanneme şüpheli bakışlarla bakarken, "Ve Winona'yı da buraya çağırdın?" dedim.

"Modern bir zamanda yaşıyoruz tatlım eminim arkadaş kalmayı başarmışsınızdır. Büyükbaban son günlerinde huzurlu olmalı." Konuyu değiştirip yorum yapmama fırsat vermeden araya girerek, "Winona'da, Sean'ımı görmek istediğini söylüyordu. Ben ev işleri ile ilgilenirken ona eşlik eder misin, Alex?" diye sordu. Aslında bu bir sorudan çok emirdi.

Winona tam gerek olmadığını söylemek üzereyken araya girdim.

"Tabi ki onu sevgili büyükbabama veda etmesi için odasına götürürüm."

Büyükannemin gözlerinde gördüğüm o ışıktan hoşlanmamıştım. Onunda yalan bir ilişki adına umut beslediği belliydi.

"Harika. Winona eşyalarını geçen seferki odana taşıttırıyorum."

"Benim odam," diyerek araya girdim ama Winona'da aynı anda, "Buna gerek yok Claire ben otelde rezervasyon yaptırdım," dedi.

Büyükannem beni geçiştirdiği zamanlarda yaptığı gibi elini salladı.

"Saçmalama tatlım, bu binada yirmi yatak odası var. Otelde kalmayı unut." Bana dönerek, "Ve Alex artık ayrı olduğunu biliyorum o yüzden sana kütüphanenin karşısındaki odayı hazırladım," dedi.

"Eşyalarımın taşınması gerek büyükanne ve eminim kütüphanenin karşısındaki oda Winona'nın daha çok hoşuna giderdi."

"Winona geçen geldiğinde o odayı beğenmişti ve ben her şeyi hallettim. Hadi Sean'ımın yanına gidin."

♡♡♡

Öldürücü bir sessizlikte koridorda yürürken ilk konuşmayı başlatan Winona oldu.

"Bak, peşinde koşuyor falan değilim. Buraya Brian aradığı, Claire'i kıramadığım ve Büyükbaba Sean'a veda etmek için geldim."

"Demek arayan Brian'dı."

"Brian aradığında bunu yapamayacağımı söyledim ama sonra Claire aradı ve..."

"Ne kadar ikna edici olduğunu bilirim." Koridorda durdum ve o da durdu. "Benim için sorun değil. Açıklama yapmak zorunda değilsin. Bir oyun oynadık ve bazı sonuçları olacağını biliyorduk. Burada olduğun için memnunum, teşekkür ederim."

Başını sallarken gözlerini benden kaçırdı.

"Önemli değil ama yine de sadece Büyükbaba Sean için buradayım. Seni affetmedim ya da aramızda bir ateşkes yok." Birkaç adım atarak arkasını döndü. "Buradan sonrasını kendim bulabilirim."

O küçük topuklarının üzerinde Büyükbabamın odasına doğru yürürken orada öylece dikildim. O az önce aramızda bir ateşkes olmadığını mı söylemişti?

Büyükannemin kendi odamı elimden alarak benim için hazırladığı odaya girdiğimde hala burnumdan soluyordum. Tişörtümü çıkararak yatağın üzerine fırlattım ve duşa doğru yürürken pantolonumu tekmeledim. Aramızda bir savaş başlatmak istiyorsa bende karşılık verecektim. Öyle olsun!

Duştan sonra biraz uzandım ve büyük bir hata yaparak Winona'nın o baş belası kitabını elime alıp okumaya devam ettim. Hem öfkelenip hem gülümsüyor olmam normal değildi. Mizah konusunda iyiydi, laf sokma konusunda da öyle... Birkaç sayfa göz atma planım kitabı neredeyse yarısına kadar okumam ile sonuçlanmıştı. Ve o bölüme gelmişim. James ve Rosie'nin ilk seferleri... Yani bizim ilk seferimiz. Ayrıntılar kaybolabileceğim kadar gerçektir. Diyaloglar canlıydı ve söylediğim, söylediği kelimeler beynimde uğulduyordu. Hislerini okumaktan hoşlanıp hoşlanmadığımı bilemiyordum. O kadar duygusal ve saftı ki... Onun içindeyken ona ne hissettirdiğim hakkında hiçbir fikrimin olmaması karşısında bir küfür savurdum.

"Bir sonraki sefer Rosie, Seni sikeceğim ve sen o zaman ne istediğini anlamış olacaksın. İkisi arasındaki farkı sana anlatacağım."

İşte bu cümle... Kaçmanız ya da kaçınmanız gereken her şey böyle tehlikeli ve karanlık cümlelerle başlar. Sikilen şey bedeninizden fazlası olacaktır. Size yeni şeyler öğretip, tüm beklentilerinizi karşılarken hiçbir adamın size o şekilde hissettiremeyeceğinin farkına varırsınız. Seks hayatınızın sonuna kadar sizin için sikilmiştir. Fakat bay esrarengiz için ilk kadın olmadığınız gibi son kadında değilsinizdir.

Kitabı elimden fırlatıp üzerime bir şeyler giydim ve yürüyüş yapmak için -geçici- odamdan dışarı çıktım. Yemek odasından geçerken Winona'nın bir salata kasesi taşıdığını görerek duraksadım. Hemen arkasından büyükannem geldi. Açıkçası buraya gelirken en çok onun için korkmuştum ama gördüğüm kadarıyla o iyiydi...

"Ah, Alex. Bizde Winona ile akşam yemeğini hazırlıyorduk. Sende Brian'a haber verebilir misin?"

"Büyükbabam yokken aile yemeği yemek istediğine emin misin?" diye sordum.

Büyükannem beni geçiştirerek, "Siz çocuklar yiyeceksiniz ben ise büyükbabanızla yukarıda olacağım. Onsuz sofraya oturma ve yine oturmayacağım," dedi.

Ona itiraz edemiyordum bir şekilde kendimi her söylediğini kabul ederken ve yaparken buluyordum. Yukarı çıkıp Brian'ı yemek için çağırdım ve üçümüz gergin bir şekilde sofrada otururken önümüzdeki yemeklerle oynuyorduk. *Hayır, yanlış tespit Brian yemeğini yerken fazlasıyla rahattı.*

Winona önce bana daha sonra Brian'a baktı ve yemeğinden bir çatal alarak ağzına atıp çiğnemeye başladı ben ise önümdeki su bardağına uzanıp bir yudum almadan önce, "Kitabın için tebrik ederim," dedim.

Winona sanki bundan haberdar olmamı beklemiyormuş gibi bana bakarken gözleri şaşkınlıkla açıldı. Nasıl haberim olmazdı ki? Lanet kitapçıda tam boy bir afişi vardı.

"Şey, teşekkürler. Ben... Bildiğini bilmiyordum."

Yemeğimi yemeye başladım ilk lokmayı çiğnerken, "Okumaya yeni başladım. Oldukça yaratıcı... Yine de aramızda geçenleri yayınlamadan önce haber vermeni beklerdim," dedim.

Elindeki çatalı bıraktı.

"Onlar benim anılarım."

"Benim başrolü oynadığım anılar," derken rahat bir tavır takınmıştım bundan nefret ettiğini biliyordum.

"Kitap karakterimin adı Alexander değil, James."

Gözlerimi devirdim.

"İsimleri değiştirmen bir şey ifade etmez."

"Kitabımdaki erkek karakter sadece bir figüran."

"Farkında değildim, işin çoğunu o yapıyormuş gibi görünüyor."

"İşin çoğunun seks olduğunu düşünen bir adamın görüşü."

Masa bir anda buz gibi sessizliğe bürünmüştü tek çıkan ses Brian'ın yemek yeme sesleri ve Winona'nın öfkeli soluklarıydı. Bende sessiz kalmaya ve yemeğime devam etmeye karar verdim ama Winona pes etmiyordu.

"Sana telif mi ödemem gerek?" diye sorarken sesinde yoğun bir alaycılık vardı.

"Bilmem, yine bir anlaşma yapmak istersin belki?"

Dalga geçmemden hoşlanmamıştı yanakları kıpkırmızıydı, öfkeliydi. Biraz daha üzerine gidersem kafasından dumanlar çıkacağını düşünüyordum.

Winona gururlu bir tavırla ayağa kalkarak, "Size afiyet olsun. Benim iştahım kaçtı," dedi ve masadan kalkıp gözden kayboldu.

Brian yemek yemeyi bırakmış bana suçlayan bakışlarla bakıyordu.

"Onu buraya çağırman çok gereksiz bir hareketti."

Brian arkasına yaslanarak kollarını göğsünde bağladı.

"Burada olması gerekiyordu özellikle geçen sene onu nişanlın ilan ettikten sonra. Büyükbabam onu sayıklayıp duruyordu ne yapmamı bekliyordun? Siz çocukça bir oyun oynadınız diye ölüm döşegindeki bir adamın son arzusunu geri mi çevirseydim?"

"Bir oyun olduğunu nereden biliyorsun?"

"Hadi ama Alex. Kimse anlamadı mı sence? Onun kadar mükemmel bir kızın bir jigolo ile ne işi olur?"

Kaba bir şekilde güldüm.

"Benimle bir anlaşma yapmayı kabul ettiğine göre sandığın kadar mükemmel değil. Onun için ruhunu şeytana satmış diyebiliriz. Üstelik iznim olmadan tüm anılarımızı kitaplaştırdı yani şimdi kötü adam ben miyim?"

Onun o yargılayan tavrından nefret ediyordum ve şimdi tam olarak o yargılayan bakışlarıyla beni ezmeye çalışıyordu.

"Bence ondan tahmin ettiğinden fazla hoşlanıyorsun, yaptıkların için pişmansın. O yüzden bu kadar kaba davranıyorsun."

Masadan kalktım. Olmayan iştahım da gitmişti.

"İstedliğini düşünmekte özgürsün Brian ama yanılıyorsun. Her zamanki gibi..."

♡♡♡

Büyükannem, büyükbabamı görmeme izin vermemişti ve bende bir yatak odasına tıklmaktan fazlasıyla sıkılmaya başlamıştım. Üzerime rahat bir eşofman giyerek kendimi dışarı attım. Biraz yürüyüş yapmak içimde coşup duran o öfkenin yatışmasına yardımcı olabilirdi. Elma bahçesine yaklaştığım sırada gözüme çarpan gölgeler rahatsız hissetmeme neden oldu. Yaklaşınca gölgeler daha seçilebilir bir hal aldı. Brian ve Winona elma ağaçlarının altında oturuyorlardı. Görünüşe göre ufak ve -samimi- bir piknik organize etmişlerdi. Winona şarap kadehini dudaklarına götürürken gülümsedi ve Brian ona yemesi için çatalın ucunda peynir uzattı.

Burada nasıl bir ucuz senaryo dönüyordu böyle!

Yanlarına yaklaşırken soluk soluğa kalmıştım. Beni fark eden Winona gerildi ama Brian son derece rahat görünüyordu.

"Bu güzel akşamınızı bölmediğimi umuyorum."

"Winona akşam yemeği yiyemedi. Onu kötü ağırladığımızı düşünmesini istemem. Sonuçta o bir misafir." Winona'ya dönerek göz kırptı ve Winona kızaran yanaklarını gizlemek için bakışlarını kaçırdı. Tıpkı benim edepsiz imalarımı duyduğunda yaptığı gibi...

"Tabi Winona'nın misafirperverliğimizi sorgulamasını istemeyiz."

Winona, ayağa kalkarak, "Bu güzel piknik için teşekkür ederim Brian ama artık gitsem iyi olacak," dedi.

Doğruca ona baktım.

"Ben geldim diye mi gidiyorsun?"

"Evet," derken duruşunu dikleştirdi. "Laf sokmalarından ve imalarından sıkıldım. Burada kavgaya çıkaracak biri varsa o ben olmalıyım."

Brian'a dönerek, "Bize biraz izin verir misin, Brian?" diye sordum.

Brian, Winona'dan onay aldıktan sonra sessizce yanımdan ayrıldı şiddetli bir kavganın ortasında kalmaktan sıyrıldığı için mutlu görünüyordu.

"Barış istemediğini söyleyen sendin şimdi geçimsiz olan ben mi oluyorum?" diye sordum.

Gözlerini bana dikti.

"Barış ya da savaş istediğimden bahsetmedim Alexander. Sadece seni affetmediğimi söyledim. İki farklı şeyler... İki medeni insan gibi birkaç günü tartışmadan ve birbirimize tahammül ederek ya da görmezden gelerek geçirebilirdik ama sen beni her gördüğün yerde laf sokarken bu pek mümkün değil."

Gitmek için hareketlendiğinde kolunu tuttum ama hızla elimi geri çektim. Kadınlara dokunma konusunda her zaman çok rahat olmuştum ama konu Winona olunca her şey daha zor, daha karmaşık bir hal alıyordu.

"Lanet olsun!" Derin bir nefes aldım. Neden kendime hâkim olamıyordum? Neden ona karşı bu kadar... Öfke doluydum. İçimdeki his o kadar yoğun ki öfkeden başka bir isim bulamıyordum. "Amacım sana kaba davranmak değildi. Özür dilerim."

Ben ondan özür dilerken çenesi yukarıda başı dikti ama gözlerini benden kaçıırıyordu.

"Yazdıklarına sinirlendim. Seninle ilgili... Bizimle ilgili yazdıklarına. O şekilde hissettiğini yani o kadar yoğun hissettiğini göremedim. Yazılarında bana yüklenmen oldukça komik aslında." Kendi kendime güldüm ve Winona'nın da dudakları hafifçe kıvrıldı. "Fakat kendini o şekilde yargılamandan hoşlanmadım."

"Bütün suçu sana yüklemek doğru olmazdı. Her şeyi baştan düşünmek kendi hatalarımı da görmemi sağladı."

Başından beri onun hatalı olduğu tek bir anı aklıma getirmeye çalıştım ama yoktu. Bunu ona söylemeliydim belki de ama o kadar cesur olmadığımı biliyordum.

Gülerek, "Bir aşk romanı yazacağını düşünmüştüm," dedim.

Gülüşüme karşılık verdi. Tıpkı az önce Brian'a güldüğü gibi... Onunlayken hissettiğim o saf neşe geri gelmişti. Onunlayken kendimi karamsar ve ciddiden çok oyuncu ve arsız hissediyordum.

"Durdum ve düşündüm. Yaşadıklarımı...Yaşadıklarımızı. Sonra şu zamana kadar okuduğum aşk romanlarını..." Duraksadı. "Neden insanlar prensesin kendi kendini kurtardığı bir öykü yazmıyor? Bu yeterince iyi değil mi?" Bu söylediği bana güçlü bir kahkaha attırdı. Şu durumda bana kahkaha attıracak tek kişi varsa o da Winona'ydı.

"Kendi kendini kurtaracak bir prenses varsa o kesinlikle sensin *Noinin*."

ŞEHVET DERSİ - 27 - Sayfa 6

ALEXANDER

"Biri tarafından sevmek size güç verir. Birini sevmek ise cesaret."

Karşılıksız aşkı en iyi bu cümleyle tanımlayabilirim. Birini sevdiğiniz zaman asla yapmayacağınız şeyler yapar, söylersiniz. Ne kadar utangaç olursanız olun duygularınızı bir şekilde açığa vurursunuz. Biri tarafından sevildiğinizde yıkılmaz ve yenilmez hissedersiniz.

Eğer karşılıksız bir aşksa yaşadığınız ayaklarınızı yere ne kadar sağlam basarsanız basın topuğunuz kırılmıştır bir kere... Kendinizi çaresiz ve paramparça olmuş halde bulursunuz.

Fakat yine de kolay olanı değil zor olanı, karanlık olanı arzularız. O yaralı adamı iyi edebileceğimizi düşünürüz sanki bizim üzerimize vazifeymiş gibi... Sanki onu iyileştirince tüm dünyayı iyileştirebilirmişiz gibi... Sanki bizim yaralarımız yokmuş gibi...

Belki de kötü adamları arzuluyor olmamızın nedeni imkansıza olan tutkumuzdur. Belki de normale olan bıkkınlığımız.

Eğer bir gün bir araştırma yaparsam kesinlikle buna öncelik vereceğim.

Güne Winona'nın yazdıklarıyla başlamak ne kadar doğruydı bilmiyordum ama kendimi onu okumaktan alıkoyamıyordum. Dün akşam Winona ile konuştuktan sonra daha az suçlu hissediyordum. Elbette bu durum yemek salonunda baş başa kahvaltı yapıp sohbet eden Winona ile Brian'ı gördüğüm an değişmişti. İçimin bu denli öfke dolması anlamsızdı. Brian'ı, Tanya ile de görmüştüm ki neredeyse evlilik ilanlarını etmişlerdi ama böyle hissettiğimi hatırlamıyordum sadece kuzenimi koruma güdüsüyle dolmuştum ama şimdi tek istediğim masaya bir yumruk indirmektir.

Brian beni görünce gülümsedi.

"Günaydın kuzen."

Ona imalı bir şekilde bakarak, "Günaydın," dedim ve bakışlarımı Winona'ya çevirdim. Hala bana bakmaktan kaçınıyor olsa da en azından gözlerinden ateş çıkmıyordu.

"Biz de Winona ile bugünün planını yapıyorduk."

"Öyle mi, plan ne?" diye sorarken masada duran gazeteye uzandım.

"Winona'ya eski viski imalathanesini gezdireceğime söz verdim."

Gazeteyi açıp tepkisiz kalmaya çalışırken elimde olmadan öksürmeye başladım. Winona ve Brian birlikte o eski ve karanlık koridorlarda mı gezeceklerdi? Baş başa... Bundan hiç hoşlanmamıştım.

Winona'ya bakarak, "O eski yer fare doludur. Gezmeye değmez," dedim.

Fakat Winona elbette farelerden çekinecek bir kadın değildi. Omuzlarını silkti.

"Hikayesini duyduktan sonra Leydi Marian'ın ilk üretildiği yeri görmek isterim."

Tarihin onu cezbedtiğini biliyordum ve alakasız olarak, "Okula başladın mı?" diye sordum.

Yanakları kızardı ve başını sallarken, "Başvuru yaptım. Londra Üniversitesi ve Bristol kabul mektubu gönderdi," dedi. Tam tebrik etmek üzereyken tekrar lafa girdi. "Çok klasik olarak Oxford'un cevabını bekliyorum ondan sonra karar vereceğim."

Bu beni keyiflendirmişti.

"Olumlu yanıt alacağından eminim."

Winona bir şey söylemedi sadece gülümsedi ve Brian araya girerek yapacakları gezi hakkında heyecanla konuşmaya başladı. Ne zamandan beri o eski harabeleri sever olmuştu? Kahve fincanıma uzanarak önemsiz bir tavırla, "Yapacak daha iyi bir işim yok bende sizinle gelebilirim," dedim. Tanrım! Kulağa ne kadar umutsuz geliyordu. Alexander Connery... Kuzenini kısıkanıyorsun ve başın gerçekten büyük belada.

♡♡♡

Winona hazırlanmak için yukarı çıktığında Brian ile masada sessizce oturuyordum. Brian ise gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Onu kesinlikle görmezden gelecektim bu yüzden gazetenin sayfasını çevirip dikkatimi oraya veriyormuş gibi davrandım.

"Ona bir adım atacak mısın?" diye sordu.

Anlamaz bakışlarla ona bakarken kaşlarımı çattım.

"Bunu neden yapayım?"

"Seni seviyor."

"Hayır, sadece öyle sanıyor ve bir sene oldu. Eminim çoktan unutmuştur."

"Gerçekten kalın kafalının tekisin. Unuttuğu için mi seninle geçirdiği her anı anlattığı bir kitap yazdı?"

Onunla daha fazla tartışmayacaktım, bu konuyu hemen burada ve şimdi kapatıyordum. Bu yüzden sessiz kaldım.

"Ondan hoşlanmıyorsan eğer... Belki ben şansımı deneyebilirim."

Gazeteyi ellerimin arasında sıkıştırdım.

"Yapmayacaksın."

"Neden? Ondan hoşlanmıyorsun. O eğlenceli, komik, zeki ve gerçekten seksi."

Dişlerimi birbirine bastırarak, "Tanya'dan sonra şimdi de Winona mı?" diye sordum.

Brian bir cık sesi çıkardı.

"İkisi farklı. Tanya senin eski sevgilindi ama Winona... Onunla gerçekten sevgili değildiniz?"

Beni cevap vermekten kurtaran Winona içeri girdi. Bir turist gibi mini kot şort giyiyordu. Bacaklarının o minik şortun içerisindeki görüntüsünü gördüğüm anda uyarıldım. Ergenlikten beri kolay uyarılan bir adam olmamıştım ama konu Winona olunca... Asla demekten vazgeçmek zorunda olduğum çok konu oluyordu.

Brian hızla yerinden kalkıp ona eşlik etmek için kolunu uzattı ve o sırada arkasını dönüp bana göz kırptı. Onu boğmak istiyordum.

Büyükbabamın klasik üstü açık arabalarından birini almıştık ve arabayı ben kullanırken Brian ile Winona arka koltukta sohbet ediyorlardı. Harika! Şimdi de olası çiftin şoförlüğünü yapıyordum. Bu boktan durum daha ne kadar sürerdi ve ne kadar ileri gidebilirdi? Benim burada onlarla o aptal harabelerde ne işim vardı? Harabeler oturduğumuz kontluk bölgesinin diğer tarafında yer alıyordu. Arabayı önce Bray'in merkezine oradan da Leydi Marian'ın ilk üretim yerine doğru sürdüm. Çok geçmeden ıssızda yol alıyorduk. Yol denizi ve dağları birbirinden ayırıyordu ve rüzgâr sertleşiyordu. Buraya gelmeyeli uzun zaman olmuştu eskiden burayı çok severdim ve Winona'nın da seveceğinden emindim.

Winona arabadan iner inmez boynundaki fotoğraf makinesine uzandı ve o yüzündeki hayranlığı görmek için bu yere defalarca gelebilirdim.

"Vay canına! Buradan harabe diye bahsedince... Ben daha kötüsünü beklemiştim. Muhteşem."

Tek katlı taş yapı yavaş yavaş doğaya teslim olmaya başlamıştı. Çevresini saran bitkiler taşlarla birleşmiş duvarlar yeşermeye başlamıştı. Aslında burası önceden daha iyi durumdaydı. Büyükbabam hastalanmadan önce... Şimdi bu yere zaman ayıracak kimse kalmamıştı.

Ellerime ceplerime sokarak, "Bastığın yere dikkat et *Noinin*. Bizim ihtiyar Felix'in buralara bazı tuzaklar kurduğu hakkında hikayeler var," dedim.

Winona fotoğraf çekmeye devam ederken bana ukala bir bakış attı bu bakışı beni gülümsetti.

"Neyse ki yanımda iki centilmen var."

Brian, Winona'nın koluna girerek onu paslanmış demir kapıya doğru götürdü.

"Merak etme Winona ben seni korurum."

Cebimden asma kilidin anahtarını çıkararak önlerine geçtim.

"Harika Winona, bir beyaz atlı prens buldun."

Kilidi açıp zinciri çözerken Winona, "Prens seçimlerim çok boktan. Tabi sen alınma Brian," dedi. Bu beni güldürdü.

"Kesinlikle alınmıyorum. Hem eğer konu unvanlarsa bir prens değil Kont olurdum."

Winona kıkırdadı Tanrım! Bu kıkırdamayı duymak bütün bedenimi harekete geçirdi. Özleme en yakın duygu... Kanım kaynıyordu bundan hoşlanmıyordum. Onun yakınındayken bana olan tüm bu şeylerden hoşlanmıyordum ama kendimin ve onun iyiliğim için uzakta kalamıyordum.

Kapı açılınca giriş güneş ışığıyla doldu ve içerideki tozlar havalandı.

"İçeriye görmek için bir el feneri getirdiniz mi?" diye soran Winona heyecanlı bir çocuk gibiydi.

İçeri girerek kapının yanında kolu kaldırdım ve içerideki ampullerin çoğu çirkin bir cızırtı sesi çıkararak yandı.

Winona gülümseyerek içeri girdi. Fazla büyük bir alan değildi. Eski tip iki makine orta yerde duruyordu. Eski fiçılar, şişeler, kasalar ve tamamen el yapımı bir tezgâh ile içerisi bir içki müzesine benziyordu. Yine de tüm bu tozlu ve eski şeyler Winona'nın ilgisini çekmeyi başarmıştı.

Kasalardaki şişelere dokunurken bir sanat eserine dokunur gibi nazik ve dikkatliydi.

"Burayı büyükbabam işlerin başındayken görmeliydin. Bir müze kadar kıymet verirdi buraya." Brian'ı içimden onaylamakla yetindim. Büyükbabam buraya

hayrandı ve hiç durmadan geçmişle bu yerle ilgili hikayeler anlatırdı ve o zamanlar bundan çok büyük zevk alırdım. Eminim Winona'da o hikayelere bayılırdı.

Winona etrafı gezip fotoğraflar çekerken Brian onun yanından ayrılmıyor, ona hatırladığı hikayeleri anlatıyordu. Bense neden bu kadar öfkeli olduğumu anlamaya çalışıyordum. Belki de bunun sebebi o hikayeleri benim anlatmak istememdi, onun gözlerindeki şaşkın bakışı, dudaklarının o şekilde açılmasını ve kaşlarının çatılıp gözlerinin kısılmasını görmek isteyen bendim.

O sırada Brian'ın telefonu çaldı ve açarak konuşmaya çalıştı.

"Sesinizi duyamıyorum. Bir saniye lütfen."

Winona'ya bakarak, "Üzgünüm Wi, burada telefon çekmiyor dışarıda konuşacağım sen keyfine bak," dedi ve bakışlarını bana çevirip onay bekledi. Kafamı salladım Brian kapıdan çıkarken ne yapacağımı bilmez bir halde dikiliyordum.

Winona arka tarafa doğru geçerek duvara dokunurken, "Burada bir yazı var," dedi.

Ne olduğunu biliyordum ama yine de ona doğru yürürken buldum kendimi. Yanına yaklaştığımda tüm o çiçek kokusu burun deliklerime doldu. Taze bir bahar gibi kokuyordu.

Elini duvara kazınmış harflerin üzerinde gezdirirken, "*Mari ve Felix*," diye mırıldandı. Sonra heyecanla bana doğru dönerken gülümsedi. "Sence burada birlikte oldular mı? Yani ikisi..." Kızaran yanakları karşısında gülmeden edemedim.

"Büyük büyükbaba Felix'in, Leydi Marian'ı buradaki her köşede becerip becermediğini soruyorsan cevabım evet, kesinlikle yapmıştır. Benim atamdan söz ediyoruz."

Winona buna karşılık olarak gözlerini devirdi tam bir şeyler söyleyecekti ki demir kapı güçlü bir şekilde üzerimize kapandı.

♡♡♡

Winona'nın korku dolu gözlerle bana baktığını görünce, "Korkma," dedim. "Brian eşek şakalarına bayılır."

Bilmiş bir tavırla, "Korkmadım," dedi. "Seninle karanlık bir mahzende yalnız kalma fikri pek cezbedici değil sadece."

"Ah, başa döndük demek. Bu yere bayıldığını söylüyordun biraz önce. Ve hatırlatmak isterim benimle karanlık yerlerde yalnız kalmaktan şikâyet eden kimse olmamıştır."

"Mesleğinin getirisi olsa gerek," diyerek kapıya doğru yürüdü. Minicik elleri ve küçük bedeniyile kapıyı açmaya çalışırken öfkeli bir çocuk gibi görünüyordu.

Pes ederek derin bir nefes alarak yanına gittim. Kapı orijinaldi ve çok eskiydi bu yüzden dışarıdan takılan bir asma kilit kullanıyorduk yani kapının kilitli kalması pek ihtimal dahilinde değildi.

Kapıya vurarak bağırdım.

"Brian! Kapıyı aç. Komik bir şaka değil." Bir kez daha seslendim. "BRIAN!"

Brian nihayet beni duymuş olmalı ki kapının diğer tarafında bir hareketlilik oldu.

"Lanet! Kapı sıkışmış."

Öfkeyle soludum.

"Bu mümkün değil. Kapı rüzgârdan çarpıp kapanacak kadar hafif mi görünüyor sana?"

"Kuzen ciddiylim. Sizi içeri kapatınca elime ne geçecek? İleride telefonla konuşuyordum ve şimdi kapıyı açamıyorum."

Kapıya yüklendim ve Winona'da bana yardımcı oldu sanki onun ağırlığı kapıyı açacakmış gibi. En sonunda pes ederek geri çekildim.

"Bekleyin yardım bulmaya gidiyorum."

Gözlerimi devirerek, "Sen söylemesen bizde gitmeyi düşünüyorduk," diye mırıldandım. "Acele et."

Brian gittikten sonra sırtımı kapıya yaslayarak kollarımı göğsümde kavuşturdum ve doğruca Winona'ya baktım. Stresten dudaklarını yemeye ve elleriyle oynamaya başlamıştı.

"Artık eskisi kadar muhteşem görünmüyor değil mi?"

"Hayır, hala muhteşem. Benim dert ettiğim şey seninle burada kalmış olmak."

"Brian ile mi kalmayı tercih ederdin?" derken neden bu konuyu açtığımı bile bilemiyordum. Siktir!

"Bu da ne demek şimdi?"

"Boş ver."

Bağırırken kıpkırmızı kesildi.

"Kuzenine asıldığımı mı ima ediyorsun?"

Bir fısıltıyla, "Ben öyle bir şey söylemedim," dedim.

"Aramızda olan tüm o şeylerden sonra kuzeninle yakınlaşacak değilim. Sen gerçekten beni nasıl bir insan sanıyorsun? Benden bu kadar nefret etmen için sana ne yaptım? Senin bana yaptığın tüm o şeylerden sonra öfkeli olması gereken biri varsa o benim."

Ona doğru yaklaştım ağlamak üzereydi ve bunu bir kez daha yaptığım için kendimden nefret ediyordum. Her seferinde onu kendimden uzaklaştırmaya çalışıyor ve bunu en boktan şekilde yapıyordum.

"Bak, üzgünüm tamam mı? Öyle demek istemedim. Sorun sen değilsin Brian'ın davranışları."

"Sürekli kalbimi kırıp üzgünüm diyemezsin."

Sesi ağlamaklı ve boğuktu. Bu beni derinden sarsıyordu. Tam önünde dikildim ve geri dönülmez bir hata yaparak elimi yanağına koydum. Ona dokundum...

Fakat sanki bunun farkında değilmiş gibi konuşmaya devam etti.

"Sana en samimi duygularımdan bahsettim ben senden karşılık beklemedim sadece içimi döktüm. Beni aşağıladın. Bunu anlayabilirim beni kendinden uzaklaştırmak istemeni anlayabilirim. Beni görmezden gelmeni anlayabilirim. Ne düşündün bilmiyorum ama Steven olayında beni o şekilde küçük düşürmeni de anlayabilirim. Ama Alexander ben seni hiçbir zaman kandırmadım, sana tuzak kurmadım. Beni son gördüğün gün..." Konuşmasına devam edemedi. Gözyaşlarıyla savaşını kaybetti ve yanakları nemlendi.

Ona sarılmak istiyordum, dokunmak, yakın olmak, onu avutmak istiyordum ama biliyordum ki o yol çok tehlikeliydi. Kimseye bir şey vaat etmediğim ve kimseden duygusal bir karşılık beklemediğim bu basit hayatım... Kolaydı. Ben böyle iyiydim. Mükemmel değildim ama iyiydim.

"Şşşt. Ben o gün öyle demek istemedim. Sadece öfkeliydim. Kendime öfkeliydim ve seni uzaklaştırmak için istemediğim şeyler söyledim." Saçlarını yüzünden çekmek için uzandım ve bunu yaparken, "Dikkat etmesi gereken bendim. Seni kontrol etmeliydim doktora gittiğinden emin olmalıydım. Benim yüzümden ölebilirdin," diye mırıldandım.

İki elini de göğsüme koyarak bana dokundu. Sıcak avuçları tüm bedenimde büyük bir yankı uyandırıyor ama Winona bu hareketleri tamamen doğal bir dürtüyle yapıyordu. Beni kendinden uzaklaştırmak...

"Ne düşünürsen düşün buraya senin için ya da Brian için gelmedim."

Yüzünü avuçlarımın arasına aldım beni dinlemesi için gözlerinin içine bakarak konuştum.

"Biliyorum." Gözleri gözlerimle buluşurken bir kez daha, "Biliyorum," diye tekrarladım. "Sen mükemmelsin. Şu bir sene içinde başardıkların bile ne kadar güçlü olduğunun göstergesi. Yazdıkların... Onlar muhteşem."

"Yazdıklarımı sevmedin-"

Sözünü kestim.

"Onlara bayıldım. Sadece sana istemeden ne kadar zarar verdiğimi görmekten hoşlanmadım ve elbette senin hakkındaki gerçekleri o kadar yalın bir şekilde okumaktan..."

"Yazmadan önce sana sormalıyım," derken suçlu bir çocuk gibi gözlerini kaçırdı ama çenesini tutarak ona engel oldum.

"Sorsaydın, hayır derdim. İyi ki sormadın."

Gülümsedi ve o nemli gözlerindeki parıltı benim için sonun başlangıcı oldu.

"Eğer normal bir adam olsaydım. Bana o itirafı yapmadan çok önce ben sana yapardım. Birini sevmeye iznim olsaydı... O kişi sen olurdun." Baş parmağımı dudağında gezdirirken Winona yutkundu. "Ben sana seksten başka bir şey veremem." Dudaklarım dudaklarının üzerine kapanırken son sözlerim bunlardı.

♡♡♡

Bir yıl sonra ilk defa bunu zevk alarak yapıyordum. Hayır, çok daha uzun senelerdir bunu bu kadar büyük haz duyarak yapıyordum. Dudaklarımı ağzını aralamak için bastırdım. Winona bana direniyordu ama bu çok sürmeyecekti. Nabızı göğsümün karşısında çarpıyor dokunuşumla bedeni titriyordu. Onu zorladım ve ağzı aralandı. Sıcak diline ve o meyve tadındaki ağzına kavuştum. Ellerim kalçalarını kavradı ve onu karşı duvara dayadım. Bir içki kasasına çarptık birkaç kırılma sesi ve ardından tozlar... Hiçbir şey umurumda değildi. Felix, Leydi Marian'ı nasıl büyük bir tutkuyla becerdiyse bende Winona için aynı vahşi arzuyu duyuyordum. Onu istiyordum. Çevreme bakındım çocukluğumuzda üstüne oturup büyükbabamdan hikayeler

dinlediğimiz eski kanepede orada duruyordu. Winona'yı bileğinden kavrayarak çektişirdim. Kanepeye oturdum ve bir yandan dudaklarını öperken diğeryandan kalçalarından kavrayıp onu kucağıma aldım. Bacaklarını iki yana açarak üstüme oturmasını sağladım. Ellerim saçlarına dolandı daha yakına çekmek istiyordum onu vahşice öperken olabildiğince içine girmek istiyordum.

Ağzımın içine, "Alex," diye inledi. İsmimin dudaklarından fısıltıyla çıkmasına bayılıyordum.

Dudaklarının üzerine doğru konuştum.

"İstiyor musun, Winona?"

Kafasını iki yana salladı.

"İstemiyorum."

Bunu söylerken eli tişörtümün yakasını kavradı ve beni öptü. Dudaklarına karşı güldüm.

"Davranışların ve söylediklerin çelişiyor, *Noinin*."

Dudaklarını benden ayırdı ama elleri tişörtümü çıkarmak için uğraşıyordu.

"Tıpkı seninkiler gibi."

Tişörtümü kavradım ve başımdan çekip çıkardım. Sonra onunkine uzandım ve bana izin verdi. Karşımda sutyeniyle öylece duruyordu.

"Sana umut vermedim," diye mırıldandım.

Winona başını sallayarak beni onayladı.

"Benimle sikiştin."

Güldüm ve tekrar onu öpmek için uzandım. Dudaklarından ayrılırken, "Benim işim bu," dedim.

Sutyenini çıkardı ve çıplak memelerini bana sundu.

"Senden sonra başkalarıyla da seviştim." Elimi tutarak çıplak göğsüne götürdü. Onu kavradım, meme başı avucumun içinde tomurcuklanana kadar tuttum. "Böyle değildi. Hiç olmadı."

Göğsümden yüksek bir gürlleme çıktı ve dudaklarımda yankı buldu. Eğildim, küçük meme başını ağzıma aldım ve onu emdim. İnleyerek saçlarıma yapıştı.

"Sen hissediyor musun?" derken sesi titredi.

Ona yalan söylemek istiyordum. Gözlerine bakarak hayır demek ve ondan uzaklaşmak... Bunun yerine sessiz kaldım ve Winona bir kez daha konuşurken diğer memesine geçmiştim.

"Hep böyle mi hissediyorsun?"

Yüzüne bakmak için doğruldum ikimiz de hızlı hızlı soluyorduk. Hiç düşünmeden kemerime uzandı bu sefer ona yardım etmedim. Winona kemerimi açıp çıkardı ve yere fırlattı. Fermuarımı ve iç çamaşırlarımın düğmesini açıp aletimi kavrarken de ona direndim ama o kadar serttim ki... Ona o kadar ihtiyacım vardı ki... İçinde olmaya... O küçük sıcak delikten içeri kaymaya...

Direncim kırıldı. Onun minik şortunu çıkardım, iç çamaşırını parçaladım. Kendimi güçlü bir hamleyle içine yerleştirdim. İnlerken kafam geriye düştü ama hemen dudaklarını kavramak için uzandım. "Asla," dedim. "Asla böyle hissetmedim. Hiçbir zaman..." Dudaklarından ayrılırken gözlerine baktım.

"*Me tu sostì, Noinin.*" Elini tuttum ve kaburgalarımın üzerindeki dövmenin üzerine götürdüm.

ŞEHVET DERSİ - 28 - Sayfa 6

WINONA

Uzun zamandır gördüğüm o rüyalardan biri gibiydi. Acı verici ama tatlı. Tıpkı şu acı biberli çikolatalar gibi. Nasıl bir insan acı biberli çikolata üretti? Nasıl bir insan onu parçalara ayıran adama bu kadar yakın durup onu içine alabilirdi? Kabul etmek gerekirdi delice bir hazzı vardı.

Aleti tüm kaslarımı gerip beni daha da zorlarken elimi kaburgasında gezdirdim.

"Bana ne demek olduğunu söyle."

Gülümserken boynumu öptü. Bugün tıraş olmamıştı teni tenimi tahriş ediyordu.

"Hangi dilde?" diye sordum. Boynuma doğru fısıldadı.

"*Shelta.*"

"Onu duymadım."

"İrlanda gezgin çingene dili."

Beni tek bir hamleyle kanepeye yatırdı. Şimdi üzerimdeydi ve o unutamadığım derin mavi gözleri benim gözlerimin içine bakıyordu. Tanrım! Yine kendimi batırıyordum.

"İşte böyle daha iyi *Noinin*. Altımda olman... Seni böyle teslimiyet içinde görmek..."

Kollarımı başımın üzerine uzatarak kanepenin koluna tutundum ve Alexander'ın sert ritimleriyle beni istila etmesine izin verdim.

"Peki ne demek?"

Sessiz kaldığında soluk soluğa bir kez daha sordum.

"Bana ne demek olduğunu söyle."

Sınırdaydım, düşmek üzereydim ve o bunu biliyordu. Her zaman ne noktada olduğumu biliyordu. Ritmini sertleştirdi ve her seferinde kasığıyla bana sürtündü. Bacaklarımı kalçasına dolayarak orgazm oldum.

Tam o anda gözlerimin içine bakarak, "Sen benim olacaksın," diye fısıldadı ve bir kez daha dudaklarımı öperek, "*Me tu sostì*," dedi. Artık ne demek olduğunu biliyordum ama ne anlama geldiğini anlayamamıştım. Alexander üstümde sesli bir şekilde solurken terlemeye başlamıştı. Hızlıca içimden çıkarak yere boşaldı.

Böylece tüm o şiddetli ihtiyaç son bulmasa da azalmıştı. Ne yaptığımın kendi kendimi nasıl mahvettiğimin farkına varmıştım. Alexander'a baktım o hala orgazm sonrası kasılmalarla mücadele ediyordu ve henüz beynine kan gitmeye başlamadığından emindim.

"Belki de Brian'ı aramalıyız."

Öfkeyle gülerken, "Şimdi Brian'dan mı bahsetmek istiyorsun?" diye sordu. "Benimle seviştikten ve bedenim hala titrerken?"

"Biz sikiştik ve ben artık buradan çıkmak istiyorum."

Yattığım yerden kalkıp çamaşırlarımı aramaya başladım.

"Biz birbirimizi sadece karanlıkta tanıyan iki insanız." Sutyenimi, tişörtümü ve şortumu giydim paramparça olmuş külotumu cebime sokarken, "Sen haklıydın, bana seksten başka bir şey veremezsin," dedim. "Ve ben karanlık bir mahzende sikilmekten daha iyisini haklıyorum."

Giyinirken arkamı döndüm ona bakmıyordum böylece pes etmeyecektim, söylediklerim gerçektir ve sonuna kadar arkasında durmaya kararlıyım. Derin derin soluk alıp veriyordu sanki öfkeli bir boğa gibiydi fakat ben ona bakmamaya kararlıyım bu sefer zayıf olan ben olmayacaktım.

"Kaçıyorsun," derken tespitinin doğru olduğundan emindi ve doğrudur da...

"Hep sen kaçacak değilsin."

Ona dönerek yüzüne baktım darmadağındı onu ilk defa bu kadar dağılmış görüyordum.

"Ben kaçmıyordum, ben seni koruyordum."

Bağırarak, "Öyle mi? Beni neden koruyordun?" diye sordum. O çok klişe cevabı bekliyordum '*kendimden*' ben kötü adamım seni üzerim demesini bekliyordum. Hep böyle olurdu. Lanet bir klişenin içindeydim.

"Aşktan," diye mırıldanırken sesi hüzünlüydü. "Aşk incitir."

Sesindeki hüznü dikkate almadım. Gözlerinin içine bakarken başımı tutabildiğim kadar dik tuttum.

"Yanılıyorsun," dedim. "Aşk incitmez, sevmeyi bilmeyen insanlar incitir."

Başını sallarken süngüsü düşmüş gibiydi. Çenesi kasıldı ve gevşedi.

"Haklısın."

Başka bir şey söylemedi cebinden telefonunu çıkardı ve kulağına koyarken bana arkasını döndü.

"Bu kadar maskaralık yeter Brian. Ne yapmaya çalıştığını biliyorum bizi hemen buradan çıkar."

Bunlar son sözlerimizdi ve Brian on dakika bile geçmeden gelip kapıyı açmıştı. Alexander'ın tahmin ettiği gibi bizi oraya kapatan oydu. Yanında tek bir kişi bile olmadan kapıyı açmış ikimizde ona tek kelime etmemiştik. Söyleneccek başka bir şey kalmamıştı. Dönüş yolunda arabayı Brian kullandı ben ise arka koltukta yalnız başıma oturdum. Kocaman bir sessizliğin içinde.

♡♡♡

Eve döndüğümüzde Alexander, Brian ile birlikte ortadan kaybolmuştu bende gitmek için valizimi toplamaya başlamıştım. Büyükbaba Sean'e saygım sonsuzdu ama ne onun ölmesini bekleyecek kadar soğukkanlıydım ne de kendimi Alexander'dan korumaya yetecek gücüm vardı. Valizimi peşimde sürükleyerek alt kata indim ve Claire ile karşılaştım.

Bana soran gözlerle bakıyordu başımı önüme eğerek, "Claire, misafirperverliğin için, bana değer verip buraya çağırdığın için çok teşekkür ederim. Senin sayende Büyükbaba Sean'e veda fırsatı buldum ama ben daha fazla kalamam. Bunu yapamam," dedim.

Claire sevimli bir tavırla, "Alex yüzünden mi?" diye sordu.

Tam cevap vermek üzereyken Alexander'ın sesi buz kesmeme neden oldu.

"Görünüşe göre benden kaçıyor büyükanne." Yanımıza gelerek dikildiğinde tepkisiz kaldım. "Kaçma işini abartmıyor musun, *Noinin*?"

"Ben kaçmıyorum."

Valizime baktı.

"Ah, evet kaçıyorsun bir veda bile etmeden."

Valizimi bırakıp ona döndüm.

"Vedalar konusunda senin kadar iyi değilim. Senin aksine benim bir kalbim var."

Alexander güldü ama gergindi, öfkeliydi.

"Büyükanne bence Winona ile biraz yalnız konuşmalıyız."

Claire gülümsedi.

"Elbette." Gitmeden önce işaret parmağını bana doğrulttu bu kadar süslü bir yaşlı hanıma göre fazla tehditkâr görünüyordu. "Yarın akşamdan önce kimse bu evden ayrılmıyor."

Claire gözden kaybolurken, "Yarın akşam mı? Yarın akşam ne var ki?" diye sordum.

Alexander gözlerini kaçırarak, "Yarın büyükbabamın doğum günü," dedi.

"Bana bunu söylemeyi atladılar mı yani? Tanrım!"

"Şimdi şu inadına bir son ver ve benimle konuş."

Ellerimi belime koydum fazlasıyla saldırgan görünüyor olmalıydım.

"Ne konuşacağız Alexander, bizim konuşmalarımızın nasıl sonlandığı aşikâr."

Dudağının sağ kenarı yukarı doğru kıvrılırken, "Nasil sonlanıyormuş?" diye sordu.

"Ya benim kalbimi kırıp arkanı dönüp çekip gidiyorsun ya da deli gibi sikişiyoruz."

Bu söylediğimde ciddiydim ama Alexander tam olarak istediği şeyleri söylemişim gibi o parıldayan mavi gözleriyle bana bakıyordu.

"İkincisi her zaman tercihim olurdu."

"Dalga geçmenin sırası değil. Ben gitmek istiyorum. Seninle aynı ortamda olmak... Çok zor."

Yüzüme doğru sanki beni öpmek ister gibi yaklaştı.

"Neden? Kendine engel olamamaktan mı korkuyorsun?"

Ondan uzaklaştım.

"Senin bu yaptığın beni altüst ediyor. Bana böyle bakıyorsun, sonra... Sonra bana umut vermediğini söylüyorsun."

"Nasıl bakıyorum?" diye sorarken aslında cevabını biliyordu. Cevap vermemek için valizime doğru bir hamle daha yaptım ama Alexander bunu engelledi.

"Beni ister gibi," diye mırıldandım. "Sanki beni arzuluyormuşsun ve hiçbir şeyi bundan daha fazla istemiyormuşsun gibi..."

"Gerçekten seni arzulamadığımı mı düşünüyorsun?" Bana doğru yaklaştı teninin kokusu burun deliklerimden içeri doldu bu çok tehlikeliydi. "Kulaklarını aç ve beni dinle *Noinin* çünkü bunu sana bir defa söyleyeceğim. Hayatta hiçbir şeyi seni

arzuladığım kadar arzulamadım." Kulağıma doğru eğildi. "Ben seni görene kadar hiçbir şey istemedim." Gözlerimin içine bakmadan önce sözlerinin bedenimde yarattığı etkiyi bekledi. "Bunun beni ne kadar korkuttuğunu tahmin edemezsin."

Kendimi işaret ederek, "Benden mi korkuyorsun?" diye sordum.

"Evet, cesaretinden korkuyorum. Teslimiyetinden, masumiyetinden, çılgınlığından. Senin aşkımdan korkuyorum."

Kafam karışmaya başlamıştı. Böyle bir konuşmayı neden yapıyorduk şimdi? Bir sene sonra herkes kendi hayatına devam etmeyi seçmişken neden şimdi? Aklım cevap bekleyen sorularla doluydu ama ağzımı açıp onların hiçbirini soramıyordum. Alexander'ın yüzü, gözleri, ifadesi daha önce görmediğim kadar netti. Benimle ilk defa bu kadar açık konuştuğunu hissediyordum.

"Ben annen değilim Alexander. Sana âşık oldum diye kendimden vazgeçecek değilim." Devam etmeden önce gözlerinin içine baktım ve doğruyu söylediğimi anlamasını sağladım. "Birine kendimden vazgeçerek tutunmaya çalışmaktansa onu kaybetmeyi tercih ederim."

Uzun süre cevap vermedi. Amacım kalbini kırmak ya da onu geçmişiyile vurmak değildi. Sadece sorunun ne olduğunu anlamaya başlıyordum. Beni kendinden uzak tutuyordu çünkü benimle bir şeye başlarsa gittiğinde yok olacağımı düşünüyordu. Onunla var olmamıştım ki... Evet, onu seviyordum, onsuzluk nefessiz kalmak kadar zordu, tenine dokunduğum her an kalbimi orada bırakmak istiyordum ama yine de atlatmanın bir yolu vardı. Hayatta tutunacak güzel şeyler vardı. Ayakta kalabilirdim, onsuz yapabiliirdim.

"Gel benimle bir yürüyüş yap," diyerek beni bahçeye çıkardı.

♡♡♡

Tek kelime konuşmadan dakikalarca yürüdük. Artık nerede olduğumuzdan emin değildim kale çok gerilerde kalmıştı ve onu göremiyordum. Bir şey söylemek konuşmak istiyordum ama Alexander sessiz kalmak istiyormuş gibi görünüyordu. Nihayet bir tepeli çıkıp geniş bir düzlüğe ulaştığımızda nerede olduğumuzu anladım. Geçen sene geldiğimiz papatya tarlasındaydık. Bütün anılar birer birer canlanırken derin bir nefes aldım. Uzaklardan okyanusun kokusunu alabiliyordum. Fakat bu sefer papatyalar yoktu.

"Papatyalar," diye mırıldandım.

"Evet, yoklar. Zamanları geçti yazın sonlarındayız."

Kollarımı göğsümde bağladım burada rüzgâr oldukça şiddetliydi.

"Oysa geçen yaz hepsi buradaydı. Bahar yeni bitmiş yaz kendini göstermeye başlamıştı. Bu tepenin sert rüzgarına karşı koyarak tüm güzellikleriyle çayırı süslüyorlardı." Yüzüme doğru uçuşan saçlarımı iki eliyle tuttu ve gözlerimin içine bakmaya devam etti. Daha önce bana bu şekilde baktığı bir anı hatırlayamıyordum. Göz teması kurmayı severdi ama bakışları genelde ukala, çapkın, arzulu olurdu. Hiç duygulu olmazdı.

"Elimizdeki değerini kaybedene kadar bilmeyiz ama onu bulana kadar neyi kaçırdığımızı da bilemeyiz."

Konuşmak için ağzımı açtım ama şaşkınlıktan düşüncelerimi toparlayamıyordum sadece ismini söyleyebildim.

"Alex-"

"Ben seninle ne yapacağım, *Noinin*?" diye sordu. "Şimdi ne olacak? Geçen sefer arkamı dönüp gittim ki inan bana hayatımda verdiğim en yanlış ve en zor karardı. Bunu bir kez daha yapacak kadar cesaretli miyim bilmiyorum."

"Neden gitmek zorundasın?"

Elleri yüzümde dolaştı her bir dokunuşu kalbimde ince bir sızıya neden oluyordu. Sıcak başparmakları soğuk yanağımda durdu. Elleri yüzümü kavramıştı beni tutuyordu ilk öpücüğünü vermeye hazırlanan bir delikanlı gibi heyecanlıydı.

"Birine kendimden vazgeçerek tutunmaya çalışmaktansa onu kaybetmeyi tercih ederim," diyerek benim sözlerimi tekrarlardı. "Sen tanıdığım en cesur kadınsın. Ama aynı şeyi kendim için söyleyemem. Ben kendimi bitirecek, yok edecek duruma gelene kadar tutunmaya devam ederim. Bu kanımda var... Biz *Noinin* âşık olursak bu ölümüne olur."

Yere yeşil otların üzerine oturdu ve beni de beraberinde çekti. Neredeyse kucağında bacaklarının dibinde oturuyordum. Yüzünü görebilmek için başımı ona doğru döndürdüm onun ise bir eli belimde diğer eli hala yüzümdeydi.

Yüzümdeki elini çekerek elimi tuttu ve tekrar kaburgalarının üzerinde o dövmenin olduğu yere götürdü.

"Sana anlattığım Leydi Marian hikayesini hatırlıyor musun?"

Başımı sallayarak onu onayladım.

"Felix bu cümleyi her yere kazımış, o mahzene, kalenin duvarlarına hatta garaj olarak kullandığımız ahıra bile. Onun için Marian'dan başka yol yokmuş. *Me tu*

sosti. Sen benim olacaksın. Ondan başka bir şey istememiş. Onun için çalışmış, zenginleşmiş her şeye sahip olmuş. Marian dışında. Çünkü Marian, Felix'i yeterince sevmemiş. Evet, başta o da aşıkmiş her şey güzel ve tutkuluymuş. Birbirlerine sahiplermiş. Ama bir gün Marian'ın aşkı bitmiş. Felix ise bir daha hiçbir şeyi sevmemiş. Sonra ne olmuş biliyor musun?"

Kafamı iki yana salladım. Bana sonrasını anlatmamıştı.

"Aradan yıllar geçmiş. Felix hep ona tekrar kavuşacağı günü düşünerek yaşamış ama Leydi Marian hastalanmış ve ölmüş. Felix ise kaleyi satın almış. Onun nefes verdiği yerde nefes alabilmeyi düşünmüş. Ama olmamış, Felix nefes alamıyormuş. Asla mutlu olamıyormuş ne işiyle ne zenginliğiyle ne karısıyla ne de çocuklarıyla. Marian'ın öldüğü gün ölebilmek için kendini yavaş yavaş zehirlemiş."

Ona hüznü gözlerle baktım. Yüzyıl öncesine yaşanmış bir hikâye bile olsa tüylerim diken diken olmuştu.

"Bu çok... Trajik."

Gergince gülümsedi.

"Annem bu hikâyeye bayılırdı. Bunun çok... Hayranlık uyandırıcı bir aşk hikayesi olduğunu düşünürdü. Bana bu hikâyeyi anlattığı günleri hatırlıyorum."

Çekinerek, "Annen çok melankolikmiş," diye mırıldandım. Bir insan böyle bir hikâyeyi nasıl sevip küçücük çocuğuna anlatırdı?

"Sanırım bu kanımızda var. Delicesine sevmek..."

Kaşlarımı çatarak, "Büyükannen ve büyükbaban oldukça tatlı bir çift bunu genelleyemezsin," dedim.

Bana şüpheli bakışlarla baktı.

"Ne durumda olduklarını görmüyor musun? Onlar asla birbirlerinden ayrılmadılar bir an bile. Şimdi o hastalık onları ayırıyor bir süre sonra ayıran ölüm olacak. Büyükanneme ne olacağını düşünebiliyor musun? Şimdiden yemek yemeyi tamamen kesti."

"Onlar hayatlarının çoğunu birlikte geçirmiş şanslı insanlar Alex. Çok şanslılar ve eminim onlarda aynı şeyi düşünüyorlardır." Bedenimi de ona doğru döndürüp yüzüne, gözlerinin içine bakarak, "Ondan mı kendini ilişkilerden uzak tutuyorsun? Lanetli olduğunu falan mı düşünüyorsun?" diye sordum.

"Lanetli olduğumu düşünmüyorum elbette sadece aşk konusunda kötü şansa sahip bir soyum olduğumu düşünüyorum. Belki bencil olduğumu düşünebilirsin ama korumaya çalıştığım sen değilsin *Noinin*. Ben kendimi korumaya çalışıyorum." Dudaklarıma doğru eğildi neredeyse onları öpecek kadar yakındı sıcaklıklarını

hissedebiliyordum bu hisle gözlerimi kapatıp açtım. "Seni şu an önemseddiğimden fazla önemsersem eğer..." Sustu sözlerinin gerisini getirmedi ben ise önemsenme kısmına takılıp kalmıştım. Beni önemsiyordu. Yeterli bir duygu değildi ama konu Alexander olunca bundan fazlasını beklemek hata olurdu.

Fakat ben sınırları zorlamaya kararlıydım.

"Beni buraya neden getirdin? Bu konuşmayı neden yapıyoruz?"

Ellerini omuzlarıma koyarak aşağıya doğru kaydırıp kollarım sıcaklığıyla sarmalanırken, "Bir kez gitmene izin verdim ve bunu senin kalbini kırarak yaptım," dedi. Elleri ellerime uzandı ve parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. "Bunu bir kere daha yapmayacağım. Bu kez seni bırakamam. Ben o kadar da güçlü bir adam değilim."

Konuşmak için ağzımı açtım ama daha konuşmadan araya girdi.

"Özür dilerim. Kalbini kırdığım, sana farklı hissettirdiğimi bildiğim halde kabul etmediğim, yeterince dürüst olmadığım için özür dilerim. Hamile kalman benim hatamdı ve bebeğimiz için üzgünüm. O gün öyle söylememem gerekirdi defalarca geri dönüp özür dilemeyi düşündüm ama dönersem bir kez daha kapıdan çıkamayacağımı biliyordum." Ellerimi tutup dudaklarına götürdü ve parmaklarımın üzerine tutkulu bir öpücük kondurdu ama bu sefer ki ondan her an yayılan cinsel tutkudan çok daha farklıydı.

"Şimdi ne olacak peki?" diye sordum. "Söylenmesi gereken her şey söylendi bundan sonra nasıl devam edecek?"

Omuzlarını silkti.

"Sen nasıl devam etmesini istersen öyle olacak."

Ellerimi ellerinin arasından çektim.

"Hayır, Alexander. Buna sen karar vereceksin. Geçen sefer tüm gurumu hiçe sayıp ilk adımı attım ve hüsrana uğradım. Bir kez daha yapmayacağım. Sen düşüneceksin ne yapacağına karar vereceksin."

Oturduğum yerden kalktım ve kollarımı göğsümde bağladım. Bu gitmek istediğimi sessizce ifade etme şeklimdi. Alexander itiraz etmedi ya da başka bir şey söylemedi oturduğu yerden kalktı ve birlikte kaleye doğru yürümeye başladık.

"Ben büyükbabama uğrayıp biraz konuşacağım ve bu oyuna bir son vermelerini isteyeceğim."

Kaleye gelmiştik ve koridorun ortasında duruyorduk.

"Ne oyunu?" diye sorarken kaşlarım çatılmıştı.

Alexander derin bir nefes aldı. Tam o sırada koridorun diğer ucundan Brian bize doğru yürüyordu.

"Kuzen. Büyükbabam bugün nasıl?"

"Şey... Hala aynı."

Brian elini saçlarının içinde gezdirirken gergin görünüyordu.

Alexander bakışlarını bana çevirerek, "Büyükbabam daha önce de iki defa ölümden döndü biliyor musun, *Noinin*? Ve o iki seferde de burada bir doktor ordusu vardı. Ortalık tam bir karmaşaydı. Dayımı ve yeğenlerimi de göremiyorum," dedi.

Anlamsızca ona bakıyordum ki bakışları Brian'a kaydı.

"Büyükanmem oldukça neşeli. Geçen sefer onun içinde bir doktor çağırmıştık." Alexander uzanıp Brian'ın gömleğindeki kahverengi lekeyi tuttu. "Seraya gitmişsin. Büyükbabam kimsenin oraya girmesine izin vermez. Kendisi de orada değilse tabi." Gülümseyerek, "Söylesene Brian, biz dışarıdayken çiçekleriyle ilgilenmesi için ona sen mi eşlik ettin?" diye sordu.

Fakat ben, "Neler oluyor?" diyerek araya girmekten kendimi alamadım.

Brian terlemişti, kızarmıştı.

"Görünüşe göre *Noinin* büyükbabam, büyükanmem ve Brian bizi bir araya getirmek için ufak bir romantik komedi kurgusu çevirmişler."

Bakışlarımı sıkıntılı Brian'dan, Alexander'a çevirdim.

"Sen biliyor muydun?"

"Erken fark etmeliydim ama senin burada olman aklımı biraz karıştırdı. Brian bizi mahzene kapatınca emin oldum."

Brian konuşmadan önce öksürdü.

"Kuzen, ben..."

"İnkâr etme Brian. Kapanıp sıkışan kapıyı mucizevi bir şekilde gelip açman sence de şüpheli değil mi?" Brian sessiz kalıp kafasını eğince Alexander konuşmaya devam

etti. "Ayrıca büyükannem, büyükbabam ve seni konuşurken duydum. Mahzene bizi nasıl kapattığını anlatıp büyükbabamdan övgü topluyordun değil mi?"

Yaşadığım şokla ağzım açıldı ama konuşamadım. Alexander neden bu kadar sakindi? Sinirlenmesi gerekmiyor muydu?

"Hadi gel, *Noinin* büyükbabama merhaba diyelim."

ŞEHVET DERSİ - 29 - Sayfa 6

Bir sonraki bölüm final bölümü o yüzden uzun uzun yazıp Winona ve Alex'e veda edeceğim. Biraz zamana ihtiyacım olacak. Tekrar görüşene kadar buraya sıcak bir bölüm bırakıyorum.

WINONA

Bunun olduğuna inanamıyordum.

Her şey bir oyunmuş...

Tanrım! Bu aile tamamen çıldırmıştı. Alexander oyunu ortaya çıkarınca hepsi yalandan özür dilese de gözlerindeki mutlu pırıltıları görmüştüm. Büyükbaba Sean'ın ortaya böyle bir fikir atması bir yana Brian ve Claire'in buna alet olması... Adamın elini tutup ona veda etmişim o ise büyük ihtimalle o esnada uyuyor numarası yapıyordu. Bunu düşündükçe hem sinirleniyor hem de kahkahalarla gülmek istiyordum. Alexander ise bu durumdan pek şikayetçi değildi açık açık bizi barıştırdıklarını ilan etmese de öyle davranmıştı fakat benim açımdan aramızdaki durum eskisinden daha karışık bir hal almıştı. Bundan sonrasının nasıl ilerleyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim bu sefer adım atmayacaktım. Yarın Büyükbaba Sean'ın doğum günü yemeğinden sonra uçağa binecek ve buradan gidecektim.

Saatin çoktan gece yarısını geçtiğini biliyordum ama hala uyuyamıyordum. Kocaman yatakta diğer tarafa doğru döndüm. Claire'in bu odayı bana geçen yılın hatıralarıyla boğuşmam için verdiği emindim. Çarşaflardan Alexander'ın kokusunu aldığımı yemin edebilirdim. Seks açısından zorlu bir seneydi. Oturup Alexander'ın bana dönmesini beklememiştim elbette o nasıl hayatına devam ettiyse bende öyle yapmaya çalışmışım. Birkaç adam olmuştu ama hiçbiri ilk seferimin yanına yaklaşamazdı. Benim gibi düşünen kaç kadın vardı ki? Lanet olası Alexander

Connery seksi benim için ulaşılmaz bir noktaya kaldırmıştı ve itiraf etmem gerekirdi ki artık kendi başıma orgazm bile yaşarken zorlanıyordum.

Düşününce... Geleceğinde neden olmadıklarını biliyorsun ama yine de geçmişindeki insanları özlediyorsun. İnsan kendine bunu neden yapar?

Alexander'ın tüm o sözleri düşündükçe bile kalbimi kırmaya yetiyordu yine de mutlu anıları da düşünmeden edemiyordum. Ortaya bir şey atıyordum onu düşünürken bir anda kendimi Alexander'ı savunurken buluyordum. Bu çok saçmaydı.

Bir kez daha diğer tarafa döndüm ve örtüyü burnuma doğru çektim. Gözlerimi kapattım. Daha tam uyumamıştım ki birinin yatağa yanıma girdiğini hissettim hemen ardından kaslı ve ağır bir kol belime dolandı. Alexander'ın kokusu burnuma doldu.

"Noinin," diye mırıldanırken dudakları çıplak omzuma dokundu.

Ona doğru dönmeden, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Uyuyamıyorum."

"Öyle mi?" derken sesime alaycı bir tını verdim.

"Aslında düşünüyordum ve sen haklısın."

"Hangi konuda?"

Güldü ve nefesi boynumu gıdıkladı.

"Sanırım söylediğin her şeyde haklısın." Derin bir nefes alarak sırt üstü uzandı elleri benden uzaklaşmıştı. "Beni nasıl sevebilirsin anlamıyorum. Yani bir sana bak bir de bana..."

Ona doğru döndüm ve şüpheli bakışlarımla süzmeye başladım. Tanrım! Adam kusursuzdu ve üstü çıplaktı. Altında basit bir eşofman altı vardı. O kadar yakışıklıydı ki şu ünlü erkek güzellerini kapak yaptıkları dergilerden birinde kapak olsa onu alıp duvara asardım. Yine de ona çekilmemdeki tek neden mükemmel görünüşü değildi. Şehvet etkiliydi ki onunla ten uyumumuzun ne kadar harika olduğunu hatırlamak için bir senem olmuştu. Ukala tavırlarını ve beni güldürebilmesini seviyordum bu insanların çok sık yapabildiği bir şey değildi. Melankolik tavırlarını ve karanlık geçmişini... Onu o yapan diğer şeyleri de seviyordum. Bu komple bir paketti.

Gözlerimi tavana dikerek, "Bir insanın olumlu yanlarını beğenir, olumsuzlarına rağmen âşık olursun," dedim.

"Yani beni bana rağmen mi seviyorsun?"

Ona dönerek, "Şansını zorluyorsun," dedim.

Elimi tutarak kendine çekti ve dudaklarına götürüp öptü sonra da beni yüzüne bakacağım şekilde yan çevirdi. Eli saçlarımı yüzümden çekerken, "Benden ne istiyorsun?" diye sordu.

"Bir şey mi istemeliyim?"

"Ben seni istiyorum Winona, seni hayatımda istiyorum. Bunu çok düşündüm ve kendime daha fazla özlem çektirmeyeceğim. Sensiz eski hayatıma dönmek o kadar boktandı ki ve bana inan seni düşünmediğim tek bir an bile yoktu." Yanağımı okşadı. "Seni kazanmak için ne yapmalıyım? Ne istersen söyle çünkü sana her şeyi veririm."

Ciddi bir ifade takındım.

"Hım. Nikah yüzüğü, büyük bir düğün, bağlılık yemini ve üç çocuk."

Alexander önce kaşlarını çatarak yüzüme baktı bunu sürdürmeye kararlıyım ama bir anda gülmeye başlayınca rahatlamış bir soluk verdiğini gördüm. İkimizde kahkahalarla gülüyorduk.

Kahkahalarımın arasından, "Tanrım! Az daha kalp krizi geçiriyordun!" diye şakıdım.

Alexander kollarını bana dolayarak gözlerimin içine baktı.

"Hayır, *Noinin* sadece hangi sıra ile yapmam gerektiğini düşünüyordum."

Gözlerime öyle tehlikeli bir ifadeyle baktı ki gülüşüm tıkanıp ve yutkundum.

"Seni o şekilde affedebilir miyim bilmiyorum, Alex. Sana güvenmem zor olacak, kalbimi o kadar çok kırdın ki..." Sustum ve kısa bir nefes alıp verdim. "Birlikte nasıl bir geleceğimiz olur bilmiyorum. Ya da olur mu?"

"Bunu istiyorum," derken ses tonu kararlıydı.

Uzun bir sessizliğin ardından, "Neden?" diye sordum. "Bir sene sonra neden? Her şey eskisi gibi devam ederken..."

"Seni bilmem ama ben eski hayatımın düşündüğüm kadar iyi olmadığını fark ettim." Duraksadı ve devam etmeden önce elimi tuttu. "Çok yalnız ve boş olduğumu fark ettim."

Söyledikleri kulağa son derece içten gelse de kendimi çabuk teslim edip etmediğimi sorguluyordum. Kalbimi tekrar kırarsa? Sorusu daha önceki kırıkları tekrar hatırlamama neden oluyordu. Kendimi toparladım onu sevdiğim gerçeği kalbimi tırmalıyor dışarı çıkıp konuşmak için çarpınıyordu.

"Daha önce de söyledim Alexander iş veya değil bana sadık kalamayacak bir adamla olamam."

Başını salladı.

"İstediğin bu mu? Peki. Bunu yapacağım. Yarın sabah ilk iş Sharon'u arayacağım, randevuları sonsuza kadar iptal etmesini isteyeceğim. Daha fazla jigololuk yok."

"Sharon'da kim?"

Gülerek, "Asistanım," diye cevap verdi.

"Hani bir asistanın yoktu?"

Alaycı ifadesi yüzüne oturmuştu.

"Bana iş teklif ederken ki çarpınmaların çok tatlıydı ve seni biraz zorlamak hoşuma gitti."

Ona öfkeli bakışlarımla bakmaya çalışsam da pek başarılı olamamıştım. Kaş çatmam bir anda ağzımdan kaçan bir kıkırtıyla son bulmuştu. Alexander ise sanki bir gün batımı manzarası izlemiş gibi beni seyrediyordu.

"Zor olacak biliyorum ama aileni affetmelisin. Annenin de babanın da sorunları olduğunu kabul etmeli, kendini geçmişinden azat etmelisin."

Sadece başını salladı.

"Daha önce bunun için yardım aldın mı?"

"Psikoloğa gidiyorum, *Noinin*. Eğer sorduğun buysa. Fakat daha önce hayatımı düzeltmek istemiyordum olduğu halinden memnumdum ama şimdi... Daha huzurlu, daha mutlu olacağını biliyorum. Böyle bir ihtimal varken bunu denemeliyim. Seninle denemeliyim," dedi. "Bana yardım etmelisin."

Kafamı iki yana salladım.

"Ben sana yardım edemem Alex. Benim mükemmel erkeği yaratma ya da onu şekillendirme gücüm yok. Sen kendine yardım etmek istemiyorsan bütün hayatımı senin yaralarını sarmaya harcayamam bu ikimizi de tüketir."

Yalvarır gibi, "Beni istediğini söyle, Winona. Söyle ki ben ikimiz içinde savaşıyım," dedi.

Elimi yüzüne götürdüm ve yanağını okşadım Alexander teslim olurcasına gözlerini kapattı.

"Aşk için savaşmana gerek yok, ben çoktan teslim oldum," diye fısıldadım.

Alexander gözlerini açarak beni kendine çekti ve elleri belime dolandı. Dudakları dudaklarımla buluşurken vahşi bir özlem tenimi sıyırdı. Dudakları, dudaklarımdan boynuma ve göğüslerime inerken geceliğimin ince askılarını omuzlarımdan sıyırdı ve göğüslerimi açığa çıkarırken sert bir şekilde inledi. Gece lambasının loş ışığında gözleri ışıltılı parlıyordu ve bana bakarken onay bekliyordu. Devam edersem asla durmam dercesine bakışına karşılık başımı salladım ve ona sessiz bir onay verdim.

Alexander sertleşmiş meme başlarımdan birini ağzına aldığı anda inlememe engel olamadım. Kendimi ona doğru itirdim ve ellerimi saçlarının arasına daldırdım.

"O kadar güzelsin ki, *Noinin*. Her santiminin tadına bakmak istiyorum."

"Hım... Lütfen," derken sesim uyuştu. Bedenimin istekleri aklımı uyuşturuyordu.

Geceliğimi karnımdan kalçalarıma sıyırdı ve ayaklarıma ulaştığında onu çıkardı. Dudakları iç çamaşır çizgimin etrafında gezinirken parmakları aceleci bir şekilde harekete geçti ve çamaşır saniyeler içinde yok oldu. Çıplaklığın verdiği o savunmasızlık ile titredim ama hemen bedenimin alevi beni ısıttı. Bacaklarımdan arası ihtiyaçla yanıyordu.

Alexander parmağını bacaklarımdan arasındaki ıslak noktaya götürdü ve gözlerime bakarak gülümsedi. Bu hoşuna gidiyordu. Ondan bu kadar etkileniyor olmam. Ama yalnız olmadığımı biliyordum o da benden etkileniyordu eşofmanından gözüme çarpan sertliğine bakarak -oldukça fazla- etkilendiğini söyleyebilirdim.

"Bu tatlı noktayı doya doya yalamak istiyorum," diyerek bacaklarımın arasına yerleşti.

Ellerime yastığımı sıkıca kavradım ve kendimi ona bıraktım. Alexander kadınlığımı diliyle keşfederken bütün duyularım keskinleşti. Yeni çıkan sakallarının oradaki çıplak tenimi çizmesi, dilinin kıvrılıp en zevk aldığım noktaları bulması, beni emen dudakları...

Kısa bir an başını kaldırıp bana baktı gözlerimiz buluştuğunda dudaklarında parlayan ıslaklığımla bana gülümsedi.

"Sanırım doymam biraz uzun sürecek," dedi ve yaptığı şeye devam etti.

♡♡♡

Alexander gece boyu uyumama izin vermeyecek kadar tutkuluydu. Birbirimize karşı duyduğumuz şehvet seksin doyulmaz olmasına neden oluyordu. Henüz en fazla iki saattir uyuyor olmalıydık ama Alexander'ın sarılması sıkılaştı. Uyumadan önce üzerime giydiğim geceliğin eteği yukarı doğru sıyrılırken Alexander'ın sıcak ve hala nasıl olduğunu bilmediğim şekilde sert penisi kalçama yaslandı.

Kirpiklerimi araladım oda hala karanlıktı güneş yeni yeni ortaya çıkıyor gibi görünüyordu perdelerden içeri hafif bir ısıltı giriyordu.

"Henüz sabah olmamış," diye mırıldandım.

Alexander kalçamı ayarlayarak penisini vajina girişime sürttü ve ben utanç verici bir şekilde ıslanmıştım. Tanrım! Beni bir seks bağımlısına çeviriyordu.

"Sen yorulmak nedir bilmez misin?" diye soludum. Açıkçası bundan bir şikayetimde yoktu.

Alexander penisini girişimde mükemmel bir baskıya tutuyor beni daha fazlasını istemem için kışkırtıyordu. Dudaklarını boynuma bastırırken, "Kitabının şu son cümlesi," diye mırıldandı.

Kafamı hafifçe arkaya çevirirken, "Kitabı bitirdin mi?" diye sordum.

"Hı hı."

"Ne zaman?"

"Sana gelmeden önce."

Boynumu öperken penisinin başını içime ittirdi ve orada kaldı.

"Uyumama bile izin vermeyecek kadar tutkulu birine âşık olmak istiyorum," yazmıştın. "Ah, bir de öyle bir adamın ancak rüyalarda bulunacağı hakkında bazı zırvalar vardı. Onları görmezden geldim."

Kalbim göğüs kafesimin içinde çılgınca çırpınıyordu.

"Uyumana izin vermeyeceğim *Noinin*," derken tamamen içimdeydi.

Ellerinden biri seksi bir şekilde geceliği sıyırmak için bacaklarıma dolanmış diğeri ise belime sarılmıştı. İçime güçlü ama tutkulu vuruşlar yaparken kalçamı ona doğru ittiriyor her seferinde daha derine girmesini sağlıyordum. Böyle bir tutku sadece '*doğru*' insanla deneyimlenebilecek bir şeydi. Alexander'in bay doğru olup olmadığını bilemiyordum özellikle beni kırma gücünü gördükten sonra ama bir şekilde ona teslim olmaktan başka şansım olmadığını da biliyordum. Bir daha asla '*uyumama bile izin vermeyecek kadar tutkulu*' birini bulamayabilirdim. Alexander o adamdı.

Dudaklarımı dişlerken, "Alex," diye inledim.

Alexander ismini duyduğu anda hızlandı, daha derine, daha yoğun... Kolları etrafımı çevreledi ve tek hamleyle beni kaldırıp üste çıkmamı sağladı.

"Bu kadar ufak tefek olmana bayılıyorum."

İçimdeki büyüklüğüne alışmaya çalışırken belimi büktüm ve ellerimi erkeksi tüyler ve kaslarla süslenmiş göğsüne dayadım.

"Hım. Sende ufak tefek pek bir şey yok."

Kalçalarımı tutarak beni aşağıya doğru bastırdı.

"Birbirimize uygunuz, *Noinin*." Diğer elini saçlarıma götürüp onları arkada topladı ve kalçamı kavradığı eliyle bana bir ritim verdi. "Seni dolduruyorum, sen beni sarmalıyorsun." Kendini bir kez daha içeri doğru itti. "Ne kadar güzel hissettiriyor değil mi? Güzel hissediyor musun, Winona?"

İnleyerek başımı salladım.

"Evet, evet. Alex!"

"Boşalmak mı istiyorsun?"

Başımı sallayarak onu onayladım ama Alexander beni öyle bir yerde tutuyordu ki zevk bitmiyor ve sonu gelmiyordu.

Saçlarımı iki eliyle kavradı ve yüzümü kendine çekti öne doğru eğilince sivrilmiş meme uçlarım ona sürtündü. Dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdı.

"İstedğin böyle bir tutku muydu?" diye sordu.

"Evet," derken sesim fısıltıyla çıktı.

"Sana bunu sadece ben verebilirim, *Noinin*." Gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Ve bana sadece sen böyle hissettirebilirsin," dedi.

O an ikimiz içinde çözülme noktasıydı. Boşalırken bana sarıldı ve bedenlerimiz tek beden oldu.

♡♡♡

Alexander'ın dayısı, yengesi ve yeğenleri dönmüştü. Kalabalık bir aile olarak kahvaltı masasına oturduk. Büyükbaba Sean ise masanın başında oturuyor hayatındaki en büyük heyecan buymuş gibi bize kurduğu oyunu anlatıyordu. Alexander masanın altından uzanıp bacağıma dokundu ve bana gülümseyince bende ona gülümseyerek karşılık verdim. Onun bu hali gerçek olamayacak bir hayal gibiydi. Ama bu hayale dokunabiliyordum ve bu hayal geceleri gerçekten beni uyutmayacak kadar tutkuluydu. Bu akşam büyükbabanın doğum günü yemeğinden sonra Londra'ya dönüyorduk bizim için asıl her şey o zaman başlayacaktı. İrlanda bize iyi geliyordu ama Londra gerçek hayattı...

Kahvaltıdan sonra Claire hazırlıklarla ilgilenirken, Alexander büyükbabasıyla konuşmak için ayrılmıştı. Ben ise yürüyüşe çıkmaya karar vermiştim. Uzun bir yürüyüşün ardından deniz kenarına inen ve daha önce Alexander ile kullandığımız merdivenlerde durdum. Dalgındım ve bunun sebebi sabah kahvaltı yaparken telefonuma gelen e postaydı. Geçen hafta olsa bu e postayı açarken heyecandan ölebilirdim ama şimdi ne yapacağımı bilemiyordum. Oxford cevap göndermişti.

Ya reddedilmiştim, ki bu en büyük hayallerimden birinin suya düşmesi demekti. Elbette Bristol Üniversitesi kesindi hiçbir şey yarım kalmış olmayacaktı yine de Tanrı aşkına Oxford!

Kabul edilirse Oxford'a taşınmam gerekecekti. Londra ile Oxford arası bir buçuk saat sürüyordu. Alexander bu ilişki işinde ciddiye ilişki denen şey başlamadan biterdi. Alexander uzak mesafe ilişkisi sürdürecektir bir adam değildi. Gerçi onun bir ilişkiyi sürdürüp sürdüremeyeceğinden bile emin değildim.

Tabi ki bir erkek için hayallerimden vazgeçecek değildim. O erkek hayatımın aşkı olsa bile...

Titreyen parmaklarımla e posta'yı açtım ve gözlerim doğruca Oxford Üniversitesi amblemine kaydı. Derin bir nefes alarak yazılanları hızlıca okudum. Sayın Winona Roden Oxford Üniversitesi Tarih bölümüne kabul edildiğinizi... Devamını okurken gözlerim şaşkınlıkla açılmış, ağzım mutlulukla aralanmıştı. Kelimeler gözlerimin önünden geçse de onları algılayamıyordum.

Oxford beni kabul etmişti!

Ekranı kapatıp derin bir nefes aldım tam o sırada arkamda birinin adımlarını duydum. Daha arkamı dönmeden kim olduğunu biliyordum. Bu öyle bir çekimdi ki varlığını hissedebiliyordum görmeme gerek yoktu. Nabzım hızlanıyor, nefesim kesiliyor sanki metrelerce yüksekte serbest dalış yapıyordum.

"Noinin?"

Arkamı döndüm ve Alexander hemen yanıma oturdu.

"Elma bahçesinde olacağını düşündüm."

Gülümsedim.

"Biraz deniz havası almak istedim."

Dudakları kıvrıldı ve yüzünü bana yaklaştırarak dudaklarını boynuma değdirdi.

"Balıkçı kulübesini gitmeden kullanmalıyız."

Heyecandan titredim ve Alexander bunu fark etti. Bedenimin verdiği her tepkiden haberdardı.

"Sharon'ı aradım," dedi. Yüzüne anlamsız bakışlarla bakınca gülümseyerek, "Asistanım," diye açıkladı. Gözlerimi devirdim.

"Müşterilerimi arayıp onlara işi bıraktığımı söylemesini istedim."

Ona dönerken ifadem ciddileşmişti. Bunu gerçekten yapıyor muyduk?

"Ne kadar süreliğine?" diye sordum.

Alexander derin bir nefes aldı.

"Bana inanmıyorsun," dedi.

Omuzlarımı silktim.

"Bu inanmamak değil Alexander. Sadece... Neden şimdi? Amacın benimle sadece biraz zaman geçirmekse eğer..."

Sözümü kesti.

"Keşke sana daha fazla açık olabilsem ama daha ne söylemem gerek bilmiyorum Winona. Bunu daha önce hiç yapmadım, yapmak istemedim ama şimdi istiyorum. Seninle bir ilişki istiyorum." Duraksadı ve devam etmeden önce gözlerinin içine baktı. "Gerçek bir ilişki. Sadakat, bağlılık, romantizm. Ne istiyorsan."

"İşini bırakıyorsun?"

Başını salladı.

"Bıraktım."

"Ne yapacaksın?" diye sordum. Bencil mi davranıyordum? Sonuçta bu Alexander'ın kariyeriydi. Tanrım! Ne saçmalıyordum ben?

"Büyükbabam İngiltere'de ki işlerle ilgilenmemi istiyor. Aslında uzun süredir bunu istiyor ama ben aile şirketi için pek hevesli değildim. Şimdi yeni bir kariyere ihtiyacım var. Kendi yolumu çizene kadar *Lady Marian*'ın ortaklarından biriyim."

Gülümsedim. Alexander'ı gerçek bir iş yaparken düşündüm. Dosyalar, toplantılar, takım elbiseler bu kesinlikle kulağa romantik geliyordu.

"Peki ya bunu yapamayacağına karar verirsen? Yani büyükbabanın şirketi seni tatmin etmezse ve eski hayatını özlersen, bir jigolo olmayı? O zaman ne olacak?"

Acı dolu bir sesle güldü.

"Senin sandığının aksine bu her zaman hoşuma gitmiyor Winona özellikle artık eskisi kadar genç olmadığım için... Eskiden bu havalıydı ama şimdi değil. Çoğu zaman kendime ben ne yapıyorum, bunu neden yapıyorum diye soruyorum. Bu işle kendimi koruduğumu düşündüm aşktan ve ilişkilerden diğer yandan da kadınları mutlu etmek hoşuma gidiyordu onları mutlu etmeyen diğer adamların aksine... Onları anlamak, tanımak ve kendilerini dinlemelerini sağlamak..."

"Kendini kurtarıcı mı ilan ettin?" diye sordum.

Alexander sessiz kaldı uzanıp elini tuttum.

"Annene olanlar... Çok üzücü ama senin suçun değildi sen küçük bir çocuktun. Psikolojik desteğe ihtiyacı vardı Alexander bir jigoloya değil hatta babanın aşkına bile değil."

Elimi avuçları içinde sıktı.

"Haklısın." Gözleri ışıldarken, "Artık emekli oluyorum," dedi. "Kalan vaktimi özel hizmetle geçireceğim."

Kıkırdarken, "Kim bu şanslı kadın?" diye sordum.

Çenemi kavrayarak yüzümü kendine yaklaştırdı.

"Winona Roden."

Ona Oxford'a taşınacağımı söylemeliydim ama bunu nasıl yapacaktım ki? Gözlerime umut dolu bakıyordu, benimle bir gelecek hayali kurmak için hayatını baştan şekillendiriyordu. Belki de bir buçuk saatlik bir mesafe bizi o kadar da etkilemezdi. Her gün olmasa bile hafta sonları görüşebilirdik.

"Alex, sana bir şey söylemeliyim."

"Ciddi bir konumu?"

Başımı salladım.

"Oldukça." Telefonumu açarak ona uzattım. Alexander çatılmış kaşlarıyla telefonu elimden aldı ve yazılanları okumaya başladı. İfadesinden ne düşündüğünü anlayamıyordum ama şimdiden gerilmeye başlamıştım. Ya uzak mesafe ilişki yürütemeyeceğine karar verirse? Ya her şey ona çok fazla gelirse? Tanrım! Kendimi şimdiden ona kaptırmıştım ve bunun iyi mi kötü mü olduğundan emin değildim. Onun tarafından daha önce kırılmıştım bu sefer parçalanmamayı umuyordum.

ŞEHVET DERSİ - FİNAL - Sayfa 11

FİNAL

ALEXANDER

Gözlerim yazan satırları tararken içim tarifsiz bir gururla doluyordu.

Başarmıştı.

Elbette başaracağından şüphem yoktu o aklına koyduğu şeyi yapardı. Hayatımda tanıdığım en güçlü kadındı ve bu özelliğine hayrandım. Asla pes etmiyordu, sinir bozucu derecede inatçıydı. Beni bile ikna edecek kadar inatçıydı...

Bakışlarımı ona çevirdiğimde bana bir kedi yavrusu gibi baktığını fark ettim. Evdeki bütün koltukları parçalamış bir kedi yavrusu gibi... Mutluluktan yerinde sığıyor olması gerekmiyor muydu? Gözüm tekrar telefona döndü ve bakışlarım Oxford

amblemine takıldı. O anda sorunun ne olduğunu anladım. Londra ve Oxford arasında gidip gelemezdi Oxford'a yerleşmesi gerekiyordu.

"Gideceksin," dedim.

Başını salladı.

"Bu hayatımın fırsatı."

"Peki ya ben? Senin için her şeyden vazgeçiyorum ve sen beni bırakıp uzağa gideceksin? Daha ilişkimiz bile başlamadan?"

Cılız bir sesle, "Bu benim hayalim," dedi.

"Hayalinin yazar olmak olduğunu sanıyordum."

Gözlerini kısarak, "Bu üniversite Alexander. Dünyanın en iyilerinden biri," dedi.

"Ve ben o kadar yıl boyunca seni mi beklemeliyim?"

Sinirlenmeye başladığını görebiliyordum.

"Beklemek zorunda değilsin. Sadakat senin için bu kadar zorsa ve beni haftada bir defa görmekle yetinemeyeceksen. Sen bilirsin." Gitmek için arkasını döndü onu durdurmadım ama hemen sonra tüm hiddetiyle tekrar bana döndü. İşaret parmağını bana doğrultarak, "Hayatta kimse, kimse için mecburi istikamet değil, Alexander. Yanımda yürümek istiyorsan bana eşlik etmek zorundasın. Bu işler böyle yürür. Bunu yapamayacaksan eğer bu işin şimdi bitmesi en doğrusu."

İşte beklediğim karşılık gelmişti. Winona Roden ve hayran olduğum karakteri. Dudaklarım bir gülümsemeye kıvrıldı.

Kaşlarını çatarak, "Sence bu komik öyle mi?" diye sordu.

Hızla uzanıp beline sarıldım ve onu kollarımın arasına çektim.

"Kararlılığını duymak istedim. Bunu kendine göstermeye ihtiyacın var gibiydi. Kendin, hayallerin ve geleceğin için Oxford'a gitmelisin," derken başının tepesini öptüm. "Birbirimizi biraz fazla özleriz hepsi bu. Hem birini özlemek onu sevmenin bir parçasıdır."

İtirafımın ardından başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. Kocaman kahverengi gözlerindeki o ışıltıyı görmek... Nabzım aniden duracak kadar yavaşlamıştı ama bunu henüz açık ve sesli söyleyecek kadar cesaretimi toplayabilmiş değildim. O yüzden konuşmaya devam ettim.

"Hem günde bir saat yol gitmek beni öldürmez."

"Her gün gelir misin? Oxford'a?" diye sordu.

"Her gün gideceğim. Londra'ya."

♡♡♡

Doğum günü yemeği çok samimi geçmişti ve ne zaman burada olsam kendimi mutlu hissettiğimi fark ettim. Yıllarca asi bir genç adam olmuştum. Anneme ve babama duyduğum öfke hayattaki şansımı görmemi engellemişti. Hep bir ailem olmadığını yapayalnız ve terk edilmiş olduğumu düşünmüştüm ama değildim. Benim muhteşem bir ailem ve muhteşem rol modellerim vardı. Belki babam bencil bir adam olup beni yanında tutmasa ve büyükbabama verseydi çok başka bir insan olurum. Yine de şükrediyordum. Hayat bana güzellikleri fark etmemi sağlayacak kadar kötü şey göstermişti. Tüm o karanlığın içinde Winona'yı bulmuştum ve bunun için minnettardım.

Yemeğin ardından büyükbabama eşlik etmek için masadan kalktım. Birkaç saat sonra Londra'ya gitmek üzere yola çıkacaktık ve gitmeden önce onunla konuşma ihtiyacı duyuyordum.

Koridorda yürürken, "Hala kendi kendime yatacak kadar kafamın yerinde olduğu konusunda ısrarcıyım evlat," dedi.

Güldüm ve onu ilk gördüğüm anı düşündüm. Etrafında herkes ona saygı duyardı hatta ailesini kaybedip bir kaleye düşen bir ergen olan ben bile istemeden ona saygı duymuştum.

"Ne garip, en önemli şeyleri unutuyorum ama bu kalenin her basamağı, her odası aklımda." Bunu söylerken kelimeleri hüzünlüydü.

"Bütün hayatın burada geçti."

Derin bir nefes aldı.

"Keşke senin de bütün hayatını burada geçirmiş olman için çabalasaydım. Keşke bir fırsatım olsa ve geçmişe dönsem. Seni annen ve babanın elinden alıp kendim büyütürdüm."

Hüzünle, "Neden?" diye sordum. "Şimdi olduğum adamdan memnun değil misin?"

Bunu benimde sık sık düşündüğümü ona itiraf etmedim.

"Memnunum tabi ki. Her şeye rağmen aynı bana benziyorsun." Koyu renk gözleri benim üzerimde gezindi. "Fiziksel özelliklerin aynı o adamdan tabi ki..." Bunu çocukken sık duyardım. Görünüşüm aynı babama benziyordu belki de annemi delirten ve ben yan odadayken kendini asmasını sağlayan da buydu. Büyükbabam ne düşündüğümü anlamış gibi gözlerini kıstı. "Maeve hastaydı, Alexander. Eğer düzgün düşünme ve karar verme yetisine sahip olsaydı seni asla bırakmazdı."

Bu teselliyi bugün bir kez daha duyduğumu hatırladım.

"Artık önemi yok. Ben iyiyim," dedim ve ilk defa bu konuda dürüsttüm. Kendimi daha önce olmadığım kadar iyi hissediyordum.

Büyükbabam güldü.

"Bunu görebiliyorum."

Odasının kapısının önüne geldiğimizde duraksadı ve kapıyı açmadan önce yüzüme baktı.

İşaret parmağıyla kafasını göstererek, "Yarın her şeyi unutabilirim. Büyükannene olan aşkı, kaç senedir onunla olduğumu, onu ilk gördüğüm anı, hatta ismini bile," diye mırıldandı. Daha sonra elini kalbine götürdü. "Ama burada onu hep hatırlayacağım."

Kapıyı açarak içeri girdi ama beni içeri almamak için kapıda dikildi.

"Gerçek aşkın daima mutlu bir sonu vardır. Ben onunla mutlu bir hayat sürdüm ve o muhteşem aşkın her saniyesi için minnettarım. Ben ölünce çok üzülecek fakat her zaman mutlu anılarımızı hatırlayıp gülümseyecek ve ben diğer tarafta onu bekliyor olacağım."

Kapıyı yüzüme kapattı ve ben öylece kaldım. Tüm cevaplarımı almıştım. Aslında bu oyunun farkına vardığımda onunla benzer bir konuşma yapmıştım ve beni ikna eden yine o olmuştu. Şimdi olduğu gibi. Peşinden gidecektim.

♡♡♡

WINONA

Bir kez daha birlikte Londra'ya seyahat ediyorduk ama bu sefer ikimizde öfkeden köpürmüyorduk.

Birinci sınıfta yan yana oturuyorduk. Gece uçuşu olduğu için koridor karanlıktı ve herkes uyuyordu. Sessizlik... Alexander uzanıp elimi tuttu. Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. Hım... Alexander ile romantik bir yolculuk. Tam kafamı koltuğa yaslamıştım ki eli elimden ayrıldı ve parmakları doğruca elbisemin eteğine dokundu. Ürperdim ama ona bakmadım ne kadar ileri gidebilirdi ki?

Bunu sormam hataydı biliyordum, bahsettiğimiz kişi Alexander Connery'di. Parmakları eteğimi hafifçe havalandırdı ve tenime dokundu. Bacağımda dokunuşunu hissederek alt dudağımı dişledim. Etrafta uyanık insanlar olabiliirdi. Arka koltuktaki adamlar? Peki yan taraftaki yaşlı çift? Neden onu durdurmuyordum?

Ona güveniyordum.

Kahretsin! Kahretsin. Ona güveniyordum ve bu ona aşık olmaktan bile daha tehlikeliydi.

Parmakları iç çamaşırlarımın ağ kısmında duraksadı kadınlığım ile arasında sadece ufak bir dantel parçası vardı. Heyecandan ölmek üzereydim öyle hızlı soluyordum ki insanların beni duymasından korkuyordum.

Kafamı kaldırıp ona baktım. Gözlerinde vahşi bir tutku gördüm.

"Şşş. Sessiz ol."

Kafamı iki yana salladım.

"Yapamam," diye soludum. Etrafıma bakınınca kendinden emin bir sesle, "Herkes uyuyor, *Noinin* bana güven," dedi.

Kendimi ona bıraktım. Parmakları çamaşırlarımı kenara çekip içeri süzüldü. Ufak dokunuşlar beni ıslatırken dudaklarımı dişledim. Alexander parmaklarını içeri soktuğunda sessiz kalmakta zorlanmaya başlamıştım. Bunu hızlandırmak için klitorisime yöneldi ve parmakları ritmik dokunuşlarla beni okşarken tamamen teslim oldum.

Uçaktan indikten sonra Alexander ile terminalde öylece durduk. Herkesin kendi yoluna gideceği bölüme mi gelmiştik? Beni eve bırakacak mıydı? Sabah beni tekrar arayacak mıydı? Yoksa her şey yine eski haline mi dönecekti? Bu konu hakkında yani ikimiz hakkında bir türlü rahatlayamıyordum.

Alexander valizime uzandı.

"Hadi, arabam otoparkta."

Sessizce onu takip ettim. Alexander valizimi yerleştirirken bende koltuğa oturdum. Yola çıktığımızda sessizliğim sürdü. Gece geç bir saat olduğu için yollar boştu. Karanlık ve yıldızlı gökyüzünü seyrederken Alexander yolda hızla gidiyordu. Bir anda yol ayrımında frene bastı ve arabayı durdurup bana döndü.

"Sorun ne, Winona?"

Gözlerimi ondan kaçırarak, "Biliyorsun işte, artık Londra'dayız... Bundan sonrasını nasıl devam edeceğimizi bilemiyorum," dedim.

"Winona?"

Adımı söyleyince ona baktım.

"Daha önce bir ilişkim olmadı yani normal bir ilişkim, bir sevgilim... Fakat şimdi var." Yutkundum. "Nasıl olması gerekiyorsa öyle yapacağız yani herkesin yaptığı gibi."

İstemsizce kıkırdadım.

"Herkes nasıl yapıyor?"

Ukala bir şekilde göz kırptı.

"Bilirsin işte. Sinemaya, yemeğe falan gideriz sonra sevişiriz. Aptal şeylere öfkelenip kavga ederiz sonra sevişiriz. Ailelerimizle çoğu zaman sıkıcı olan özel günlerde buluşuruz ve gizli gizli sevişecek yer ararız. Birlikte uyuruz uyurken ve uyanınca sevişiriz?"

Ağzımdan bir kahkaha fırladı.

"Artık sikişmiyor muyuz?"

Eli çıplak bacağıma dokundu ve baldırımı sıktı.

"Elbette sikişiyoruz. O anlar çok daha özel olacak ikisi arasında ki farkı hissedeceksin."

Tutkulu anılar zihnime üşüşmüştü.

"Mahzende benimle sikiştin," dedim.

Başını sallayarak beni onayladı.

"Ama dün gece... Benimle seviştin."

Tekrar başını salladı.

Farkı kesinlikle hissediyordum ve ikisini de hissediyordum.

"Peki şimdi ne yapıyoruz?"

Arabayı bir kez daha çalıştırdı.

"Sikişmek için evime gidiyoruz, sonra belki sevişiriz de."

Evine... Alexander'ın evine... Tanrım eğer bu rüyaysa, uyumama izin ver!

♡♡♡

Londra merkeze uzak olsa da sosyete tarafından tercih edilen bir semtte oturuyordu. Evler eski İngiliz mimarisinin örneği idi ve sokak bir kartpostal gibi görünüyordu. Yine de onun böyle bir yerde oturacağını kesinlikle hayal etmezdim. Nedense soğuk bir plaza da yaşadığını düşünmüştüm. Alexander torpidodan çıkardığı uzaktan kumandayla garajın kapısını açtı. Garaj ışıkları yandığında içeride kırmızı klasik bir araba görerek gülümsedim.

"Büyükbabanın koleksiyonundan mı?"

Başını salladı.

"Üniversiteye başladığımda hediye etmişti."

Bu siyah, soğuk spor arabadansa Alexander'ın o kırmızı arabayı tercih edeceğine emindim.

"Neden kullanmıyorsun?"

Omuzlarını silkti.

"Eski ve... Klasik. Benim mesleğime de pek uygun değil."

Arabadan inerek kırmızı arabanın yanına gidip pırıl pırıl parlayan kaportasında elimi gezdirdim.

"O halde artık emekli olduğuna göre, kırmızı arabayı kullanabilirsin."

Yanıma gelerek beni araba ile kendisi arasına sıkıştırdı.

"Öyle mi, *Noinin*? Seçtiğin bu araba mı?"

"Seçtiğim sensin ve sen de kendin olsan bu arabayı seçerdin, bu sana daha çok yakışıyor."

Dudaklarımı tutkuyla öptü.

"Seni kaputa yaslayıp sikmek istiyorum." Ağzımdan istekli bir mırıltı çıktı. "Ama şimdi eve girip dinlenmeliyiz."

"Bana evini göstermek mi istiyorsun?" diye kıkırdadım. Alexander gülümsedi ve beni garajın içinden yukarı çıkan merdivenlere yönlendirdi.

Plazada yaşamıyordu ve kesinlikle gri-siyah mobilyalar, ayna gibi mermer zeminler ya da tavana kadar camlarda yoktu. Alexander'ın evi son derece sıcaktı.

Orijinal ahşap kaplama, verniklenmiş ve bakım yapılmış olsa da geçmişten kalma çizikleri seçebiliyordum. Duvarlar hoş bir yeşil renkteydi ve beyaz kartonpiyerleri vardı. Tuğla şömine yine evin orijinal parçalarından olmalıydı. Salon şöminenin etrafına kurulmuştu ve bu sıcak bir atmosfere sahip olmasını sağlamıştı. Kahverengi koltuklarının üzerinde uyumlu yastıklar, orta sehpanın üzerinde kitaplar, duvarlarda aile fotoğrafları...

Ben etrafi incelerken Alexander ise bana bakıyordu.

"Şaşırmış görünüyorsun, *Noinin*?"

Ona dönerek, "Ben... Ben hiç böyle hayal etmemiştim," dedim.

Salon bitkilerini geçerek, köşede duran kütüphaneye doğru ilerledim. Gözlerim rafları taradı. Pek çok klasik eser dışında, aşk, polisiye, korku romanları rafları süslüyordu. Elbette şiir kitaplarına da geniş bir raf ayrılmıştı. Aşk romanlarının durduğu bölümden Uğultulu Tepeler kitabını aldım.

"*Bronte* mi?"

Kollarını göğsünde bağlamış omzunu duvara dayamış beni seyrederken gülümsedi.

"Yeterince kültürlü görünmüyor muyum?"

"Kesinlikle *Bronte* okuyormuş gibi görünmüyorsun, ayrıca bu evin senin olduğundan emin misin?"

Bana yaklaşarak arkamda durdu benim gözlerim hala kitaplığını tarıyordu.

"Ne bekliyordun? Mağaza gibi duran bir ev mi?"

Başımı sallayarak onu onayladım.

"Ben burada yaşıyorum *Noinin*. Burada her şey benden bir parça taşıyor. O yüzden bütün buluşmaları otelde yapıyorum. Sen beni tanımak için buradasın. İstedğin buydu değil mi?"

Ona dönerek ellerimi göğsüne koydum.

"Gerçek Alexander'ı tanırken oldukça şaşıracağım sanırım."

Güldü.

"Üniversitede İngiliz Edebiyatı okudum. Steven sana bundan bahsetmedi mi?"

Gözlerim kocaman açıldı ve ağzım şaşkınlıkla aralandı. Ona hiç hangi bölümü okuduğunu sormamıştım. Steven muhasebe mezunuydu ve ikisi aynı okulda okuyunca ben Alexander'ın da o tarz bir bölümde olduğunu düşünmüştüm.

"Bunu bana sende söylemedin!" diye ciyakladım.

Alexander beni kucaklayarak merdivenlere yöneldi. Çok geçmeden yatak odasına gelmiştik ama etrafı inceleme fırsatı bulamadan sırtım yatakla buluştu.

"Benim hakkımda daha çok şey öğreneceksin, Winona ama şimdi yavaşça sevişeceğiz ve sonra uyuyacağız."

♡♡♡

ALEXANDER

Otuz iki yıllık hayatımın her bir muhteşem dakikasını düşünüyordum ama yine de Winona ile geçirdiğim şu bir aydan daha mutlu olduğum bir zaman hatırlamıyordum. Bunu, onu, aramızdaki bu şeyi... Az daha kaçıırıyordum. Nasıl bu kadar aptal olabilmişim? Bir aydır Winona'nın benim evimden ayrılmasına pek izin vermemiştim. Oxford kaydını birlikte yapmış, ona uygun sevimli küçük bir ev tutmuştuk. Son bir haftadır Winona'nın taşınmasına yardım ederken o küçük dairenin her santimetrekaresini değerlendiriyorduk. Ona daha büyük bir daire tutmamızı söylesem de ikna edememişim hala Oxford'da yalnız olacağını düşünüyordu fakat ben mümkün olan her an yanında olmaya kararlıyım.

İşi bırakma kararım, bir bomba etkisi yaratmıştı. Sharon telefonları susmadığı için istifa etmeye kalksa da onu benimle çalışması için ikna etmişim. Kendi yolumu çizene kadar çalışacağım aile işinde bir asistana ihtiyacım vardı ve Sharon yıllardır bütün sorunlarıma bir çözüm bulmuştu.

Sabahın erken saatlerinde Oxford'dan çıkmıştık, onu Salisbury'e ailesinin yanına götürüyordum. Winona ise arabanın koltuğunda büzülmüş uyuyordu. Yoldan gözlerimi ayırdığım her an bakışlarım ona kayıyordu. Çok şanslısın piç kurusu!

Eve yaklaştığımız sırada Winona gözlerini aralayıp esnedi ve kollarını gererek oturuşunu dikleştirdi. Karışık saçlarını elleriyle düzeltmeye çalışırken, "Gelmişiz," diye mırıldandı.

"Harika bir yol arkadaşısın, *Noinin*," derken sesimde alaycı bir ton vardı.

Winona gözlerini devirdi.

"Bütün gece uyumama izin vermedin."

Beni suçluyordu ama bundan pek şikayetçi değildi yanaklarındaki o kızarma onu ele veriyordu.

"Sana öyle yapacağımı söylemiştim."

Cilveli bir kıkırdamayla karşılık verirken arabayı ailesinin evinin önünde durdurdum. Winona bana doğru dönerek, "Getirdiğin için teşekkürler," dedi.

Kaşlarımı çattım.

"Rica ederim," diye mırıldandım.

"Dur tahmin edeyim, gitmeyeceksin?"

Başımı sallayarak onu onayladım.

"Alex. Bunu yapamazsın. Geçen sefer her şeyi batırdın. Şimdi seni karşılarında benim... Benim erkek arkadaşım olarak görürlerse babam kesinlikle kalp krizi geçirir." Gözlerini devirerek, "Seni evden kovup, beni ev hapsine çarptırdıktan sonra elbette," dedi.

O Yaptığım çıkış çok boktandı biliyordum ama Winona'dan korkmuştum ve bir şekilde ailesinin onu benden uzaklaştırmasını istemişim. Çünkü ben onu kendimden uzaklaştıracak güce sahip olmadığımın farkına varmışım. Bu anlatması zor bir durumdu. Bir yanım onun her parçasına sahip olmak istemiş diğer yanım ise arkama bakmadan kaçmamı haykırmişti. İkincisini denemişim ve bir sene o sefaleti sürdürmüştüm. Fakat şimdi düşününce ilk seçeceği en başta seçmem gerektiğini görebiliyordum.

"Ailen konusunda çok şanslısın, *Noinin*. Baban muhtemelen beni öldürmek isteyecek ama yine de bir noktada karşılmasına çıkmak zorundayız. Ne kadar erken o kadar iyi."

Düşünürken yaptığı gibi dudaklarını büzdü ve birkaç saniye sessiz kaldı. Başını sallayarak beni onayladı.

"Madem bu kadar kararlısın, tamam. Öyle olsun. Babam emekli bir jigolonun erkek arkadaşım olmasından hiç hoşlanmayacak," derken kıkırdıyordu. Arabadan inerek kapısını açtım ve tutması için elimi uzattım.

"Evinizde bir günah çıkarma kabini var mı?"

Winona yoğun bir kahkaha ile gülerken birlikte dış kapıya doğru el ele ilerledik.

♡♡♡

Gergin ortam bir saattir devam ediyordu. Kapıdan içeri girdiğimden beri Winona'nın babası tek kelime etmiyordu. Annesi ise tüm gerginliği yatıştırmaya çalışan bir köprü gibi saçma şeyler hakkında konuşmaya çalışıyordu. Winona sessizdi ben ise ona katılıyordum.

Artık konuşmam gerektiğini biliyordum ve hafifçe öksürerek kendimi hazırladım.

"Bay Roden, geçen sefer için özür dilerim."

"Geçen sefer söylediklerin, kötü bir şaka mıydı?" diye sorarken ifadesi ciddiye.

"Hayır, efendim. Son derece dürüst davrandım."

"O halde genç adam özür dilemen neyi değiştirecek?"

Bu durumun onlar için zor olduğunun farkındaydım. Winona'nın ailesi dar görüşlü olmasalar da dindarlardı ve ben pek iyi bir erkek arkadaş profili çizmiyordum. Tanrı aşkına bu durum benim içinde çok zordu.

Winona araya girerek, "Baba!" dedi.

Fakat ikimizde onu duymazdan geldik.

"Gerçekleri o şekilde söylememeliydim."

Bay Roden öfkeyle güldü.

"Kızımı hamile bırakıp defolup gitmemeliydin!"

Karen şok geçiriyormuş gibi, "Connor!" diye haykırdı.

Adam bana sağlam bir noktadan saldırmıştı. Beni mesleğimden vuracağını düşünmüştüm ve bu hamleyi hiç beklememiştim.

"O... O elimde olmayan bir durumdu."

Tıpkı Winona gibi öfkeden suratı kızardı.

"Mesleğin düşünüldüğünde bu konularda daha dikkatli olmanı beklerdim."

Winona bir kez daha atılarak, "Eski mesleği," diye mırıldandı ve bir kez daha görmezden gelindi.

"Haklısınız."

"En azından hatalarının sonuçlarıyla yüzleşecek kadar olgun davranmalıydım. Hastanede yanında değildin. Onu bir başına bıraktın."

Öfkeyle ayağa fırladım.

"Tanrı aşkına! Durumundan... Onun hamileliğinden haberim yoktu."

"Sonrasında da yanında değildin. İyileşme sürecinde... Odasında sessizce ağlarken de burada değildin. Şimdi ne istiyorsun? Neden buradasın?"

Gözlerim Winona'ya kaydı. Bakışlarımı ondan ayırmadan, "Winona için buradayım," dedim.

Bir anda tüm tartışma bıçak gibi kesildi derin bir sessizlik salonun duvarlarında yankılanıyordu. Konuşmak zorundaymış gibi hissederek sözlerimi sürdürdüm.

"Onun hayatında olmak istiyorum ve siz de onun ailesisiniz. Bu yüzden buradayım. Kabul ediyorum affedilmesi çok zor hatalar yaptım ama buradayım, hepsini telafi etmek için. Hayat tarzımın farklı olduğunu biliyorum ve kendimi değiştiriyorum bunlar gerçekten büyük değişiklikler fakat buradayım hayatımı Winona'nın hayatına uydurmak için..."

Winona uzanarak elimi tuttu ve beni yanına oturttu. Karen bana yüzünde bir gülümsemeyle ve derin bir onaylamayla bakıyordu. Bay Roden sessizdi ama artık öfkeli görünmüyordu. Sanırım bir şekilde onları kendime... Bize, ikna etmiştim.

Ailesiyle yediğimiz akşam yemeği oldukça iyi geçmişti. Babası hala bana karşı soğuktu ama en azından öldürülmemiştim sapasağlam bir şekilde yanımda Winona ile evden ayrılmıştım. Bu kesinlikle iyi bir başlangıçtı. Haftaya Winona'nın okulu başlayacağı için onu bir hafta boyunca evimde hatta yatağında tutmayı planlıyordum. Sonrasında ikimizi de yoğun günler bekliyordu.

Ben buna hazırlıklıydım her gün iki saat fazladan yol gitmek benim için sıkıntı değildi. Henüz Winona'ya söylememiştim ama burada yalnız kalmaya ve onu Oxford'da yalnız bırakmaya niyetim yoktu. Özellikle onu Üniversiteli genç adamların arasında bir başına bırakamayacağımı da biliyordum. Yeni bir duygu daha hissediyordum ve bu duygu beni içten içe yakıyor aynı zamanda kendimden utanç duymama neden oluyordu. Kıskançlık...

Winona o minik apartman dairesini tutarken birlikte yaşayacağımız gibi ufak bir ayrıntıyı atlamıştım fakat bu çokta önemli değildi. Buna alışacaktı ve en kısa zamanda daha büyük bir ev tutma konusunda benim kadar istekli olacaktı. Her şey benim içinde çok hızlı geliyordu ama bu yönde gitmesinden memnundum. Onunla günlerim, gecelerim anlamlı ve dolu dolu geçiyordu.

Gecenin bir yarısı boş yatakta yalnız başıma uyandım. Anlaşılan Winona'yı yeterince yorgun düşürememiştım. Ne büyük bir kayıp! Yatak odasından çıkarak merdivenlere ulaştım ve salondan gelen loş ışığa doğru ilerledim. Winona kanepeye oturmuş bilgisayarını kucağına almış klavyedeki tuşlara basıyordu. Yavaşça yaklaştım ama Winona geldiğimi fark ederek bilgisayarın kapağını indirip görüşümü kısıtladı.

Bana dönüp gülümserken, "Gece ilhamları," diye mırıldandı.

Yanına oturup onu göğsüme çektim.

"Artık okumamı önemsemiyor musun?" diye sordum.

Kafasını çevirip yüzüme baktı.

"Elbette önemsiyorum ama '*Bay Ben İngiliz Edebiyatı okudum*' olduğunu öğrendiğimden beri biraz geriliyorum. Ben amatörüm."

Onun sevimli suratına bakarken bir anda kahkahalara boğuldum. Bu kadının o sivri ve alaycı dili her seferinde beni güldürmenin bir yolunu buluyordu.

"Sen amatör değilsin. Hatta çok iyisin. Hem her İngiliz Edebiyatı okuyan mükemmel bir yazar ya da eleştirmen değildir. Mesela ben tek kelime yazamam fakat okuma konusunda oldukça iyiyimdir." Bilgisayarına uzanıp kapağını kaldırırken, "Ne ile ilgili yazıyorsun?" diye sordum. "Beni nasıl bir adama dönüştürdüğünü mü?"

Gözlerini devirdi, "Her şey seninle ilgili olmak zorunda değil, Alex," dedi.

"Yoksa bir aşk romanı mı?"

Kafasını iki yana salladı.

"Tarih?"

Beni onayladı.

"Bu seferki güçlü bir kadın hakkında."

"İşte bu kulağa harika geliyor."

Bilgisayarı kenara bıraktım ve Winona'yı yüzü bana bakacak şekilde kucağımda çevirdim. Dudaklarını öperken boğazından çıkan inleme sesi aletime sinyal gönderdi. Ona doyabilecek miydim? Öpüşmemize saniyeler içinde diller ve dişler eşlik etmeye başlamıştı. Winona'nın parmakları saçlarım arasına girmiş benim ellerim ise doğruca tişörtünün altında serbestçe salınan memelerine gitmişti. Avucumun içindeki ağırlıkları muhteşemdi.

Onu koltuğa yatırırken bacaklarının arasına yerleştim bu sürede öpüşmeyi hiç kesmedik. Ellerimi ve dudaklarımı ondan uzak tutamıyordum. İç çamaşırını yolumdan çekerek aletimi eşofmanımdan dışarı çıkardım içi ıslak, sıcak ve davetkardı.

"*Noinin*," diye mırıldandım.

Winona inleyerek bana sarıldı ve bacaklarını etrafıma sararak beni kendine kilitledi. İçinde gidip gelirken dolmaya başladım bu sadece cinsel ihtiyacımın yarattığı doluluk değildi onun yanında başka bir şey daha vardı. Göğsüm kabarıyor ve orada kalbime yer kalmıyormuş gibi hissediyordum.

Ve o an ona bunu söylemek istedim.

"*Noinin*?"

Kelimeler dudaklarımdan dökülürken gözlerim gözlerini buldu.

"Seni seviyorum."

Winona'nın dudakları rahatlamış bir gülümsemeyle kıvrıldı. Sanki bir süredir bunu duymayı bekliyordu ve duyacağından emindi.

"Alex?" diye ismimi mırıldandı. "Seni seviyorum."

Dudaklarını öperken o muhteşem ritmi sürdürdüm.

WINONA

Okuldaki ilk yılının bittiğine hala inanamıyordum. Benim için yenilik, başarı ve mucize dolu bir sene olmuştu. Alexander'ın aniden ve sürpriz bir şekilde hayatıma girmesi bir yana beni seviyor olması... Kulağa gerçek bir mucize gibi geliyordu. Alexander benim için günde saatlerce yol gidiyor ama yine de her gün yanımda oluyordu. Küçük apartman dairesi yeni yuvamız olmuştu. Alexander hala taşınmak istiyordu ama ben bir senedir her seferinde onu ikna ediyordum.

Büyükbabasını ilişkimiz başladıktan birkaç ay sonra kaybetmiştik ama bize güzel anılar bıraktığı için onu yüzümüzde gülümsemeyle anıyorduk. Vasiyetinde Leydi Marian'ın İngiltere merkezini Alexander'a bırakmıştı ama Alexander kendi yolunu çizmeye kararlıydı. Bir menajerlik şirketi kurmak istiyordu. İnsan ilişkilerinde ne kadar başarılı olduğu düşünülduğünde bunu yapmasını destekliyordum.

Okul, dersler ve diğer şeyler harika gidiyordu ama beni en çok tatmin eden şey yazdıklarımın geniş kitlelerce sevilmesiydi. Öyle ki Christine Michaels'ın editörü beni temsil etmek için ulaşmıştı. Büyük sürtük! Onu reddetmek hayatımdaki en zevkli şeydi. Yani Alexander ile yaptığım şeylerden sonra... Pek çok harika dönüş alıyor ve hepsini de cevaplamaktan keyif duyuyordum.

Bugün ise özel bir gündü.

Heyecanlanmayın.

Evlenmiyoruz.

Yani henüz...

Henüz kimse bu konudan bahsetmedi.

Yeni kitabım bugün çıkıyordu. Okuma etkinliği ve imza günü olacaktı. Heyecandan bayılmak üzereymiş gibi hissediyordum.

Alexander gözlerini yoldan ayırıp elimi tuttu.

"Heyecanlı mısın?"

"Sence?" diye sitem ederken bir kez daha aynada kendime baktım.

"Muhteşemsin. Herkes öyle düşünüyor."

Her zaman ne duymak istediğimi biliyordu. Elbette hava bizim içinde her zaman güneşli olmuyordu. Kavga ettiğimiz dönemler oluyordu, birbirimize küsüp, bağırıp çağırıyorduk ama sonunda yine birbirimizin kollarında teselli buluyorduk. Alexander beni vahşi kır papatyası olduğuma ikna etmişti o ise hırçın İrlanda

rüzgarıydı. Esip gürlüyorduk, oraya buraya savruluyorduk ama bir şekilde ayrılmaz bir bütündük.

Ünlü kitap mağazasının önünde durduğumuzda dışarıda kuyruk oluşturan kalabalık karşısında yutkundum.

"Başka bir yazarın daha mı imza günü var?" diye mırıldandım.

Alexander gülümseyerek kapıya asılı dev boyutlarda afişi işaret etti.

"Görüşüne göre herkes senin için gelmiş, *Noinin*."

♡♡♡

Evet! Herkes benim için gelmişti. Okuma yaparken heyecandan titreyen sesimi ikinci bölümden sonra toparlayabilmişim. Benim için bir okuyucu ayarlayabileceklerini söyleseler de kitabımın her bir kelimesini kendi sesimle okuma konusunda ısrarcı olmuşum. Artık başarılarımın arkasında duracaktım. Ben bir gölge değildim. Kitabın ön okumasını bitirdim ve kapağı kapattığımda gözüm insanların gözleriyle buluştu hepsinin yüzünde ilgili bir gülümseme vardı. Buna bayılmışım.

Ön sırada Babam, annem, abim, eşi ve Brian ile Sharon oturuyordu. Ve evet, Sharon... Alexander'ın asistanı bir süredir Brian ile görüşüyordu ve ikisi... Anlaşıyor gibiydi. İkisi adına da mutluydum çünkü ikisini de seviyordum. Büyükanne Clare gelememişti ve bunun için bana kocaman bir buket telafi çiçeği ile özür notu göndermişti.

Konuşma yapmak için önümdeki mikrofonu çekerek ayağa kalktım. Alexander'ın arkamda olduğunu biliyordum ve bu bana güç veriyordu. Mecazen söylemiyordum, gerçekten tam arkamda beni dinliyordu.

Okurlarıma hitaben, "Bugün buraya geldiğiniz ve genç bir yazarı yalnız bırakmadığınız için hepinize teşekkür ederim," dedim. "Konuşmayı fazla uzatmayacağım zaten pek beceremem, bazı insanlar kendilerini yazarak ifade etmek için yaratılmıştır." Herkesin sessizce güldüğünü duydum ve bende güldüm. "Yazdıklarım yüzünden kadınlar benden tavsiye bekliyor olabilir çünkü mailim bir gündüz kuşağı kadın programı sorularıyla doluyor." Bu seferki gülme sessiz değildi. "Size tavsiye veremem çünkü bende tecrübesizim. Size tek bir şey söyleyebilirim."

Arkamı dönerek Alexander'a baktım o da bana baktı gözlerimi buluştu ve Alex bana gülümseyerek dudaklarını hareket ettirdi. "Seni seviyorum."

Tekrar okurlarıma döndüm.

"Sizi güldüren, sevişmek ile sikişmek arasındaki farkı bilen ve ikisini de doğru zamanda yapan, siz spot ışıklarının altında parlarken bir adım geride durup sizi gururla seyreden o adamı sevin."

Büyük bir alkışla onaylandıktan sonra kitap imzalama bölümüne geçtim. Saatler sonra Alexander'ın kollarında onun evindeki o rahat kanepedeydik.

Alexander kutlama şampanyamızdan bir yudum alarak, "O kadar entelektüel insanın içinde sikişmek dediğine inanamıyorum," diyerek güldü. Yanaklarım kızarıırken, "Bu tanımı ısrarla kullanan sendin," diye yakardım.

"*Noinin*, zavallı babanın suratını görmeliydin!" Derken benimle dalga geçiyordu. Biraz daha kızardım.

"Zavallı babam kızının artık bakire olmadığını biliyordur."

Kulak mememi dişlerken, "Zavallı baban kızını eski bir jigolonun siktiğini de biliyor," dedi.

Onu kendimden uzaklaştırırken kahkahalara boğulduk ve en sonunda aramızda yine o tutku alevlendi. Asla sönmüyordu ama her geçen gün çok daha güzel bir şeye dönüşüyordu.

Alexander gözlerimin içine bakarak, "Zavallı babanı biraz daha şok etmeye ne dersin?" diye sordu.

Aklına nasıl bir oyun geldiğini düşünürken, "Ya öyle mi, nasıl?" dedim.

"Evlen benimle."

Uzun süre ona baktım Alexander heyecanlanmıştı ve ilk defa onu böyle görüyordum.

"Yüzüğüm nerde?" diye sordum. Sehpanın çekmecesine uzanarak ufak mavi kutuyu çıkardı. Gülmeye başladım.

"O ne zamandır orada?" diye sordum.

"Birkaç haftadır."

"Tanrım! Alex."

"Doğru zamanı bekliyordum."

Kutuyu açarak yüzüğü gösterdi. Elbette klasik bir tektaş değildi. Alexander'ın aile yadigarlarından bir parça olmalıydı. Kırmızı yakut etrafı iki sıra pırlanta ile çevriliydi kaba durması gerekirdi ama muhteşem görünüyordu. Alexander yüzüğü çevirdi ve iç kısmındaki yazıyı görerek nefesimi tuttum.

"*Me tu sosti.* (Sen benim olacaksın.)" Eski bir el yazısı ile yazılmıştı zor okunuyordu ama ben okuyabiliyordum.

"Felix'in mücevherlerinden, Leydi Marian için yapıldığını tahmin ediyoruz ama asla takamadı."

Nefesimi tuttum.

"Bunu bana mı veriyorsun?"

"Büyükbabam ölmeden önce bana verdi. Sana vermem için ve bu yüzük kesinlikle senin için yapılmış hem de yüz yıl öncesinde. Senin bana gelmeni bekliyordu."

Yüzüğü parmağıma geçirirken ağlamaklı bir sesle, "Daha evet demedim," diye mırıldandım.

"Diyeceksin."

"Evet," derken dudaklarımı öptü.

Sonsuza kadar süren bir mühürleniş...

SON